

ELIN HILDERBRAND

Gemeinele

ELIN HILDERBRAND

GEMENELE

Original: *The Identicals* (2017)

Traducere din limba engleză și note de:
ANA MARIA HALALAI

virtual-project.eu

LITERA®

2020

Nantucket

Asemenea miilor de erudiți, oameni cu discernământ, te-ai decis să îți petreci vacanța de vară pe o insulă, nu departe de Massachusetts. Vrei plaje spectaculoase. Vrei să înoți, să te plimbi cu o barcă cu pânze și să faci surf în apele albastre ale americanilor din nord. Vrei să mănânci supă-cremă de scoici și rulouri de homar și vrei ca aceste feluri să îți fie servite de cineva care le numește *chowdah* și *lobstah*.

Vrei să te deplasezi într-un jeep decapotabil, golden retrieverul tău, pe care îl cheamă Charles Emerson Winchester III, fiindu-ți copilot. Vrei să-ți trăiești visul. Vrei o vară americană.

Dar stai! Ești cu inima îndoită. Ar trebui să alegi Nantucket sau Martha's Vineyard? Și chiar contează? Nu sunt insulele *aproape la fel*?

Chicotim și zâmbim gândindu-ne la această supoziție împărtășită de atât de mulți.

Este posibil să nu știi despre autocolantul auto (cel mai bine vândut la Hub, pe strada principală, și afișat cu mândrie pe aproape toate mașinile locuitorilor insulei, ca semn distinctiv, inclusiv pe mașina directorului Camerei de Comerț a insulei Nantucket), pe care scrie: *Dumnezeu a creat Vineyard, dar locuiește în Nantucket*.

Dacă nu ești mișcat de acest tip de propagandă nerușinată, atunci ia în calcul statisticile esențiale:

Insula Nantucket

Colonizată: 1659

Băștinași: indieni Wampanoag

Distanță de Hyannis: 48 km

Suprafață: 117 km²

Populație: 11.000 în timpul anului; 50.000 vara

Număr de orașe: 1

Locuitori renumiți: de preferat să nu fie numiți

Martha's Vineyard

Colonizată: 1642 (noi îi spunem „Epoca dinaintea înfloririi”)

Băștinași: indieni Wampanoag

Distanță de Woods Hole: 17 km (noi spunem: „Practic, este continent!”)

Suprafață: 259 km² (noi spunem: „De două ori mai mare”)

Populație: 16.535 în timpul anului; 100.000 vara (noi spunem: „De două ori mai mulți”)

Număr de orașe: 6 (Noi am rămas fără cuvinte. Ne poate spune cineva ce se întâmplă cu Chappaquiddick?)

Locuitori renumiți: Meg Ryan, Lady Gaga, Skip Gates, Vernon Jordan, Carly Simon, James Taylor și John Belushi, decedat și înmormântat pe South Road (Ei îl au pe Bluto; noi spunem: „Și ce dacă?”)

Există un loc în Martha's Vineyard care să poată concura cu străzile noastre pietruite sau cu perfecțiunea grandioasă a Three Bricks, casele pe care negustorul de untură de balenă, Joseph Starbuck, le-a construit pentru cei trei fii ai lui între 1837 și 1840? Are Vineyard o enclavă de case acoperite cu trandafiri – la fel de excentrice precum casele de păpuși –, așa cum avem noi în pitorescul orașel Sconset? Are MV o plajă cu nisip de forma unui braț de aur protector, casă pentru nagâții țipători și o colonie de foci, așa cum are cel mai nordic punct al nostru, Great Point? Are o panoramă întinsă, precum cea oferită de lacul Sesachacha către farul Sankaty care seamănă cu un bastonaș de acadea aromatizată cu mentă? Are un bar la subsol, la fel de încântător precum Chicken Box, unde poți asculta Grace Potter într-o săptămână și Trombone Shorty în următoarea? S-ar putea să nu vă doriți să începem să vorbim despre superioritatea restaurantelor noastre. Dacă ar fi ultima noastră noapte pe pământ, cine ar putea alege între cheeseburgerul cu cartofi prăjiți cu usturoi de la Languedoc Bistro și taco cu scoici uscate și salată de varză roșie de la Millie's?

Înțelegem că s-ar putea să ne confundați pe noi, cei de aici, cu compatrioții noștri de acolo – la urma urmei, în regiunea noastră sunt promontoriul și insulele –, însă suntem două națiuni diferite, fiecare cu drumurile, posibilitățile și tradițiile sale, cu propriile istorii și secrete și cu propria rețea de bârfă și scandal. Gândește-te la cele două insule ca la o pereche de gemeni! Privite din exterior, arătăm la fel, însă în interior suntem diferite.

Martha's Vineyard

Există un autocolant – cel mai bine vândut, conform proprietarului Alley's General Store – pe care scrie:

Dumnezeu a făcut Nantucket, însă locuiește în Vineyard.

Unii dintre noi ar fi editat autocolantul, scriind că locuiește în Chilmark – cine vrea să accepte escrocheriile din localurile din centrul insulei?

Oricum, pentru ca acesta să rămână un război străin și nu unul civil, hai să ne mândrim cu motivele pentru care suntem superiori celor din Nantucket! Vineyard are diversitate – de rase, de opinii, de terenuri.

Avem loc de campare pentru metodiști, cu case colorate de turtă dulce, locuri de închinăciune, Ocean Park, plaja Inkwel, Donovan's Reef, locul unde găsești Dirty Banana – și asta doar în Oak Bluffs!

Avem zeci de ferme de familie care recoltează din belșug produse organice, avem podul din filmul *Fălci* și țărmurile stâncoase din Aquinnah; avem zonele rezidențiale East Chop și West Chop, pista de aterizare din Katama și un vecin în Edgartown care ține lame pe gazonul din fața casei. Avem Chappaquiddick, care nu e doar locul unde Teddy Kennedy a condus sau nu mașina în care Mary Jo Kopechne și-a pierdut viața pe Dike Bridge. La urma urmei, este o grădină japoneză pe Chappy! Și dacă scădem presiunea din cauciucurile jeepului și plătim 200 de dolari pentru un autocolant, ne putem bucura de frumusețea sălbatică și bătută de vânt la Cape Poge.

Avem coline, arbori cu frunze căzătoare și ziduri joase din pietre. Avem Menemsha, cel mai bun sat pescăresc din lumea civilizată, de unde poți lua cele mai proaspete fructe de mare, cea mai cremoasă supă de scoici și cele mai crocante scoici prăjite. Nu ai auzit niciodată despre Bite? Larsen's? Home Port? Acestea sunt puncte de atracție emblematică, sunt legende.

Avem cele mai tari sărbători: Noaptea lampioanelor, Târgul agricol, artificiile de august. Nu știm ce ar putea sărbători cineva pe Nantucket în afară de aterizarea cu succes a unui avion pe aeroport, în ciuda ceții dese și gălbui, sau a găsirii nuanței de roz prăfuit pe o pereche de pantaloni evazați.

Însă ceea ce face ca Vineyard să fie specială sunt oamenii. Vineyard se mândrește cu o populație numeroasă și activă din clasa de mijloc și superioară a afroamericanilor. Avem biserici braziliene. Avem, de

asemenea, celebriți, dar nu ai putea recunoaște nici jumătate dintre ele, pentru că trebuie să aștepte la rând la Back Door Doughnuts și să stea în trafic la Five Corners în Vineyard Haven, la fel ca toată lumea.

Cei mai mulți dintre noi au fost în Nantucket pentru un singur motiv: Cupa insulei. Nu vom discuta despre jocul de fotbal în sine, pentru că nimănui nu îi plac laudăroșii, însă, de fiecare dată când mergem în vizită pentru a ne încuraja jucătorii din liceu, nu putem să nu ne întrebăm cum pot suporta vecinii noștri insulari să trăiască într-un loc atât de plat, arid și cețos, atât de departe în largul mării.

Totuși, există o legătură între noi care este greu de negat. Geologii presupun că în urmă cu 23.000 de ani, Martha's Vineyard, Nantucket și Cape Cod au fost o singură bucată de pământ. Ar putea fi mai ușor să te gândești la noi ca la niște surori – chiar gemene – născute de aceeași mamă. Ne place să credem că Martha's Vineyard este cea favorită.

Dar, mă rog, insulei Nantucket îi place să se considere ea favorită.

Martha's Vineyard

Reed Zimmer nu este de gardă la ora 19, vineri, 16 iunie, când tatăl lui Harper Frost, Billy, își dă ultima suflare. Doctorul Zimmer este la un picnic în Lambert's Cove cu familia soției lui; se pare că dau aceeași petrecere în fiecare an, la începutul verii – foc de tabără, salată de cartofi, pui rumenit pe grătarul portabil Weber. Fratele lui Sadie Zimmer, Franklin Phelps, este unul dintre chitariștii preferați din Vineyard – Harper merge mereu să îl asculte când cântă la Ritz și și-l imaginează pe doctorul Zimmer cu picioarele îngropate în nisipul rece, cântând împreună cu Franklin *Wagon Wheel*.

Harper încă se află la căpătâiul tatălui ei când îi trimite doctorului Zimmer un mesaj: „Billy a murit”. Își imaginează șocul lui, urmat de sentimentul de vinovăție; i-a promis lui Harper că nu se va întâmpla în noaptea aceasta. I-a spus că Billy mai avea de trăit.

— Ține-l sub supraveghere, ca de obicei, spusese doctorul Zimmer în acea după-amiază când se ridicase din patul lui Harper, cu cearșafurile albe mototolite după ce făcuseră dragoste. Dar nu uita să te bucuri de weekend! Se uitase pe fereastra ei la tufa de liliac care parcă înflorise peste noapte ca pentru o expoziție. Nu îmi vine să cred, totul o ia de la capăt! O altă vară.

„Nu uita să te bucuri de weekend?” Ura momentele în care Reed îi vorbea de parcă era doar fiica pacientului său, o străină. Dar într-un fel nu este o străină pentru el? Reed nu o vede pe Harper decât când ea stă lângă patul de spital al tatălui ei sau când fac dragoste în duplexul ei. Nu ies la întâlniri și nu dau niciodată nas în nas la Cronig's. Reed susține că nu o observă niciodată conducând camionul de livrări Rooster, nici măcar când ea îi face cu mâna ca o femeie pe punctul de a se îneca. Harper și Reed se culcă împreună doar din octombrie – prin urmare, ea nu este prea sigură ce înseamnă pentru el altă vară. Astăzi i-a oferit primul indiciu: părinții soției lui, bătrânii Phelps, locuiesc acum în casa lor din Katama, recent întorși din Vero Beach. Vor exista obligații de familie, cum ar fi acest picnic, în tot acest timp Reed părănd a locui pe altă planetă.

Harper așteaptă câteva momente înainte să scrie un mesaj altcuiva. Tatăl ei se află chiar acolo, însă nu mai e. Chipul lui este slăbit. Pare gol, ca o locuință unde nu stă nimeni. Billy a murit în timp ce Harper îi povestea

despre Dustin Pedroia de la Red Sox; a respirat tremurând, apoi din nou, după care a privit fix în ochii lui Harper, în inima ei, și a spus:

— Îmi pare rău, puștoaico!

Și asta a fost tot. Harper și-a apropiat urechea de pieptul lui. Aparatul a țiuit continuu. Anunțând că s-a terminat.

Reed nu îi dă mesaj înapoi. Harper încearcă să își amintească dacă ceremonia de înmormântare este în Lambert's Cove. Întotdeauna îi găsește scuze, pentru că dintre cei trei bărbați care au rămas acum în viața ei, el este cel de care este îndrăgostită.

Trimite același text – „Billy a murit” – sergentului Drew Truman de la Departamentul de Poliție din Edgartown. Harper și Drew au fost împreună timp de trei săptămâni. A invitat-o în oraș când se aflau amândoi pe feribotul *Chappy*, iar Harper s-a gândit: „De ce nu?” Drew Truman face parte din una dintre cele mai influente familii de afroamericani din Oak Bluffs. Mama lui, Yvonne Truman, a fost membru al guvernului local timp de mai bine de zece ani. Este una dintre cele cinci surori Synder, toate deținând căsuțe de turtă dulce viu colorate, impecabil întreținute, cu fața spre Ocean Park. Harper și-a amintit că Drew, pe vremea când era mare sportiv în liceu, apărea săptămânal în paginile de sport ale *Vineyard Gazette*. Apoi s-a dus la facultate și la Academia de Poliție, înainte să vină acasă, în Dukes County, să lucreze ca polițist.

Harper s-a gândit că, dacă iese la întâlnire cu altcineva, ar putea ameliora suferința că se vedea cu un om însurat. Ea și Drew au ieșit împreună de șase ori: au mâncat mâncare mexicană la Sharky's de patru ori – este favorita lui Drew, din motive pe care Harper nu prea le înțelege –, au luat prânzul o dată la restaurantul de pe pista de aterizare Katama, iar cea mai recentă întâlnire a fost o petrecere luxoasă la Seafood Shanty – surf și curse de cai, vedere spre apă, ospătari care cântă. Harper știe că Drew se așteaptă la sex la finalul serii, însă a reușit să-l evite până acum, avându-l ca pretext pe tatăl ei aflat pe moarte.

Drew este dornic să o prezinte pe Harper mamei sale, fratelui său, soției fratelui său, nepoatelor și nepoților, mătușilor, verișorilor, copiilor verișorilor – întregii familii extinse Snyder-Truman, dar și acesta este un pas pe care Harper nu e pregătită să îl facă. O parte din ea tânjește să fie curtată, vizitată, să se agite fără rost, să i se gătească, să fie admirată și mângâiată, chiar și contrazisă și privită chiorâș pentru că pielea ei este albă. Pe scurt, e atrasă de ideea de a fi oficial împreună cu Drew. Însă realitatea

dură nu se schimbă: Harper îl iubește pe Reed și numai pe Reed.

Harper oftează. Drew lucrează diseară. Face tură dublă în weekenduri, însă, cu toate gorilele ieșite la băut peste măsură și bucurându-se de primele zile ale verii, oare merită? Va merge la 30 de intervenții – Harper poate să pună pariu –, iar 27 dintre ele vor fi pentru bețivi și tulburarea liniștii publice și trei pentru șoferii de taxi care încă nu au învățat rutele ocolitoare.

Al treilea bărbat rămas în viața lui Harper este neprețuitul și discreditatul ei prieten Brendan Donegal, care este exilat pe Chappy. Harper vrea să îl anunțe pe Brendan că Billy a murit, însă Brendan nu mai poate scrie mesaje. Asemenea a 26 de viespi otrăvitoare, alfabetul îl înțeapă. Își folosește telefonul doar pentru a vedea cât este ceasul.

•

Niciun semn de la doctorul Zimmer. Oare va fi Harper forțată să sune? Îl sună pe doctorul Zimmer tot timpul, pentru că întotdeauna a avut o mulțime de întrebări justificate despre starea tatălui ei – cedarea ficatului, cedarea rinichilor, slăbirea inimii. Sfârșitul lui Billy Frost a fost o serie de eșecuri.

Cu siguranță, nimeni nu o va învinovăți pe Harper dacă îl sună pe Reed acum, după ce tatăl ei a murit. Dar are o presimțire ciudată. Așteaptă.

•

Billy Frost a murit la vârsta de 73 de ani.

Harper încearcă să formuleze anunțul mortuar în minte, în timp ce asistentele vin să îl curețe și să îl pregătească pentru drumul ridicol până la morgă: „William O’Shaughnessy Frost, electrician-șef și fan înflăcărat al Red Sox, a murit noaptea trecută la Spitalul Martha’s Vineyard din Oak Bluffs. A lăsat-o în urmă pe fiica lui, Harper Frost”.

Și pe fiica lui, Tabitha Frost, și pe nepoata lui, Ainsley Cruise, și pe fosta lui soție, Eleanor Roxie-Frost, toate din Nantucket, Massachusetts. Harper se întreabă ce îi va surprinde cel mai mult pe oameni. Că Billy mai are o fiică geamănă, dar complet diferită de cea drăguță și stângace care livrează colete pentru Rooster Express? Sau că Billy a fost căsătorit cu faimosul designer de modă Eleanor Roxie-Frost, cunoscută mai mult ca ERF? Sau șocul va fi că jumătatea cealaltă a familiei lui Billy locuiește pe insula rivală, acel refugiu luxos și elegant pentru milionari? Sora geamănă a lui Harper, Tabitha, nu a mai pus piciorul pe Martha’s Vineyard de 14 ani, iar mama lui Harper, Eleanor, nu a mai fost aici după luna ei de miere din 1968. Nepoata lui Harper, Ainsley, nu a fost *niciodată* aici. Billy se supăraseră din această cauză; când a vrut să o vadă pe Ainsley, a trebuit să se

ducă în Nantucket, ceea ce a și făcut, cu regularitate, în fiecare august.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu mine? obișnuia să o întrebe pe Harper.

— Sunt sigură, spunea Harper. Tabitha nu mă vrea acolo.

— Când veți înțelege, fetelor? replica Billy, iar Harper îl îngâna. Familia este familie.

Familia este familie, crede Harper. Tocmai asta este problema.

•

Niciun semn de la Reed. Harper și-l imaginează mâncând plăcintă. Soția lui Reed, Sadie, este renumită pentru plăcintele ei; mama ei a avut un stand la șosea, iar Sadie a transformat acea pasiune pentru preparat plăcinte într-o mină de aur. Închiriază o mică bucătărie comercială și o vitrină în Vineyard Haven – este la o aruncătură de băț de duplexul lui Harper – și prepară plăcintele: căpșune cu rubarbă, afine cu piersici, plăcintă cu homar. O plăcintă cu homar costă 42 de dolari. Harper știe asta pentru că, spre sfârșitul vieții, Billy Frost a devenit fan. Una dintre admiratoarele lui – și au fost multe – a adus o plăcintă cu homar caldă și fragedă umplută cu carne și clești, într-un sos cremos cu vin sub un aluat auriu, iar Billy a declarat că murise și, în ciuda tuturor așteptărilor, ajunsese în rai. Când Billy chiar s-a îmbolnăvit, dar încă putea mânca, Harper a simțit că era de datoria ei să îi cumpere o plăcintă cu homar. Intrase în magazin – Upper Crust – agitată, știind că probabil va da nas în nas cu soția iubitului ei pentru prima dată.

Harper era pregătită, însă faptul că a văzut-o pe Sadie a picat ca un trăsnet. Era mult mai scundă decât se așteptase Harper; capul ei abia dacă se vedea din spatele vitrinei cu plăcinte. Părul ei era tuns scurt, băiețește și ochii erau umflați, lăsând impresia unui personaj din desene animate luat prin surprindere.

Sadie nu a părut să aibă idee cine era Harper. Nu s-a arătat deloc îngrijorată, a afișat doar un zâmbet plăcut care a scos la iveală o strungăreață între dinții din față. Harper știa că unii bărbați găsesc o strungăreață ca aceea sexy, deși nu a înțeles niciodată de ce. Dacă dinții ei ar fi arătat așa, s-ar fi dus glonț la dentist.

— Vă pot ajuta? a întrebat Sadie.

— Tatăl meu este pe moarte, a izbucnit ea, iar ochii lui Sadie s-au făcut și mai mari. Vrea o plăcintă cu homar, a spus Harper. Este singurul lucru pe care l-a cerut. Domnul Tobias i-a adus una săptămâna trecută, iar de atunci numai despre ea vorbește.

— Domnul Tobias este un client excelent, a spus Sadie. Și-a înclinat

capul. Tatăl dumneavoastră este cumva Billy Frost?

— Da, a spus Harper.

A simțit că se află într-un roller coaster, urcând tot mai sus...

— Domnul Tobias mi-a spus că este bolnav. Știți, mi-a instalat niște corpuri de iluminat când am deschis prima dată magazinul. A fost singurul electrician care a vrut să o facă. Toți ceilalți au spus că trebuie să sun persoana care s-a ocupat de asta când aici se vindeau lumânări parfumate, însă tipul acela era de mult în pușcărie.

— Buttons, a spus Harper aproape involuntar.

Billy preluase mulți dintre clienții lui Buttons Jones când acesta fusese condamnat pentru evaziune fiscală.

Sadie a scos o plăcintă fierbinte cu homar din cuptor. Pentru o clipă, Harper a crezut că plăcinta va fi gratis, un cadou pentru un bărbat care cu mult timp în urmă i-a făcut lui Sadie Zimmer un serviciu.

— Costă 42 de dolari, a spus Sadie.

•

Harper nu și-i poate imagina pe Reed și Sadie împreună acasă. Știe în ce casă locuiesc – se află în West Tisbury, lângă Field Gallery –, însă nu a fost niciodată înăuntru. Mai degrabă și-i poate imagina pe cei doi stând unul lângă celălalt în fața focului la Lambert's Cove.

Poate că Sadie are o voce frumoasă, spre deosebire de Harper care, deși adoră să cânte din toți rărunchii în camionul de livrări Rooster Express, nu scoate nicio notă corect. Nu este o competiție, Harper știe asta, nu e precum un tabel cu avantaje și dezavantaje. Iubirea este un mister.

Una dintre asistentele lui Billy, Dee, își vâra capul în cameră.

— Cum te simți?

Harper încearcă să facă un semn cu capul.

— Bine. Dar nu face altceva decât să privească în gol. Nu reușesc să dau de doctorul Zimmer, spune ea, apoi se îngrijorează că tocmai s-a dat de gol. Știu că nu este de gardă, dar m-am gândit că ar trebui să îl anunț. Billy a fost pacientul lui favorit.

Dee îi zâmbește blând, iar Harper aproape că se așteaptă să spună că toți pacienții doctorului Zimmer sunt favoriții lui – acesta este minunatul doctor Zimmer. Apoi Harper își face griji că Dee așteaptă să elibereze camera; la urma urmei, nu mai este un client care plătește.

În schimb, Dee spune:

— Ai fost bună cu el, Harper. Într-un fel, probabil vei simți toate acestea

ca pe o binecuvântare.

„O binecuvântare?”, se întreabă Harper furioasă. Vrea să îi spună lui Dee să meargă să mai mănânce niște prăjitură, dar apoi se întreabă dacă nu cumva are dreptate. În ultimele zece luni, nu a făcut decât să se îngrijoreze că Billy urma să moară.

Acum, după ce a murit, într-un fel este liberă. Nu mai are pentru ce să se îngrijoreze. Însă a rămas cuprinsă de o durere și o tristețe atât de intense și de apăsătoare, încât ar trebui să poarte alt nume.

De la divorțul părinților ei, când avea 17 ani, Billy a fost părintele ei. El a fost prietenul, eroul, aliatul ei de nădejde, tovarășul ei de zi cu zi. Nu și-ar fi putut imagina vreodată un tată mai bun. Iar acum a murit.

A murit.

Harper își șterge lacrimile, respiră adânc și spune așa cum o știa bravul soldat Billy:

— Viața merge mai departe!

— Așa te vreau! spune Dee. Mă duc să strâng lucrurile lui Billy.

•

Viața merge înainte: conform dorințelor lui Billy, corpul lui va fi incinerat, iar ceremonia de comemorare se va ține la Farm Neck Golf Club. De îndată ce Harper va vinde casa lui Billy, va putea să renunțe la slujba ei de la Rooster Express, un job pe care și l-a luat din disperare în urmă cu trei ani, când Jude a concediat-o de la Garden Goddesses după catastrofa cu Joey Bowen. Și apoi ce va face? Teoretic ar putea să își înființeze propria companie de arhitectură peisagistică. Este sigură că o vor contacta clienții, dar nu doar pentru că obișnuia să le tundă gazonul în costum de baie. Este o persoană drăguță și bună, în ciuda faptului că toate circumstanțele arată contrariul.

Dee reapare cu hârtiile ca să le semneze Harper și cu o sacoșă mare cu fermoar cu hainele și lucrurile lui Billy, inclusiv ceasul de aur Omega din 1954, pe care l-a moștenit la rându-i de la tatăl lui, fiind obiectul pe care l-a prețuit cel mai mult. Billy Frost venise în Martha's Vineyard în 1995, lăsat lefter după divorțul de Eleanor, și se zbatuse să rămână pe linia de plutire – Harper știa asta la fel cum făcuse și ea în același an, ca studentă în primul an la Universitatea Tulane. Billy căutase de lucru ca electrician, prinzând doar rămășițele și resturile de la oameni precum Buttons Jones. Se împrietenise cu tipii care tăiau copacii, care mutau lucrurile din casele oamenilor și care izolau spațiile dificil de accesat; se împrietenise cu

pescarii și cu ofițerii secunzi, cu fugarii și cu drogații care ieșeau la Wharf Pub și care, când erau băuți, o necăjeau pe Carmen, barmanița de la Coop DeVille.

Dar Billy a purtat întotdeauna ceasul lui auriu Omega, iar asta l-a făcut să fie diferit.

Ce va face Harper cu ceasul? Nu are pe nimeni să îl lase moștenire.

Tabitha o are pe Ainsley, dar ce ar face o fată de 16 ani cu un ceas de aur Omega din 1954? Harper se gândește la tatăl lui Ainsley, Wyatt. Billy îl plăcuse pe Wyatt, dar putea lua Wyatt ceasul? Nu.

Tabitha este o durere de dinți care nu mai poate fi ignorată nicio secundă. Cu șase săptămâni înainte, când starea lui Billy s-a înrăutățit foarte tare, Harper a copiat numărul de telefon al Tabitheii din contactele lui Billy și, cu ajutorul a jumătate de bax de bere Amity Island și a trei doze de Jägermeister, i-a lăsat Tabitheii un mesaj vocal, informând-o că, dacă dorea să îl vadă pe Billy pentru ultima dată înainte să moară, ar fi fost bine să facă asta curând. Tabitha nu a răspuns, lucru deloc surprinzător.

Harper își dorește să o fi sunat pe Tabitha când era trează, pentru că se teme că a articulat neclar cuvintele, făcând-o să îi fie mult mai ușor să nu ia mesajul în considerare și să îl șteargă.

Moartea lui Billy justifică alt apel, însă Harper este prea furioasă ca să poarte o discuție civilizată. A binevoit Tabitha să asculte mesajul? A venit în vizită? A pus piciorul în Vineyard măcar o dată de la moartea fiului ei, Julian, în urmă cu 14 ani? Nu a făcut-o. Nantucket este la 20 de km distanță, deci cu siguranță problema nu a fost distanța.

Harper îi trimite Tabitheii același mesaj: „Billy a murit”. Și apoi, după ce se află în siguranță în Fordul ei Bronco, izbucnește în lacrimi și îl sună pe doctorul Zimmer.

Telefonul sună de șase ori, apoi el răspunde cu vocea lui liniștită. Harper își imaginează că a plecat de lângă focul de tabără și că stă în întuneric.

— Îmi pare rău, Harper! Am crezut că mai durează. Săptămâni.

Ce fel de doctor este? Vrea să îl creadă incompetent ori să îl urască, dar nu poate. Reed își dă sufletul pentru pacienții lui. Rămâne până târziu să facă gărzi, nu se grăbește niciodată, este preocupat, consecvent, blând, calm. În cele zece luni, Harper nu a simțit niciodată că el a vrut sau a trebuit să fie în altă parte; Billy putea să fi fost singurul lui pacient. Doctorul Zimmer apărea ocazional cu o surpriză sau ceva de mâncare pentru Billy – *Sports Illustrated* ediția cu costume de baie, un vârf de săgeată pe care îl

descoperise într-o drumeție, o cutie de semipreparate de la Enchanted Chocolates, pe care știa că Billy le adora – și pe care, teoretic, nu avea voie să le consume. Reed Zimmer era precum un doctor de la TV, dar mai bun, pentru că era real. Era și chipeș, și uman. Uneori avea cearcăne sub ochi din cauză că stătea treaz toată noaptea, alteori era murdar pe față sau avea părul ciufulit. Câteodată apărea purtând blugi și un tricou gri pe sub halatul alb. Cum ar fi putut Harper să nu se îndrăgostească de el?

— Vino la mine, spune ea.

— Nu în noaptea asta. Eu...

Vocea se stinse, iar Harper și-o imaginează pe Sadie smulgându-i telefonul din mână. Avusese o presimțire de când se trezise. Se simte precum husky-ul ei siberian, Fish, când își ciulește urechile: câinele acela poate auzi un șoarece care trage vânturi de la cinci km distanță.

— Trebuie să rămân aici cu familia mea.

„Nu este familia ta”, vrea să strige Harper. „Este familia lui Sadie”.

— Familia mea tocmai a murit, spune Harper.

Reed este tăcut ori pentru că se simte vinovat, ori pentru că este distras – Harper nu este sigură.

— Ai sunat-o pe sora ta? Întreabă el. Sau pe mama ta?

„Pe mama? Ha!” Dacă Harper ar suna-o pe Eleanor să îi spună că Billy a murit, mama ei ar strănuta sau ar tuși în loc de răspuns.

Fusese o vreme, în timpul bombardamentului greu al divorțului, când tot ceea ce dorise Eleanor fusese ca Billy să se ducă naibii. Sau, dacă ar fi spus-o elegant: „Îmi pare rău pentru pierderea ta, dragă, dar, după ce a fumat atât, Billy știa că asta se va întâmpla”.

Eleanor nu simțise întotdeauna așa, desigur. Pe vremuri, Eleanor Roxie-Frost și Billy Frost erau un cuplu dinamic, magnetic: Eleanor – un designer de modă promițător, Billy – proprietarul Frost Electrical Contractors, Inc. Au locuit pe Beacon Hill, într-o casă pe care au moștenit-o de la părinții lui Eleanor, iar acolo și-au crescut fetele gemene identice. Au făcut ce se cuvine: au mers la biserică o duminică pe lună, precum și de Crăciun și de Paște, ca niște buni episcopali. Au trimis gemenele la Winsor, școala privată pentru fete, unde fuseseră atât Eleanor, cât și mama ei. Billy și Eleanor au participat la petreceri la Park Plaza, Muzeul de Arte Frumoase și Harvard Club. La evenimentele sociale, au fost fotografiați atât de des, încât au dezvoltat o atitudine marcă înregistrată: Eleanor zâmbea fericită la cameră, în timp ce Billy își strecura brațul în jurul taliei ei și o săruta pe obraz. Au

fost favoriții Bostonului. Întregul oraș i-a adorat.

Într-un final, bănuiește Harper, succesul a fost cel care i-a ruinat. Rochiile lui Eleanor au devenit atât de cunoscute, încât a putut să își deschidă un magazin eponim cu trei etaje pe Newbury Street. Timp de aproape doi ani, Eleanor a fost la magazin zi și noapte, supraveghind renovările și amenajările. O fotografie cu ea purtând o fustă conică, pantofi stiletto și o cască de protecție, afișând în fața camerei o atitudine de fată muncitoare cu vino-ncoace, a apărut în *Women's Wear Daily*. Acela a fost primul lucru care l-a enervat pe Billy.

— Mama voastră, a spus Billy, ținând fotografia în sus pentru a o arăta deasupra mesei, este fericită doar când deține controlul total.

Adevărata problemă, aflaseră gemenele curând, fusese că Eleanor nu angajase compania lui Billy să se ocupe de partea electrică la magazinul ei. A refuzat să facă asta din principiu; a spus că a simțit că lucratul împreună ar dăuna căsniciei lor.

— Este o mare minciună, a spus Billy. De fapt, mama voastră este o snoabă. Nu vrea ca fotografiile mondeni să îi facă o fotografie soțului ei din clasa muncitoare, întotdeauna a considerat că s-a căsătorit cu cineva sub nivelul ei.

Au fost certuri mari în acel an, își amintește Harper. Billy a acuzat-o pe Eleanor că și-a abandonat familia pentru magazin, Eleanor s-a simțit jignită că Billy a acuzat-o. De ce nu a vrut ca ea să reușească? A știut din prima noapte în care s-au cunoscut că ea își dorește o carieră.

Billy a decis că singurul mod de a o face pe Eleanor să stea acasă era ca el să iasă mai des. A început să petreacă trei, patru nopți pe săptămână la Eire Pub în Dorchester cu un grup de bărbați pe care Eleanor i-a caracterizat ca fiind golani. Prietenii lui Billy nu erau cu nimic mai buni față de Whitey Bulger și gașca lui Winter Hill, a spus ea.

— *Au contraire*, a spus Billy cu accentul lui francezesc impecabil, chiar și după ce băuse șase sau șapte whisky-uri din cauza anilor mulți petrecuți cu Eleanor.

Prietenii lui din sud au fost cinstiți. I-au spus lui Billy să candideze pentru consiliul local.

— Peste cadavrul meu! a spus Eleanor.

— Aș fi tare norocos! a zis Billy.

Billy și Eleanor au divorțat în vara dinaintea plecării gemenelor la colegiu. Aveau 17 ani, încă erau minore, iar cu Tabitha mergând la

Bennington și cu Harper la Tulane, ar mai fi trecut cel puțin patru ani până când fetele să devină independente financiar. Fusesse ideea lui Eleanor să le separe – una să fie responsabilitatea financiară a lui Eleanor și să stea cu ea în timpul vacanței de vară, iar cealaltă să meargă cu Billy. Apoi, în vacanțe, fetele să schimbe părinții. Eleanor nu a putut suporta gândul de a împărți timpul – ambele fete cu un părinte sau cu altul, călătorind între case cu lucrurile într-o valiză. Ar fi fost scandalos, a spus Eleanor.

Însă Harper înțelege acum că de fapt mamei ei i-a fost teamă să rămână singură. Părinții lui Eleanor muriseră; sora ei, Flossie, se mutase în Florida. Eleanor nu avea prieteni, ci doar asociați în afaceri. Eleanor nu a crezut că ambele fete voiau să stea cu Billy. Când, în sfârșit, acestea au găsit curajul să îi spună asta, Eleanor a râs indiferentă și a zis:

— Toate fetele îi preferă pe tați. Acesta este un lucru știut. Eu cu siguranță l-am preferat pe al meu. Însă Billy nu își permite să vă crească pe amândouă, așa că mi-e teamă că una din voi vine cu mine. Nu îmi pasă care din voi vă fi aceea pentru că, spre deosebire de voi, eu nu mă joc de-a favoriții. Vă iubesc pe amândouă în egală măsură. Rezolvați asta singure, vă rog! Până mâine-dimineată.

A urmat una dintre cele mai chinuitoare nopți din viața lui Harper – ore întregi de rugăminți, dezbateri și tratative tăcute, apoi o luptă absolută cu sora ei.

Harper a argumentat că ea a fost întotdeauna un pic mai apropiată de Billy – ea era cea sportivă și cea căreia îi plăcea Red Sox! Tabitha a argumentat că ea fusese numită după mama lui Billy, în timp ce Harper moștenise numele de domnișoară al mamei lui Eleanor, Vivian Harper Roxie, care fusese într-adevăr formidabilă. Prin urmare, Tabitha a spus că Harper ar trebui să meargă cu Eleanor, iar ea ar trebui să stea cu Billy. Au ținut-o așa până când, într-un final, fetele – care mai aveau puțin și se luau la bătaie – au decis să rezolve disputa așa cum rezolvaseră disputele timp de 17 ani și jumătate: jucând piatră, foarfecă, hârtie.

Era o soluție învățată de la Billy. El susținea că orice ceartă din lume poate fi soluționată cu piatră, foarfecă, hârtie. Nu era nevoie de pumni, de avocați sau de război, după părerea lui Billy, ci aveai nevoie doar de o mână și de înțelegerea regulilor de bază – foarfecă taie hârtia, piatra zdrobește foarfecă, hârtia acoperă piatra.

Și dacă nu îți place rezultatul, spunea Billy, pur și simplu trebuie să ceri trei încercări și să fii cea mai bună.

Pentru a decide cine va merge cu Billy, Tabitheii i-a picat piatră și lui Harper i-a picat hârtie. Harper a câștigat.

Tabitha a acuzat-o că a trișat.

— Să trișez cum? spuse Harper. Citindu-ți gândurile?

Dar a lăsat-o pe Tabitha să încerce să fie cea mai bună din trei încercări. Tabitheii i-a picat din nou piatră, iar lui Harper – hârtie. Harper a câștigat.

Ea urma să meargă cu Billy.

•

Desigur, relația lui Harper cu Tabitha nu a mai fost la fel după aceea. Timp de mulți ani, s-au purtat civilizat, dar nu au mai fost prietene. Billy a părăsit definitiv Bostonul. A cumpărat o casă pe Dagget Avenue în Vineyard Haven, în timp ce Eleanor a rămas să locuiască în casa ei elegantă cu patru etaje de pe Pinckney Street. Apoi, când Eleanor i-a vândut colecția de pantofi lui Steve Madden – o afacere pe care avocatul ei o sfătuisese să o amâne până după divorț –, și-a cumpărat a doua casă în Nantucket.

Fiecare fată a stat cu părintele ei în fiecare vară și, conform împuternicirii lui Eleanor, amândouă au călătorit să își viziteze celălalt părinte în timpul vacanțelor. Harper obișnuia să își imagineze cum siajele feriboturilor se întrepătrund și cum urmele avioanelor lor se intersectează pe cer.

A existat o singură șansă ca gemenele să se împace, iar aceasta a fost după ce Tabitha a născut al doilea copil – un băiat, Julian – cu trei luni înainte de termen. Tabitha a avut nevoie de ajutor, iar Harper s-a năpustit să salveze situația, dar lucrurile s-au terminat catastrofal. Julian a murit, iar Tabitha a considerat că trebuie să dea vina pe Harper nu doar pentru moartea lui Julian, ci și pentru că a câștigat la piatră, foarfecă, hârtie și pentru că i-a cauzat toate necazurile din viața ei de adult.

— Tu distrugi totul! spuse Tabitha. Totul este din vina ta!

Asta s-a întâmplat în urmă cu 14 ani, iar gemenele abia dacă și-au mai vorbit de atunci.

•

Harper își dă seama că Reed așteaptă răspunsul ei. Nu îi face plăcere să se gândească la sora sau la mama ei, pentru că iată ce se întâmplă: este ca și cum cineva ar fi legat-o la ochi și i-ar fi pus căluș la gură.

— I-am dat mesaj Tabitheii, spune Harper. Presupun că îi va spune mamei.

— Bine, spune Reed. Ascultă, îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— Deci nu te vei întâlni cu mine? întreabă Harper. Mă vei face să îl sun pe Drew?

Acesta este un lucru murdar, spus din disperare.

Harper i-a spus lui Reed că a început să se întâlnească cu sergentul Drew Truman de la Departamentul de Poliție din Edgartown, iar pe Reed îl deranjează. Drew are avantajul tinereții, un fizic de polițist, este burlac și are o familie numeroasă – și pe deasupra este un tip cumsecade. Sergentul Truman și doctorul Zimmer se cunosc din cauza supradozelor de heroină. Drew a administrat Narcan de trei ori în ultimul an, după care a dus dependenții la spital, unde au fost dați în grija doctorului Zimmer.

— Nu îl suna pe Drew, te rog! spune Reed. Du-te acasă! Cuibărește-te lângă Fish!

— Fish este câine, Reed, nu o persoană, spune Harper. Billy tocmai a murit în timp ce citeam statisticile lui Pedroia. Ceea ce îmi ceri nu este corect și știi asta.

— Voi veni la tine dimineață, spune Reed.

— Diseară, spune Harper.

— Bine, diseară, zice el. Dar târziu. La miezul nopții. Și nu la tine acasă... Este prea riscant. Ne întâlnim în parcare pe plaja Lucy Vincent.

— Crezi că este un loc sigur? întreabă Harper.

Înainte, lui Reed îi convenea să vină în duplexul ei. Obişnuiau să se întâlnească în parcare din spate a patinoarului după program. Cu siguranță, ar fi fost gol în perioada aceasta a anului, în timp ce plaja...

— Este aproape vară, Reed. Sunt oameni peste tot.

— Îmi dau seama, spune el. Dar nu cobor cu mașina pe insulă. Probabil își dă seama cât de inuman sună, pentru că adaugă: Este tot ce pot face dacă trebuie să fie în seara asta.

— Trebuie să fie în seara asta, spune Harper. Lucy Vincent, la miezul nopții.

— Cinci minute, cât să te sărut și să îți spun că totul va fi bine, adaugă el.

— Va fi? spune ea.

— Da, răspunde el.

•

Harper trece pe acasă ca să-l scoată pe Fish afară. Este un câine, nu o persoană, și totuși stă la ușa de la intrare și o așteaptă chiar dacă zilele acestea doarme în patul lui și abia dacă întoarce capul când intră Harper.

Dar astăzi este chiar acolo și își pune lăbuțele pe coapsele ei, lingându-i fața și oferindu-i toată dragostea lui. Știe. Lucrul acesta o face pe Harper să plângă. Câinele ei știe că Billy a murit, dar ea simte nevoia să îi dea ea însăși vestea.

Îl prinde pe Fish de bot, se uită în ochii lui albaștri clari și spune:

— Tata s-a dus, dragule!

Schelălăie și se freacă de piciorul lui Harper, iar ea trebuie să îl împingă afară pe ușa dinspre curtea din față, unde își face nevoile la cel mai mare tufiș de hortensie de pe proprietate. Apoi vine repede înapoi în bucătărie, unde Harper îi spune:

— Miel în seara asta, în cinstea tatii.

Însă Fish nu își mai înfulecă lacom mâncarea, cum face de obicei; în schimb, privește în sus la Harper, ca și cum ar cere voie.

— Mănâncă! spune ea.

Cu un fel de demnitate tristă, Fish își apleacă încet capul spre bol.

Când Harper pleacă de acasă, merge până la Our Market să cumpere un bax de șase beri slabe Amity Island și trei doze de Jägermeister. Casiera, Robyn, o cunoaște pe Harper de 20 de ani, dar este prietenă apropiată cu Jude, așa că Harper este mereu precaută și rezervată.

— Doriți o sacoșă? întrebă Robyn.

— Te rog! răspunde Harper.

Poate că Robyn a auzit deja veștile despre Billy, pentru că aruncă gratis în sacoșă un Milk Bone pentru Fish.

•

Este opt și jumătate și soarele tocmai a apus. Harper preferă iarna, când se întunecă la trei și jumătate, iar la ora la care iese ea din tură, afară este întuneric beznă. Soarele verii dezvăluie prea multe.

Harper deschide una dintre beri folosind capătul de metal al centurii de siguranță și soarbe jumătate din ea, apoi bea una dintre dozele de Jäger. Mama ei ar fi înspăimântată.

Ar fi trebuit să meargă pe Middle Road, pentru că State Road o duce chiar pe la casa lui Jude, unde Harper vede mașini și camioane parcate pe fiecare parte a semnului Garden Goddesses. Este petrecerea anuală a lui Jude de începerea verii, pentru angajații ei. Are porc la proțap și face turte de mălai și salată de mere verzi date prin răzătoare și există un rezervor galvanizat umplut cu bere. Partenera lui Jude, Stella, face lichior de cafea într-un blender, toată lumea ascultă Jack Johnson, iar începătorii își spun:

„Uau, ce loc de muncă tare!”

Doar angajații reîntorși știu că aceasta este ultima zi liberă pe care o vor avea până la Ziua Muncii, când Jude dă a doua petrecere, cu homari.

Harper accelerează. Nu poate trece suficient de repede pe lângă proprietatea lui Jude. Sirene. Lumini. Se uită în oglinda retrovizoare.

Poliția. Vorbește printre dinți și se uită la cutia deschisă lângă ea, dar nu mai are timp să o arunce și nici unde să o ascundă. Semnalizează și oprește.

Acesta este ultimul lucru de care are nevoie. Reputația ei a fost deja făcută bucăți, pătată și călcată în picioare.

Cu trei ani în urmă, a fost arestată pentru că i-a făcut un așa-zis favor unui bărbat pe nume Joey Bowen, pe care l-a cunoscut întâmplător; era client fidel la Dahlia, unde Harper a lucrat ca ospătăriță o noapte pe săptămână. Favorul a fost să-i ducă un pachet fiului unuia dintre clienții lui Jude, din familia Monaco. Harper a fost chemată să taie gazonul și să plivească straturile la casa Monaco în ziua următoare. Tot ce trebuia să facă era să ascundă pachetul în roabă, sub îngrășământ, și să-l ducă spre casă. Fiul lui Monaco urma să iasă afară și să îl ia. Harper trebuia să lase roaba afară, la ușa din spate, și să se întoarcă cu spatele – pentru asta, Joey Bowen o plătea cu 3.000 de dolari. Harper și-a dat seama că probabil ducea droguri, însă oferta era prea tentantă ca să fie refuzată; avea nevoie de bani. În acel moment, încă locuia în casa lui Billy. Își dorea un loc al ei, însă Vineyard era scump, iar ei îi era prea greu să se descurce.

Harper nu a știut că poliția și FBI urmăriseră săptămâni întregi casă, așteptând această livrare. Când fiul a înșfăcat pachetul, agenții au sărit peste gard dintre copaci și au călcat gazonul. Puștiul a fost încătușat și Harper, la fel. În timpul interogatoriului, a explicat poliției că a fost prima și singura dată când a livrat ceva pentru cineva. Le-a spus că Joey Bowen era client la restaurantul unde lucra ea. Dar ei au informat-o că Joey Bowen era căutat pentru trafic de droguri de la Upper Cape până la New Bedford.

Harper a petrecut 18 ore în arest, până când Billy i-a găsit un avocat. A fost eliberată, primind doar șase luni cu eliberare condiționată, dar și-a pierdut locul de muncă atât de la Garden Goddesses, cât și de la Dahlia. Jude Hogan o urăște pe Harper pentru că i-a stricat afacerea de peisagistică. Ceilalți oameni care o urăsc sunt mai înfricoșători, dar mai puțin vizibili – oamenii care obișnuiau să cumpere droguri de la Joey.

Însă poate cel mai rău lucru a fost faptul că vecina familiei Monaco era o femeie pe nume Ann-Lane Crenshaw, care se întâmpla să fie colega de

cameră din facultate a lui Eleanor Roxie-Frost.

Eleanor a aflat imediat de arestarea lui Harper și, fără îndoială, i-a dat îngrozitoarea veste Tabitheii. Cum ar fi putut Harper să nu se simtă oaia neagră?

Oricine altcineva ar fi plecat din Vineyard. Asta dovedește cât de patetică este Harper pentru că a rămas.

Nu are unde să meargă în altă parte.

Și tatăl ei este aici. A fost aici.

Lacrimile au început să curgă pe neașteptate. Tatăl ei tocmai murise. Pur și simplu îi va spune asta polițistului. Va miza pe empatie.

Coboară geamul și trage pe dreapta cam la 100 de metri în spatele limitei de proprietate a lui Jude; se teme să nu fie văzută de *cineva* de la petrecerea ei.

— Bună, iubito!

Privește în sus. Este Drew.

— Ce? spune ea. Se uită în oglinda retrovizoare. Este o mașină de poliție din Edgartown, nu o mașină din West Tisbury. Se cufundă în scaunul ei, simțindu-se ușurată. Chiar trebuia să mă tragi pe dreapta?

— Ești ilegal de frumoasă, spune el. Se apleacă pe geam să o sărute. Și, în plus, aveai viteză.

— Aveam? zice ea.

— Ce cauți tocmai aici? întreabă el. Te urmăresc de când te-am văzut plecând de la Our Market.

— Serios? spune ea. Drew este puțin cam hărțuitor. Probabil suspectează că are un secret. Nu ești la muncă?

— Sunt în pauză până la nouă, răspunde Drew. Eram în drum spre spital, ca să mă întâlnesc cu tine, când ți-am văzut mașina. Zărește berea. Ar trebui să fii atentă cu asta.

— Conduc spre Aquinnah, să îmi limpezesc gândurile, spune ea. Este drăguț din partea ta că îți faci griji pentru mine, dar, așa cum am spus la telefon, vreau să fiu singură.

Drew aprobă din cap. Poate fi ușor păcălită de uniforma lui. Este atât de chipeș, atât de integru, un binefăcător implacabil. De ce nu poate să fie îndrăgostită de Drew?

— Mătușile îți fac o tocăniță cu homar, spune el. Ți-o aduc mâine.

— Le-ai spus deja despre Billy? întreabă Harper.

— Am sunat-o pe mama să o anunț, spune Drew. Wanda și Mavis erau

acolo ca să o ajute să termine fasolea, așa că au auzit. Wanda a plecat numaidecât să facă tocănița. Este răspunsul lor automat în fața morții – un castron cu ceva cald și bun, ca să nu uiți să mănânci și să nu rămâi numai piele și os.

— Nu trebuie să se deranjeze, zice Harper. Nici măcar nu mă cunosc.

— Știu că eu te plac, spune Drew. Se apleacă pentru încă un sărut. Acesta este singurul lucru care contează.

Harper zâmbește și ridică geamul.

•

La miezul nopții, Harper este aproape adormită pe scaunul din față al Broncoului ei, cu cinci beri și două doze consumate. În plus, a oprit la Alley's General Store pentru un borcan de murături cu pâine și unt – cina ei. Mătușile au dreptate să fie îngrijorate. Nu a mai fost nimeni în parcare de la ora 9.50, când o gașcă de puști de liceu au venit de la plajă. Harper este ușurată – Lucy Vincent încă este în perfectă siguranță.

Reed ajunge la 12 fix; este foarte punctual. Harper își ridică scaunul și coboară. El a spus cinci minute, iar ea știe că este tot ce va primi – nici mai mult, nici mai puțin. Oprește motorul Lexusului, coboară și înaintează încet spre ea. Întinde brațele, iar ea se prăbușește pe el.

— A murit, spune ea. Nu îl voi mai vedea niciodată. Nu pot accepta asta.

Reed o îmbrățișează mai tare. Este doctor. Să aibă de-a face cu moartea e parte din jobul lui – nu în fiecare zi, dar destul de des. Spune:

— Cu toții vom muri, Harper. Sfârșitul lui Billy a fost liniștit. A avut persoana pe care a iubit-o cel mai mult pe lume chiar aici cu el, citindu-i statisticile lui Pedroia. Ce mod de a pleca!

Harper își ridică fața, iar buzele lor se întâlnesc. Buzele lui Reed sunt calde; de fiecare dată când îl sărută, simte că ia foc, însă în noaptea asta, pentru că este tulburată de plâns, dorința pe care o simte este brută și copleșitoare. El îi răspunde, deschizând gura și căutându-i limba, apăsându-și corpul pe al ei. Își mișcă gura chiar lângă urechea ei. Mâinile lui sunt pe tot corpul ei. Vor face sex. Lui Harper nu îi vine să creadă. Probabil că a băut câteva beri la picnicul de familie și poate un whisky când a ajuns acasă, având în vedere că nu este de gardă în weekend. Este mai dezlănțuit decât de obicei, aproape nechibzuit.

Mâinile lui pătrund sub bluza ei; îi desface prima clemă a sutienului. Se joacă cu sfârcurile ei, apoi își apleacă capul și îi sugă sfârțul stâng până când ea geme. Nu poate rezista. Îi mângâie partea din față a blugilor.

El își scoate o mână pentru a-și deschide fermoarul, iar Harper caută portiera mașinii.

— Nu, spune el. Afară.

— Afară? repetă ea.

Acesta este Reed? Reed Zimmer? Nici măcar nu îl interesează protecția, lucru de care era obsedat până acum; pur și simplu o penetrează. Spatele lui Harper este apăsător pe portiera Broncoului. În acea secundă, ea vede niște faruri. Sunt în trecere, se gândește ea. Nu, o mașină întoarce în parcare. Se apropie. Harper se forțează să se desprindă de el, însă Reed nu observă luminile sau sunetul motorului. Este prea concentrat la ritm și ochii lui sunt închiși. Termină cu un geamăt și un tremur, un țipăt ușor pe gâtul ei.

Harper îl împinge, dar este prea târziu. Portiera unei mașini se izbește, iar o femeie țipă, urlă, strigă:

— Reed! Reed! Reed!

Este Sadie.

Nantucket: Tabitha

A fost invitată la un cocktail pe Belle, un iaht de lemn cu motor, lung de 23 de metri, construit în 1929, care acum este folosit pentru petreceri de membrii Westmoor Club.

Serata de astăzi este organizată de oameni pe care Tabitha abia dacă îi cunoaște. Încă este răcoare să iasă în port, dar, de când s-a despărțit de Ramsay, a fost disperată să iasă din casă.

Ramsay va sta la bar, la Straight Wharf, așteptând-o pe Caylee să iasă din tură. Tabitha a fost cea care a pus punct relației, dar Ramsay și-a refăcut viața mult mai repede – imediat, de fapt. Timp de trei ani cât Tabitha și Ramsay s-au tot întâlnit, ea l-a tachinat că el își dorea să fie cu cineva mai tânăr, însă el a negat. Și totuși Caylee – un nume potrivit pentru o jucărie de cauciuc după părerea Tabitheii – are doar 22 de ani.

Când avea 22 de ani, Tabitha era însărcinată.

Nu a avut niciodată ocazia să petreacă o vară ca ospătăriță sau să își facă un tatuaj; nu a avut niciodată ocazia să evadeze din imperiul de modă al mamei ei și să își urmeze propriile pasiuni – imobiliare, arhitectură, design interior. Și apoi, când avea 25 de ani, a avut parte de o tragedie de pe urma căreia încă nu și-a revenit.

Ramsay a știut despre Julian, a știut că era un gol care nu va putea fi niciodată umplut – sau cel puțin așa crezuse Tabitha. Dar, într-o noapte friguroasă în februarie anul trecut, când erau amândoi treji – și nici măcar nu a fost de vină alcoolul –, Ramsay a spus:

— Singurul mod de a scăpa de tristețe este să iei totul de la capăt. Hai să facem un copil!

Nu a avut niciun rost să îi răspundă. El nu a înțeles. Nu va înțelege niciodată, și-a dat seama Tabitha. Ea i-a spus că își doreau lucruri diferite, iar doi ani mai târziu el s-a mutat.

•

Petrecerea nu este rea.

Gazdele sunt din Tallahassee, așa că e firesc să considere New England ca având un aer proaspăt. Prin urmare, au oferit un morman de pături de cașmir în culori vesele de vară – pepene galben, fucsia, turcoaz – pentru a fi împrumutate de femeile invitate pe iaht. Există o provizie nesfârșită de

Laurent-Perrier rozé foarte rece, iar în fundal se aud melodii ale lui Sinatra și Dean Martin, pe care Tabitha pur și simplu le adoră. Pentru că nu a avut adolescență, a adoptat gusturile mamei ei. Eleanor este o femeie rafinată, în opinia tuturor, însă are 70 de ani, iar uneori Tabitha îi este teamă că a sărit nu doar peste propria tinerețe, ci și peste vârsta a doua și că a aterizat direct în era protezelor de șolduri și a aparatelor auditive.

În timp ce Ramsay își împacheta lucrurile să plece, a ținut un discurs în care a enumerat fiecare defect al Tabitha.

Este extraordinar de snoabă. Este țăfnoasă. Îi satisface capriciile și dorințele mamei ei; și-a petrecut întreaga viață de adult în umbra acelei femei. A fost o servitoare neobosită pentru Eleanor Roxie-Frost Designs, LLC, dar magazinul din Nantucket pierde bani în fiecare an! Tabitha nu are simțul afacerilor – a ruinat magazinul.

Ramsay însuși i-a împrumutat 40.000 de dolari pentru a putea extinde stocul magazinului cu produse care sunt marca ERF.

— Și nu uita, încă îmi datorezi acei bani, a spus Ramsay.

— Știu, a răspuns Tabitha, deși era aproape sigură că Ramsay a înțeles că, având un copil de trimis la facultate, îi va lua foarte mult timp să-i înapoieze banii.

Ca remarcă usturătoare la despărțire, Ramsay îi spusese:

— Este un lucru bun că nu mai vrei alți copii. Ești o mamă jalnică, Tabitha.

Știa că era supărat, rănit și cu inima frântă, însă cruzimea fără margini a acestei afirmații a forțat-o să răspundă:

— Cum îndrăznești?

— Poate că acum, când eu nu voi mai fi, vei reuși să îți ții fiica sub control.

•

Mâncarea de pe iaht este delicioasă – frigărui de miel, homar pane, pateuri cu brânză, ouă umplute. Tabitha se abține – Ramsay a fost destul de amabil să nu menționeze cele șapte kilograme pe care le-a pus pe ea în ultimii trei ani – în timp ce analizează mulțimea pentru a zări bărbați buni de însurătoare cu care să vorbească. Ramsay avea dreptate în privința lipsei simțului ei în afaceri. Ceea ce îi trebuie, mai mult decât orice, este fie să câștige la loterie, fie să își găsească un iubit mai în vârstă.

Speranțele sunt slabe să găsească printre cei de pe vas. Toți bărbații sunt mai în vârstă și par înstăriți, dar sunt căsătoriți – și majoritatea sunt din

Tallahassee, ceea ce îi exclude imediat.

Tabitha îi spune barmanului să îi umple paharul cu șampanie, apoi se îndreaptă către prova vasului. Tocmai ocolesc Brant Point Light, ajungând la o panoramă așa de splendidă, încât îi taie respirația, în ciuda faptului că a văzut-o de sute de ori. Își sprijină coatele pe balustradă și ține șampania cu ambele mâini. Închide ochii.

Nu este un părinte jalnic. Ainsley se află la o vârstă dificilă și este prin natura ei rebelă. Însă, dacă ar fi să o storci pe Tabitha de cele mai sincere gânduri, cele pe care nu ar îndrăzni să le împartă cu alt suflet, ar recunoaște că, în ceea ce o privește pe Ainsley, a creat un monstru. După moartea lui Julian, Tabitha și-a îndreptat toată energia către creșterea lui Ainsley. A fost un părinte exagerat de protector – a doua generație de părinte protector –, controlând fiecare mișcare a lui Ainsley, așa cum Eleanor i le controlase pe ale ei. Însă, când Ainsley a crescut, a făcut-o repede. Era ca un mustang în viteză, iar Tabitha a simțit că o scapă de sub control. Modul în care Tabitha a ales să o țină aproape pe Ainsley a fost să o ajute și să o sprijine pentru a deveni cea mai populară și cea mai sofisticată elevă de la liceul din Nantucket. *Tabitha* a cumpărat machiajul și blugii de 200 de dolari. *Tabitha* a prelungit ora de întoarcere seara acasă. Faptul că Ainsley este acum un butoi cu pulbere e doar vina Tabitheii. Când ești departe, în larg, îți vin mereu în minte astfel de gânduri. Tabitha ar fi trebuit să rămână la țarm.

Deodată, un bărbat apare lângă ea. Poartă uniformă.

Îi întinde mâna.

— Sunt Peter, spune el. Căpitanul.

— Tabitha Frost, zice ea. Dacă tu ești căpitanul, atunci cine conduce ambarcațiunea?

Peter râde.

— Secundul meu. L-am rugat să preia controlul câteva secunde, ca eu să pot veni aici și să stau de vorbă cu tine. Ți-ar plăcea să mă ajuți să conduc această frumusețe?

•

Stând unul lângă altul la cârma vasului – de fiecare dată când un membru al echipajului se întâmplă să intre, Peter îl trimite să îi mai aducă șampanie Tabitheii ori încă o farfurie de apetitive –, își spune povestea vieții. Pază de coastă la 19 ani, căsătorit la 22, doi băieți (pe nume PL și Kyle), divorțat la 30 de ani, fosta soție numărul unu locuiește în Houston.

Tabitha se întreabă câte foste soții sunt în total. Muzica s-a schimbat,

acum e top 40 – melodiile pe care Ainsley le ascultă când este într-o dispoziție bună. Tabitha își imaginează cum ajunge șampania în capul fiecăruia și cum cei din Tallahassee își contorsionează trupurile în feluri ciudate, jenante, care seamănă a dans.

— Continuă! îi spune căpitanului Peter.

Căsătorit din nou la vârsta de 32 de ani. Fiica din acea căsătorie este precum o stea căzătoare, are 19 ani și este studentă în anul doi la Northwestern; fosta soție numărul doi, mama, are un loc de tabără încântător pe Peninsula Superioară din Michigan.

Apoi, la vârsta de 35 de ani, Peter a avut un fel de criză de vârstă a doua. S-a mutat în Maui, a fost căpitanul unui vas pentru supravegherea balenelor timp de zece ani, a trăit cu o localnică pe nume Lupalai și a mai făcut doi copii – un băiat și o fată, de 14 și 11 ani –, deși el și Lupalai nu s-au căsătorit niciodată. Trimite cecuri, spune el, dar nu a văzut copiii de când s-a mutat în est, în urmă cu cinci ani.

A fost căpitan pe Belle timp de cinci sezoane de vară, iar iarna se duce în Bahamas și conduce un iaht.

— Tocmai am împlinit 50 de ani în aprilie, spune el. Tu?

— Eu am 39, răspunde Tabitha.

Căpitanul Peter râde.

— Bănuiesc că toate femeile spun asta.

— Nu, zice Tabitha. Eu chiar am 39 de ani. Împlinesc 40 în decembrie.

— Oh! se miră căpitanul.

Este luat prin surprindere, iar Tabitha se enervează. Pare mai în vârstă și se poartă ca atare. Are o rochie albă cu un cordon lat. Este piesa de rezistență din colecția mamei sale – a fost timp de 30 de ani și se numește Roxie. Este creată să transmită ideea că e o piesă clasică și, chiar dacă face asta, nu e nici tinerească, nici sexy. Tabitha ar fi trebuit să poarte fusta mini cu paiete Haute Hippie cu bluza Milly roz aprins, dar s-a gândit că ar fi făcut-o să arate prea disperată. În schimb, arată de parcă se îndreaptă către o întâlnire matinală înainte să facă un comision.

Căpitanul spune ceva, însă Tabitha nu îl aude.

— Poftim?

— Ai vrea să bem ceva împreună după ce andocăm? Voi întoarce această bătrânică, așa că va trebui să cobori pe punte.

Tabitha își strânge cordonul lat. Se simte dorită și respinsă, în același timp. Își dorește să bea ceva în compania căpitanului? Nu este sigură. Este

clar că e o persoană dezagreabilă. Probabil că profită de fiecare femeie care arată cât de cât decent și se îmbarcă pe Belle. Este un bărbat de 50 de ani, nehotărât, care încă se joacă. Fie închiriază o căsuță undeva pe insulă, fie locuiește într-o casă de serviciu oferită de Westmoor Club. Cel mai probabil nu are o casă a lui; poate conduce o furgonetă. Genul acesta de viață este potrivit până când cineva împlinește... Tabitha alege la întâmplare vârsta de 28 de ani. După 28 de ani, este timpul să te maturizezi. Și câți copii trebuie să susțină căpitanul Peter? Tabitha a pierdut socoteala. Patru? Cinci? Dacă Eleanor era acolo, l-ar fi respins imediat pe căpitanul Peter. Eleanor nu a fost de acord cu Wyatt, pentru că Wyatt era zugrav, iar ea voia ca Tabitha să se căsătorească cu un profesionist – un avocat sau cineva cu capital privat. Acum, când Wyatt deține o afacere ce oferă servicii de zugrăvit, care își desfășoară activitatea în Cape și South Shore, de la Plymouth la Braintree, Eleanor este mai dispusă să îl accepte. Îl adoră pe Ramsay, care se ocupă de afacerea în asigurări a familiei pe Main Street. Ramsay poartă cravată când merge la lucru, iar familia lui face parte din Nantucket Yacht Club.

Tipul acesta, căpitanul Peter, nu este genul de bărbat cu care Tabitha s-ar cupla vreodată. *Harper* este cea care nu are standarde. Limita lui Harper – pentru orice în viață – nu este joasă, ci e la pământ.

Tabitha ar trebui să spună „nu, mulțumesc”.

— Ai pierdut vreodată pe cineva? întreabă ea.

— Dacă am pierdut pe cineva? repetă Peter.

Pare confuz și nerăbdător să urce înapoi la cârmă.

— Putem discuta despre asta mai târziu, zice Tabitha. Mi-ar plăcea să ieșim să bem ceva împreună.

•

În timp ce se îndreaptă către Nautilus, Tabitha își regretă decizia. Are un mesaj pe telefon de la Ainsley: „Când te întorci acasă?” Ainsley a fost pedepsită timp de o săptămână, după ce i-a luat FJ40-ul Tabitheii pentru o plimbare cu mașina la miezul nopții fără permisiune și, mai mult decât atât, fără a avea permis. Tabitha a descoperit infracțiunea în duminica următoare, când s-a urcat în mașină pentru a merge la un curs de yoga la răsărit. Rezervorul era gol și interiorul duhnea a țigări. A trezit-o din somn pe Ainsley și i-a cerut să spună adevărul, pe care fata i-a spus fără a protesta.

— Da, am luat mașina. Am condus până la Emma.

„Până la Emma?!”

Tabitha și Ainsley locuiesc într-o anexă, în spatele casei lui Eleanor de

pe Cliff Road, iar prietena lui Ainsley, Emma – a cărei fotografie ar trebui să apară în dicționar lângă expresia influență negativă –, locuiește în capătul Jonathan Way, în Tom Nevers, adică distanța maximă dintre două puncte din Nantucket. Tabitha s-a cutremurat la gândul că Ainsley ar fi putut avea un accident cu FJ40 în timp ce conducea fără permis. Dacă ar fi lovit pe cineva? Dacă ar fi omorât pe cineva? Tabitha ar fi fost dată în judecată, iar Eleanor, la fel. Afacerea lor ar fi fost dată în judecată, existența lor – distrusă. Și totuși, Ainsley nu a arătat niciun semn de vinovăție. Tabitha i-a înșfăcat telefonul de pe noptieră. Asta i-a atras atenția lui Ainsley. S-a ridicat și a sărit din pat imediat, urmărind-o prin toată casa și încercând să smulgă telefonul din strânsoarea Tabitheii. A zgâriat-o pe față în criza ei de furie, iar Tabitha a fost atât de surprinsă – lovită, practic, de propriul copil –, încât a scăpat telefonul, iar Ainsley și l-a recuperat.

— Am nevoie de el! a spus Ainsley. Poate că tu ești fericită să nu ai o viață socială, însă pentru mine lucrurile nu funcționează la fel.

— Ah, nu?! a spus Tabitha neconvinsă. Și-a atins zgârietura de pe față și s-a uitat la pata de sânge de pe deget. Păcat! Ești pedepsită!

— Ha! a făcut Ainsley. Aș vrea să știu cum intenționezi să mă ții în casă!

Tabitha s-a înfuriat, însă și-a recunoscut propria neputință. Cum ar opri-o pe Ainsley să iasă pe ușă? Putea să îi taie alocația, dar Emma avea o sursă solidă de venit de la tatăl ei, Dutch, care conducea un restaurant la aeroport și nu era niciodată acasă, fiind părinte doar cu banii. Emma i-ar împrumuta sau i-ar da lui Ainsley bani de țigări, de marijuana, de bere sau pentru orice și-ar cumpăra pentru a-și face serile mai frumoase.

— Dacă ieși pe ușa asta, îți suspend abonamentul la telefon, a spus Tabitha. Vei avea telefonul, dar fără semnal – fără mesaje, fără telefoane, fără Snapchat, fără internet. Și voi schimba parola de Wi-Fi din casă.

Ainsley a făcut ochii mici, sceptică.

— Nu ai face niciodată așa ceva!

Tabitha și-a amintit de comentariul lui Ramsay – mamă jalnică.

— Pune-mă la încercare! a spus ea.

Ainsley a propus un târg: va sta în casă o săptămână dacă i se permite să păstreze abonamentul la telefon.

În regulă. În seara asta, vineri, este ultima ei noapte de pedeapsă – slavă Domnului! Ainsley a insultat-o și a fost arogantă toată săptămâna. Mănâncă orice vrea, dar nu își pune niciodată farfuria în chiuvetă. Doamne ferește să își facă patul! Tabitha a fost nevoită să îi ceară menajerei, Felipa, să lucreze

în anexă trei ore în plus în acea săptămână ca să curețe după Ainsley, așteptându-se ca Eleanor să sune și să o certe pentru că a trebuit să îi dea mai mulți bani Felipei.

Tabitha îi scrie un mesaj lui Ainsley: „Mă întorc târziu”.

Ainsley îi răspunde imediat: „Ce înseamnă târziu? Miezul nopții?”

„Da”, îi scrie Tabitha înapoi. Fiica ei crede că nu are viață socială? Fia! „Cel mai devreme la miezul nopții”.

Apoi Tabitha își face griji că Ainsley se simte singură. A crescut cu teamă de întuneric. Teama aceasta s-a accentuat după ce a murit Julian. Și nu i-a făcut un frate sau o soră ca să-i țină companie.

Tabitha a avut mereu pe cineva lângă care să crească: Harper.

Ciudat, se gândește Tabitha. Și-a amintit de două ori de Harper în ultima oră. Când a fost ultima dată când s-a întâmplat asta?

Și mai ciudat – ciudățenie la limita vrăjitoriei – e că telefonul bâzâie, iar Tabitha – deși știe că nu este politicos să scrie mesaje când este la un fel de întâlnire, dar se gândește că este posibil să fie un răspuns de la Ainsley – își verifică telefonul. Este un mesaj din Vineyard Haven, MA. De la Harper.

— Trebuie să fii în altă parte? întrebă căpitanul Peter.

— Nu, răspunde Tabitha. Își pune telefonul în poșeta plic. Va citi mesajul mai târziu.

•

Tabitha a ales Nautilus pentru că este un loc în care nu a mai fost cu Ramsay și are nevoie mai mult decât orice de un nou început. A auzit numai lucruri bune despre restaurant – cocktailuri artizanale, mâncare ingenioasă – și și-a dorit întotdeauna să le încerce. De ce nu în seara aceasta?

Nautilus este aglomerat și plin de tineri. Căpitanul Peter ezită înainte să intre.

— Ești sigură că vrei să mergi aici?

Se simte aproape intimidat, ceea ce nu îl face foarte atractiv. Tabitha simte cum îi scade temperatura de la călduț la rece. Aproape că îi vine să întrebe: „Dar *tu* unde vrei să mergi?” Dar nu vrea să stea afară ezitând și șovăind și nu își dorește să ajungă într-un final la Angler’s Club.

— Da, aici, răspunde ea și îl conduce înăuntru.

Muzica este la volum maxim, iar tinerii de 20 și 30 și ceva de ani țipă, răcnesc și comandă băuturi de la bar. Ea încă are 30 și ceva de ani, își spune. Se apropie de ospătăriță.

— O masă pentru două persoane.

Ospătărița spune:

— 90 de minute de așteptare pentru o masă. Sunteți bine-veniți să vă încercați norocul la bar.

Tabitha își face drum până la bar ținând bărbia sus și căutând locuri. Este doar un loc liber, aproape ascuns printre grămada de oameni. Își face loc și îl ocupă; își pune poșeta plic cu încredere pe bar, ca și cum ar fixa un steag, și se întoarce să vadă dacă a urmat-o căpitanul Peter. A făcut-o, însă arată groaznic, de parcă l-ar fi adus în lesă.

Îi zâmbește barmanului, hotărâtă să se descurce singură.

— Un meniu? întreabă ea.

Apare un meniu. Tabitha îl răsfoiește. De obicei, comandă o votcă sau un pahar de roze, dar, dacă stă să se gândească, acelea sunt băuturi pe care i le-a sugerat Ramsay. Înainte de Ramsay, bea Mount Gay și tonic dacă voia un cocktail sau un vin roșu la cină pentru că asta bea Eleanor.

În seara aceasta va bea ceva numit Nauti Dog. Îi dă meniul lui Peter și îi arată băutura.

— Eu vreau unul din acesta!

El fluieră.

— 15 dolari?

Tabitha închide ochii, trecând de la rece la frig. Nu o deranjează faptul că Peter nu este înstărit, dar nu poate suporta pe cineva care se plânge de prețul unei băuturi.

Peter spune:

— Eu voi lua doar o bere. Un Cisco.

Îi dă meniul Tabitheii.

Înseamnă că *ea* trebuie să comande? Este adevărat că se află mai aproape de bar decât Peter, însă el este bărbatul. El a invitat-o să bea ceva. Se întoarce spre Peter. El își ridică sprânceana curios, ca și când nu ar mai fi văzut-o până atunci, apoi spune:

— Ies în față la o țigară. Mă întorc imediat.

O țigară, se gândește Tabitha. Este picătura care umple paharul la această întâlnire. Îi face semn barmanului – un tip drăguț, cu barbă, zâmbitor – și comandă băuturile. Când le aduce – Nauti Dog are o culoare roșie pronunțată dată de Campari și de sucul de grepfrut proaspăt stors –, Peter este încă afară. Așa că Tabitha este cea care trebuie să le plătească. Scoate din buzunar 25 de dolari. Barmanul îi dă restul, iar ea spune:

— Păstrează-l!

— Mulțumesc, păpușă! spune el și îi zâmbește din nou, privind-o în ochi.

Păpușă, nu cucoană. Îl iubește pentru asta? Se întreabă dacă ar putea ieși la întâlnire cu barmanul în timp ce ia o înghițitură din băutura ei. El ar putea avea 30 de ani. Ar putea. Oare este prea tânăr? Tabitha încearcă să își imagineze reacția lui Eleanor când o anunță că se întâlnește cu un barman de 29 de ani din Nautilus. Ar trebui să explice exact ce înseamnă lucrul acesta: o revenire după Ramsay.

Însă, indiferent de circumstanțe, Tabitha nu se culcă cu barmani. Harper, da.

Se gândește la mesajul din Vineyard Haven. Abia dacă și-au mai vorbit după săptămânile oribile care au urmat după moartea lui Julian, cu 14 ani în urmă.

Apoi își amintește de mesajul vocal din urmă cu cinci sau șase săptămâni, tot din Vineyard Haven. Era Harper, spunând că tatăl lor, Billy, avea probleme cu rinichii și că a trebuit să meargă la spital. Tabitha și-a dorit să îl sune pe Billy, însă vestea a venit într-o perioadă în care era ocupată – înlocuia covorul din magazin și încerca să termine toate cumpărăturile de vară. Apoi nu a mai aflat nimic, așa că a presupus că problema s-a rezolvat.

Este tentată să scoată telefonul și să vadă ce dorește Harper, însă nu este nimic mai patetic, în opinia ei, decât o femeie singură la bar care își verifică telefonul.

Ia o dușcă zdravănă din băutura ei, apoi, când barmanul se întoarce, spune:

— Cum te numești?

— Zack, răspunde el.

Zack. Probabil că este mai tânăr decât s-ar fi gândit. Zack este un nume devenit popular în anii '90.

Se întoarce să vadă ce se întâmplă cu căpitanul Peter, însă este aglomerație mare și nu îl poate localiza. Cuplul de lângă ea se ridică, iar Tabitha se întreabă dacă ar trebui să oprească unul din scaune pentru căpitanul Peter, însă, înainte să aibă ocazia să facă asta, alt cuplu se așază.

Tabitha clipește. Sunt Ramsay și Caylee.

Ramsay rânjește.

— Ce noroc!

Caylee se rotește cu scaunul. Îi zâmbește Tabitheii.

— Îmi pare rău. Țineai acest loc pentru cineva?

Este atât de drăguță cu dinții ei albi și drepți și cu părul lung și strălucitor, strâns într-o parte! Însă ce invidiază cu adevărat Tabitha este pielea ei. Dacă s-ar putea întoarce în timp și ar putea schimba ceva, atunci acela ar fi: s-ar fi dat cu loțiune de plajă. Cu multă loțiune de plajă.

— Da, spune Ramsay. Pentru cine este berea?

Vocea lui este atât de familiară, iar zâmbetul superior atât de ușor de interpretat, încât e ca și cum Caylee s-a băgat fără să vrea într-un cuplu căsătorit de mult timp. Ramsay este partenerul de viață ideal pentru Tabitha în aproape toate sensurile. Însă există motive de despărțire. Nu doar faptul că el vrea un copil. Ci și că el nu a pierdut niciodată unul și este incapabil să înțeleagă intensitatea emoțiilor Tabitheii. Există lucruri care îi activează neliniștea legată de Julian: ziua de naștere a lui Julian, evident, și ziua morții lui, dar și băieții care acum sunt la vârsta la care ar fi trebuit să fie Julian. 14 ani. Ramsay nu a avut răbdare cu slăbiciunea emoțională a Tabitheii legată de Julian; cu cât ea a încercat să vorbească mai mult despre asta și să îl facă să înțeleagă, cu atât el a grăbit-o să treacă peste asta și să meargă mai departe.

Faptul că acum este atât de nefericită fără Ramsay a venit ca o surpriză. Că este al naibii de geloasă pe Caylee – sincer, Tabitha ar dori să o elimine – este un șoc.

— Este al celui cu care am întâlnire, spune ea. Căpitanul Peter.

Vrea ca titlul să sune ca al unei figuri cu autoritate, dar sună stupid. Ar fi putut la fel de bine să spună căpitanul Crunch sau căpitanul Kangaroo.

— Tipul care poartă o uniformă albă ca a lui Merrill Stubing? întrebă Ramsay. Tocmai l-am văzut afară. A plecat.

— A plecat? repetă Tabitha.

„Ai pierdut vreodată pe cineva?” Acum l-a pierdut pe căpitanul Peter, dar simte doar un val de ușurare. Slavă Domnului că a plecat! Dacă această veste nu ar fi fost dată de fostul ei iubit, ar fi fost cu adevărat o femeie fericită.

Ridică berea căpitanului Peter și o dă pe gât pe toată deodată. S-a transformat, oficial, în sora ei geamănă.

Caylee pare impresionată, Ramsay e surprins. Tabitha își ascunde râgâitul sub palma făcută căuș.

— Eu am plecat, spune ea, apucând poșeta plic și trimițându-i bezele tânărului Zack. Distracție plăcută, dragilor!

— Tabitha! spune Ramsay.

Ea se uită la el. O iubește, i se citește asta pe chip. Însă iubirea nu este de ajuns.

— Noapte bună, rostește ea și se îndreaptă către ușă.

•

Tabitha poate auzi muzica, poate simți muzica – la naiba, practic poate gusta muzica! – de la două case depărtate. Este rap sau, mă rog, ceea ce copiii numesc rap în ziua de azi, dar sunt mai puține versuri amăgitoare și un bas foarte tare. Când parchează pe alee, muzica este atât de tare, încât pereții casei par să se dilate și să se contracte. Casa arată de parcă respiră.

Sau poate că acesta este efectul cocktailului Nauti Dog.

Apoi vede mașinile. Una dintre acestea este Range Roverul negru pe care prea răsfățata și neglijata Emma îl conduce, iar cealaltă este autocamioneta albă a lui Teddy, iubitul lui Ainsley.

Tabitha coboară din mașină și se sprijină cu mâna pe capotă. Cum nu a auzit Eleanor muzica? Chiar începe să surzească. Este atât de tare, încât Tabitha nu îi vine să creadă că vecinii nu au anunțat poliția.

Deschide ușa și o izbește o duhoare de fum.

Așa ceva pur și simplu nu este posibil, se gândește ea.

Dar bineînțeles că este posibil, Ainsley are 16 ani. Este pedepsită și, cu siguranță, va spune că nu a ieșit din casă. Nu a întrebat dacă poate să își invite prietenii, pentru că, dacă ar fi făcut-o, Tabitha i-ar fi spus categoric că nu poate. Dar pentru că Ainsley nu a întrebat, iar Tabitha nu a spus că nu poate, Ainsley o va contrazice, spunând că, teoretic, nu a încălcat regulile.

Tabitha își aruncă tocurile din picioare. Configurația anexei este invers – dormitoarele sunt la parter, livingul e la etaj. Oh, cât i-ar plăcea Tabitha să se strecoare în dormitor, să ia un somnifer și să se culce! Nu are energia necesară să se confrunte cu asta.

„Ești o mamă jalnică”, îl aude pe Ramsay spunând.

Apoi aude altceva. Un pocănit adânc.

Nu, se gândește Tabitha.

Urcă treptele pe furiș, gândindu-se că ar vrea să evalueze situația înainte să își dea seama cineva că este acasă. Se ține strâns de balustradă în timp ce pocănitul continuă, apoi se oprește, după care pornește din nou. Melodia se termină. Sunt câteva secunde de liniște, timp în care Tabitha rămâne nemișcată. Apoi Meghan Trainor începe să cânte cântecul acela de vara trecută: „Numele meu este...” Tabitha se feliicită că recunoaște muzica pe

care o ascultă fiica ei, apoi se gândește: „Numele meu este nu. Nu, nu, nu, nu, nu, nu, nu!”

Se uită atentă printre stâlpii balustradei, în capătul scărilor, și vede cel puțin 12 puști fumând țigări sau iarbă, bând căni de POR și, da, sursa aceluși sunet revoltător: puștii joacă Beer Pong^[1] pe masa ei Stephen Swift.

— Nu! spune Tabitha.

Intră în cameră și se gândește spre care regulă încălcată să se îndrepte mai întâi. Vrea să oprească muzica, dar este atrasă de masa frumoasă, piesa ei valoroasă de mobilier. Smulge paleta din mâna tânărului când se pregătește să lovească, iar el este atât de surprins, încât cade peste paharele de bere de pe masă. Un lac de chihlimbar se împrăștie de-a lungul suprafeței de lemn de cireș somptuos, frumos lustruit.

— Uau! face el.

Este BC, prietenul lui Ainsley. Este drăguț, cu părul negru, și poartă un tricou de la Young's Bicycle Shop. Tabitheii îi vine să îl bată cu paleta.

Alargă spre bucătărie după un prosop și găsește telefonul lui Ainsley conectat la iPod. Tabitha îl smulge și muzica se oprește. Este atât de furioasă, încât aruncă telefonul lui Ainsley în unul dintre paharele cu bere de pe dulapul din bucătărie.

Cineva din living strigă:

— Muzică!

O altă voce spune:

— Mama ei este acasă!

— Da, zice Tabitha. Mama ei *este* acasă.

— Bună, Tabitha, rostește Emma când Tabitha se întoarce în living să șteargă berea.

Emma are ochii mici, este beată criță și stă pe Gervin – canapeaua fină din stofă turcoaz țesută artizanal – între doi băieți.

— Emma, spune Tabitha.

Tabitha detestă că Emma o strigă pe nume, dar, când Ainsley era mică, era atât de tânără, încât nu putea suporta să i se spună doamna Frost, iar cum nu s-a căsătorit niciodată cu Wyatt, nu a putut să folosească numele Cruise. Eleanor insistase ca prietenii Tabitheii și ai lui Harper să îi spună doamna Roxie-Frost, acesta fiind alt motiv pentru care Tabitha nu și-a dorit să o strige cineva doamna Frost. Era o formalitate fără sens! Însă acum Tabitha își dă seama că un titlu implică respect. Dacă le-ar fi educat pe Emma și pe celelalte prietene ale lui Ainsley să i se adreseze cu doamna

Frost, poate că s-ar fi gândit de două ori înainte să joace Beer Pong pe masa din livingul ei și să afume stofa canapelei cu fum de marijuana.

— Emma, spune Tabitha. Unde este Ainsley?

— Hm?! spune Emma.

Apoi Tabitha își dă seama: este jos cu Teddy.

Tabitha analizează dezordinea. Ceilalți puști sunt în expectativă, așteptând să vadă cum va reacționa. Amic sau inamic? Va fi Tabitha mama cool sau îi va suna pe părinții lor?

Își dorește să le ordone tuturor să plece. Îi vrea pe toți plecați. Însă asta se poate lăsa cu un proces. Emma nu poate conduce în starea în care se află.

— Este vreunul dintre voi trează? întreabă Tabitha.

Nici măcar ea nu este trează, nici pe departe. A băut patru pahare de șampanie pe Belle, apoi Nauti Dog și berea căpitanului Peter. Nu se poate oferi să îi ducă pe niciunul dintre acești copii acasă. Deci ce înseamnă asta? Că vor rămâne peste noapte? De neconceput. Va trebui să le sune părinții.

— Eu sunt trează, se aude o voce.

Tabitha se întoarce: este Candace Beasley. Tabitha aproape că zâmbește.

Ainsley și Candace au fost prietene ani la rând – cele mai bune prietene. Până într-o zi – în gimnaziu, dacă își amintește Tabitha corect – când nu au mai fost. Ainsley crescuse și a trecut în rândul fetelor sarcastice, nepoliticoase, precum Emma. Mama lui Candace, Stephanie, fusese prietenă bună cu Tabitha, însă s-au distanțat când au făcut-o și fetele. Pe de o parte, circumstanțele au fost de vină; pe de altă parte, așa a fost să fie. Tabitha se simțea foarte incomod când dădea peste Steph la magazin sau la spălătorie, iar Steph spunea: „Lui Candace chiar îi este dor de Ainsley”. Cum ar fi trebuit să îi răspundă Tabitha? A încercat: „Sunt fete. Dispoziția lor se schimbă odată cu vremea. Sunt sigură că vor fi din nou apropiate înainte să îți dai seama”.

Și iată! Candace este aici, la petrecere! Și e trează! Bineînțeles că este trează.

A fost crescută cu iubire, atenție și, cel mai important, cu limite. Este ascultătoare prin firea ei. Ea și mama ei au acel tip de relație în care sunt cele mai bune prietene, totuși Candace știe cine este șefa.

— Candace, spune Tabitha. Bună! Numai privind-o pe Candace, cu bentița ei cu panglică și rejansă și picioarele jucăușe, își dă seama cât de mult a eșuat ca părinte și se simte ca și cum 10.000 de ace o înțepă fix în inimă. Poți să te asiguri că nu pleacă nimeni, te rog? Trebuie să o găsesc pe

Ainsley.

Candace încuviințează din cap aprobator; expresia ei îi spune Tabitheii că este obișnuită să fie cea responsabilă dintre colegii ei. Este greșit să o trateze pe Candace ca pe al doilea adult? Probabil, însă nu se poate neliniști din această cauză acum. Aleargă jos pe scări.

•

Ușa camerei lui Ainsley este deschisă, lăsând la vedere patul nefăcut, care arată ca un adăpost de șobolan, cu grămezi de haine – multe dintre ele originale, marca Eleanor Roxie-Frost – împrăștiate peste tot pe podea. La început, Tabitha crede că Ainsley a fugit și intră în panică. Apoi vede ușa închisă la propriul dormitor. Încearcă mânerul rotund: încuiat.

„Nu. Nu se poate așa ceva”.

Bate în ușă cu latul palmei.

— Ainsley! țipă. Ainsley!

Își lipește urechea de ușă. Nu își poate da seama dacă aude murmure sau dacă zgomotul este doar în capul ei. Nu ar fi suficient de rău dacă Ainsley și Teddy ar face sex în camera lui *Ainsley*? Trebuie să fie și spectacolul oribil cu ei făcând asta în camera *Tabitheii*? În patul ei, care nu mai fusese folosit pentru scopuri carnale de la Valentine's Day, când s-a culcat ultima dată cu Ramsay?!

Bate din nou, ușa se deschide și mâna Tabitheii aproape că îl lovește pe Teddy peste față.

— Doamnă Frost, spune el, cu accentul de vedetă country din Vest. Arată șocat. Am crezut că sunteți Emma.

Teddy este la bustul gol, însă are blugii pe el, iar Tabitha poate să îi vadă banda de la boxeri ieșită în partea de sus a blugilor. Este îmbujorat, iar părul lui roșcat e ciufulit. Este clar că și-a făcut de cap cu fata ei, dar Tabitha nu îl poate urî. Teddy este dulce, politicos – își dă seama că el i s-a adresat cu doamna Frost – și este victima unor circumstanțe destul de complicate. El și părinții lui au locuit în Oklahoma, dar a avut loc un incendiu la fabrica Nestlé Purina, iar tatăl lui Teddy, șef de echipă la pompieri cu certificat OCFD, a murit.

De aceea îl place Tabitha: Teddy a pierdut pe cineva.

Mama lui Teddy a fost distrusă apoi și a încercat să se sinucidă. Acum se află într-un spital de psihiatrie din Tulsa, iar Teddy a fost trimis la singura rudă în viață – fratele tatălui –, Graham Elquot, care adună scoici aici, în Nantucket. Vara, când sezonul de scoici este suspendat, Graham lucrează ca

ajutor de barman la toate cocktailurile de lux. Tabitha l-a văzut în acțiune într-un weekend, de Ziua Eroilor, la cortul Figawi, dar nu a avut curajul să se prezinte ca fiind mama lui Ainsley.

În spatele lui Teddy, camera este obscură.

— Îmbracă-te, Teddy, spune Tabitha. Ești treaz?

— Da, doamnă, spune Teddy, iar Tabitha îl crede.

— Vreau să duci niște puști acasă. Tu iei jumătate și Candace duce jumătate.

Teddy încuviințează din cap.

— Trimite-o pe Ainsley afară, te rog, spune Tabitha.

•

Fiica ei iese 30 de secunde mai târziu, purtând rochia de vară vintage Janet Russo a Tabitheii. Făcuse sex în patul ei, dăduse iama în dulapul ei și transformase livingul într-o sală de jocuri de noroc. Tabitha este îngrijorată că Ainsley va fi sfidătoare, însă pare rușinată. De fapt, exagerează. Pare mai degrabă chinuită de remușcări.

— Ai spus cel mai devreme la miezul nopții, spune Ainsley. Plănuisem să scot pe toată lumea și să curăț totul până atunci.

— Ca și când asta ar fi reparat totul, spune Tabitha.

— Te rog, zice Ainsley. Te rog, nu strica toată distracția!

*

Candace duce jumătate dintre puști – inclusiv pe Emma – în Range Roverul Emmei, iar Teddy duce restul puștilor acasă în camioneta unchiului său. Tabitha îi spune lui Ainsley că nu se va duce la culcare până când livingul nu este curat ca lacrima. Sunt urme pe masa Stephen Swift care nu vor ieși niciodată.

— Ai idee cât m-a costat această masă? întreabă Tabitha. Apoi, înainte ca Ainsley să aibă timp să răspundă, adaugă: 2.000 de dolari.

— Tu te auzi vreodată vorbind, Tabitha? zice Ainsley. Ești atât de materialistă!

„Dar tu te auzi vreodată vorbind? Vorbești exact ca o tânără obraznică, cu drepturi și privilegii.”

— Să nu mă strigi așa!

— De ce nu? spune Ainsley. Emma îl strigă pe tatăl ei pe numele mic.

— Nu ar trebui să îți dorești să ajungi ca Emma, spune Tabitha. Fata aceea este o pacoste. A fost și va rămâne pentru totdeauna.

— A fost și va rămâne pentru totdeauna, spune Ainsley pe un ton înalt,

imitând-o. Ești atât de critică!

Tabithei îi vine să spună că așa trebuie să fie, critică, atunci când vine vorba de Ainsley, pentru că altfel cum își va da seama Ainsley ce este bine și ce nu? Dar asta cu siguranță va duce la răspunsuri furioase, unul după altul, ca un șir nesfârșit de pocnitori.

Tabitha o lasă baltă.

•

Pun amândouă masa înapoi la locul ei obișnuit, mutând-o împreună, ceea ce este destul de bine – 30 de secunde pentru un scop comun. Tabitha golește scrumierele și aruncă mucerile de țigară. Ea și Ainsley aruncă dozele de bere în coșul pentru reciclare.

— Așadar, spune Ainsley, ai venit acasă devreme. Cum a fost seara ta?

Oh, cât și-ar dori Tabitha să schimbe cursul întâmplărilor din această seară, cufundându-se în Gervin și povestindu-i fiicei ei despre noaptea aceea – petrecerea pe Belle, întâlnirea cu căpitanul, mersul la Nautilus, întâlnirea neașteptată cu Ramsay. Dar Tabitha își dă seama că vorbele lui Ainsley nu reprezintă altceva decât o strategie. Ainsley nu a întrebat-o nici măcar o dată cum și-a petrecut seara. Ainsley este dureros de cufundată în propriile gânduri. Ainsley care întreabă acum este Ainsley care vrea să o lingusească pe Tabitha, pentru ca Tabitha să uite că trebuie să o pedepsească pe Ainsley.

Nu contează cum înțelege Tabitha întrebarea, pentru că în acel moment Ainsley găsește în bucătărie cana în care se află telefonul scufundat. Țipătul ar putea sparge paharul.

Tabitha are un sentiment copilăresc de victorie. „Ți-am făcut-o!”

•

Mai târziu, când Tabitha este întinsă în patul lui Ainsley – nu va dormi în patul ei după tot ce s-a întâmplat – și se întreabă ale cui gene proaste le-a moștenit fiica ei, își amintește de mesajul de la Harper. Își verifică telefonul. Acum este 0.15, ora la care era așteptată acasă.

Apasă pe Vineyard Haven, MA.

Mesajul spune: „Billy a murit”.

Ainsley

Merg amândouă la Martha's Vineyard.

Billy a murit. Billy este singurul bunic pe care Ainsley l-a cunoscut vreodată, pentru că tatăl tatălui ei, Wyatt senior, a murit înainte ca Ainsley să se nască.

Ainsley, Tabitha și bunica lui Ainsley, Eleanor, iau feribotul rapid din Nantucket către Oak Bluffs^[2]. În timp ce stau la rând, Ainsley spune din greșeală *Oaks Bluff* și este muștrată de o femeie chiar mai bătrână decât bunica, care stă lângă ea. Femeia își pune mâna pe umărul lui Ainsley și spune:

— Un copac, mai multe stânci. Sau, mai bine spus, un anumit tip de copac, mai multe stânci.

— Mă rog, zice Ainsley.

Eleanor începe să vorbească:

— O persoană trebuie să știe anumite lucruri.

Ainsley aproape că își dă ochii peste cap în direcția mamei ei până când își amintește că își urăște mama. Tabitha i-a distrus intenționat telefonul și, prin urmare, Ainsley nu poate lua legătura cu nimeni – nici cu Emma, nici cu Teddy. Mama ei a ținut-o în casă tot weekendul, chiar dacă a fost vreme frumoasă. Mama ei nu s-a dus la cursul de yoga și, de-a dreptul șocant, nu s-a dus să vadă cum stau treburile la magazin.

Ainsley spusese:

— Poți merge la magazin câteva ore, Tabitha. Nu mă voi duce nicăieri.

Aceasta era o minciună sfruntată. De îndată ce Tabitha ieșea pe ușă, Ainsley avea de gând să meargă cu bicicleta acasă la Teddy.

Tabitha a spus:

— Merge bunica în locul meu.

— Bunica? a întrebat Ainsley. Eleanor este *designer*. Este un artist și un geniu, însă, din câte știu, nu a fost niciodată la magazin să-l administreze sau să-l supravegheze. Aceasta a fost dintotdeauna treaba Tabitheii.

— Da, a spus Tabitha. I-a oferit lui Ainsley cel mai fals zâmbet. Rămân aici, cu tine.

Să petreacă două zile închisă în casă fără telefon a fost un adevărat iad. Pentru că Billy murise, Tabitha și-a petrecut majoritatea timpului ca o

somnambulă. A scos albumele vechi – toate albumele cu fotografii erau vechi, Ainsley știa asta, însă acestea chiar erau vechi –, în care erau fotografii cu mama și mătușa Harper când erau mici. Tabitha a încurajat-o pe Ainsley să i se alăture pe canapea, care mirosea a fum de marijuana și probabil va mirosi întotdeauna, lucru ce o mulțumea în secret pe Ainsley.

Tabitha a spus:

— Ar trebui să vezi astea. Sunt fotografii cu toată familia. Bunicii tăi s-au căsătorit, iar eu și Harper am purtat ținute asortate.

Ainsley nu a catadicsit să răspundă. Mama ei o putea pedepsi, îi putea scufunda telefonul, însă nu putea să o facă să vorbească.

Și-a petrecut majoritatea timpului închisă în casă și făcându-și griji. Ea și Teddy plănuiseră să ia cina la Jetties, unde se zvonea că G. Love urma să țină un program-surpriză. Au auzit asta la unchiul lui Teddy, Graham, care descojea stridii și scoici la bar. Cu Ainsley pedepsită, Teddy se putea oferi să o ducă pe Emma la Jetties. Cât timp Ainsley stă în pat urmărind redifuzări ale serialului *Chopped* la televizor, Emma și Teddy s-ar putea îmbăta și dansa împreună în îmbulzeala de oameni excitați de apariția magică a lui G. Love. S-ar putea săruta. Emma este o aventurieră fără scrupule. Nu ar sta pe gânduri dacă ar vrea să îi fure iubitul lui Ainsley. Ainsley vrea să o urască pe Emma, dar nu poate, așa că o urăște pe Tabitha.

Tabitha a început să bea vin la ora 17.00 – costisitorul Nicolas-Jay Pinot Noir de la Willamette din Oregon, pe care obișnuia să îl bea înainte ca Ramsay să o obișnuiască să bea roze. Tabitha a întrebat-o atunci pe Ainsley dacă nu dorește și ea un pahar.

Ainsley i-a aruncat mamei o privire sfidătoare. Ce mesaj confuz trimitea! Singurul motiv pentru care Ainsley era în arest la domiciliu fusese pentru că băuse – și fumase marijuana, și transformase livingul într-un bordel. Și Tabitha ce făcea? Îi oferea lui Ainsley un pahar de vin. Ainsley era atât de agitată de scenariul cu Emma și Teddy din mintea ei, încât i-ar fi făcut bine ceva de băut. Dar în urmă cu trei ani, când a luat contact pentru prima dată cu alcoolul, a consumat o sticlă și jumătate de Nicolas-Jay Pinot Noir. A fost delicios, s-a gândit ea la început, ca un suc proaspăt de prune. Însă la puțin timp după aceea a început să vomite mov. Nu va mai bea niciodată vin roșu.

Tabitha a adormit la ora 21.00, iar Ainsley s-ar fi furișat în acel moment, însă Eleanor fusese avertizată de escapadele nepoatei sale și activase o alarmă care suna când cineva trecea pragul casei, indiferent de direcție. Nu

aveau să fie venituri sau plecări în acea noapte.

Ainsley a răsfoit singură albumele cu fotografii, recunoscând faptul că erau fascinante. Erau decupaje cu Billy și Eleanor din paginile cu știri sociale ale *Boston Globe* – în fiecare fotografie, Billy se apleca să o sărute pe Eleanor pe obraz, în timp ce ea zâmbea fermecător la cameră. Lui Ainsley i s-au părut destul de îndrăgostiți. În album mai era o fotografie cu Eleanor enorm de însărcinată – cam de mărimea unui hipopotam –, îmbrăcată într-o rochie galbenă care ar fi putut fi, de asemenea, un cort. Billy purta ochelari pătrați, cu ramă subțire, pantaloni albi evazați și o curea albă de piele și ținea două degete ridicate peste umărul lui Eleanor. Așadar, aceea a fost ziua în care au aflat că vor avea gemeni. Datele erau marcate pe toate fotografiile, iar pe aceasta era scris: 10 octombrie 1977. Ainsley a avut o presimțire că bunica a descoperit foarte târziu în timpul sarcinii că are gemeni, iar acum vede că s-a întâmplat doar cu șase sau opt săptămâni înainte ca gemenele să se nască.

De aceea Ainsley este consternată de vremurile de altă dată, înainte de apariția tehnologiei: oamenii nu știau nimic. Nu existau ecografii care să îi spună bunicii că va avea doi copii în loc de unul. Nu exista internet. Cum aflau oamenii ceva fără internet? Ainsley chiar nu poate răspunde la aceste întrebări. Și nu existau telefoane mobile. Cum a putut să trăiască cineva fără un telefon mobil? Ainsley trăia acum fără telefon și era foarte stresant. Ar fi putut să se conecteze pe laptop ca să verifice dacă Emma a postat ceva pe Facebook sau pe Instagram despre ieșirea cu Teddy la Jetties, dar Tabitha schimbase parola de Wi-Fi, exact așa cum promisese că va face.

Restul fotografiilor erau cu mama ei și cu mătușa Harper. Arătau identic: nu exista nicio posibilitate să le diferențiezi. Ainsley s-a întrebat dacă, atunci când erau mici au fost confundate, apoi confundate din nou – poate confundate de un infinit de ori, până când au crescut suficient de mult încât să își rostească numele tare și clar. Astfel, oricare din ele ar fi fost în acel moment, așa au rămas. Eleanor le-a îmbrăcat mereu la fel, în ținute create chiar de ea, folosind mașina Singer de cusut – pe care încă o are și pe care mereu spune că o va dona la Smithsonian.

Au avut bluze verzi cu pătrățele cu girafe aplicate pe partea din față; au avut rochii roz de petrecere cu paiete mov în partea de jos; au avut rochii negre de catifea la Crăciun. Cine îmbrăca fete de doi ani în negru?

Numai Eleanor. Se știa foarte bine că Eleanor Roxie-Frost a dat lovitura în modă când Diana Vreeland s-a întâlnit întâmplător cu gemenele care

purtau rochii drepte galbene în timp ce se jucau în Boston Common în 1980. Acele rochii au fost variantele în miniatură ale celor care urmau să devină Roxie. S-a întâmplat în era emancipării femeii, iar Eleanor-Roxie Frost a devenit un model. A trecut de la mama casnică de gemeni care crea haine pentru fiicele ei și pentru ea la senzația în designul vestimentar care apărea în *Vogue* în fiecare lună. Când gemenele erau în liceu, Eleanor a găsit un spațiu comercial pe Newbury Street și și-a deschis propriul magazin acolo. Magazinul a fost un lucru bun, dar și unul rău, pentru că Eleanor a devenit atât de preocupată să devină un designer vestimentar renumit încât a trebuit să renunțe la ceva din viața ei. Acel ceva a fost Billy. Bunicii lui Ainsley au divorțat, un lucru pe care Ainsley l-a considerat întotdeauna rușinos. Majoritatea părinților prietenilor ei sunt divorțați, însă bunicii sunt făcuți să rămână împreună până când se duc de bătrânețe.

Chiar și mai ciudat neliniștitor a fost că după divorț mătușa Harper a plecat cu Billy, iar Tabitha a rămas cu Eleanor, un acord de custodie care părea să fi fost împrumutat din filmul *Capcană pentru părinți*. Familia Frost s-a despiciat fix de la mijloc, ca una dintre acele fotografii rupte în două – Billy ținând-o pe una din gemene, Eleanor, pe cealaltă.

Când Ainsley s-a dus să ia alt album cu fotografii, a dat peste un plic vechi, fixat între celelalte două cărți de pe raft. Plicul avea un aspect important, secret, așa că Ainsley l-a desfăcut. Înăuntru era o brățară de plastic de la spital, cu inscripția *Iulian Wyatt Cruise 5-28-03*. Era brățara frățiorului ei. În plic se mai aflau trei fotografii: una era a mititelului Julian la spital, înconjurat de ceva care semăna cu o cutie de plastic, cu tuburi și fire ieșindu-i din gură, nas, piept și picioare. A doua era o fotografie cu Tabitha care îl ținea pe Julian în palme. Nu era mai mare decât un sandwich submarin; a cântărit doar 500 de grame când s-a născut. A treia fotografie era cu Tabitha, Wyatt, Ainsley și Julian împreună într-o casă pe care Ainsley nu a recunoscut-o, deși stăteau pe canapeaua de piele maro-închis, care a precedat-o pe cea de stofă turcoaz Gervin. Julian nu mai avea firele și era puțin mai mare, poate de mărimea unei pungi cu făină. Ainsley era un copilaș durduliu cu păr cât să își facă o coadă împletită. Însă adevăratul șoc a fost cât de tineri păreau părinții ei. Existau elevi în ultimul an la liceul din Nantucket care arătau mai bătrâni decât Tabitha și Wyatt în fotografie. Amândoi zâmbeau – râdeau chiar – ca și când fotograficul tocmai spusese ceva amuzant. Cine a făcut fotografia? Cu siguranță nu Eleanor; ei nu îi

plăcea să se prostească.

Ainsley a mai analizat fotografia preț de o clipă. Era singura fotografie a familiei ei complete pe care o văzuse vreodată. Știa de ce era ascunsă: Tabitha a considerat pierderea lui Julian și poate și pierderea lui Wyatt prea dureroase. Ainsley era recunoscătoare că Tabitha nu păstrase certificatul de deces al lui Julian sau altceva la fel de morbid. Brățara de la spital era destul de iritantă. Ainsley a pus totul înapoi în plic, apoi plicul înapoi în locul ascuns dintre cele două cărți de pe raft. S-a întors să vadă ce face mama ei, care încă sforăia ușor pe canapea. A rezistat tentației de a-și săruta mama pe frunte, deși i-a dat un ghiont ușor să o trezească.

— Hei! a spus Ainsley. Este timpul să mergi la culcare, mamă!

Și, ca un copil ascultător, Tabitha s-a ridicat și a urmat-o pe Ainsley jos pe scări.

•

Este luni, iar Ainsley ar trebui să fie la școală, unde ar putea afla, în sfârșit, ce s-a întâmplat în weekend.

Poate că nu a fost singura pedepsită; poate că inimaginabilul s-a produs, iar Emma a fost, de asemenea, pedepsită –, deși Ainsley nu crede asta, pentru că tatăl Emmei, Dutch, făcuse rost de marijuana și de bere pentru petrecere. De fapt, el o întrebase pe Emma dacă nu vrea și niște coca – nu de băut, zisese el, făcând cu ochiul –, dar Emma a apelat la judecata sănătoasă și a răspuns „nu, mulțumesc”. Lui Ainsley chiar îi plăcuse de Dutch până să audă asta; acum pune la îndoială moralitatea lui. Să faci rost de bere și marijuana pentru fiica ta de 16 ani nu te transformă doar într-un părinte cool, ci și într-un fel de criminal. Să oferi cocaină te transformă doar în criminal.

Ainsley se întreabă dacă Teddy a intrat în belele și decide din nou că răspunsul este nu. Graham este unchi. E obligat să fie părinte pentru că fratele lui a murit luptând într-un incendiu, iar cumnata lui, mama lui Teddy, este o depresivă anorexică și sinucigașă care s-a întors în Oklahoma. Acum Graham nu face decât să se ocupe de traiul necesar: să fie mâncare pe masă de trei ori pe zi, să se asigure că Teddy ajunge la școală și la activitățile sportive la timp – este renumit la baseball, un sport important în Oklahoma, așa cum lacrosse este important în Nantucket –, să se asigure că își face temele, să îl ducă la școala de șoferi pentru a lua permisul, să îi dea sarcini pentru a se învăța cu responsabilitățile. În această vară, Teddy va lucra la hotelul 21 Broad. Teddy îi este atât de recunoscător lui Graham pentru

prezența constantă în viața lui, încât nu vrea să facă nimic care i-ar putea aduce necazuri. A împrumutat camioneta lui Graham și a spus că se duce la întâlnire cu Ainsley, iar Graham i-a dat 40 de dolari, pe care Teddy i-a dat lui BC ca să cumpere pahare și votcă. Însă Teddy nu a băut și nu a fumat nimic. A venit la petrecere doar pentru a fi cu Ainsley.

Candace Beasley probabil a avut probleme. Anul trecut pe vremea asta, Ainsley nu ar fi invitat-o pe Candace la o petrecere. Candace și Ainsley au fost cele mai bune prietene când erau mici. Au avut aceiași profesori, au participat la aceleași activități; în clasa a patra, când Tabitha a dus-o pe Ainsley în Los Angeles în vacanța de primăvară, a venit și Candace. S-au dat împreună în roata mare din Santa Monica Pier; au comandat la room-service în apartamentul de la Shutters de pe plajă, în timp ce Tabitha s-a dus la bar pentru o întâlnire de afaceri. Au fost la spa și și-au făcut manichiura cu aceeași culoare.

Obișnuiau să spună că sunt surori. Obișnuiau să pretindă, la insistențele lui Ainsley, că nu sunt doar surori, ci gemene.

Însă a existat o diferență esențială între Ainsley și Candace – modul în care au fost crescute. Ainsley – pentru că a petrecut atât de mult timp cu mama și bunica ei – a fost întotdeauna încurajată să fie mai matură decât era. Le-a însoțit pe Tabitha și Eleanor la Galley pentru prânz și, când erau în Boston, la ceai la Four Seasons. Lui Ainsley i s-a permis să rămână singură acasă în timpul zilei de la vârsta de opt ani. Putea folosi cuptorul cu microunde ca să facă popcorn și apoi să topească untul rămas; avea voie să se uite la *Gossip Girl*. Avea o trusă roz, din aluminiu, cu trei compartimente, plină cu machiaje pe care i le cumpărase Tabitha. Odată, când Candace a rămas după-amiaza la ele – era ceea ce mama lui Candace, Stephanie, încă numea o întâlnire de joacă –, s-a dus jos, s-a dat cu fond de ten, pudră, blush, dermatograf, fard, rimel și ruj, iar Stephanie a țipat de parcă lui Candace i-ar fi lipsit o mână sau un picior. A îmbrâncit-o în toaletă și i-a șters fața chiar acolo cu unul dintre săpunurile albastre în formă de scoică, pe care nimeni nu le folosea vreodată.

Tabitha a râs și a spus:

— Nu crezi că exagerezi? Sunt doar niște fetițe care se gătesc în joacă.

Stephanie a replicat:

— Tu, dacă vrei, poți să îți lași fata să umble ca o prostituată, însă eu nu o voi face.

Tabitha nu a băgat în seamă comentariul, însă pe Ainsley a deranjat-o. A

știut că Stephanie credea că era ceva greșit în modul în care era educată.

Candace, tot singură la părinți, a fost crescută ca un copil. A avut 10.000 de reguli pe care a trebuit să le respecte: patru guri din tot ce mânca – inclusiv broccoli și fasole boabe –, doar PBS Kids și Disney Channel – fără Nickelodeon sau altele asemenea –, ora de culcare 20.00, chiar și în weekenduri, spălat pe dinți și clătit și un program de treburi casnice care îi aduceau lui Candace un dolar pe săptămână, depozitați în fondul pentru colegiu.

Ainsley a găsit multe de admirat în casa lui Candace: mesele, mereu pregătite în casă, erau delicioase; Stephanie și soțul ei, Stu, spuneau o mică rugăciune de mulțumire înainte de masă și apoi se sărutau; prosoapele din baie erau pufoase; cearșafurile din patul lui Candace erau mereu apretate și călcate; și întotdeauna Stephanie le citea înainte de culcare.

Tabitha, pe de altă parte, era atentă la fiecare bucată pe care Ainsley o ducea la gură, interzicându-i gogoșile, clătitele și cartofii copti. Ainsley a învățat termenul de calorie goală în clasa a treia. Tabitha a îmbrăcat-o în versiunile mai mici ale modelelor create de bunica ei, rochii care s-ar fi dat cu 500 de dolari pe eBay. A învățat-o cum să meargă pe tocuri înalte și să arunce fraze franțuzești în conversațiile de zi cu zi. *À tout à l'heure!* Probabil cele mai dragi amintiri din perioada copilăriei erau din zilele în care Ainsley se întorcea acasă de la școală, bea coca-cola zero calorii pe canapea și răsfoia noul număr din *Vogue* cu Tabitha, care acoperea titlurile cu mâna și o puneă pe Ainsley să ghicească designerii.

Când Ainsley a ajuns la gimnaziu, a putut să folosească modul neortodox în care fusese crescută în avantajul ei. A fost cea mai cool elevă din clasa a șasea: cea mai frumoasă, cea mai dezvoltată și, de departe, cel mai bine îmbrăcată. Candace a plâns în prima zi pentru că s-a pierdut mergând de la un curs la altul și l-a ratat pe profesorul din clasa a cincea, domnul Bonaventura. Ca alte nenumărate fete de gimnaziu dinaintea ei, Ainsley și-a asigurat poziția de regină călcând în picioare oamenii inferiori ei, iar prima vizată era Candace.

Stephanie a lăsat-o mai moale în acel an. A sunat-o pe Tabitha încontinuu, sperând ca fetele să se întâlnească.

— Nu sunt prea sigură ce s-a întâmplat, a spus Stephanie. Cred că au avut un fel de ceartă. Dar sunt convinsă că își vor rezolva problemele, nu-i așa?

În timpul gimnaziului și în liceu, Candace a căutat atenție și aprobare din

partea lui Ainsley, dar fără succes. Ainsley nu a salutat-o, nu a băgat-o în seamă pe holuri, la cantină, în clasă. S-a împrietenit cu Emma Marlowe și aveau discipolii lor – BC, Maggie, Anna și... Teddy.

Dar, chiar în primăvara trecută, ceva s-a întâmplat cu Candace. Afacerea cu rezervări online de hoteluri a tatălui ei a fost cumpărată de Orbitz și brusc familia a devenit foarte înstărită. Stephanie și Stu au dus-o pe Candace în Aspen la schi în februarie și în Saint Barts în aprilie, iar cât timp au fost plecați, fata a deprins o serie de obiceiuri sofisticate. Se pare că s-a culcat cu fiul unui șeic în Aspen, a băut Dom Pérignon la prânz cu părinții ei într-un loc numit Nikki Beach din Saint Barts și a început să fumeze țigări din cuișoare. În numai câteva luni, a devenit cool, așa că Ainsley – mai mult de teamă să nu fie detronată – a invitat-o la ea acasă la petrecere.

Candace poate că a exagerat cu isprăvile ei din vacanță, pentru că la petrecere a fost singura persoană în afară de Teddy care a putut să conducă atunci când Tabitha s-a întors acasă. Tabitha i-a dat lui Candace cheile de la Range Roverul Emmei. Este posibil ca Emma să fie furioasă din acest motiv – și nimeni nu te intimidează mai tare decât Emma când este furioasă. Ainsley nu poate afla nimic din ce se întâmplă în lumea ei fără telefon.

•

Feribotul se apropie de pământ, iar Tabitha se duce să stea la fereastră. Ainsley refuză să o însoțească, dar își lungește gâtul. Este un parc verde mare în partea stângă, cu un foișor alb în centru.

Ainsley o atinge pe bunica ei pe braț.

— Ai fost vreodată în Vineyard?

— De la luna de miere, nu, răspunde Eleanor. Eu și bunicul tău am călătorit atât în Nantucket, cât și în Martha's Vineyard pe un iaht cu motor pe care tatăl meu l-a închiriat pentru noi. Sunt sigură că îți dai seama că eu am preferat o insulă, iar Billy, pe cealaltă. Acesta a fost locul lui Billy.

Ainsley analizează cele spuse. Eleanor și Billy nu și-au împărțit numai bunurile, banii și gemenele, ci și insulele – Nantucket pentru Eleanor și Vineyard pentru Billy.

— Mama a fost vreodată aici? întreabă Ainsley.

— Oh, desigur, spune Eleanor. Înainte să...

— Înainte să ce? întreabă Ainsley.

— Înainte să se întâmple totul, răspunde Eleanor. Cred că ultima dată când a venit să îl viziteze pe Billy era însărcinată.

— Cu mine? vrea să știe Ainsley. Sau cu Julian?

— Cine își mai aduce aminte? spune Eleanor.

Flutură o mână încărcată de inele. Eleanor are 71 de ani și este cea mai elegantă femeie pe care o cunoaște Ainsley. A călătorit la Paris, Milano, Shanghai, Bombay, Marrakech, Sidney, Roma și Tokyo. Are magazine în Nantucket și Palm Beach. Magazinul din Nantucket se închide iarna; magazinul din Palm Beach se închide vara. Magazinul principal al lui Eleanor, cel de pe Newbury Street, s-a închis definitiv anul trecut din cauză că au scăzut vânzările. Ainsley bănuiește că modelele bunicii sale sunt învechite.

Ainsley este șocată că mama și bunica ei participă la ceremonia în memoria lui Billy. Nu este o înmormântare. Billy a fost incinerat, iar cenușa lui va fi păstrată într-o urnă funerară. Ainsley a văzut fotografiile lui Eleanor și Billy împreună în album, dar, din câte își amintește, a existat o zăzanie ca între Hatfield și McCoy între cele două jumătăți de familie. Tabitha o urăște pe Harper din motive pe care Ainsley nu le cunoaște și presupune că și Eleanor l-a urât la fel pe Billy. Ar întreba-o pe bunica ei, însă nu are curaj.

Tabitha se întoarce către Ainsley.

— Oak Bluffs are un loc numit camping pentru metodiști, spune ea. Sunt case de turtă dulce colorate diferit și în centru se află tabernacul, care este un fel de biserică cu o ușă mare.

— Pare ca și cum ar fi vorba de un cult, spune Eleanor.

— Oh, Dumnezeu! zice Tabitha, privind oamenii îmbulziți pe punte pentru a aștepta sosirea feribotului. Iat-o!

Ainsley o vede pe dublura mamei ei stând în mulțime. Priveliștea este atât de ireală, încât Ainsley se întoarce să se uite la mama ei pentru a se asigura că se află chiar acolo, apoi privește înapoi în mulțime spre mătușa Harper. Are părul exact ca al mamei ei – lung, des și închis la culoare însă hainele sunt diferite. Tabitha poartă rochia Roxie neagră și dreaptă din pânză de in cu cordon lat și o pereche de pantofi ușori negri din piele marca Manolo Blahnik, pe care de obicei îi păstrează pentru ieșirile în oraș. Mătușa Harper are o pereche de pantaloni pe care i-ar putea purta o ospătăriță de la Red Lobster și un fel de bluză neagră din dantelă pe care Ainsley – care are un ochi destul de critic când vine vorba de alegerile vestimentare neinspirate ale altora – bănuiește că și-a luat-o de la reduceri de la Banana Republic. Bluza și pantalonii nu se potrivesc – pantalonii casual, bluza elegantă –, iar dantela neagră, conform lui Eleanor, are

legătură întotdeauna cu lenjeria, ceea ce o face total nepotrivită pentru o ceremonie de înmormântare. În ciuda ținutei jalnice a mătușii Harper – sau poate datorită ei –, lui Ainsley i se strânge inima. Mătușa Harper este cea defavorizată, prima cu care Ainsley simte că are ceva în comun în cei 16 ani și jumătate.

•

Harper pare foarte agitată pe măsură ce Eleanor, Tabitha și Ainsley – în această ordine – coboară de la bord.

— Bună, mami, spune Harper.

Eleanor o privește pe fiica ei, analizând-o.

— Bună, dragă, răspunde Eleanor. Se apleacă să o sărute pe Harper pe obraz, apoi prinde cu degetele dantela bluzei lui Harper. De unde ai luat asta?

— Nu știu, răspunde Harper. De la magazin. Mor de cald în ea.

Când își trage bluza, Ainsley observă că mătușa ei poartă ceasul de aur al bunicului ei.

Evident că și Eleanor observă, pentru că spune:

— Nu-mi vine să cred că tatăl tău a reușit să nu-l amaneze. Ți l-a lăsat ție?

— Da, zice Harper.

— Ai grijă să îi urmezi exemplul și să îl păstrezi indiferent de situația în care te afli, rostește Eleanor. Ceasul acela este valoros. A aparținut tatălui lui, dr. Richard Frost. A fost cel mai de preț bun al lui Billy.

— Știu asta, mami, spune Harper. Îl păstrez pentru fiul lui Ainsley. Se uită peste Tabitha la ea. Bună, Ainsley!

Ainsley nu a mai văzut-o de trei ani pe mătușa ei. Cumva, i s-a permis să meargă cu Billy la Fenway, iar mătușa Harper fusese acolo. Cu patru ani înainte de această întâmplare, când Ainsley avea 9 ani, s-a dus cu Billy la Cape și s-au întâlnit cu Harper la prânz la Woods Hole. Prin urmare, aceasta este a treia oară când Ainsley își amintește să o fi văzut pe mătușa ei, dar se simte confortabil să i se arunce în brațe și, inexplicabil, începe să plângă.

— L-am iubit pe bunicul, spune ea.

— Și el te-a iubit, zice Harper.

Îi oferă lui Ainsley o îmbrățișare mult mai părintească decât orice îmbrățișare primită vreodată de la Tabitha.

Când Ainsley se retrage, se uită la mama și la mătușa ei cum se privesc. Momentul este atât de ciudat, atât de *groaznic*, încât i se întoarce stomacul

pe dos. „Să se îmbrățișeze”, se gândește ea. Mama ei o urăște pe Harper, dar oare este valabil și invers?

— Tabitha, spune Harper.

— Harper, spune Tabitha.

Nu se duc una spre cealaltă – parcă aerul dintre ele este încărcat de energie negativă. E ca și când ar fi doi magneți cu aceiași poli, care se resping.

— Bine atunci, spune Eleanor, evident plictisită de revedere. Mergem?

•

Ainsley este încântată să vadă că Harper conduce un Bronco vintage albastru marin recondiționat impecabil. De când se întâlnește cu Teddy, a petrecut multe ore urmărind *Barrett-Jackson Live*.

— E din '68? întreabă Ainsley.

— Da, răspunde Harper. Ai ochi.

— Credeam că închiriezi o mașină, intervine Eleanor.

— Martha's Vineyard Executive Transport era rezervat, spune Harper. Te asigur că i-am sunat. Îmi pare rău, mami, dar va trebui să te mulțumești cu atât.

— Stai în față, mamă, spune Tabitha. Eu și Ainsley ne vom înghesui în spate.

Ainsley nu vrea să se înghesuie nicăieri cu Tabitha, dar este obligată, pentru că bunica ei e un cetățean bătrân și locul ei este în față.

Spatele mașinii este practic un tomberon pentru cești de cafea, numere vechi din *Vineyard Gazette*, pungi unsoase de hârtie care arată și miros de parcă ar conține sandvișuri cu ton vechi de câteva zile, jucării de cauciuc și sticle goale mici de Jägermeister. Tabitha încearcă să împătorească tot gunoiul într-o hârtie de ziar, pentru a găsi un loc unde să își așeze picioarele cu pantofii ei de 800 de dolari. Bancheta din spate are o husă, însă pe jos este plin de păr de câine.

— Ai câine? întreabă Ainsley.

Îi ceruse Tabitheii un câine de când învățase să vorbească.

— Fish, spune Harper.

— Ai un pește? spune Ainsley.

— Un câine pe nume Fish, zice Harper. Este husky siberian.

— Țsta clar e un nume ciudat, spune Eleanor. Pare a fi ales de tatăl tău. Ai fost întotdeauna exact ca Billy.

— Mi-ar plăcea să vă duc într-un tur al insulei... spune Harper.

— Vreau un tur! sare Ainsley.

I-a fost cumva teamă de ziua aceasta, însă răsplata a fost enormă. Nefericirea mamei și bunicii ei a înveselit-o.

— ...însă chiar nu avem timp, continuă Harper. Ceremonia începe la prânz, iar feribotul vostru pleacă înapoi la...

— Nu destul de repede, spune Tabitha.

— Ora 16.00, intervine Eleanor. Dar cred că trebuie să fim înapoi pe punte nu mai târziu de ora 15.15, nu-i așa, Pony?

— Poate chiar mai devreme, zice Tabitha.

Harper râde zgomotos.

— Ea încă îți spune Pony?

— Cine este ea? întreabă Eleanor. Fiica ploii?

Harper surprinde privirea lui Ainsley în oglinda retrovizoare.

— Știi povestea din spatele poreclei, nu-i așa?

— Te rog, nu! spune Tabitha.

— Mama și-a dorit un ponei, spune Ainsley.

— Mama ta nu doar că și-a dorit un ponei, chiar a devenit unul, zice Harper. Prin clasa a treia. Coadă de cal, pulover maro din lână de Shetland, pantaloni de catifea maro. Necheza și făcea ca un cal. Mergea la trap și la galop. A mâncat inclusiv nutreț. Singurul mod prin care oamenii ne-au diferențiat în acel an a fost că mama ta se purta ca un cal, iar eu, nu.

— Eu îmi amintesc altceva, spune Tabitha.

— Trebuie să plecăm de la ceremonie fix la ora 15.00, rostește Eleanor. Nu trebuie să ne duci tu. Voi plăti bucuroasă un taxi.

•

Ainsley privește afară pe fereastră, încercând să asimileze tot. Vede un lac, un pod, o câmpie. Arată ca Nantucket, dar nu este Nantucket.

— Șase orașe, spune Harper. 17.000 de locuitori în timpul anului, cea mai mare înghețată din lume la Mad Martha's.

— Nu ai gustat niciodată înghețata de la Juice Bar, spune Ainsley. Sau ai gustat-o? Ai fost vreodată în Nantucket, mătușă Harper?

— Am fost, răspunde Harper. Dar cu mult, cu foarte mult timp în urmă.

— Cine va fi la ceremonie? întreabă Tabitha.

— Nu știu sigur, răspunde Harper. Tati și-a dorit asta, nu eu. Însă am făcut un anunț la *Islanders Talk* și pe pagina mea de Facebook, așa că...

— Așa că vin majoritatea prietenilor lui Billy sau ai tăi? întreabă Tabitha.

— Ai lui tati.

— Tu ai prieteni? întreabă Tabitha.
— Mamă! intervine Ainsley, uitând că nu vorbește cu Tabitha.
— Am prieteni, spune Harper.
— Nu mă refer la bărbații cu care ți-o tragi, comentează Tabitha.
— Tabitha! spune Ainsley mai mult pentru a-i atrage atenția mamei decât să nu fie politicoasă.

— Sunt surprinsă că mai vorbește cineva cu tine după acea... percheziție de droguri, spune Eleanor. Încă nu pot trece peste faptul că una din fiicele mele a fost arestată! Bunicii tăi se răsucesc în mormânt, poți fi sigură.

— Ce știi despre asta, mami? spune Harper. Sincer acum, ce știi despre subiectul acesta?

— Ann-Lane mi-a povestit totul, continuă Eleanor. Ești conștientă că locuiește lângă familia al cărei copil l-ai corupt, da? A spus că au fost acolo și poliția de stat, și FBI-ul.

„FBI?”, se gândește Ainsley. Mătușa ei este mult mai interesantă decât s-ar fi așteptat.

— Nu am corupt niciun copil, spune Harper. Copilul în cauză era deja destul de corupt când l-am întâlnit. Ann-Lane poate să-și bage în fund o Pop-Tart. Și te pot asigura că nu va fi prezentă la ceremonie. Doar dacă ai invitat-o tu. Ai invitat-o?

— Nu, răspunde Eleanor.

— Cine este Ann-Lane? întreabă Ainsley.

— O băgăreață, zice Harper.

— Colega mea de cameră, rostește Eleanor. De la Pine Manor.

Urmează o tăcere apăsătoare, timp în care Harper începe să conducă mai agresiv. Claxonează și le face semne obscene oamenilor. Ca să își explice gesturile, spune:

— Sezonul abia a început, iar șoferii de taxi nu știu pe unde să o ia. Pot avea loc multe accidente.

— Deci, spune Tabitha, aplecându-se în față. Ai vreun iubit?

— Nu mi-ai dat niciun semn în 14 ani, spune Harper, iar acum vrei să-ți răspund la întrebări personale? Semnalizează și face stânga pe o alee mărginită pe ambele părți de un gard alb. Pe indicator scrie *Clubul de golf Farm Neck. Privat*. Am ajuns, spune Harper. Caută din nou privirea lui Ainsley în oglindă. Acesta a fost locul favorit de pe insulă al bunicului tău. Farm Neck.

— Este privat? întreabă Eleanor.

— Da, mami.
— Cum a reușit tatăl tău să aibă permis de intrare?
— A cunoscut mulți oameni. Din păcate, cardul de membru nu se transmite. A murit odată cu Billy, dar îl vom putea folosi pentru ultima dată.
— Nici măcar nu am știut că bunicul a jucat golf, spune Ainsley.
— A fost un jucător de golf îngrozitor, comentează Eleanor. S-a făcut de râs la clubul de la țară cu tatăl meu, în 1968, în vara în care ne-am căsătorit.
— A fost un băutor mai bun decât un jucător de golf, spune Harper. Aici sunt de acord cu tine. A devenit popular într-un cvartet. Oricine putea să îl învingă, dar spunea povești bune la club.
— Te rog, nu ridică în slăvi consumul de alcool în fața fiicei mele! spune Tabitha.

Ainsley își dă ochii peste cap.

Harper parchează Broncoul, apoi se grăbește să o ajute pe Eleanor. Când sunt toate în parcare, Harper își pune mâinile în șold. Pare că nu are echilibru, ca și când s-ar putea prăbuși.

— Bine ați venit la Farm Neck, rostește ea.

Terenurile clubului sunt frumoase. Există un rând de carturi de golf, unele cu saci de crose în spate, și un gazon verde la intrarea principală. Aerul miroase a iarbă proaspăt tăiată și a cartofi prăjiți. Ainsley se minunează că Billy a reușit să facă parte dintr-un club privat, știind că atât Eleanor, cât și Tabitha sunt pe lista de așteptare a clubului de iahting din Nantucket de mai bine de zece ani.

— Obama a jucat aici, spune Harper. Și Clinton.

— Nu aș face reclamă la așa ceva, zice Eleanor.

•

Ceremonia se ține într-un cort în partea laterală a clubului și, deși este un eveniment mult mai mic decât a anticipat Ainsley, este foarte drăguț. Cortul este decorat cu felinare albe și plante în ghiveci; există mese înalte peste tot, iar o chelneriță care ține o tavă cu pahare de șampanie pline ochi întâmpină oamenii pe măsură ce intră. Pe un șevalet se află o fotografie a bunicului lui Ainsley în ultimii ani de viață, după ce și-a pierdut ochelarii cu rame de sârmă și cureaua albă de piele. În această fotografie, se află pe o barcă. Poartă o șapcă, fața este bronzată și bătută de vreme și ține ridicat un morun vărgat. Deasupra fotografiei scrie *În memoria lui William O'Shaughnessy Frost, 13 aprilie 1944-16 iunie 2017*. Este o masă sub șevalet, pe care se află ecusoane albe goale pentru nume și un marker Sharpie.

— Ne trecem numele? o întreabă Ainsley pe mama ei.

— Dumnezeu, nu! spune Tabitha. Ridică o cupă de șampanie de pe tavă. Bună, frumoaso! Chelnerița pare să creadă că Tabitha vorbește cu ea, nu cu șampania.

— Harper? întreabă ea. Nu cred că te-am văzut vreodată purtând tocuri.

— Nu sunt Harper, zice Tabitha. Sunt sora ei geamănă, Tabitha.

— Serious? spune chelnerița.

Ainsley ridică un ecuson și scrie *Nepoata lui Billy*, dar scrie înghesuit *nepoată*, așa că trebuie să-l mototolească și să o ia de la capăt. Își prinde ecusonul cu numele în partea din față a rochiei ei Milly cu mâneci largi. În cort este foarte cald; se va topi. Își dorește să fi purtat ceva în culori de vară, dar Tabitha și Eleanor au insistat să poarte negru. Sunt singurele persoane elegante. Toți ceilalți poartă haine obișnuite de zi. Acolo se află un grup de oameni în tricouri de golf, două femei de vârsta a doua în salopete și pantofi confortabili și o femeie cu păr blond-argintiu de o anumită vârstă, care poartă ochelari de soare Lilly Pulitzer și sandale.

Harper se află în celălalt capăt al cortului și stă de vorbă cu un polițist. Preț de o secundă, Ainsley se întreabă dacă mătușa ei are probleme. Dar apoi Ainsley observă gesturi tandre. Mai întâi polițistul o atinge pe Harper pe obraz, apoi cei doi încep să se sărute. Dacă îi vede Eleanor, va face o criză de isterie; nu suportă afișarea dovezilor de afecțiune în public – deși nu este o rasistă arogantă, e de modă veche. Îi numește pe oamenii de culoare negri, indiferent de câte ori a fost informată și de Ainsley, și de Tabitha că termenul nu este acceptat. Îi va păsa lui Eleanor că Harper se sărută cu un polițist de culoare în fața oaspeților? Acesta a fost motivul pentru care Harper nu a răspuns la întrebarea Tabitheii dacă se întâlnește cu cineva?

Eleanor și Tabitha sunt ocupate să semneze în cartea de oaspeți, fiecare cu un pahar de șampanie în mână, și nu observă că Harper și polițistul își fac de cap în colț.

Lui Ainsley îi este dor de Teddy. Simte o durere mocnită – ca și când inima ei are junghiuri – când se gândește la Teddy împreună cu Emma.

În sfârșit, Harper se retrage. Polițistul străbate cortul și trece pe lângă Ainsley, suficient de aproape încât să audă semnalul de la walkie-talkie și să îi simtă aftershave-ul. Este drăguț. Este tânăr, posibil mai apropiat de vârsta lui Ainsley decât de cea a mătușii. „Bravo, mătușă Harper!” Tabitha s-a despărțit de Ramsay, acesta fiind alt motiv pentru care Ainsley își urăște

mama. L-a adus pe Ramsay în viața ei, a încurajat-o să îl iubească – și Ainsley l-a iubit foarte mult pe Ramsay apoi i-a dat cu piciorul. Acum Tabitha glumește și spune că își va căuta un iubit mai tânăr. Glumește despre tipul care predă lecții de surf la Cisco Beach și despre domnul Bly, profesorul de chimie al lui Ainsley. De fiecare dată când Tabitha deschide subiectul, Ainsley e dezgustată, însă gândul că mătușa ei se întâlnește cu un polițist nu o dezgustă la fel de mult.

Tabitha nu ar putea pune mâna niciodată pe un tip atât de tânăr și de atrăgător, se gândește Ainsley, în ciuda faptului că ea și Harper sunt surori gemene identice. Tabitha este îngâmfată și nu e deloc amuzantă.

Harper vorbește cu domnii în tricouri de golf. Spune ceva care îi face să râdă, apoi se apropie de Ainsley.

— Vrei un pahar de șampanie? întreabă ea. Am comandat una de calitate. Taittinger. Ar trebui să fie sandvișuri mici și grătar. Sunt uscate, așa cum îi plac bunicii tale. Fără pachetele de primăvară, fără quesadillas.

— Nimic care să aibă vreun gust, spune Ainsley. Îi zâmbește conspirativ lui Harper. Este atât de ciudat să vadă chipul mamei ei la o persoană mult mai drăguță și mai cool! Așadar, tipul acela, polițistul, e iubitul tău?

Expresia lui Harper se schimbă. Pare agitată, ca și când ar fi fost prinsă.

— Iubit? Te referi la Drew?

— Îmi pare rău, spune Ainsley. Nu este treaba mea.

Harper o privește lung pe Ainsley, ca și când ar vrea să îi vadă cumva interiorul.

— Mi-aș dori să am iarăși vârsta ta, spune ea. Să o iau de la capăt. Aș face lucrurile diferit.

Ainsley încuviințează din cap.

— Mi-ar plăcea niște șampanie, spune ea. Și voi mânca chiar și un sandviș triumfiular fără gust. Sunt lihnită. Nu am luat micul dejun.

Harper spune:

— Ia o cupă de șampanie, iar dacă îți face probleme cineva, spune-i că bunicul tău a scris în testament nu doar că ai voie să bei șampanie la ceremonia ținută în memoria lui, ci că trebuie să faci asta.

Ainsley încuviințează din cap, știind prea bine că această explicație nu va funcționa cu mama sau cu bunica ei.

— Merg să văd cum stau treburile la bucătărie, spune Harper. Să ajut și eu dacă trebuie.

Harper iese din cort, iar Ainsley se simte abandonată. Le vede pe bunica

și pe mama ei stând într-o parte, ținând cupele de șampanie de parcă ar ține crose în prezența vampirilor. Nu vorbesc una cu cealaltă, nici cu alte persoane. Cum să stea de vorbă cu prietenii lui Billy? De ce s-au mai deranjat să vină?

Ainsley înșfacă o cupă de șampanie de pe tava chelneriței și se îndreaptă către bărbații în tricouri de golf.

— Bună, spune ea. Sunt Ainsley, nepoata lui Billy.

Ainsley bea cupa de șampanie, apoi Smitty, șeful găștii de prieteni ai lui Billy, îi mai aduce una. Băută pe stomacul gol, șampania i se urcă direct la cap, dar nu-i pasă; ba chiar îi place. Este o celebritate aici, cel puțin printre acești bărbați și toți oamenii pe care Smitty i-i prezintă, cum ar fi femeia în ținută Lilly Pulitzer, care îi este prezentată – cu un ghiont și un clipit din ochi care o fac pe Ainsley să se gândească la faptul că trebuie să îi acorde atenție specială – ca fiind doamna Tobias.

— L-am iubit pe bunicul tău, spune doamna Tobias. A fost bărbatul ideal.

Doamna Tobias este foarte bronzată. Are în jur de 50 de ani, destul de bătrână să poarte acea rochie de plajă – se potrivește mai bine pentru cineva de vârsta lui Ainsley iar părul ei blond-argintiu seamănă cu al lui Rachel din serialul *Friends*. Dar este drăguță. Este mult mai tânără și mai atractivă decât Eleanor, deși îi lipsesc eleganța și grația lui Eleanor.

Bărbatul ideal? A fost iubita bunicului ei? Sau poate doar amanta lui? Și ce înseamnă numele Tobias? Există domnul Tobias?

Însă înainte ca Ainsley să poată formula genul de întrebări de investigație, atenția ei este atrasă de ceva ce se întâmplă la intrare. Cortul s-a umplut de oameni, chelnerii servesc platouri cu apetitive – creveți, sandvișuri cu ridichi, cârnați în foitaj, așa că este greu să vadă. În plus, vederea lui Ainsley este încetoșată din cauza șampaniei. Aude în schimb o femeie țipând.

— Unde este ea? Unde este?

Vocea acoperă pălăvrăgeala politicoasă și în curând capetele se întorc și vocile tac. Ainsley vede un cuplu intrând în cort – o femeie minionă, cu un păr foarte scurt și privirea bulbucată și un bărbat în costum și cravată, care o urmează, prinzând-o de braț și încercând să o calmeze.

Ainsley se întreabă cine sunt și, în același timp, doamna Tobias murmură:

— Oh, la naiba! Începe.

Ce începe? Ainsley face ochii mari, apoi e șocată când femeia cu privirea bulbucată se apropie de Tabitha și Eleanor.

— Tu! spune ea, persoana căreia pare să i se adreseze fiind Tabitha.

„Ce...”, se gândește Ainsley.

O vede pe mătușa Harper intrând în cort chiar când femeia cu privirea bulbucată aruncă o cupă plină de șampanie peste rochia neagră Roxie a Tabithe și apoi, cu o mișcare rapidă de șold, o plesnește peste față.

Sunetul palmei se aude cu ecou în întreg cortul. Mulțimea rămâne cu gura căscată, apoi tace.

Harper

Ea înțelege că nu e momentul potrivit: ceremonia de comemorare a tatălui ei se ține la doar trei zile după ce Sadie îi prinsese pe ea și pe Reed împreună în parcare de la Lucy Vincent. Trei zile înseamnă o perioadă destul de lungă pentru ca zvonul să se răspândească, dar nu suficient de lungă ca oamenii să uite.

S-a gândit să anuleze ceremonia de comemorare, însă Billy și-a dorit un singur lucru: o petrecere de rămas-bun la Farm Neck. În plus, într-un mesaj trimis duminică noapte – când Harper zăcea în pat cu fața în jos, hotărâtă să nu se mai ridice niciodată –, Reed a spus că a reușit să o calmeze pe Sadie. I-a spus că ceea ce a văzut nu a fost o scenă de sex între el și Harper, ci mai degrabă una cu el îmbrățișând-o pe Harper în încercarea de a o consola după moartea tatălui ei. Într-adevăr, a părut ciudat și probabil lipsit de profesionalism să se întâlnească cu un membru al familiei pacientului la miezul nopții în parcare de la Lucy Vincent Beach, însă de aceea le place Vineyard, nu? Pentru că e o comunitate apropiată, în care oamenii țin sincer unii la alții. În plus, se știe că Reed trece de limita datoriei pentru pacienții lui. Sadie ar trebui, de asemenea, să își amintească faptul că a băut mult la grătarul din Lambert's Cove – mult – și de aceea nu poate avea încredere în tot ce a crezut că a văzut.

A avut noroc că nu a fost trasă pe dreapta de poliție.

•

Cu aceste asigurări din partea lui Reed că Sadie a fost îmblânzită, Harper și-a continuat planul. Dar se pare că faptul că Sadie i-a verificat contactele telefonice lui Reed și a luat-o la întrebări pe Dee, asistenta lui Billy de la spital, care i-a spus că a avut suspiciuni legate de această relație, l-a surprins pe Reed, însă nu și pe Harper.

Răbufnirea lui Sadie la ceremonie a funcționat inițial în favoarea ei. A fost complet nepotrivit să dea buzna la înmormântarea unui insular îndrăgit, să arunce băutura pe fiica lui și apoi să o lovească.

După ce Sadie a plesnit-o pe Tabitha – pe Tabitha, nu pe Harper, o greșeală pe care Harper a regretat-o profund –, Drew a apărut de nicăieri pentru a o îmblânzi pe doamna Zimmer. I-a luat cupa de șampanie din mână – nimeni nu dorea să vadă pahare sparte – și a stăpânit-o ușor, cuprinzând-o

de încheieturi.

Sadie a scuipat în direcția Tabitheii.

— Femeia aceea este o cățea nenorocită!

— Femeia aceea, a spus Drew, este iubita mea.

— Nu, a ripostat Tabitha. Nu eu. Sora mea geamănă. I-a întins mâna lui Drew. Eu sunt Tabitha.

Harper a fost uimită că Pony a putut să își revină atât de repede după ce a fost plesnită.

Obrazul îi era fierbinte, de un roșu aprins. Acesta era unul dintre avantajele de a fi petrecut atât de mulți ani cu Eleanor, s-a gândit Harper. Tabitha știa cum să încaseze o lovitură.

În ciuda umilirii lui Harper, ea a avut puterea necesară să se gândească la cei din jurul ei. Prietenii și vecinii adunați să plângă moartea lui Billy Frost păreau înspăimântați – nu de Harper sau de faptul că Tabitha a fost confundată cu Harper –, ci mai degrabă de Sadie Zimmer. Fata de pe insulă care a avut succes cu afacerea cu plăcinte a mamei sale s-a dovedit a fi o psihopată turbată! A plesnit-o pe una dintre fiicele lui Billy Frost – pe fiica greșită, după cum a reieșit, pe cea care locuia în Nantucket. Pe cât de nefericită fusese situația cu 30 de secunde înainte, acum că doamna Zimmer fusese temperată, pe atât de tare erau stârniți cei din jur, în loc să fie alarmați.

Smitty, prietenul lui Billy, s-a întors spre Roger Door, care stătea lângă el, și i-a spus:

— Aceasta este probabil cea mai tare poveste auzită vreodată la o ceremonie de înmormântare!

Roger Door a ridicat un pahar:

— Tipic pentru Billy, a spus el.

Însă Eleanor a fost cea care a avut ultimul cuvânt. Oh, cât de antipatică îi era lui Harper uneori, dar nu putea contesta faptul că Eleanor avea alura unei regine, un aer regal, o autoritate incontestabilă. A fost crescută drept o Brahmin și a rămas una până în măduva oaselor. Eleanor s-a apropiat de Sadie și a spus:

— Nu știu cine sunteți, dar să apăreți astfel la un eveniment ca acesta pentru a vă expune nemulțumirile personale este absolut scandalos. Un om a murit și merită să fie comemorat cu dragoste și cu bucurie, așa că vă rog să vă expuneți dramele în altă parte.

Ochii bulbucați ai lui Sadie s-au făcut mici la auzul acestei muștrări

severe.

— Fiica dumitale este o târfă! a spus ea.

— Nu îmi pasă, a ripostat Eleanor. Vă rog să plecați!

Sadie a acceptat să fie însoțită afară din cort de către Reed și Drew. Un chelner i-a adus Tabithiei o pungă cu gheață pentru față. Un om din club inspirat s-a gândit să pună muzică și imediat Mozart a readus atmosfera civilizată. Harper, pentru o secundă, crezând că a supraviețuit nevătămată celui mai urât scenariu, s-a servit cu altă cupă de șampanie.

•

Palma trebuie să o fi șocat pe Tabitha, dar imediat după ce și-a pus punga cu gheață pe unul dintre pomeți, și-a revenit. A privit-o plină de dispreț pe Harper.

— Ce naiba a fost asta?

Harper s-a uitat la sora ei.

— Îmi plăcea mai mult de tine când erai ponei, a zis ea. Ți amintești cum obișnuiam să călăresc pe spatele tău?

— Cine era femeia aceea, Harper?

Harper s-a gândit: minciună sau adevăr? Eleanor și Ainsley așteptau și ele un răspuns. Ar putea Harper să scape dacă ar spune că habar nu are?

La un moment dat, s-a apropiat Ken Doll, directorul general al Farm Neck.

— Îmi pare rău pentru scena cu doamna Zimmer, a spus el. Niciunul dintre noi nu știe de ce era atât de agitată. Doctorul Zimmer este un membru cu reputație. Nu am avut niciun motiv să ne așteptăm la probleme.

— Sigur că nu, a spus Harper. Nu e vina dumneavoastră.

— Este sora dumneavoastră? a întrebat Ken Doll. A întins mâna către Tabitha. Sunt foarte încântat să vă cunosc. Vă rog să acceptați condoleanțele mele pentru tatăl dumneavoastră. Întreg personalul de aici, de la Farm Neck, a fost un mare fan al lui Billy Frost.

Tabitha i-a zâmbit calm lui Ken Doll.

— Tatăl meu a fost unic în felul său.

— A fost un nemernic, a murmurat Eleanor. Un huligan incorigibil.

— Mami, a spus Harper, apoi și-a amintit că Eleanor era întotdeauna un dezastru când bea șampanie.

— În orice caz, este o plăcere să vă cunosc...

— Tabitha, a spus ea.

Ken Doll a făcut o mică plecăciune de gheșă, iar Harper s-a gândit că

poate flirta cu Tabitha. Ar fi o pereche atât de nepotrivită? Ken Doll – de fapt, Kenneth Dawe – a divorțat recent de Penny Dawe, care a lucrat la Tribunalul comitatului Dukes, în Edgartown. Ken Doll era chipeș precum tizul lui, însă atât de delicat, încât mulți locuitori din Vineyard au crezut că Penny și Ken au divorțat pentru că el era homosexual – însă nu era homosexual, ci mai degrabă foarte atent la felul în care se îmbrăca și la imaginea lui, lucru normal pentru un director general al unui club de golf exclusivist. De asemenea, asta îl făcea o posibilă partidă pentru Tabitha.

Însă nu au mai schimbat alte cuvinte. Ken Doll s-a dus să vorbească cu Smitty, iar Tabitha a început să o atace pe Harper.

— Doamna Zimmer? Doctorul Zimmer? Te culcai cu *doctorul* lui Billy? Cu doctorul lui *căsătorit*?

Harper a spus:

— Cred că ar fi mai bine să plecați.

— Da, a zis Eleanor. Pentru prima dată, Pony, sunt de acord cu sora ta.

•

La ora 18.00 în acea seară, când Harper își parchează Broncoul în fața duplexului și scoate cutiile de la magazin pline cu sandvișurile rămase, își dă seama că va avea parte de o reacție violentă.

Drew stă pe trepte, îmbrăcat în civil – blugi, un tricou albastru cambrat și espadrile albastru-închis, pe care le poartă în ciuda tachinărilor celorlalți polițiști și ale lui Harper. Poartă însă și o față tristă.

— Te culcai cu doctorul Zimmer? întrebă el.

— Nu, răspunde Harper automat.

— Doctorul Zimmer este un tip atât de tare! Îl iubesc pe tipul ăla. Îl admir. Este unul dintre eroii mei. A vrut să lucreze cu mine la o campanie antidrog pentru gimnaziu, pentru că a fost de acord că informațiile trebuie să ajungă la copii cât încă pot fi impresionați.

— Drew, spune Harper.

Merge pe lângă el, deschide ușa de la intrare și duce cutiile cu alimente în bucătărie, cu Fish ținându-se scai de ea. Fish nu a văzut nicio cutie cu mâncare care să nu-i fi plăcut. Billy obișnuia să cumpere 12 gogoși și îi dădea patru dintre ele câinelui. Sortimentul cu zahăr pudră este preferatul lui.

— Astea sunt sandvișuri, spune Harper. Îi azvârle lui Fish unul cu salată de ou și măcriș, pe care câinele îl devorează, apoi un sandviș cu ridiche și brânză, pe care îl adulmecă, apoi îl lasă pe podea. Da, nu te învinovățesc.

Drew stă pe verandă.

„Nu”, se gândește Harper. „Orice se va întâmpla aici nu se va petrece în văzul tuturor”.

— Intră, te rog! spune ea.

— Am încercat să te sun pe telefonul mobil, spune el. Am sunat de 17 ori și am lăsat mesaje, pentru că am vrut să aflu dacă acuzațiile doamnei Zimmer la adresa doctorului Zimmer sunt adevărate.

Gândurile lui Harper rătăcesc, așa cum se întâmplă atunci când aude ceva neplăcut. Spune pe un ton fals:

— Am zărit-o astăzi la ceremonie, cu un pahar de vin în mână...

Drew continuă:

— A spus că ai o aventură cu doctorul Zimmer. A zis că are dovezi.

Harper este paralizată de frică. Dovezi? II trage pe Drew de braț spre ușa de la intrare. Nu vede nicio mașină pe stradă.

— Cum ai ajuns aici? întreabă ea.

— L-am rugat pe șeful meu să mă aducă.

— Șef? întreabă Harper. Ofițerul Oberg?

Drew încuviințează din cap.

— Când am început să ieșim împreună, a încercat să mă avertizeze în legătură cu tine. Mi-a spus că obișnuiai să faci trafic de droguri.

Harper scutură din cap.

— Nici pe departe!

— Dar ai făcut *ceva* greșit.

— Dacă aș fi făcut, Drew, ai fi ultima persoană în fața căreia aș recunoaște.

— Vreau să recunoști că ai avut o aventură cu doctorul Zimmer.

— Nu, ripostează Harper. A fost o neînțelegere.

— E o porcărie!

— Te rog să nu vorbești cu nimeni despre ce s-a întâmplat la ceremonia de comemorare a tatălui meu, zice Harper. Oamenilor le place să bârfească pe insula asta, Drew. Chiar și celor buni, bine intenționați, precum ofițerul Oberg.

— De ce s-ar fi comportat Sadie Zimmer în felul acesta dacă nu ar avea dovezi? spune Drew. Aveai o aventură cu doctorul Zimmer. M-ai mințit, Harper! Am crezut că avem o legătură specială. Mătușile mele au făcut tocăniță de homar pentru tine!

— Te rog! spune Harper. Te rog, Drew, nu vorbi despre ce s-a întâmplat

cu familia ta!

Închide ochii și își imaginează cum cele patru mătuși ale lui Drew și mama lui, Yvonne – întotdeauna favorita în consiliul de administrație al Oak Bluffs –, adunate la masa din bucătărie, cu cafele și cu rulouri cu scortişoară preparate în casă, spun: „Nu e drăguț că tânărul și chipeșul Drew a găsit o femeie pe care o place, chiar dacă locuiește în Vineyard Haven?” Și în următorul minut află că femeia este o trădătoare care se culcă cu amabilul și bunul doctor Zimmer, care le prescrie medicamentele pentru tensiune, iar femeia nu este doar o trădătoare, ci și o fostă criminală, despre care nu au aflat înainte, pentru că Joey Bowen le-a vândut droguri doar albilor. Când mătușile și surorile vor afla această poveste, se va răspândi cu repeziciunea unui incendiu de pădure prin campingul pentru metodiști, la biserică, la primăria orașului, la biblioteca publică, în salonul de coafură, la terminalul Autorității Navale și, la final, în Lookout, unde fiecărui localnic pe care îl cunoaște Harper îi place să bea ceva vara. Influența pe care o au surorile Snyder nu cunoaște limite.

— Oamenii vor afla indiferent cui îi spun eu, zice Drew. Eu sunt un om al legii. Nu mă pot întâlni cu o femeie care are reputația ta. Va trebui să ne despărțim.

Decizia aceasta vine ca o ușurare neașteptată.

— În regulă, rostește Harper.

— În regulă?! spune Drew. Mă vei lăsa să plec pur și simplu?

— Nu ai încredere în mine, spune Harper. Crezi în zvonuri. Nu sunt șanse ca o relație să funcționeze fără încredere, Drew.

— Dar... începe Drew.

— Sunt prea bătrână pentru tine, spune Harper. Găsește-ți pe cineva mai tânăr! Căsătorește-te! Fă un copil!

— Nu vreau un copil, spune Drew. Te vreau pe tine!

— Nu te răzgâнди, spune Harper. Faci ceea ce trebuie.

— Dar s-ar putea să fiu îndrăgostit de tine, adaugă Drew.

— Îți voi chema un taxi, spune Harper.

•

Harper și Fish mănâncă restul de sandvișuri la cină, iar ea dă pe gât șase sticle de Amity Island. Berea o face curajoasă, cel puțin pentru o perioadă. Întoarce telefonul cu fața în sus.

Vede 11 mesaje vocale de la Drew. Mai are un mesaj de la șeful ei, Rooster, și un mesaj vocal de la număr local din Vineyard, despre care

Harper suspectează că ar fi telefonul mobil al lui Sadie Zimmer. Sunt șapte mesaje de la Drew și unul de la Reed. Ultimul mesaj este singurul care o interesează: „Sadie este turbată, le spune tuturor despre cum ne-a prins la Lucy Vincent. Tocmai am primit un telefon de la Greenie. Te rog să nu mă contactezi o perioadă. Îmi pare rău”.

Harper ține ochii închiși strâns. S-a terminat cu Drew, iar acum s-a terminat cu Reed. Greenie, Adam Greenfield, este președintele consiliului de administrație al spitalului. Se anunță grozăvii și umilințe. De ce nu a înțeles Harper asta în urmă cu trei ani?

Telefonul sună, iar ea se gândește că e Reed. O iubește, de asta este sigură. A simțit asta mai ales în parcare. A fost mai mult decât sex. A fost iubire. Ar fi naivă dacă ar crede că Reed ar putea să o părăsească pe Sadie pentru ea? Reed și Sadie nu au copii – nu au nici măcar un câine –, deci ce motiv ar avea Reed să rămână?

Însă, când Harper privește ecranul, vede că persoana care sună este Tabitha. Oftează. Nu a auzit nimic de ea în 14 ani, iar acum o bombardează. Care sunt șansele ca Pony să o sune pentru a vedea ce face, pentru a întreba dacă poate face ceva pentru a o ajuta? Care sunt șansele ca Tabitha să sune din orice alt motiv în afară de a-i mulțumi pentru că și-a murdărit existența atât de tare încât Tabitha a devenit victimă?

Zero șanse, decide Harper. Lasă apelul să treacă pe mesaj vocal.

Tabitha

Speră ca lucrurile să se îndrepte după ce pleacă de la clubul de golf și sunt în drum spre casă, însă nu fac decât să se înrăutățească. După ce șoferul de taxi – care nu știe unde se îndreaptă și aproape că face accident de trei ori – le lasă la feribot, Tabitha și Ainsley merg la ghișeu să schimbe biletele pentru a putea lua un feribot care pleacă mai devreme, iar Eleanor se îndepărtează asemenea unei persoane cu Alzheimer.

O găsesc pe Eleanor intrând cu pași șovăielnici în bar, la Coop De Ville, unde și-a comandat un pahar cu șampanie – Tabitha presupune că în acest loc este prosecco – și îi spune tinerei barmanițe durdulii, Carmen, că ea este văduva lui Billy Frost.

— L-am cunoscut bine pe Billy, spune Carmen. Venea mereu aici. Scaunul pe care stătea de obicei era acela.

Arată spre un scaun gol în capătul celălalt al barului, cel mai departe de doc și cel mai aproape de televizor.

— Bun atunci. Acolo mă voi așeza.

Ainsley o înghiontește pe Tabitha.

— Bunica e beată.

„Se pare că da”, se gândește Tabitha. Mama ei rezistă când bea lichior mai bine decât orice altă persoană pe care o cunoaște Tabitha, însă șampania a fost întotdeauna precum călcâiul lui Ahile pentru ea. O adoră, dar se face praf. Tabitha a văzut-o bând doar un pahar, poate două la ceremonie, dar Eleanor este șireată și e posibil să fi consumat patru sau cinci pahare, acesta fiind al șaselea.

— Mamă, trebuie să mergem, spune Tabitha. Pleacă feribotul.

— Aveți 12 minute, intervine Carmen. Dar, chiar și așa, scrie nota de plată. Cinci dolari.

„Prosecco ieftin”, se gândește Tabitha.

•

Eleanor continuă să bea pe vas. Clasa întâi și-a îmbunătățit meniul de mâncare și de băutură în ultimii doi ani. Toate supele și sandvișurile sunt improvizate și poți primi un platou de brânzeturi și fructe care arată decent, precum și un pahar sau o sticlă de vin bun.

— Servesc Veuve Clicquot! anunță Eleanor din locul ei din rând.

— Mamă, te rog, nu! spune Tabitha. O înghiontește pe Ainsley. O poți încuraja pe bunica ta să bea apă?

— Nu fac treburile murdare în locul tău, Tabitha, zice Ainsley. Te urăsc!

— Mă *urăști*? Serios?

— Ai impresia că, dacă bunica ți-a distrus viața, acum e datoria ta să o distrugi pe a mea, spune Ainsley. Mătușa Harper a fost deșteaptă. Mă gândesc să merg să locuiesc cu tata pe perioada verii.

Tabitha aproape că spune: „El nu te dorește”. Însă este un lucru crud, mai ales că e adevărat. Wyatt s-a recăsătorit, a făcut trei copii, care au 10, 7 și 4 ani, și locuiește cu soția lui, Becky, într-o casă elegantă cu vedere la Craigville Beach, în Cape. Becky are o problemă cu Ainsley. O urăște din niciun motiv clar, ci doar din gelozie. Nu o vrea în preajma băieților, iar Wyatt face prea puțin pentru a lupta pentru fiica lui. Când are de pictat ceva în Nantucket, o ia pe Ainsley la prânz sau la cină. Însă nu o invită niciodată în Cape, nici măcar pentru un weekend.

— În regulă, spune Tabitha indiferentă.

Eleanor se așază lângă Tabitha, soarbe din șampania ei, apoi începe să plângă.

— Tatăl tău s-a dus, spune ea. A murit.

Ainsley se apleacă spre ea.

— L-ai iubit, bunico? întreabă ea cu sinceritate.

— Din toată inima mea, răspunde Eleanor. L-am cunoscut pe bunicul tău pe 22 decembrie 1967. Era băiatul cu care trebuia să se întâlnească verișoara mea, Rhonda, la petrecerea anuală de Crăciun a părinților mei la clubul de la țară. Rhonda a apărut beată, iar părinții mei au făcut-o să plece. Eleanor închide ochii, și Ainsley poate simți cum se întoarce în timp, când oamenii mergeau la petreceri în trăsurile trase de cai. Bunicul tău a rămas și am dansat toată noaptea.

— Pare atât de romantic! spune Ainsley.

— Și știi pe cine mai iubesc? spune Eleanor. Pe mătușa ta, Harper. Mi-a fost un dor nebun de ea.

— Serios? zice Ainsley încântată.

— Nu, intervine Tabitha. Vorbește șampania în locul ei.

Eleanor se apleacă peste Tabitha pentru a pune o mână pe genunchiul lui Ainsley.

— Iată secretul tuturor relațiilor umane, spune ea. Noi, oamenii, ne dorim ceea ce nu avem. Harper a plecat cu Billy, iar de atunci tânjesc după

ea.

— Mamă! spune Tabitha. Pur și simplu nu este adevărat.

— Nu ai de unde să știi secretele mele cele mai intime, rostește Eleanor.

— Mătușa Harper este atât de cool! spune Ainsley. Și, evident, nu mă refer la felul în care se îmbracă.

Eleanor încuviințează din cap.

— Ținuta ei de astăzi a fost o batjocură. Mâine îi voi trimite niște haine din depozit. Se întoarce către Tabitha. Ce mărime porți, draga mea?

— Port mărimea patru, mamă, spune Tabitha. Știi că port mărimea patru.

— Îi voi trimite lui Harper mărimea doi, spune Eleanor. Mi s-a părut mai slabă decât tine.

— Se poartă atât de cool! continuă Ainsley. Este relaxată. Nu e deloc încordată.

Tabithei nu îi vine să creadă că aude asta. Lui Eleanor i-a fost dor de Harper de când a plecat cu Billy? Aceasta este o informație foarte interesantă. Tabitha știe sigur că Harper obișnuia să o viziteze pe Eleanor regulat în Boston, deși probabil nu a mai făcut-o după scandalul cu drogurile. Dar se simte de parcă abia au fost despărțite. Șampania o transformă pe Eleanor într-un personaj din *Lady Sings the Blues*. Iar Ainsley crede că Harper este relaxată? Harper este *cool*? Oare Ainsley a ratat partea din ceremonie când soția amantului ei – care din întâmplare a fost doctorul lui Billy – a plesnit-o pe Tabitha peste față, crezând că era Harper? Este cool să fii numită târfă? Este posibil ca Ainsley să nu își dea seama în ce bucluc s-a băgat Harper în urmă cu trei ani, livrând un *kilogram și jumătate* de cocaină unui client? Harper ar fi trebuit să meargă direct la pușcărie. Ar fi trebuit să o viziteze la Framingham, nu în Martha's Vineyard. Și *asta* ar fi relaxant? Ainsley poate că nu își dă seama că mătușa ei livrează și acum colete pentru a trăi. Nu a fost angajată la UPS sau la FedEx pentru că nu a avut referințe decente, așa că acum lucrează pentru o afacere locală numită Rooster Express. Billy i-a arătat Tabithei o fotografie cu Harper pe telefonul lui: avea un tricou roșu cu guler și o șapcă de baseball, decorată cu un cocoș care rânjea ofensiv. Jobul nu este relaxant. Nu este cool. Viața lui Harper este un spectacol de rahat. Dar Tabitha este singura care poate observa acest lucru.

Tabitha merge să se așeze la fereastră și privește apa, ceea ce probabil este o greșeală, pentru că o cuprinde nostalgia. Billy a murit. Toată lumea presupune că Harper este singura care resimte această pierdere, însă ea este

la fel de îndurerată. A fost și tatăl ei. Tabitha nu a stat lângă el când a fost bolnav; nu a fost lângă patul lui, ca Harper, dar suferă. Încă o persoană care avea legătură cu Julian a murit. În timpul vizitei lui anuale în Nantucket, Billy o însoțea pe Tabitha la cimitir să pună flori la mormântul lui Julian, de fiecare dată pe 15 august, ziua în care a murit Julian. Își plecau capetele, iar Billy spunea o rugăciune simplă și o strângea de mână până când ea simțea că i-o rupe.

— Este în rai, cu mama mea, spunea Billy. Are grijă de el. Poți fi sigură de asta!

Tabitha nu a fost niciodată o femeie credincioasă, însă ritualul de a merge la cimitir cu Billy o liniștea mai mult decât orice.

„Ai pierdut vreodată pe cineva?” Acum Tabitha și-a pierdut tatăl.

Și pe Harper, recunoaște în sinea ei. Să o revadă pe sora ei a fost un test. Ani întregi de furie au învăluit adevărul care zăcea ca un sediment aproape tăinuit. Tabitha și-a pierdut cea mai bună prietenă, și-a pierdut sora, și-a pierdut sora geamănă.

Și-a amintit felul în care Harper obișnuia să o călărească atunci când era un ponei? Desigur. Își amintește mai mult decât atât. Își amintește cum schimbau cursurile la Winsor – Tabitha mergea de două ori la arte, Harper se ducea la engleză. Își amintește cum erau amândouă voluntare la Brigham, derutând-o pe senila doamnă Lawton – Tabitha ieșea pe o ușă și în același timp Harper intra pe alta – și cum le dura burta de la atâta râs. Își amintește de taberele de vară de la Wyonegonic și cum celelalte fete credeau că Tabitha și Harper se urăsc, la fel ca gemenele din *Capcană pentru părinți*, dar ele fuseseră cele mai bune prietene, inseparabile. Au așteptat împreună, cu căștile de baie, la capătul docului înainte să înoate în lacul Moose, rece ca gheața, în tandem perfect. Au vâslit împreună la canoe, Tabitha la pupă, Harper la proră. Tabitha conducea, Harper măsura viteza. Sau aliniat una lângă alta la tras cu arcul, săgețile lor ducându-se în aceeași direcție.

Își amintește piatră, foarfecă, hârtie și pe Harper plecând cu Billy, lăsând-o în urmă să sufere pentru a se ridica la standardele imposibil de ridicate ale lui Eleanor. Tabitha a făcut un semn de rămas-bun, stând pe trotuarul de cărămidă în fața casei de pe Pinckney Street, dar Harper nu s-a deranjat să facă și ea semn; a fost prea ocupată să se joace cu radioul.

Tabitha și-o amintește pe Harper apărând în Nantucket pentru a o ajuta să aibă grijă de Julian.

Gândurile Tabithe se opresc acolo.

Când ajung acasă, pe veranda din față a casei lor se află o cutie maro. Este noul telefon al lui Ainsley, care a costat-o pe Tabitha 700 de dolari, fiind o pedeapsă mai mare pentru Tabitha decât pentru Ainsley.

— Telefonul meu! țipă Ainsley și iese în grabă din FJ40 – care tot miroase a țigară – în timp ce mașina încă se mișcă.

Tabitha frânează brusc. Încearcă să îi amintească lui Ainsley că nu are voie să folosească telefonul până vineri. Dar nu există nicio șansă să i-l ia. Sau, mai degrabă, Tabitha i-l poate lua, însă cu siguranță asta va duce la o luptă fizică în care Tabitha ar putea fi lovită a doua oară. Nu este pregătită pentru asta.

„Ai dreptate, Ramsay. Sunt un părinte jalnic. Mă fărâmițez de fiecare dată ca o prăjitură veche”.

O vede pe Ainsley dispărând în casă cu cutia. Tabitha continuă să conducă pe aleea lungă, cu scoici albe, până la casa mamei ei – o clădire de 400 de metri pătrați, cu trei etaje, șase dormitoare, șase băi și jumătate și o verandă închisă care dă spre capătul falezei, oferind o panoramă completă a Nantucket Sound. Tabitha a presupus mereu că într-o zi această casă va fi a ei – precum casa din oraș de pe Pinckney Street –, deși în ultima vreme Eleanor a fost cam instabilă financiar. Magazinul ERF de pe Newbury Street a dat faliment cu un an înainte, iar Eleanor trebuie să fi primit o lovitură în finanțele și în egoul ei, deși a fost, după cum era de așteptat, indiferentă în ambele privințe. Tabitha a presupus întotdeauna că Eleanor doarme pe o saltea confortabilă de bani, dar este clar că nu au fost suficienți cât să salveze magazinul principal. Magazinul din Nantucket va fi următorul care se va închide – poate fi salvat doar de un miracol –, în ciuda eforturilor Tabithe de a diversifica stocul. Magazinul din Palm Beach este în siguranță pentru că... Ei bine, deoarece clientela din Palm Beach este bătrână. Mai bătrână.

— Ai nevoie de ajutor ca să intri în casă, mamă? întrebă Tabitha.

Eleanor răsuflă greu.

— Habar nu ai cât de chinuitoare a fost această zi pentru mine.

— A fost chinuitoare pentru toți, spune Tabitha. „Am fost plesnită! Și stropită!” Rochia ei arată destul de bine având în vedere tot ce s-a întâmplat – o altă reclamă bună pentru Roxie. Poate să absoarbă un pahar plin de șampanie fără a avea o pată sau o cută. A fost tatăl meu!

— A fost soțul meu, adaugă Eleanor.

— Fostul tău soț, spune Tabitha. Perioada care a trecut de când ai divorțat de Billy e mai lungă decât perioada în care ai fost căsătorită cu el.

— *Nu* mă aștept să înțelegi, zice Eleanor.

— Nu înțeleg, spune Tabitha. Consider această jelire bruscă și această inimă frântă un pic false și mai mult decât fățarnice. Billy a locuit la 20 km depărtare. Te-ai dus vreodată să îl vezi? Când a fost aici, în Nantucket, te-ai oferit vreodată să ieșiți la masă? Sau să îl inviți în această casă? Nu! Când îi auzeai numele, îl insultai. Ai depășit cu mult timp în urmă etapa Billy. Ai divorțat, apoi ai uitat de el, mamă! Nu îmi vine să cred că acum îi spui fiicei mele că l-ai iubit din toată inima.

— Nu ai fost niciodată căsătorită, Pony, spune Eleanor.

Caută în geantă și scoate un articol decupat din ziar. I-l întinde Tabitheii.

— Ce este? întreabă Tabitha. Desface articolul – este foarte vechi, șters și pătat.

E o fotografie cu Billy și Eleanor – ea zâmbind ca și când ar fi câștigat 50 de milioane de dolari la loterie, el sărutând-o pe obraz. Sub poză scrie:

Boston Royalty – designerul vestimentar Eleanor Roxie-Frost și soțul, Billy Frost, au petrecut o seară la Locke-Ober pentru strângerea de fonduri pentru Biblioteca Publică din Boston. Doamna Roxie-Frost poartă o ținută creație proprie.

Tabitha a văzut o mulțime de astfel de fotografii cu Billy și Eleanor împreună și mereu s-a gândit că exprimau același lucru: „Acelea au fost zilele despre care am crezut că nu se vor sfârși, dar s-au sfârșit”. Totuși, această fotografie o face pe Tabitha să conștientizeze tristețea mamei ei. Eleanor s-a gândit să aducă acest articol la ceremonia de comemorare a lui Billy; înseamnă ceva pentru ea. Chiar și după toți acei ani de dispreț și desconsiderare, este posibil să îl mai fi iubit.

Tabitha nu poate face față emoției; este prea obosită. Așa că spune:

— Nu cred că am văzut vreodată acea rochie.

Este o rochie lungă, fără bretele, din mătase neagră, cu partea de sus plisată asemenea unui evantai japonez.

— Încă o am, spune Eleanor. Într-o zi va ajunge la Smithsonian.

— Sunt sigură de asta, spune Tabitha. Este foarte... Aproape că spune *drăguță*, dar *drăguță* nu a însemnat niciodată nimic pentru Eleanor.

Puternică. Are impact. Poate că ar trebui să o aduci înapoi. Îi întinde articolul lui Eleanor.

— Poate că ar trebui, repetă Eleanor.

Pune articolul înapoi în geantă înainte de a coborî cu greu din mașină. Are mai puțin echilibru pe picioare în ultimul timp, mai ales când poartă tocuri – pantofi cu baretă – și când a băut cel puțin șase pahare de șampanie. Tabitha ar trebui să o conducă până la ușă, să o ajute să se așeze, să îi facă o cană cu ceai, să îi pregătească o gustare, să îi aducă o cămașă de noapte.

Dar nu. Tabitha nu va face asta. Nu în seara asta. Este prea furioasă, iar lucrurile spuse de Eleanor în acea zi sunt prea dureroase. Eleanor tânjește după Harper. Foarte bine. De acum înainte, când Eleanor vrea ceva, îi poate cere lui Harper. Se poate ocupa de magazinul din Nantucket, poate să vândă metamfetamină sau heroină pe lângă creațiile Eleanor Roxie-Frost. Cel puțin acest lucru ar pune capăt problemelor lor financiare.

— Noapte bună, mamă, spune Tabitha.

Eleanor merge împleticindu-se pe aleea cu dale de piatră către treptele verandei de la intrare. Tabitha analizează grandoarea casei și se hotărăște să dea o petrecere acolo în câteva săptămâni, când Eleanor va pleca la New York pentru a se întâlni cu croitorii și producătorii ERF. Ha! Tabitha nu este cu nimic mai presus decât Ainsley! Dar casa lui Eleanor este ideală pentru distracție – cocktailuri pe verandă, cină tip bufet în salon, dans în living. Poate că îl va invita pe căpitanul Peter. Poate că îl va invita pe tânărul Zack, barmanul de la Nautilus. Cu siguranță o va invita pe Stephanie Beasley pentru că acum Ainsley și Candace sunt prietene din nou. Și poate pe unchiul lui Teddy, Graham, dacă tot se află la capitolul acesta.

Are nevoie de mai mulți prieteni, se gândește ea. Ainsley are dreptate. Mama ei i-a distrus viața.

Eleanor urcă scările ținându-se de balustradă. Este ca și când ar privi cum se usucă vopseaua, se gândește Tabitha.

Îi va invita pe cei din Tallahasee!

Harper are o aventură cu doctorul căsătorit al lui Billy. Numai Tabitheii i se pare lucrul acesta dezgustător?

Eleanor ajunge la verandă și se întoarce pentru a flutura din mână – sau poate doar să îi facă semn, pentru că acum plânge. Nu se oprește și urcă scările – poate pentru că vrea să îi ceară scuze Tabitheii sau doar și-a uitat ochelarii de citit în mașina ei însă nu se uită pe unde calcă și alunecă pe treptele verandei și cade în fund.

Ainsley

Este atât de ocupată să își seteze telefonul și să umble pe el, încât nu știe că s-a întâmplat ceva până când nu aude sirena ambulanței. La început sunt departe, abia se aude, dar apoi se apropie și apoi sunt deasupra ei. Privește pe fereastră și vede luminile albastre și roșii oprind pe alee. Observă figura îndepărtată a mamei ei făcând semn ambulanței în direcția casei bunicii.

Ainsley iese pe ușa din față când paramedicii o pun pe bunica pe o targă și apoi o duc în ambulanță. Tabitha urcă în mașină, întoarce pe alee și urmează ambulanța. Când o vede pe Ainsley, coboară geamul.

— Bunica a căzut. Merg cu ea la spital. Vrei să vii cu mine sau rămâi aici?

— Rămân aici, spune Ainsley.

Îi pare rău pentru această alegere, însă mama ei pare chiar ușurată.

— Îți funcționează telefonul?

— Da.

— Te voi suna, spune Tabitha și pleacă.

•

Ainsley se întoarce singură în casă. Asta a așteptat de vineri noapte – să fie lăsată singură, să aibă telefon pentru a comunica –, dar regretă răspunsul pe care i l-a dat mamei sale. Ar fi trebuit să meargă la spital. Dacă bunica ei moare? Dacă își pierde ambii bunici în aceeași săptămână?

Deschide telefonul. Se așteaptă la o mulțime de mesaje și apeluri pierdute, însă primește numai unul de la Emma, trimis duminică la prânz: „Mă doare capul. Sună-mă!”

Asta e tot? Nimic de la Teddy? Nu știe că telefonul ei a fost scufundat, dar poate că a ghicit. Nu știe că bunicul ei a murit și că a fost la înmormântare în Vineyard.

A fost ruptă de realitate. A presupus că el va încerca să o sune, dar telefonul ei nu arată nimic. S-a dus la Jetties să-l vadă pe G. Love cu Emma? Emma s-a plâns de o durere de cap duminică la prânz, dar asta nu înseamnă că nu și-a revenit până la distracția de duminică noapte.

Poate că și lui Teddy i-a fost confiscat telefonul. Poate că unchiul Graham s-a dus, în sfârșit, la bibliotecă și a citit manualul pentru părinți. Însă Ainsley nu crede asta. Teddy nu a făcut nimic rău, cu excepția faptului

că și-a cheltuit banii de întâlnire pe votcă. Poate că a apărut mama lui Teddy, proaspăt externată din spitalul Brookhaven din Tusla și l-a luat pe Teddy înapoi cu ea în Oklahoma. Asta s-ar întâmpla în romanul lui Charles Dickens. Ainsley a fost prea atentă la orele de engleză dacă știe atât de multe.

Îl sună pe Teddy. Când răspunde, pare obosit.

— Bună, Ainsley.

— Teddy? zice ea. Mama mi-a scufundat telefonul sâmbătă noaptea, de aceea nu am mai sunat. Și duminică dimineață am aflat că bunicul meu a murit, dar tot nu aveam cum să iau legătura cu tine. Azi nu am fost la școală pentru că am fost la ceremonia de comemorare în Vineyard. Tocmai m-am întors și am primit noul telefon, așa că asta este o veste bună, însă vestea proastă este că bunica mea s-a îmbătat la ceremonie și a căzut. A venit o ambulanță, iar acum ea și mama sunt la spital. Sunt singură. Își stăpânește emoția. Poți veni la mine? Întreabă nu pentru că vrea să facă sex, ci mai degrabă pentru că i-ar prinde bine să aibă companie, un prieten. Mama ei nu o vrea la spital. Poate Ainsley să o învinovățească? Pe feribot, i-a spus Tabitheii că o urăște. Te rog, Teddy!

— Ainsley, spune Teddy. Am ceva să îți spun.

•

Ainsley își dă seama cum s-a simțit mama ei mai devreme în acea zi: lovită din senin, fără un motiv real.

— Vreau să ne despărțim, continuă Teddy.

— Ce? spune Ainsley. De ce?

— De ce? repetă Teddy.

— De ce? întreabă Ainsley. Este vorba despre Emma? Ai luat-o cu tine să-l vadă pe G. Love la Jetties?

— Nu am fost la Jetties, iar G. Love oricum nu a mai apărut, spune Teddy. Și nu are legătură cu Emma. Îmi place de altcineva.

Ainsley își ține respirația.

— De altcineva? spune ea. De cine?

— Candace, spune Teddy. Îmi place de Candace.

„Candace? Candace Beasley? Measley Beasley?” Ainsley se gândește că Teddy probabil glumește, dar apoi el începe un monolog despre faptul că are nevoie de o influență pozitivă în viața lui. Nu poate fi prins cu cei care beau și care fumează. Dacă intră în belele și Graham îl alungă, ajunge la orfelinat sau la părinți adoptivi. Candace și Teddy au fost singurii de la

petrecerea lui Ainsley care nu s-au îmbătat. Teddy a sunat-o duminică și s-au întâlnit pentru o plimbare pe plajă. Au stat de vorbă. A încercat să o sărute, însă ea nu îl lasă până când nu se desparte de Ainsley.

— Nu vrea să te rănească, spune Teddy. Nu vrea ca tu să poți spune că ți-a furat iubitul, pentru că nu este așa.

Ainsley a rămas fără cuvinte. Se gândește doar la fraza despre influența pozitivă. Ea nu reprezintă o influență pozitivă? Nu s-a împrietenit ea cu Teddy când el a sosit pentru prima dată în Nantucket? Putea fi un paria, un ciudat singuratic din Oklahoma, însă Ainsley l-a prezentat tuturor prietenilor ei. L-a inclus și pe el. Și apoi, la puțin timp după ce au început să iasă împreună, i-a oferit virginitatea ei. Înțelege că el nu vrea să strice lucrurile și să intre în necazuri. Nu trebuie să bea sau să fumeze; nu l-a obligat niciodată să facă asta.

Poate că Ainsley nu este fată cuminte. Poate că nu este o fată de altar la Saint Mary – mama ei nu a botezat-o niciodată, deci nici vorbă să fi fost confirmată –, dar are o inimă, iar inima ei îl iubește pe Teddy.

Candace Beasley! Lovește pe la spate, se gândește Ainsley. O va distruge pe Candace Beasley. Îi va distruge pe Candace și Teddy. Poate că sunt oameni buni, dar nu vor rămâne împreună.

Ainsley recunoaște că aceste ultime gânduri sunt cele ale unei persoane malefice, răzbunătoare – adică exact genul de persoană de care s-a îndepărtat Teddy. Ainsley respiră adânc.

— Sunt convinsă că nu vrea să mă rănească. Eu și Candace am fost cele mai bune prietene, apoi ne-am distanțat. Am invitat-o la mine sâmbătă pentru că am vrut să mă apropii din nou de ea.

— Același lucru mi-a spus și ea, zice Teddy. Mi-a mai spus că tu și Emma ați fost destul de rele cu ea.

— Am fost, recunoaște Ainsley. „Și acum se răzbună”. Sunt convinsă că voi doi veți fi fericiți împreună. Mai fericiți decât am fost noi doi. Vă doresc toate cele bune!

— Ainsley, spune Teddy.

— Rămas-bun, Ted! rostește Ainsley și închide.

•

Ainsley rămâne holbându-se la telefon câteva secunde. Este mândră de ea pentru că nu și-a ieșit din fire; s-a comportat exact așa cum s-ar fi comportat bunica ei.

Dar, Dumnezeule, cât suferă! Lacrimile îi inundă ochii. Este supărată pe

Teddy și pe Candace, este îngrijorată pentru bunica ei și este atât de tristă pentru Billy! Singurul lucru bun care s-a întâmplat a fost că a reușit să o vadă pe mătușa Harper, dar chiar și acea vizită a fost scurtată.

Ainsley ia telefonul să o sune pe Emma. Însă Emma nu știe să compătimizească, nu știe să încurajeze și să aline. Nici BC, Maggie sau Anna. Și-a ales prieteni care sunt prea cool pentru orice tip de emoție sinceră.

Oare să-l sune pe tatăl ei? Să îl întrebe dacă poate să-și petreacă vara în Cape? Ar putea lucra ca bonă pentru frații ei vitregi. În momentul de față trebuie să lucreze 40 de ore pe săptămână la magazinul ERF, însă i-ar plăcea să îi spună mamei ei că și-a găsit o slujbă mai bună. Tabitha probabil că oricum nu dorește ca Ainsley să lucreze la magazin. Dacă se duce în Cape, mama ei va putea angaja pe cineva de nădejde și competent, pe cineva în care să poată avea încredere și de care să nu se îndoiască.

Ce mai este de spus când propria mamă nu are încredere în tine?

Ainsley formează numărul tatălui ei, dar, după ce sună de șase ori, intră căsuța vocală. Ainsley închide. Nu este sigură că Tabitha i-a spus lui Wyatt că i-a furat mașina și a dat o petrecere, dar, dacă a făcut-o, atunci o vacanță în Cape iese din discuție. Becky, mama vitregă – sau, mai bine zis, soția lui Wyatt –, o urăște pe Ainsley. Nu îi permite să se apropie la mai puțin de doi metri de băieți.

Telefonul lui Ainsley sună. Este mama ei.

— Bunica și-a fracturat șoldul, spune Tabitha.

Ainsley expiră.

— Dar în rest este în regulă? Trăiește?

— Trăiește, însă fractura este urâtă și o transportă în Boston cu elicopterul MedFlight. Trebuie să zbor și eu la Boston. Te-aș lua cu mine, însă nu mai vreau să lipsești de la școală. Ce părere ai? Poți rămâne singură acasă la noapte? Ai bani numerar în cutia de ceai dacă vrei să comanzi pizza la cină sau ai o bucată de Gouda slabă în sertarul cu delicatese. Dar nu ai biscuiți cu orez. I-am terminat seara trecută.

— Te întorci mâine? întreabă Ainsley.

— Nu sunt sigură, draga mea, dar trebuie să plec cu bunica ta. Nu mai are pe nimeni. Te rog, te implor să fii cuminte până când mă întorc! Fă-ți temele și ia autobuzul spre școală. Fără fumat, fără băutură, fără petreceri. În regulă?

— În regulă, spune Ainsley. Îți promit!

•

Închide. Șold fracturat – nu e cea mai proastă veste, dar este ceva serios. Ainsley înțelege lucrul acesta. De ce oamenii bătrâni își fracturează întotdeauna șoldul? E ceva tipic.

Așadar, acum are toată casa la dispoziție – peste noapte și poate mai mult. În urmă cu trei ore, era exact ceea ce visase, însă acum... Ei bine, acum se simte mai nefericită decât s-a simțit toată viața ei.

Harper

Când se trezește în dimineața de după ceremonia în memoria lui Billy, răspunsul este clar: trebuie să plece din Vineyard.

Telefonul lui Harper a continuat să sune în noaptea aceea, până când și-a dorit ca telefonul să explodeze. Erau mesaje de la Drew și de la un număr necunoscut, care s-a dovedit a fi numărul vărului lui Drew – Jethro, fiul Wandei, mătușa care a făcut tocănița. Harper șterge acele mesaje fără să le citească. Simte încă o dată rușinea de acum trei ani. Ce învățase atunci? Vineyard este un loc minunat în care să locuiești, până când o dai în bară. Să faci parte dintr-o comunitate înseamnă să ai responsabilitatea de a te comporta corespunzător, de a respecta legile, de a acționa ca o ființă umană decentă. Și când nu faci asta, dezamăgești pe toată lumea din comunitate.

Era un mesaj de la cealaltă șoferiță de la Rooster Express, o fostă dependentă, pe nume Adele: „Este adevărat?” Mai înfricoșător era că primise mesaj de la Jude, fosta angajatoare a lui Harper. Nu era sigură de ce a mai ținut datele de contact ale lui Jude în telefon; stabiliseră să nu mai comunice niciodată. Harper a fost naivă să creadă că poate Jude auzise despre moartea lui Billy și s-a decis să o caute. Însă mesajul era altul: „Scursură”.

După aceea, Harper a fost hotărâtă să arunce telefonul în toaletă, dar apoi a primit un mesaj de la Rooster, șeful ei, și s-a gândit că poate era vorba de o modificare în programul de lucru. Mesajul spunea: „Ascultă căsuța vocală, Harper, te rog! Sau sună-mă înapoi!”

Harper a oftat, apoi a pornit mesajul vocal.

— Bună, Harper. Sunt Rooster. Îmi pare rău că am ratat ceremonia lui Billy. Am ținut doliu alături de tine și mi-am luat liber. Am auzit că s-au întâmplat niște porcării destul de ciudate la clubul de golf și se pare că ai unele probleme personale pe care trebuie să le rezolvi. În fine, te eliberez de responsabilitățile tale de livrare în viitorul apropiat. Îmi pare rău pentru asta, Harper.

A ascultat din nou mesajul pentru că nu a înțeles ce a încercat să îi spună. O eliberează de responsabilitățile ei de livrare în viitorul apropiat? O concedia? Da, se pare că da.

Mai era un mesaj vocal de la Tabitha. Îl primise la ora 2.30. Harper nu l-

a ascultat pentru că, serios acum, cât mai putea suporta?

Reed nu mai este.

Drew nu mai este.

Slujba ei nu mai este.

Trebuie să plece. Unde anume va pleca o interesează mai puțin decât faptul că trebuie să încheie socotelile cu viața de aici.

Trebuie să meargă la Chappy să îl vadă pe Brendan, însă lucrul acesta va trebui să aștepte.

Trebuie să îi plătească lui Ken Doll la clubul de golf, pentru că ceremonia nu a fost gratuită, însă va discuta cu Ken Doll prin e-mail, pentru că probabil a aflat motivul comportamentului scandalos al lui Sadie Zimmer, de altfel justificat: Harper se culcase cu soțul ei, cetățeanul minunat și cu reputație bună, doctorul favorit al insulei, un bărbat la fel de curat ca doctorul Marcus Welby – dr. Reed Zimmer.

Nu, se gândește Harper. Comportamentul lui Sadie nu a fost justificat. Să apari la înmormântarea lui Billy ca să o plesnești de față cu toți invitații adunați acolo e inacceptabil. Și de ce *Harper* este singura vinovată pentru infidelitate? *Ea* nu este căsătorită. Ea nu trădează pe nimeni acasă. Bine, îl trăda pe Drew. El crede că au stabilit să fie împreună, dar se întâlneau doar de *trei săptămâni*. Nu s-au culcat împreună și Harper știe că nu a rostit niciodată cuvântul *împreună*. Dar de ce nu îl calomniază nimeni pe *Reed*? De ce este *Harper* trasă la răspundere ca fiind seducătoarea malefică? Totul este ca în cărțile lui Nathaniel Hawthorne? Da, se pare că da.

Casa. Trebuie să vândă casa lui Billy – și repede. Are nevoie de un agent imobiliar. A mai rămas cineva în Vineyard care să vorbească cu ea?

Pocnește din degete. Polly.

•

Polly Childs a trecut prin asta. Când era asociată în vânzări la Agenția Imobiliară Shipshape, s-a culcat cu șeful ei, Brock, în timp ce amândoi erau căsătoriți cu alte persoane.

Ambele căsnicii s-au destrămat, iar Polly a plecat într-o excursie în Etiopia, pe urmele strămoșilor ei până la familia regală – cel puțin așa s-a zvonit – și s-a implicat în niște acțiuni umanitare.

Când s-a întors în Vineyard, s-a reinventat suficient cât să își ia un job la Agenția Imobiliară Up-Island, unde prințesa africană din ea a făcut avere. A vândut imediat o casă cu fața la port în Edgartown faimosului prezentator de talk-show Sundae Stewart. Aceasta fusese marea știre în Vineyard! A

fost și mai mare când Polly și Stewart au fost prinși făcându-și de cap în dormitorul matrimonial de către iubita lui Sundae, actrița Cassandra K. Fusese nebunie la nivel național – în tabloidele din supermarketuri, pe TMZ. Într-o serie completă de bârfe despre vedete – de nouă zile numele lui Polly Child era menționat oriunde te uitați.

Harper s-ar fi încuiat într-o mașină și ar fi plecat din Dike Bridge, însă Polly a înfruntat situația. Harper o văzuse în Cronig se în aceea săptămână și, încercând să nu pară tulburată, a întrebat-o care este cel mai bun mod de a afla dacă un ananas este copt. Polly i-a spus lui Harper cu o voce normală, voioasă că, dacă întreg ananasul emană o aromă dulce, atunci este gata să fie mâncat.

Harper o sună pe Polly și spune:

— Polly, sunt Harper Frost. Vreau să vând casa tatălui meu. Trebuie să plec de pe această insulă.

Urmează o tăcere din partea lui Polly, iar Harper se gândește că poate nici Polly Childs nu dorește să facă afaceri cu ea, pentru că este sigură că a aflat deja zvonurile. Agenții imobiliari sunt focare de bârfă. Dacă nici Polly nu o poate ajuta, atunci chiar că nu mai are nicio speranță.

Într-un final, Polly spune:

— Știu casa. Pe Daggett Avenue? Ne întâlnim acolo în 15 minute.

•

Polly ajunge prima, pentru că mai întâi Harper trebuie să îl hrănească pe Fish și să îl lase afară, apoi să își schimbe hainele – a adormit în ținuta neagră pe care a purtat-o la ceremonie – și să se spele pe dinți și pe față, încercând să arate respectabil. Harper poartă pantaloni scurți de blugi albi, un tricou de golf albastru-deschis, care i-a aparținut lui Billy înainte ca ea să îl folosească la grădinărit, o șapcă Red Sox și ceasul tatălui ei. Este amanta cea mai puțin impresionantă din lume.

Polly, prin comparație, poartă... Ei bine, Harper clipește. Poartă una dintre creațiile mamei lui Harper – Roxie – de un mov ametist, o culoare care îi face pielea să arate ca bronzul lucios. Harper nu știe nimic despre modă, dar ar recunoaște rochia mamei ei oriunde – este rochia dreaptă de in cu cordon lat. Curelele late erau atractive, devenite populare datorită gheișelor din Japonia. Întregul imperiu al lui Eleanor se bazează pe adaptarea unui simbol al supunerii femeii și transformarea lui în ceva emancipat.

— Îmi place rochia ta, spune Harper.

— Îmi place ceasul tău, zice Polly. Este elegant. Iese în evidență. Ar trebui să îmi iau un ceas bărbătesc.

— A fost al tatălui meu, spune Harper.

— Condoleanțele mele, zice Polly. Am aflat că am ratat întâlnirea cu mama ta ieri cu un minut sau două. Am fost la Farm Neck pentru un prânz întârziat.

— Nu ai ratat doar atât, spune Harper.

Polly zâmbește într-un mod misterios. Acum ar fi momentul să spună ceva încurajator, poate povestea despre bătrânul castan, în care un bărbat își vede prietenul într-o groapă și sare cu el, pentru că a mai fost acolo și știe drumul spre ieșire. Polly cu siguranță și-a găsit drumul spre ieșire – arată fantastic! Harper se întreabă dacă încă se întâlnește cu Sundae Stewart. Sundae și Cassandra K. s-au despărțit – subiectul acesta a fost foarte dezbătut, fiind momentul în care Polly a dispărut din poveste. Poate că Harper nu trebuie să plece; probabil că poate trece peste asta. Dar apoi se gândește la mesajul lui Jude: „Scursură”. Precum cea pe care o găsești în chiuveta de la baie sau ca untul de arahide care s-a adunat pe capacul borcanului. Harper trebuie să plece.

— În fine, iat-o! spune Harper, arătând spre casă.

Abia acum se gândește să se îngrijoreze pentru starea lucrurilor din interior. Harper a fost periodic aici ca să adune lucrurile lui Billy, dar nu a fost nimeni să facă curățenie. În plus, vremea s-a încălzit, însă Harper nu s-a gândit să deschidă vreo fereastră. Așa că, în momentul în care descurie ușa, iar ea și Polly pășesc înăuntru, sunt asaltate de un val de aer stătut, cald, urât mirositor.

Polly își păstrează expresia încrezătoare. Cu siguranță nu este cea mai rea casă pe care a văzut-o pe insulă, nu?

— Tatăl tău a fost fumător? întreabă Polly.

— Un pachet pe zi, răspunde ea. Așa se explică atacul de cord la 73 de ani.

— A avut câine? întreabă Polly.

— Nu, spune Harper, niciun câine.

Teoretic vorbind, este adevărat, dar Fish a fost aici tot timpul, iar Billy nu avea reguli, așa că Fish obișnuia să se întindă pe canapea ca un pașă gras. Polly probabil îl poate mirosi și, deși se spune că rasa husky nu năpârlește, Fish încă lasă păr pe oriunde merge.

Harper știe că Polly nu va fi de acord cu mocheta, însă Billy a fost de

neclintit, pentru că i-a plăcut să o simtă sub picioare. „E mult mai prietenoasă decât pardoselile de lemn”, spunea el. Harper este convinsă că Polly nu va aproba nici fotoliul rabatabil, nici măsuța de cafea veche, adusă din magazie, nici posterul cu *Fălci* atârând pe peretele din toaletă. Billy a fost peste măsură de mândru că filmul a fost turnat în Vineyard. Dacă Harper închide ochii, îi poate auzi vocea clară ca lumina zilei: „Vei avea nevoie de o barcă mai mare”.

Harper spune:

— Hai să facem un tur!

O conduce pe Polly prin living în salon, unde masa este plină cu lămpi vechi, garnituri stricate, fire, cabluri, carcase de prize, becuri de diferite forme și mărimi și un morman de facturi neplătite.

Harper va trebui să achite datoriile către clienții actuali ai lui Billy și să închidă afacerea. Poate că este un lucru bun că a fost concediată.

Salonul are patru ferestre înalte, înguste, care dau în curtea din spate, un loc drăguț, dar complet neîngrijit – copaci și iarbă neîngrijită în mijlocul cărora se află un petic de grădină cu legume năpădite de buruieni. Billy i-a dat voie lui Harper să le cultive în spate când încă lucra pentru Jude, iar în primul sezon au cules zucchini, castraveți, roșii cherry și un dovleac enorm, fără formă, care a câștigat mențiunea la Târgul Agricol.

— Ferestre! spune Polly, ca un copil care învață cuvinte noi. Curte!

Se îndreaptă spre bucătărie, despre care Harper știe că este punctul slab. Are linoleumul rupt, blatul pătat și dulapuri din plăci aglomerate, care au balamalele slăbite. Cu o persoană străină lângă ea, Harper își dă seama cât de oribil arată casa, însă nu s-a gândit niciodată la asta pentru că mereu a văzut-o doar ca pe casa lui Billy. Frigiderul este vechi de 100 de ani, însă i-a ținut lui Billy berea rece. Billy ar fi preferat să mănânce mâncare la pachet de la Home Port în fiecare seară decât să cheltuiască bani ca să-și renoveze bucătăria. Bucătăria însă arată atât de rău, încât Harper simte că trebuie să se scuze.

— Are nevoie de îmbunătățiri, spune Polly, ridicând sprânceana perfect pensată. Restul casei?

Cutreieră cele trei dormitoare de la etaj, inclusiv dormitorul de culoarea lavandei care a fost al lui Harper înainte să se mute, în sfârșit, după ce a sărbătorit cei 37 de ani. Se uită în cele două băi neinteresante – plăcile de gresie sunt în regulă, însă chiuvetele, căzile și vasele de toaletă sunt demodate. Una dintre băi încă este a lui Billy – are pe chiuvetă spuma de

bărbierit și pieptănul lui verde. Pieptănul verde a fost al lui Billy de când lumea. Probabil că l-a costat vreo cinci cenți la drogheria de pe Charles Street din Boston în 1978, însă este atât de tare imprimat în mintea lui Harper ca pieptănul lui Billy, încât este ca și cum inima lui bătând se află pe dulapul din baie. Harper se străduiește să nu își piardă cumpătul în fața lui Polly Childs.

Se uită în dulapul mic cu lenjerii, apoi în cel mare, în care se află mașina de spălat și uscătorul.

— Spălătorie, spune Polly. Bun!

— Ei bine, da, zice Harper.

Casa arată urât, înțelege asta, dar măcar nu se duc la spălătoria automată în fiecare sâmbătă.

Polly se întoarce către Harper și spune:

— Ascultă! Nu am de gând să te aburesc.

Harper aprobă din cap.

— Bun!

Deși, la drept vorbind, bar prinde bine niște dulcęgării, niște visuri.

— Ai două opțiuni, spune Polly. Vindem această casă demolată, deci doar terenul. Cotele din Vineyard Haven au scăzut dramatic în ultimul timp. Acest oraș nu se poate decide ce vrea să fie. Iar Daggett Avenue este... În fine. Așa că va fi cotelat la șase, aproape o jumătate de milion.

— Oh! spune Harper. Este mult mai puțin față de cât a anticipat ea. Cealaltă opțiune?

— O renovezi. Bucătărie nouă, evident băi noi. Toată casa trebuie văruiată. Scoți mocheta, refaci pardoseala de lemn, cumperi mobilă nouă, înlocuiești fiecare scândură și angajezi un decorator. Dacă investești 125 – 150.000 în locul acesta, o cotez la 1,1 și pleci cu un milion de dolari garantat.

Harper se uită la picioarele lui Polly. Poartă sandale Jack Rogers, aceeași culoare mov ca rochia ei Roxie, iar pedichiura se asortează. Cum reușește? Cum reușește să se descurce după ce a trecut prin ce a trecut?

— Mă pot baza pe asta? întrebă ea.

— Absolut, spune Polly. Sună-mă mâine!

•

Harper conduce încet spre casă, și tot drumul îi bâzâie telefonul. Cel care sună este Drew. Ce nu a înțeles din ultima lor conversație? Au ieșit la șase întâlniri, iar acum relația s-a terminat. Telefonul sună din nou. „Până aici!”

Va arunca telefonul pe fereastră apoi va face back-up. Verifică ecranul: Nantucket, MA. Nu este numărul Tabitheii, dar poate că este linia interurbană. Poate că este numărul de acasă al mamei ei. În ciuda emoțiilor contradictorii, Harper simte nevoia să vorbească despre casa lui Billy cu cineva care se pricepe la afaceri. Răspunde.

— Alo?

— Mătușă Harper? Sunt Ainsley. Bunica a căzut și și-a rupt șoldul. Mama este cu ea în Boston la spital, iar eu sunt singură în Nantucket. Mă întrebam... Ei bine, există vreo posibilitate să vii aici?

— Să vin acolo? întreabă Harper. Nu este sigură ce vrea să spună Ainsley. În Nantucket?

— Da, spune Ainsley. Poți, te rog?

Harper se simte prizonieră în această situație nouă: cineva caută compania ei. Dar apoi intervine realitatea.

— Mama ta ce crede despre asta? întreabă ea.

— Zice că este în regulă, spune Ainsley. Ar aprecia ajutorul tău.

Acest lucru nu are cum să fie adevărat. Tabitha ar putea sângera într-o mare plină de rechini albi și tot nu ar aprecia ajutorul lui Harper. Dar apoi își amintește de mesajul vocal primit la 2.30. Nu s-a obosit să îl asculte, însă poate Tabitha chiar îi cere ajutorul.

— Serios? întreabă Harper.

— Serios! răspunde Ainsley.

Tabitha

Fractura este urâtă, iar după ce Eleanor este examinată de doctorul Karabinis, ortopedul de la Mass General, specialist în fracturi geriatrice de șold, se decide că va trebui operată. Nu este nimeni care poate opera diseară, așa că au stabilit piciorul, i-au alinat durerea lui Eleanor și o vor opera dimineață. Recuperarea durează între șase și opt săptămâni și implică odihnă în pat și terapie fizică. Din fericire, Eleanor este adormită și nu poate contrazice planul de tratament, deși, până la urmă, o va face.

Tabitha acceptă vestea cu stoicism, deși în sinea ei se dă o luptă de disperare, îngrijorare și revoltă. Eleanor este practic nefuncțională – și nu doar atât, va avea nevoie de ajutor. Se gândește să angajeze o infirmieră, deși Eleanor este greu de mulțumit când vine vorba de străini și, fără îndoială, va dori ca Tabitha să fie infirmiera ei. O infirmieră care să locuiască împreună cu ea este de asemenea scumpă, probabil mai mult de 1.000 de dolari pe zi, 7.000 de dolari pe săptămână, 30.000 de dolari pe lună, ajungându-se la un total de 45-60.000 de dolari, în funcție de cât de repede se vindecă. Este posibil ca Eleanor să aibă această sumă cash economisită, însă, chiar dacă o are, nu va dori să o cheltuiască – până la urmă, nu există nimeni mai cumpătat decât o *yankee WASP*. Iar dacă nu o are, este chiar mai rău.

Tabitha va trebui să locuiască în Boston vara aceasta, cu mama ei. Dar, dacă face asta, cine se va ocupa de magazinul din Nantucket în sezonul de vârf? Nu poate închide magazinul; datorează 8.000 de dolari pe chirie. Ar fi managerul, Meghan, care este perfect capabilă, însă ea este însărcinată în opt luni. Primii copii se nasc întotdeauna mai târziu, așa ca Tabitha a sperat să reziste până în weekendul cu 4 iulie, timp în care Meghan să o învețe pe Ainsley tot ce știe că să-i poată lua locul, cu Tabitha lângă ea, supraveghind-o.

Ainsley. Dacă Tabitha se mută în Boston pentru șase sau opt săptămâni, ce se va întâmpla cu Ainsley? Este prea tânără ca să rămână singură; ar da foc casei lor, iar casa lui Eleanor ar transforma-o în depozit de narcotice. Tabitha se înfioară imaginându-și fotografiile pe Snapchat: Ainsley și Emma în bikini cu șnur, distrugând dozele de Coors Light, fumând marijuana din tub, probând întreaga garderobă a Tabitheii. Ar putea fi chiar mai rău –

fotografii nud, cocaină, bărbați mai în vârstă. Nu, Ainsley nu poate rămâne singură.

Dar Ainsley va refuza să vină în Boston – Tabitha este sigură de lucrul acesta. Ar fi Wyatt de acord să o ia să stea cu el în Cape? Asta ar putea funcționa, doar că Tabitha chiar *are* nevoie ca Ainsley să lucreze la magazin.

Dacă încă ar fi cu Ramsay, nu ar mai avea nicio problemă. Ramsay ar fi rămas cu Ainsley și ar fi ținut-o pe linia de plutire. Ar fi pus-o să citească Ayn Rand; ar fi învățat-o să își facă patul ca la spital. Ar fi dus-o și ar fi adus-o de la muncă, iar când vremea ar fi fost blândă, ar fi pus-o să meargă pe bicicletă. Ar fi dus-o la cină la clubul de iaht vineri seara și s-ar fi asigurat că va comanda Shirley Temple.

Însă Ramsay nu mai este. Ramsay este cu Caylee. Și probabil până și cineva așa de tânăr și liber precum Caylee nu ar fi de acord ca iubitul ei să aibă grijă de fiica adolescentă a fostei iubite.

Tabitha încă nu se poate gândi la perioada verii. Acum trebuie să o știe pe Eleanor în siguranță. Va rămâne în Boston în această noapte și poate miercuri noapte. Are nevoie de cineva care să stea cu Ainsley. Pe cine poate să întrebe? Ramsay iese din discuție, așa că nu îi rămâne decât...

Ei bine, fata are un tată. Tabitha îl sună pe Wyatt.

•

— Tabitha? spune el. Pare surprins, îngrijorat, fiindcă ea îl sună foarte rar. Majoritatea discuțiilor lor despre Ainsley au loc prin e-mail. Este totul în regulă?

— Nu chiar, răspunde Tabitha și își mușcă buza de sus.

La fel ca mama ei, crede că nu are rost să trăiască în trecut sau să se gândească la ce putea fi, dar, la auzul vocii lui Wyatt, se întoarce în trecut. Are 22 de ani, iar el este cu un an mai mare și stă pe o scară, pictând bordura casei vecinului de alături. Tabitha a cutreierat curtea familiei Coleman să îl caute pe Blaise Pascal, câinele lui Eleanor, care a fugit. Wyatt poartă ochelari Oakleys și o șapcă de la Universitatea Cornell. Părul lui șaten are picături de vopsea în el.

— Studiezi la Cornell? întreabă Tabitha.

— Nu, spune el. Este a colegului meu de cameră.

Tabitha a știut de atunci ce trebuie să facă: să îi ceară acestui tip să îi dea numărul colegului de cameră. Însă Wyatt este drăguț, iar Tabitha nu vrea să îl jignească.

Wyatt zâmbește.

— Locuiești alături, așa-i? Te-am observat plimbându-ți câinele. Dacă nu ești ocupată mai târziu, cântă cei de la Radiators în Muse. Am un bilet în plus.

— Mi-ar plăcea să merg, spune Tabitha.

Asta se întâmplă cu relațiile, se gândește Tabitha. Încep inocent, se bazează pe interese comune, pe hormoni și pe distracție. Ea și Wyatt merg să îi vadă pe Radiators la Muse. Dansează și beau bere ieftină la draft; se sărută pe scaunul din față al jeepului lui Wyatt, în față la Steamboat Pizza. Fac sex pentru prima dată trei zile mai târziu, pe plaja mică din portul din față de la Sayle's Seafood, în vârful unui caiac întors. Wyatt nu a învățat la Ivy League sau la alt colegiu. Pictatul caselor, fumatul ierbii și mersul la concerte sunt modurile lui de a-și petrece timpul. Nu are niciun fel de ambiții, însă Tabitha se convinge că nu contează. Indiferent unde duce această relație, se va termina de Ziua Muncii.

Devin iubiți și merg să vadă apusul în Madaket, fac un foc de tabără cu băieții cu care pictează Wyatt și se duc la cinematograful Dreamland, să vadă *Armagedon* în singura zi în care plouă. Când Tabitha pleacă în Boston să lucreze pentru mama ei, stă la balustrada feribotului, flutură din mână în semn de rămas-bun și se minunează de povestea de iubire de o vară de care s-a bucurat.

O săptămână mai târziu, va afla că este însărcinată. Când Tabitha îi spune lui Eleanor, ea se așteaptă ca mama ei să insiste ca ea și Wyatt să se căsătorească, dar face fix contrariul. Nu consideră că Wyatt este suficient de bun pentru a se căsători cu Tabitha. Îi spune: „Nu face...” Dar apoi tace, lăsând-o pe Tabitha să îi termine ideea: „Nu face aceeași greșală pe care am făcut-o eu!” Tabitha este înfuriată; s-a săturat de superioritatea înnăscută a lui Eleanor doar pentru că tatăl ei a fost director de bancă, iar mama – o matroană nefericită la Beacon Hill. Tabitha este pe cale să se căsătorească cu Wyatt ca să îi facă în ciudă. Însă în sufletul ei știe că nu îl iubește suficient de mult ca să rămână căsătorită pentru totdeauna și că nu va divorța, așa cum au făcut Eleanor și Billy. Niciodată.

— Este vorba despre Ainsley? întrebă Wyatt. Este în pușcărie? A plecat și a fugit cu iubitul? S-a drogat?

Tabitha râde, deși, din păcate, niciuna dintre aceste variante nu iese din discuție.

— Ainsley este bine. Sau... oarecum. Ar fi trebuit să îți spun mai întâi că

tatăl meu a murit.

— Și eu ar fi trebuit să te sun mai devreme, spune Wyatt. Pentru că am văzut postarea surorii tale pe Facebook.

— Ești prieten cu sora mea pe Facebook? întreabă Tabitha. Spune-mi că glumești!

— Tabitha, încetează!

Încă are multă durere în suflet, iar acest bărbat știe cum să răsucescă cuțitul în rană.

— Ai dreptate, spune ea. Ar fi trebuit să suni. Este bunicul fiicei tale.

— Tu ar fi trebuit să îmi spui, ripostează Wyatt. Nu ar fi trebuit să aflu de pe rețelele de socializare. Pufnește. Ascultă, îmi pare rău pentru Billy. A fost un tip minunat. De câte ori am avut joburi în Vineyard, m-am întâlnit cu el ca să luăm prânzul.

— V-ați întâlnit să luați prânzul? repetă ea. Sunt sigură că ai văzut-o și pe Harper, dacă tot erai acolo.

— Tabitha, încetează!

„Încetează”, se gândește ea. Continuarea acestei conversații obositoare nu va duce la nimic bun. Tabitha respiră adânc.

— Nici nu poți să îți imaginezi ce s-a întâmplat la ceremonia de comemorare, așa că tot ce îți voi spune este că mama s-a îmbătat prea tare, iar când am ajuns acasă în Nantucket, a căzut pe treptele din fața casei ei și și-a fracturat șoldul.

— Oh, Dumnezeule! spune Wyatt.

— Așa că acum sunt în Boston. Va fi operată mâine și nu voi putea ajunge acasă până miercuri noapte cel mai devreme. Mă întrebam dacă ai putea să mergi pe insulă și să o supraveghezi pe Ainsley.

— Oh! spune Wyatt.

Tabitha își dă seama imediat ce va urma: „Mi-aș dori să pot”.

— Mi-aș dori să pot, spune el. Dar am un proiect în Orleans care are termen-limită, iar Carpenter are conjunctivită. Prin urmare, casa noastră este un fel de închisoare.

— Nu îți sugeram să vină Ainsley acolo, spune Tabitha. Știu că Becky nu o place.

— Becky o place, rostește Wyatt pe un ton combativ. Dar am trei copii, Tabitha.

— Ai patru copii! spune Tabitha. „Tu ai avut *cinci* copii”. Se întreabă cât de des se gândește Wyatt la Julian. Și unul dintre ei are nevoie de tine!

— Nu te purta așa, Tabitha, te rog!
— Ești tatăl ei, spune Tabitha. Comportă-te ca atare măcar o dată!
— La revedere, Tabitha, zice Wyatt și închide, lăsând-o să se uite cum numele lui dispare de pe ecranul telefonului.

Presupune că este exclus să îi ceară lui Wyatt să o ia pe Ainsley pe timpul verii.

•

Pe cine altcineva poate suna Tabitha? Următoarea persoană care îi vine în minte este Stephanie Beasley. Candace a fost la acea petrecere, ceea ce este și o veste bună, și una proastă. Este o veste bună pentru că aparent Ainsley și Candace sunt prietene din nou și este o veste proastă pentru că, dacă Stephanie a aflat despre detaliile petrecerii, nu o va lăsa niciodată pe Ainsley să stea acolo. Tabitha trebuie să întrebe. Nu o va lăsa pe Ainsley să stea cu Emma Marlowe și cu tatăl ei. Își imaginează mai multe fotografii pe Snapchat: Ainsley, Emma și Dutch bând shoturi de Jack Daniel's și trăgând cocaină de pe blatul de granit din bucătărie, Ainsley în lenjerie, stând în brațele lui Dutch. Nu!

Tabitha este prea epuizată emoțional pentru a avea o conversație telefonică cu Stephanie, așa că îi trimite un mesaj: „Bună! Mama și-a fracturat șoldul. Sunt în Boston la MGH și Ainsley este acasă, în Nantucket. Există VREO șansă ca tu și Stu să o țineți pe Ainsley 2-3 nopți la voi? Știi că vă cer o favoare enormă, dar sunt disperată. Mă voi revanșa față de voi. Mulțumesc mult! Pupici”.

Este o lașă pentru că trimite mesaj. Este vorba despre starea de bine a unicului ei copil. Ar fi trebuit să sune. Da, ar fi fost ciudat – sunt cel puțin patru ani de când Tabitha și Steph au avut vreo conversație semnificativă –, dar să trimită un mesaj a fost ceva prea superficial.

Ca și cum ar fi vrut să o pedepsească pe Tabitha pentru modul nepăsător de a rezolva situația, telefonul ei primește un răspuns: „Am întrebat-o pe Candace. Nu crede că este o idee bună să vină Ainsley aici. Îmi pare rău că nu ți-am putut fi de ajutor mai mult. Pupici”.

„Oh, desigur. Dă vina pe o fată de 16 ani!”

În sufletul ei, știe că acesta este răspunsul pe care îl merită.

Tabitha va trebui să o sune pe Meghan și să o roage să stea în casa ei. Pur și simplu nu mai este altcineva. Meghan e mare cât casă, iar sarcina ei a fost o încercare – a făcut sindrom de tunel carpian și diabet gestațional. Gleznele ei sunt atât de umflate, încât nu poate purta pantofi, ci doar șlapi;

trebuie să facă pipi la fiecare zece minute, iar când o lasă pe cealaltă asociată, Mary Jo, responsabilă de magazin cât timp ea se duce la baie, ceva dispăre din magazin fără a fi plătit. Mary Jo are 78 de ani și este mioapă.

Tabitha trebuie să o concedieze, dar îi e teamă că se va trezi cu un proces pentru discriminarea bătrânilor.

Meghan o va supraveghea pe Ainsley. Îi este datoră Tabitheii pentru că o plătește pe durata concediului de maternitate în ciuda faptului că este angajată sezonieră. Dar Meghan nu va dori să o facă. Tot ce vrea Meghan când ajunge acasă este să mănânce gustări cu puțin zahăr pe care are voie să le consume și să se uite la Ellen. Pe de o parte, Tabitha crede că ar fi bine pentru Meghan să prindă experiență ca părinte, chiar dacă la extrema cealaltă. Așa va fi copilul tău la 16 ani dacă ești foarte ghinionistă! Pe de altă parte, Tabitha știe că ar trebui să o lase pe Meghan să se bucure de ultimele două sau trei săptămâni de sarcină și să petreacă timp în liniște cu soțul ei, Jonathan.

Dar, dacă nu poate Meghan, atunci cine?

•

Ziua următoare o găsește pe Tabitha într-o cameră de așteptare, răsfoind paginile numerelor trecute din Town&Country și moțând cu capul sprijinit de peretele de beton. Eleanor este în operație de câteva ore, dar Tabitheii îi este teamă că, dacă pleacă din spital, se va întâmpla ceva îngrozitor. Dacă stă acolo și suferă, Eleanor va fi bine.

La ora 12.30, telefonul Tabitheii sună. Se uită la ecran: Este Ainsley. 12.30 înseamnă că Ainsley ia prânzul. Cu siguranță, se întreabă cât timp va mai fi lăsată singură.

— Bună, scumpo, spune Tabitha. Încerc să găsesc pe cineva să stea cu tine.

— Am sunat-o pe mătușa Harper, spune Ainsley. Poate veni aici mâine-seară și poate sta cât timp ai nevoie, dar vrea să fie sigură că nu ai nimic împotriva.

— Nu, spune Tabitha. Nu Harper.

— Las-o să vină, Tabitha! Mamă, am vrut să spun, îmi pare rău. Te rog! Te rog, te rog, te rog! În felul acesta poți avea grijă de bunica și nu trebuie să îți faci griji pentru mine. Mătușa Harper poate sta cât ai nevoie. Și-a dat demisia.

„Și-a dat demisia? Mai degrabă a fost concediată”.

Tabitha nu vrea ca Harper să fie cea care repară lucrurile, pentru că

niciodată nu repară lucruri. Ea doar le înrăutățește. Viața ei, de exemplu. Soția doctorului i-a aruncat șampania în față! Și totuși, venirea lui Harper să stea cu Ainsley este oarecum o soluție. I-ar permite Tabitheii să se întoarcă la casa din oraș de pe Pinckney Street când Eleanor iese din operație în siguranță, pentru a-și lua porția mult așteptată de somn. Dar amintirile o asaltează: Harper intrând în casa închiriată de pe Prospect Street cu un buchet de flori sălbatice. Harper cântând un cântec în urechea micuță a lui Julian în timp ce îl legăna. Cântecul *If I Had \$ 1.000.000*^[3] al celor de la Barenaked Ladies l-a calmat imediat pe Julian. A fost singurul lucru care a reușit să facă asta. Harper făcând cioppino cu scoici și midii, supă cu mult bulion, prima mâncare reală pe care Tabitha a mâncat-o de la nașterea lui Julian. Harper pieptănând-o și călcându-i rochia. O sticlă de șampanie și ele cu picioarele goale, la capătul Old South Wharf, cina la 21 Federal, toți ochii ațintiți asupra amândurora. Dansul în primul rând la Chicken Box, o formație care a cântat cântecele celor de la U2. Brațul lui Harper îndoit în jurul gâtului Tabitheii când fredonau versurile piesei *With or Without You*.

Tabitha nu se poate gândi mai departe. Este pur și simplu prea îngrozitor.

— Nu, spune Tabitha. Îmi pare rău, dar nu. Nu mătușa Harper.

— Dar, mami... începe Ainsley.

— Nu, refuză Tabitha și închide.

Harper

Tabitha trebuie să fie cu adevărat disperată dacă, așa cum a spus Ainsley, a fost de acord ca Harper să stea cu Ainsley pe perioada verii. Așa că Harper împachetează doar ce îi trebuie pentru acest sezon – haine, pantofi, articole de toaletă, cărți, computer, un cuțit bun de bucătărie, robotul de bucătărie, tigaia ei de fontă, lesele, jucăriile de cauciuc. Ce altceva? Are aproape 40 de ani, dar a adunat foarte puține lucruri materiale. Va avea nevoie de undiță sau de bicicletă? Puțin probabil.

Fish o urmează pe Harper în timp ce pune lucrurile în cutii.

— Du-te, șezi, spune Harper, arătând către patul Orvis, dar el nu o face. Nu te voi abandona, spune Harper, îl pupă pe bot și îl scarpină pe spate, pe blana lui neagră care acum e aproape toată argintie.

Aruncă totul din frigider și aproape tot ce este în dulapuri. Ce poate face cu cenușa lui Billy? Nu vrea să o lase aici, în duplexul aproape gol, dar nu i se pare o idee bună să o ia în Vineyard. Se hotărăște să o ducă acasă la Billy, unde pune cutia pe poliță. Hainele lui le va dona, dar mai târziu. Când? Când se întoarce? Da, se decide. Se va întoarce în câteva săptămâni, o lună sau două, până la sfârșitul verii.

Pentru moment, ia facturile lui Billy și sumele care trebuie plătite; poate lucra la hârțile lui cât timp Ainsley este la școală săptămâna aceasta.

Înainte să plece de acasă, face câteva fotografii în fiecare cameră și în curte pentru a le păstra ca amintire. A decis să vândă casa ca teren, lucru care o îndurerează. Indiferent cât de neîngrijită ar fi fost, a fost a lui Billy. Dar ideea unei renovări de la zero – să găsească oameni pricepuți, disponibili, plătiți rezonabil, apoi să îi supravegheze – pur și simplu nu reprezintă o soluție.

Harper a fost concediată; nu are niciun venit. Nu are bani pentru renovare. Billy are cam 90.000 în contul de economii, însă, după spusele lui Polly Childs, va costa aproape dublu să facă lucrările necesare. Harper va trebui să vândă casa în starea în care se află, să plătească ipoteca și să împartă diferența cu Tabitha. Partea aceasta nu poate fi evitată. Harper l-a dus pe Billy la avocatul lui din Edgartown și au stabilit termenii testamentului: totul trebuia împărțit egal cu Tabitha. Doamna Tobias a fost martoră. Dacă ele vând casa în starea în care se află, va primi fiecare

100.000, poate mai mult. Ar fi bine să o vândă cu un milion și să tripleze acea sumă? Desigur. Însă Harper nu poate face față provocării.

Vrea să îl vadă pe Reed, însă nu îl poate suna și nu îi poate trimite mesaj. Nu se poate duce la spital să îl confrunte personal, ceea ce a vrut să facă de când a plecat de la ceremonie.

Însă Harper conduce prin parcare la spital; Lexusul lui Reed este acolo. Arată la fel – nimic din el nu anunță o revoluție în viața lui. Cum este pentru el acasă? Harper își imaginează că aerul trosnește de lucruri nespuse. Cum i-a explicat lui Sadie aventura lor? I-a spus că a fost o greșală, o lipsă de judecată? A învinovățit-o pe Harper, a făcut-o vulpoaică, ispită? I-a spus lui Sadie că o iubește pe Harper? A recunoscut că este chinat și confuz? Și ce i-a zis lui Greenie? Reed nu este un om care să își arate sentimentele. Este serios și discret, e medic. Să fie prins așa, să se vorbească despre el, să devină obiectul bârfelor și zvonurilor trebuie să îi frângă sufletul.

Harper consideră că toată vina pentru acea aventură este a magazinului Morning Glory Farm.

În săptămânile dinainte de vizita la fermă, Harper a stat multe ore cu Billy la spital, pe vremea când problemele lui se puteau trata. Doctorul Zimmer s-a ocupat de îngrijirea lui Billy. I-a explicat ce se întâmplă cu rinichii lui Billy, cu ficatul și cu inima lui. I-a dat toate detaliile lui Harper. De asemenea, i-a vorbit despre dieta și exercițiile lui Billy, i-a spus ce avea și ce nu avea voie să facă. A avut un comportament profesional. O singură dată a pus mâna pe brațul lui Harper și i-a spus:

— Este norocos să aibă o fată ca tine.

Harper a răspuns:

— A fost un tată excelent toată viața mea. Eu sunt cea norocoasă.

Când Harper a dat peste doctorul Zimmer la casă în magazinul Morning Glory Farm, a știut că îl cunoaște, însă nu știa de unde. Purta un costum strâns, colorat de biciclist, o cască și ochelari de protecție. Harper stătea la casă, unde urma să comande o brișă Morning Glory proaspăt scoasă din cuptor. Magazinul era învăluit în aromă de scorțișoară, stafide, portocale și arahide prăjite.

— Harper! a spus doctorul Zimmer.

I-a zâmbit, iar ea s-a gândit: „Stai puțin! Cine e tipul ăsta?” Apoi, o clipă mai târziu, și-a dat seama.

— Doctore Zimmer! S-a uitat la pantalonii lui mulați – arăta de parcă

purta steagul Ugandei. Nu am știut că mergeți cu bicicleta.

Doctorul Zimmer a făcut un semn din cap, arătând spre Fujiul care se sprijinea de un copac.

— E un hobby împotriva stresului, a spus el. Ai timp pentru o cafea: Fac cinste.

— Desigur, a răspuns Harper. Mulțumesc!

Rareori ieșea în zona Morning Glory, pentru că existau șanse mari să dea nas în nas cu Jude sau cu partenera ei, Stella, ori cu cineva care lucra pentru Jude. Și, din păcate, Harper nu avea prieteni cu care să se poată întâlni la fermă, la o cafea și o brișă. Ocazional, îl lua pe Fish cu ea să îi țină companie, dar Fish atrăgea întotdeauna atenția pentru că era tare arătos, iar Harper exact asta voia să evite.

Totuși, să stea cu doctorul Zimmer era un lucru bun, s-a gândit ea. Doctorul Zimmer era un membru respectabil al comunității și astfel, prin asociere, și ea era respectată.

S-au așezat la mesele de picnic sub stejari, unde au stat aproape o oră. Au început să vorbească despre Billy – Harper a mărturisit că Billy încă fuma o țigară pe zi în ciuda regulii privind fumatul –, apoi au trecut la alt subiect, pentru a testa terenul.

Doctorul Zimmer a întrebat:

— Ai frați sau surori? O altă familie?

Harper a sorbit din cafeaua ei cu aromă de dovleac; pentru prima dată de toamna trecută, era disponibilă. Era o întrebare normală, a presupus ea, însă plăcerea întâlnirii era amenințată.

— Am o soră geamănă identică. Ea și mama locuiesc în Nantucket.

Doctorul Zimmer a pocnit cu mâna lemnul verde al mesei de picnic. Ca majoritatea doctorilor, avea mâini frumoase; nu purta verighetă, dar Harper știa că este căsătorit cu femeia care deține magazinul de plăcinte din Vineyard Haven. Măcar atât aflase și ea.

— O soră geamănă identică în Nantucket?

Harper a luat o gură mare de brișă, apoi a deschis unul din cele trei pachetele de unt. În mod normal, trăgea brișa prin unt, întinzând untul cu degetele, dar în acea zi, în compania rafinată a doctorului Zimmer, a folosit un cuțit de plastic. Brișa era deja plină și însiropată, iar să adauge unt era ca și cum ar fi pus jeleu în înghețată.

— Nu ai putea să ne deosebești.

— Fii serioasă!

— Vorbesc serios. Semănăm ca două picături de apă. Profesorii de la școală nu ne-au deosebit niciodată. La fel îndrumătorii din tabere sau prietenii noștri. Sau părinții noștri. Și mulți alți oameni.

— Și locuiește în Nantucket cu mama ta. E o nebunie, nu? Tu și tatăl tău locuiți aici, iar sora ta geamănă și mama ta locuiesc pe cealaltă insulă?

— O nebunie, confirmă Harper.

— Sunteți apropiate?

— Nu, răspunde Harper. Divorțul părinților a dus la o separare între noi, apoi eu și sora mea am avut un conflict serios în urmă cu 14 ani.

— Mare păcat, a spus doctorul Zimmer.

Harper a ridicat din umeri.

— Vorbesc periodic cu mama, deși este rece. Numele ei este Eleanor Roxie-Frost. Ai auzit vreodată de ea?

— Nu, a spus Reed. Ar fi trebuit?

— Cred că nu, a zis Harper. Creează rochii. Este un nume în lumea modei. Sau a fost.

— Ești singură, nu? a întrebat doctorul Zimmer. Te vezi cu cineva?

Din nou, Harper a ridicat din umeri.

— Ocazional. Nu am fost niciodată căsătorită, nu am copii. Tu ai copii?

— Nu, nu am copii, a răspuns doctorul Zimmer. Îmi doresc copii; soția mea, nu. Și, ca să fiu sincer, când ne-am căsătorit, nici eu nu mi-am dorit. Se pare că nu e în regulă să îți schimbi părerea despre a avea copii... A coborât glasul. Cu ce te ocupi?

Schimba subiectul. Să nu aibă copii cu doamna Zimmer era un subiect sensibil.

Harper a zâmbit. Cu siguranță nu a auzit de încurcătura cu Joey Bowen.

— Livrez pachete pentru Rooster Express.

•

Data următoare când Harper l-a văzut pe doctorul Zimmer, erau la spital.

Era seara târziu, iar Billy urinase sânge. Doctorul Zimmer l-a internat și i-a spus lui Harper că se poate duce acasă în acea noapte. Pleca și el de la spital și a condus-o la mașina ei. A fost o noapte tipică de toamnă, răcoroasă, dar nu friguroasă, cu aerul mirosind a fum de la lemne și a frunze.

— Ți-ar plăcea să mergem să bem ceva? a întrebat doctorul Zimmer.

•

Au mers la Brick Cellar în Atria, un loc care îi plăcea lui Harper, dar

unde nu s-ar duce niciodată singură. Reed a comandat un pahar cu vin, iar Harper a făcut la fel, deși prefera o bere și un shot. Reed – de îndată ce au coborât din mașinile lor pentru a intra în local, a insistat ca Harper să îl strige pe nume, nu doctor Zimmer – a spus că îi este foame și, cum Harper putea mânca oricând, au comandat o salată Caesar cu grătar, tacos cu homar și o tartă cu piersici și afine și au împărțit totul. Când Harper a gemut după ce a gustat tarta – ceea ce a fost mai degrabă un geamăt orgasmic, pentru că tarta a fost atât de bună –, Reed s-a întors către ea și i-a spus:

— Știi că este excitant ce ai făcut, nu?

Acela a fost începutul, a presupus Harper. Geamătul ei necugetat l-a provocat pe Reed să spună cuvântul excitant, ceea ce automat a dus prietenia lor către un prag sexual.

Reed a fost cel care s-a aventurat prima dată în asta, nu Harper.

A băut fiecare încă un pahar cu vin, apoi un pahar cu un apetitiv din curmale japoneze, recomandat de barman, ea a primit o sticlă de vin din partea casei și a fost nerăbdătoare să scape de ea, iar următorul lucru pe care și-l amintește este cum ea și doctorul Zimmer se sărutau ca doi adolescenți pe bancheta din spate a Lexusului său. Detaliile nu erau clare, însă știe că nu s-a invitat singură în mașina lui, așa că el trebuie să o fi ispitit.

Au continuat așa, cu întâlniri clandestine de câte ori Reed lucra târziu. Se întâlneau la East Chop Beach Club sau în parcare din spatele patinoarului. Și apoi, în primăvară, Reed a fost de acord, în sfârșit, că ar fi mai în siguranță să se întâlnească în duplexul ei. Cu trei săptămâni în urmă, când Harper i-a spus lui Reed că va ieși la o întâlnire – „Cu sergentul Andrew Truman de la EPD – îl cunoști, nu-i așa?” –, Reed a plecat de la spital să se vadă în duplex în miezul zilei.

A fost gelos, a spus el. Știa că nu este drept, dar nu a vrut ca Harper să înceapă să se întâlnească cu Drew.

Ea a râs. „Nu îmi poți cere să fac asta. Tu nu îmi poți cere să fac nimic. Ești căsătorit”.

•

Harper se uită lung la Lexus câteva clipe. Este o mașină neagră, care atrage soarele.

„La revedere, Reed!” Simte un nod în stomac și un gust amar. Vrea să îi lase un bilet sau un semn – o inimă desenată pe polenul galben de pe lunetă –, însă nu poate.

Pleacă din parcare și se gândește să treacă pe Upper Crust, să vadă dacă

este deschis și dacă Sadie este acolo. Harper ar prefera ca Sadie să fie la muncă, nu să vadă atârnat un semn pe ușă pe care să scrie: *Închis: soțul m-a înșelat*. Lui Harper îi este teamă să conducă pe la magazin; îi este teamă că Sadie o va vedea. Îi este teamă să conducă pe insulă. Ar putea da peste Dee, asistenta lui Billy, care i-a compromis pe ea și pe Reed, sau ar putea da peste Franklin Phelps, fratele lui Sadie, pe care Harper l-a considerat întotdeauna o cunoștință apropiată. I-a plăcut să îl asculte pe Franklin cântând la Ritz – acum nu mai poate apărea în public. Ar putea da peste Drew, sau peste ofițerul Oberg, sau peste una dintre surorile Snyder, toți știind până în acest moment că Harper este o catastrofă.

Însă trebuie să conducă prin Edgartown – chiar pe Main Street – pentru a ajunge la feribotul *Chappy*. Pur și simplu nu există un drum ocolitor.

Înainte de această săptămână, Harper a iubit Edgartown. Sunt anumite locuri pe Martha's Vineyard pe care nu poți să nu le iubești – zidurile joase de piatră, fermele, stâncile din Aquinnah, frumusețea sălbatică a rezervației Great Rock Bight, vremea rece din Menemsha, tabăra metodistă și casa de rugăciuni din Oak Bluffs –, însă Edgartown rămâne principala bijuterie din Vineyard în mintea lui Harper. Sau poate că asta se întâmplă din cauza preferințelor snoabe moștenite de la Eleanor. Edgartown este precum Nantucket: are o integritate arhitecturală și o eleganță pe care Harper le găsește puternice. Old Whaling Church și casa lui Daniel Fisher sunt cumva bunicii orașului – vechi, albe și solemne. Harper adoră toate casele de șindrilă cu ferestre mari de pe North Water Street. Main Street are cele mai bune magazine și restaurante, cu cea mai delicioasă mâncare. Edgartown are cel mai frumos port și cel mai pitoresc far.

Edgartown ar fi un loc bun în care Eleanor să deschidă un magazin. Harper s-a gândit mult la asta și chiar i-a sugerat o dată, însă mama ei doar a râs.

„Nu pe insula lui Billy. Acela ar fi ultimul loc pe care l-aș alege”.

•

Harper se așază la rând pentru feribotul *Chappy*. Trebuie să își ia la revedere de la Brendan nu doar pentru liniștea ei, ci și pentru că nu suportă să se gândească la faptul că el se întreabă unde a dispărut.

Cum poate să explice ce există între ea și Brendan Donegal?

Harper l-a cunoscut pe Brendan când era mai tânără, avea vreo 20 de ani, și și-a petrecut timpul liber în South Beach. Asta s-a întâmplat înainte să lucreze pentru Jude. În primele ei zile pe Vineyard, puneă înghețata în cupe

la Mad Martha's și vindea bilete la caruselul Flying Horses. Zilele libere și le petrecea într-un grup de prieteni în South Beach – surferi și fete care îi iubeau. În acest grup, Brendan Donegal era o legendă, cel mai bun surfer pe care Vineyard îl văzuse în ultimii 50 de ani. Fusese sponsorizat de Rip Curl încă de când era în liceu și, deși călătorise în toată lumea – Oahu, Maui, Tahiti, Sydney, Perth, Africa de Sud –, întotdeauna petrecea luna august acasă, în South Beach.

Bea și fuma marijuana la focurile de tabără. Toată lumea făcea asta.

Harper pierduse legătura cu Brendan câțiva ani. Nu au fost niciodată apropiați, nu s-au cuplat niciodată. Dar Harper a fost de-a dreptul încântată când, într-o zi, Brendan a intrat la Mad Martha's, a comandat o înghețată dublă „atacul rechinului” – înghețată de vanilie colorată în albastru, cu bucăți de ciocolată albă și topping de zmeură, o combinație foarte populară – și a strigat-o pe Harper pe nume.

Se întorsese în Vineyard pentru totdeauna, spuneau oamenii, ca să înființeze o școală de surf. Însă, la puțin timp după aceea, a avut un accident.

A fumat ceva mai puternic decât marijuana și s-a aventurat în valurile dinainte de uragan. Valurile erau adevărați monștri, deși se părea că nu exista nimic căruia Brendan Donegal să nu îi poată face față. Însă combinația de droguri și valuri l-a distrus. Oamenii care priveau au crezut că a dispărut. A stat la fund o veșnicie, a spus prietenul lui, Spyder. Dar apoi i-au văzut placa ridicându-se și, la puțin timp după aceea, Brendan s-a zărit printre valuri. Spyder l-a târât la mal și i-a acordat primul ajutor; Departamentul de Pompieri din Edgartown a apărut câteva secunde mai târziu și l-a readus la viață.

A fost o întâmplare înspăimântătoare, dar după aceea Brendan nu a mai fost același. Nu putea duce la bun sfârșit sarcini simple. Se putea uita la televizor, dar nu putea citi. Putea merge cu bicicleta, dar nu putea să își lege șireturile de la pantofi. Nu putea să facă surf, nici să aibă propria școală de surf. Visul acela se terminase.

Slavă Domnului că mama lui Brendan, o femeie căreia lumea i se adresa întotdeauna cu doamna Donegal, era suficient de bogată și avea o casă pe plaja de est pe Chappy, care avea o anexă pentru invitați, unde Brendan putea locui; a mers la terapie ocupațională o dată pe săptămână în Falmouth, pentru a încerca să se recupereze măcar parțial.

După ce a fost concediată de Jude, Harper nu avea ce să facă în timpul zilei. Era toamnă și voia să meargă cu bicicleta, însă se temea că unul dintre camioanele lui Jude ar putea-o alerga pe drum. Nu putea să îl ia pe Fish la Great Rock Bight sau să facă yoga – era prea în văzul lumii –, nici nu putea să bea toată ziua la Wharf sau la Ritz, pentru că Joey Bowen încă avea prieteni acolo.

Așa că, în acel moment derutant și dureros al vieții ei, Harper s-a dus în locul în care mulți locuitori din Vineyard merg când vor să evadeze: Chappaquiddick. A început mai întâi să împacheteze coletele pentru ziua respectivă cu Fish lângă ea, apoi s-a îndreptat cu undița către Cape Poge, însă curând vremea s-a răcit prea tare, moment în care Harper a căutat să se adăpostească la Mytoi.

Mytoi, loc deținut de administratorii rezervațiilor, este o grădină japoneză complet acoperită, foarte frumos întreținută, cu un iaz cu pești koi, peste care trece un pod de lemn arcuit, cu o grădină sculptată în piatră și bănci bine amplasate pentru meditație chiar și când e toamnă târzie ori când ninge în decembrie.

Ningea cu fulgi mari, ce pluteau frumos pe cerul plumburiu când Harper l-a văzut pentru prima dată pe Brendan acolo. Ea se dusese să se așeze pe ceea ce crezuse a fi banca ei – lungă, roșie, de lemn, cu un spătar curbat, care dădea spre iazul de pești și spre pod –, însă altcineva stătea pe ea. Atunci a fost prima dată când Harper a întâlnit alt suflet în grădină. Deși era un loc magic și, se gândea ea, care te marca, era complet ignorat în afara sezonului. Cine era? Primul instinct al lui Harper a fost să plece – la Mytoi, pentru ea importantă era solitudinea –, dar s-a apropiat. Și apoi a văzut că era Brendan Donegal.

— Bună, a spus ea.

Era mai puțin intimidant după accident. Nu chiar demn de milă – cel puțin nu pentru Harper. Mai degrabă un zeu mai accesibil. Purta o căciulă împletită și o jachetă de la Carhartt peste o bluză din flanel; în picioare avea bocanci rezistenți. Se întreba dacă își încheiase singur șireturile sau dacă a trebuit să o roage pe mama lui să o facă.

— Brendan? a întrebat Harper. Bună, sunt Harper. Harper Frost.

Un zâmbet înăbușit s-a așternut pe chipul lui Brendan. Încă era atrăgător – superb chiar – cu ochii de un albastru-deschis și părul blond auriu, lung și neîngrijit.

— Harper, a repetat el. Bună! a zis, apoi a bătut ușor locul de lângă el de

pe plajă.

A știut cumva să nu îl bombardeze cu întrebări și au stat în liniște un timp îndelungat, în timp ce zăpada și vântul se unduiau pe suprafața iazului. Într-un final, Brendan s-a întors către ea.

— De ce vii aici?

— Ca să evadez, a răspuns ea. Am luat o decizie proastă și mi-am pierdut slujba și majoritatea prietenilor.

— Serios? a zis Brendan. Și eu la fel.

•

Când Harper s-a întors a doua zi la Mytoi, Brendan era acolo; și a stat din nou cu el. A treia zi a fost foarte frig, iar Harper era cât pe ce să nu se mai ducă pe *Chappy*, însă devenise un fel de ritual, așa că s-a îmbrăcat bine și a plecat. Brendan era din nou acolo, dar, după câteva minute de stat și tremurat unul lângă altul pe bancă, el s-a ridicat și i-a întins mâna.

— Mergem, a spus el.

— În regulă, a spus Harper. Unde?

— La mine acasă, a zis el. Ți voi face un irish coffee.

Harper ezitase din cauza doamnei Donegal. Era bogată și avea foarte multe relații. Harper se temea că auzise despre căderea ei în dizgrație. Putea fi prietenă cu Jude sau cu unul dintre clienții lui Jude; era imposibil să înțeleagă cum se răspândeau bârfele pe insulă.

Însă a fost în regulă. Irish coffee-ul făcut de Brendan era puternic și fierbinte, iar Harper a băut două cești. Când a terminat-o pe a doua, Brendan a luat ceașca și a pus-o în chiuvetă.

— Nu sunt același, a spus el. Nu mai sunt cel care am fost.

— Este în regulă, a zis Harper. Nu avea habar dacă era în regulă sau ce fel de mesaje încâlcite putea transmite mintea lui. Îmi place de tine așa cum ești acum.

— Serios? a întrebat el.

— Serios, a răspuns ea.

Și el a sărutat-o pe obraz.

•

Petreceau timp împreună miercuria seara și duminica dimineața, întâlnindu-se întotdeauna la Mytoi, apoi mergând acasă la Brendan pentru irish coffee. După câteva luni, Harper i l-a prezentat pe Brendan lui Fish – câinii nu aveau voie la Mytoi, așa că Fish s-a culcat pe bancheta din spate a Broncoului, în parcare – și a fost dragoste la prima vedere. Fish s-a cuibărit

imediat lângă Brendan, dând din coadă de parcă regăsise un prieten demult pierdut.

•

Harper a mers să îl vadă pe Brendan de două ori pe săptămână timp de aproape trei ani. Relația lor e complicată – e profundă, dar nu are un viitor. Harper nu va sugera ca ea și Brendan să iasă la cină sau la o cafea ori să petreacă o vară pe plaja Lobsterville. Rămân doar Mytoi, cafeaua și sărutul pe obraz când ea pleacă.

Feribotul *Chappy* este o ambarcațiune cu platformă, care susține trei mașini și parcurge distanța de 160 de metri, care separă Chappaquiddick de restul insulei Vineyard, în nouăzeci de secunde. Harper preferă *On Time II* în loc de *On Time III*, pentru că pe II lucrează căpitanul ei preferat, o femeie în jur de 70 de ani pe nume Indira Mayhew. Indira este o femeie tristă, însă după trei ani de vizite regulate ale lui Harper pe Chappy – vara și iarna, primăvara și toamna –, o știe pe Harper și chiar îi zâmbește o dată sau de două ori.

— Ți-am simțit lipsa săptămâna trecută, spune Indira.

Harper simte un val de tandrețe. Poate că Indira nu a auzit zvonuri despre ea și doctorul Zimmer sau poate că a auzit, dar nu face legătura între numele Harper Frost și bruneta din Broncoul albastru din '68.

— Și eu ți-am simțit lipsa, spune Harper.

Apoi se simte vinovată. A ratat o vizită pentru prima dată. Va trebui să îi explice lui Brendan sau măcar să încerce.

•

Câteva minute mai târziu, Harper coboară pe Chappy. Inima îi bate cu putere. Dacă Brendan nu este la Mytoi, va trebui să se ducă acasă la el neinvitată, ceea ce înseamnă să se întâlnească cu doamna Donegal – ceva ce Harper a reușit să evite până acum, exceptând câteva fluturări de mână de departe –, o reală îngrijorare. Harper trage în parcare; singura mașină este a ei, dar asta nu înseamnă nimic. Brendan merge pe jos de acasă.

„Gata. Acum e-acum!”

Grădinile sunt un alt loc acum, la începutul verii. Cireșii sunt roz, iar florile și parfumul lor seducător sunt aproape indecente. Ferigile s-au desfăcut și văile plantate cu camelii sunt în plină glorie. Iazul este plin până în buză și aproape că se revarsă de pești koi grași. Peștii înoată cu energie renăscută, fluturându-și solzii argintii și portocalii. Sunt fluturi care zboară și un concert de triluri de păsări.

Harper rătăcește pe urma nouă de pământ din jurul locului ei, al locului lor, și îl vede pe Brendan stând pe banca lor... cu altă femeie.

„Cum?” Nu a fost aici de o săptămână, este adevărat, însă nu s-a gândit niciodată că va fi înlocuită.

Pe măsură ce se apropie, observă că femeia este mai bătrână. E mama lui Brendan. Harper se gândește să se întoarcă și să meargă înapoi la mașină, dar apoi Brendan o vede și îi face cu mâna.

Nu există scăpare.

Este în regulă, se gândește Harper. Poate să facă asta. Poate că doamna Donegal știe cine este și ce a făcut sau poate că nu știe. „Zâmbește și lumea va zâmbi odată de tine!” Acesta a fost unul dintre citatele preferate ale lui Billy.

Harper zâmbește.

— Bună, spune ea.

Atât Brendan, cât și doamna Donegal se ridică.

— Mama mea, spune Brendan.

Harper întinde mâna.

— Doamnă Donegal, este o încântare să vă cunosc în sfârșit.

— Plăcerea este de partea mea, spune doamna Donegal. Și, te rog, spune-mi Edie. Brendan mi-a povestit atât de multe despre tine! Ai fost o prietenă atât de bună pentru el într-o perioadă dificilă.

— Oh! spune Harper. Nu se aștepta la asta. Se aștepta ca doamna Donegal, Edie, să fie protectoare și posesivă. Oare Edie crede că Harper și Brendan s-au culcat împreună? Speră că nu. Nu vrea ca Edie să o vadă ca pe o femeie care profită de Brendan, ci mai degrabă așa cum este – cineva atras de liniștea din mintea lui Brendan și de natura blândă a sufletului său. Îl cunosc pe Brendan de aproape 20 de ani. Obişnuiam să ieşim împreună la South Beach. Gesticulează o clipă. Ea și Brendan nu discută despre zilele în care el obișnuia să facă surf. Probabil că nu trebuia să aducă asta în discuție. Am fost bucuroasă să reiau legătura cu el.

Edie încuviințează din cap și îi zâmbește blând.

— Mi-ai lăsat o impresie foarte bună.

Auzind, Brendan începe să reacționeze. Îi ia mâna lui Harper.

— Am crezut că te-ai pierdut. Că te-am pierdut.

Inima lui Harper tresaltă.

— Că m-ai pierdut? întreabă ea. Îl privește fix în ochii precum un caleidoscop de albastru și gri. Niciodată. OK? Niciodată!

— OK, spune el.

Îi susține privirea o clipă, apoi se uită jos la picioare. Poartă șlapi. Picioarele lui sunt palide; unghiile degetelor de la picioare trebuie tăiate.

— Ne așezăm? întrebă Harper. Este în regulă?

Brendan și Edie se așază pe bancă, iar Harper se așază lângă Brendan, mai aproape decât ar fi stat dacă ar fi fost singuri. Încă se țin de mână, ceea ce este alt lucru care nu s-a mai întâmplat niciodată până atunci.

— Tatăl meu a murit săptămâna trecută, spune Harper. Se uită la Edie. A fost electrician aici pe insulă, Billy Frost.

— Nu l-am cunoscut personal, spune Edie. Dar am auzit de el. Se vorbea foarte frumos despre el.

— Mulțumesc, spune Harper.

Era adevărat? Billy a fost cunoscut mai mult pentru prezența lui la bar, deși răspundea la telefon pentru servicii la ora 21.00 duminica, asta făcându-l popular și foarte iubit de clienții lui. Harper oftează.

— Pe lângă moartea tatălui meu, mama și-a fracturat șoldul, așa că mâine plec în Nantucket. Încearcă să surprindă privirea lui Brendan. S-ar putea să fiu plecată o vreme.

— O săptămână? spune el.

— Probabil mai mult, zice Harper.

Preconizează că se va afla în Nantucket o săptămână sau două, și apoi, după ce Tabitha își va rezolva treburile, va pleca mai departe, probabil în Vermont sau Maine. Va trebui să se întoarcă la un moment dat ca să verifice casa tatălui ei.

— Îmi place Nantucket, spune Edie. Am închiriat o casă pe plajă în Cisco pentru trei sau patru veri în copilăria lui Brendan. Îți amintești, Brendan? Acolo ați învățat tu și Sophie să faceți surf. În Nantucket, la Cisco Beach.

Brendan aprobă ușor din cap.

Edie continuă:

— Ți-am cumpărat o placă albă de surf cu o dungă verde pe mijloc.

— De la Indian Summer, adaugă Brendan. Proprietarul avea un câine. Un dog german.

Edie îi zâmbește lui Harper.

— Da.

— Am băut lichior cu cafea la Atlantic Café, spune Brendan.

— E bine, spune Edie. Îți amintești de Nantucket.

Brendan se întoarce spre Harper. O privește fix. Harper observă o licărire.

— Întoarce-te, spune el. Te rog!

Ainsley

Este o tânără de 16 ani lăsată să își poarte singură de grijă.

Fără doar și poate, Tabitha este departe de casă. Ea și Ainsley comandă mâncare sau merg la restaurant aproape în fiecare seară, iar când stau acasă, mănâncă cereale sau brânză cu biscuiți la cină. Tabitha nu gătește niciodată, iar Eleanor e și mai rău – nu a pregătit în viața ei o mâncare.

Tabitha nici nu face curățenie; pentru curățenie există Felipa. Timp de patru zile pe săptămână, este menajeră în casă la Eleanor, însă miercurea curăță casa de oaspeți de la un capăt la altul. Schimbă așternuturile, spală rufe, curăță bucătăria – inclusiv, o dată pe lună, interiorul frigiderului aproape gol –, șterge praful, dă cu aspiratorul, bate și îndreaptă pernele și pune flori proaspete în vază.

Așa că miercurea, când Ainsley vine de la școală, casa de oaspeți este curată și liniștită, patul ei este făcut cu cearșafuri proaspete, iar toate hainele împrăștiate prin cameră sunt împăturite și puse în dulapuri.

În dulapul de sus este o pungă cu iarbă și suluri de hârtie. Ainsley are de făcut o lucrare de zece pagini despre Zora Neale Hurston, care trebuie predată dimineață, însă nu i se poate cere să se concentreze la teme când are de-a face cu urgențe în familie și cu o despărțire.

Răsuțește un joint, fumează jumătate din el, apoi ia cheile de la casa lui Eleanor din cuiul din bucătărie și merge pe aleea cu scoici albe către Seamless. Este ora 15.30, ceea ce înseamnă că Felipa e în camera ei, uitându-se la Gran Hotel, telenovela spaniolă de care este dependentă. Ainsley deschide ușor ușa de la intrare și merge pe vârfuri până în living. Casa miroase a lăcrămioare și a spray de mobilă; singurul sunet este ticăitul ceasurilor lui Eleanor. Are ceasul bunicului, ceasul bunicii, două ceasuri banjo, un ceas în formă de stup și un ceas cu mâner pe poliță. La fiecare 15 minute, aceste ceasuri oferă un miniconcert de bătăi, pe care Ainsley obișnuia să le considere fascinante, dar acum, când vine în casa bunicii pe furie, să fure alcool, țigări – bunica ei ține o cutie de porțelan albastru plină cu țigări desfăcute pe masa de cafea, de parcă este în 1955 – sau bani – câteva sute îndoite într-un plic în birou –, orologiul muzical îi dă aproape întotdeauna palpitații, iar ticăitul o face să se simtă de parcă merge în interiorul unei bombe cu ceas.

Într-o zi, presupune ea, va fi prinsă.

Marijuana nu o ajută. Ar trebui să plece. În schimb, se îndreaptă către măsuța cu băuturi din colț. Bagă o sticlă de votcă Grey Goose la un subraț și o sticlă de Bombay Sapphire la celălalt subraț și pleacă din casă, respirând doar după ce ajunge înapoi pe alee.

Își prepară o băutură: votcă, tonic, gheață, o bucată mare de lămâie.

Până la ora 17.00, Ainsley este beată și foarte-foarte drogată. A tras și a doua jumătate din joint și nici măcar nu s-a obosit să deschidă fereastra. Mama ei pur și simplu a abandonat-o, așa că acel comportament este vina Tabitheii.

Acum Ainsley este pregătită să acționeze. În ziua aceea la școală, Emma se ținuse scai de ea, întrebând-o dacă totul este în regulă. Se pare că circulase un zvon prin liceul din Nantucket că Ainsley a fost încuiată într-un dulap la ea acasă timp de două zile drept pedeapsă că a dat o petrecere.

„De unde au oamenii astfel de idei?”, s-a întrebat Ainsley.

— Nu, a spus ea. Am fost pedepsită sâmbătă și duminică. Apoi a murit bunicul meu, așa că luni a trebuit să mergem la înmormântarea lui în Vineyard.

— Oh! a spus Emma. Părea dezamăgită. Am crezut că Tabitha a devenit violentă. Am crezut că a scos banda adezivă și funia.

— Nu, zice Ainsley. Mama mea e enervantă, dar nu e psihopată. Bunicul meu a murit.

Emma ridică din umeri.

— Asta fac bunicii, a spus ea. Mor.

Ainsley se gândise să îi spună Emmei despre femeia care a venit la ceremonia de comemorare și a plesnit-o pe mama ei, însă Emma nu este o persoană de încredere când vine vorba de astfel de povești. Fie nu i-ar păsa, fie i-ar păsa prea mult.

— Ce se întâmplă cu tine și cu Teddy? a întrebat-o Emma la prânz. V-ați certat?

Pentru prima dată, Teddy stătea cu echipa de baseball la prânz în loc să stea cu Ainsley și Emma.

— Îți povestesc mai târziu, a spus Ainsley. Nu am dispoziția necesară să vorbesc despre asta.

S-a uitat în partea cealaltă a cantinei, la Candace, care purta o bluză descheiată roz, din mătase, o pereche de pantaloni albi AG pe picior și pantofi nude cu talpă joasă Tony Burch. Mama ei, Stephanie, obișnuia să îi

împletească mereu părul sau să îi facă două cozi de cal, însă acum Candace purta părul drept și strălucitor. Hainele ei erau elegante și ușoare. Pielea ei era luminoasă. Ochii emanau puritatea sufletului.

Cu excepția faptului că îi furase iubitul lui Ainsley.

•

Acum, beată, drogată și singură, Ainsley o sună pe Emma.

— Ești pregătită să afli ce s-a întâmplat? întrebă ea.

Emma nu este bună să ofere susținere sau alinare. Dar răzbunare? La răzbunări, Emma excelează.

•

Ainsley a ajuns cu materia la engleză la a treia perioadă. Lucrarea ei despre cartea *Ochii lor îl priveau pe Dumnezeu*, de Zora Neale Hurston, are șase pagini și jumătate în loc de zece. Este scrisă slab, cu repetiții și fără legătură cu subiectul, pentru că Ainsley nu a citit nicio pagină din carte. A încercat în noaptea dinainte, dar dialogul este scris în dialect sudic, putând fi considerat o limbă străină.

Candace și Teddy sunt la cursul de engleză cu Ainsley. Este sigură că ei au făcut cele zece pagini folosind citate corespunzătoare din carte pentru a-și susține afirmațiile și probabil și-au susținut argumentele cu citate din Alice Walker, Toni Morrison și Angela Davis, așa cum a sugerat domnul Duncombe. Candace și Teddy nu își vorbesc, nici măcar nu se uită unul la celălalt, însă Ainsley poate observa valul sidefat de iubire pură care plutește între ei. Oricum, nu va fi nevoită să suporte acest iad decât câteva clipe. Înainte ca domnul Duncombe să înceapă măcar să vorbească despre cât de importante sunt vocile literare ale celor marginalizați, sistemul de comunicație bâzâie. Ainsley respiră adânc. Doamna Kerr cere să fie trimisă Candace Beasley în biroul ei.

*

Până la prânz, se află în toată școala: o sticlă aproape plină de Bombay Sapphire și o pungă ce conține ceva ce seamănă cu resturi de cocaină s-au găsit în dulapul lui Candace Beasley.

— Uau! spune Maggie, iar Ainsley merge de-a lungul vitrinei cu salată. Îmi amintesc când Candace era o mironosiță. Tu, nu?

Ainsley ridică din umeri.

— Ba da. Dar oamenii se schimbă.

— De cele mai multe ori, trebuie să te ferești de copiii cumiți, spune Emma. Sunt atât de cumiți, încât într-o zi pur și simplu pocnesc și devin

foarte-foarte răi.

— Este posibilă de o suspendare de trei zile, spune Maggie. Au venit până și părinții ei.

O suspendare de trei zile, se gândește Ainsley. Are la dispoziție trei zile pentru a-l recupera pe Teddy.

— Sunt surprinsă că nu este pedepsită legal, spune Emma. Alcoolul e una, dar cocaina?

— Zice că nu este a ei, comentează Maggie. I-a zis doctorului Bentz că i-a pus-o cineva în dulap.

— Și eu aș spune asta dacă aș fi în locul ei, zice Emma. N-am fost eu; cineva a pus-o acolo. Nu m-a întrebat pe mine, dar, dacă m-ar fi întrebat, aceasta ar fi fost sugestia mea.

— Totuși, cum ar putea să o pună altcineva în dulapul ei? întreabă Ainsley. Doar dacă i-a dat altcuiva codul. Ultima persoană care a avut dulapul acela a absolvit cu doi ani în urmă. Și e imposibil de spart.

— Imposibil, e de acord Maggie.

•

Ainsley este în culmea fericirii și în același timp înspăimântată de restul zilei la școală. Vestea despre Candace circulă peste tot: a stârnit toată școala. Candace Beasley, o elevă cu calificative excelente și o fată de altar la Saint Mary, a adus o sticlă de gin și, poate, cocaină la școală. Este ceva atât de neobișnuit, încât Ainsley se așteaptă să fie scoasă afară din clasă în orice moment. Însă Emma îi promisese că planul era lipsit de orice pericol. În noiembrie, Emma întârziase la școală pentru a cincea oară, fapt ce a necesitat o întrevvedere cu directorul, doctorul Bentz. I s-a cerut să aștepte singură în camera din afara biroului, până când doctorul Bentz s-a întors de la micul dejun de la Rotary Club. A avut loc un exercițiu de evacuare în caz de incendiu; școala a fost evacuată, dar Emma a rămas acolo. Acela a fost momentul în care a început să își bage nasul peste tot. A găsit evaluările profesorilor – plictisitor –, rezultatele de la clasa a noua MCAS – plictisitor – și combinațiile pentru fiecare dulap din școală. Lista de combinații a păstrat-o.

Prin urmare, să deschidă dulapul lui Candace a fost ușor. Ainsley a fost cea care i-a lăsat o scrisoare anonimă asistentei școlii, în care scria că era un zvon conform căruia Candace Beasley aducea droguri tari la școală și spunea că sunt în scopuri medicale. Infiriera școlii, doamna Pineda, era obsedată de instruirea elevilor pentru a nu consuma alcool și droguri. A

urmat imediat o verificare a dulapului lui Candace Beasley. Bum!

Când Ainsley pleacă de la școală, cineva o prinde de braț. Este Teddy.

— Ainsley! spune el. Am nevoie de tine.

Ainsley aproape că îi pică în brațe. Cu siguranță este îndrăgostită de el. Altfel cum ar putea explica durerea mistuitoare din suflet, tânjirea, dorința arzătoare de simplă afecțiune – un sărut pe obraz, o strângere de mână? Ainsley iubește ochii lui albaștri, pistruii lui, felul în care părul lui roșcat se ondulează sub șapca de baseball, adâncitura de la baza gâtului.

„Am nevoie de tine”. Asta este ceea ce Ainsley dorește să audă, nu? Și totuși, se simte foarte vinovată pentru ceea ce ea și Emma i-au făcut lui Candace. Ainsley ar fi trebuit să îl recâștige pe Teddy renunțând la droguri și arătându-i că poate fi bună. Dar a urmat-o pe Emma pe calea întunecată, ca întotdeauna. I-au stricat imaginea lui Candace. Era ca și cum ar fi prins-o pe Candace într-o capcană în loc să alerge pur și simplu mai repede.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ainsley.

La ora de istorie, a hotărât că modul cel mai bun de a-l atrage pe Teddy este să facă pe proasta. Sau, dacă nu pe proasta – el nu ar crede că Ainsley nu a auzit despre Candace –, măcar să fie calmă și rece. Ce treabă are ea cu faptul că Candace Beasley a fost prinsă cu băutură și droguri?

— Poți veni la căsuță? întrebă Teddy. Ai timp?

Căsuța este un loc îngust retras în spatele școlii. Este protejată de terenurile de sport, de autobuzele școlii parcate și de tomberoanele folosite de atelierul de tâmplărie. Nu este romantic, dar e intim, iar cuplurile care nu au mașini frecventează căsuța înainte de ore, după ore și în timpul orelor de școală. S-a presupus că, în urmă cu câțiva ani, Allegra Pancik și Brick Llewellyn au făcut sex în căsuță în timpul anunțurilor de dimineață – lucruri de legendă pentru liceu.

Ainsley îl urmează pe Teddy pe holuri și afară pe ușa din spatele cantinei. Jasmine Miyagi, regina bobocilor, încearcă să o oprească pe Ainsley. Probabil vrea să bârfească despre Candace, însă Ainsley îi face semn să se dea la o parte. Nimeni nu spune nimic despre faptul că Ainsley și Teddy sunt împreună pentru că nimeni în afară de Ainsley, Teddy, Candace și Emma nu știe că s-au despărțit.

Teddy este cu trei pași înaintea lui Ainsley. Se gândește că poate va merge lângă ea și o va ține de mână.

Ajung la căsuță și o găsesc goală. Teddy se uită în toate părțile, pentru a

fi sigur că nu mai este nimeni, ceea ce este procedura standard când se folosește căsuța pentru scopuri intime. Ainsley abia aștepta să îl sărute.

Însă brusc el o izbește de zidul clădirii. Capul ei se lovește. Mâinile lui Teddy sunt în jurul gâtului ei. Ochii lui albaștri sunt în flăcări și, înfuriat, coboară vocea, șoptind:

— Tu ai fost!

— Nu! izbucnește ea.

— Tu ai fost! Știi că ai fost tu. Și târătura de Emma. A luat pachetul cu cocaină din buzunarul de la blugii tatălui ei când a venit acasă de la serviciu, iar tu ai furat gin din barul bunicii tale.

Ainsley clipește. Are perfectă dreptate.

— Te cunosc, Ainsley! spune Teddy. Îți cunosc trucurile și cunosc trucurile Emmei. Am petrecut tot anul cu tine. Am așteptat afară cât timp ai luat băutură din casa bunicii tale. Am fost în casa ei. Am văzut Bombay Sapphire. Ideea cu cocaina a fost a Emmei. Probabil te-ai împotrivit la început, dar apoi te-a convins să faci asta, așa cum te convinge să faci orice.

Fiecare propoziție pe care o spune este mai adevărată decât cea anterioară, dar Ainsley nu se poate da de gol. Își fixează degetele precum brățărilor în jurul încheieturilor mâinilor lui.

— Ia-ți mâna de pe gâtul meu! spune ea. Mă sperii.

Mama lui Teddy este într-un spital de psihiatrie. Starea ei a fost afectată de moartea tatălui lui la fabrica cu mâncare pentru pisici, dar dacă boala psihică este ceva ereditar și Teddy nu este de fapt cel mai tare tip pe care l-a cunoscut Ainsley vreodată, ci mai degrabă un fel de maniac care o va strangula chiar aici, în spatele liceului?

— Ți-e teamă? spune Teddy. N-ai văzut nimic! Îi dă drumul la gât, însă ea este și mai intimidată. Mă duc la doctorul Bentz mâine-dimineață. Îți las timp să te predai în această după-amiază.

O parte din Ainsley vrea să se predea. Va plânge în fața doctorului Bentz, va recunoaște că a greșit, îi va spune că ginul a fost al ei, dar nu și cocaina. Îi va spune despre sufletul ei rănit, despre moartea bunicului, despre fractura de șold a bunicii, despre abandonul mamei de ani întregi. Dacă va trebui, se va întoarce în timp până în momentul pierderii fratelui ei mai mic. Avea doar doi ani, nu își amintește de el, dar asta nu înseamnă că nu a fost afectată când a murit. Pe mama ei a schimbat-o pentru totdeauna: când Tabitha o privește pe Ainsley, chiar și acum vede fantoma lui Julian. Poate că sună ca o exagerare, dar de unde știe Ainsley că nu este adevărat? Viața

ei sigur ar fi fost diferită dacă Julian ar fi trăit. Doctorul Bentz este renumit în școală pentru că se implică în rezolvarea problemelor emoționale ale adolescenților. Se știe că e tolerant cu elevii care își recunosc greșelile, dar ceea ce nu poate suporta este... minciuna.

Să recunoască adevărul înseamnă să o predea pe Emma. Își poate trăda cea mai bună prietenă? Nu, nu poate. Emma a furat punguța goală de cocaină a tatălui ei pentru a o ajuta să se răzbune pe Candace. Emma a fost cea care a riscat să pună dovada incriminatorie în dulapul lui Candace; cineva ar fi putut să o vadă.

Ainsley își dă seama că lucrul pe care și-l dorește cel mai mult – o șansă să recâștige afecțiunea lui Teddy – este pierdut. Încercând să o distrugă pe Candace, a transformat-o într-o eroină.

Așa că acum alegerea este între rău și mai rău. Alege răul și îl minte pe Teddy cu nerușinare.

— Vorbești de parcă ești un provincial venit din est care s-a uitat prea mult la *Gossip Girl*, spune Ainsley. Aici suntem în Nantucket. Oamenii nu pun alcool și droguri în dulapurile altor oameni în speranța că aceștia din urmă vor fi suspendați, Teddy! Poți să îi spui domnului Bentz teoria conspirației tale, dar va suna precum ceva ce ai văzut pe Netflix. Ți-am spus deja: îmi place Candace. Formați un cuplu drăguț. Vă doresc numai bine!

Ainsley încearcă să forțeze sinceritatea cu aceste ultime două propoziții, dar tot par slabe.

Teddy ezită totuși. Poate că o cunoaște, dar și ea îl cunoaște. Este nesigur acum.

— Fie, zice el.

Ainsley nu are habar ce înseamnă *fie*: se duce sau nu se duce la domnul Bentz? Oricum, să îl întrebe asta ca să clarifice lucrurile pare periculos.

— Fie, repetă Ainsley și pleacă asemenea unei fete care nu are de ce să se teamă.

•

Emma a plecat deja de la școală și, deși Ainsley știe că probabil este prin apropiere, la Cumberland Farms, stând de vorbă cu BC și Maggie, fumând marijuana și devorând trei bucăți de pizza pepperoni la cutie, Ainsley se hotărăște să plece acasă. Trebuie să se gândească.

Nu și-a dorit niciodată să fie un copil rău; tot ce și-a dorit a fost să fie un copil cool. Când se gândește sincer la asta, nu îi vine să creadă ce a făcut Emma. Este rușinos și periculos. Vor fi prinse. Bineînțeles că vor fi prinse.

Ele vor fi cele suspendate – sau mai rău. Și cel mai probabil va intra și Dutch în belele pentru că era cocaina lui.

Mersul la facultate ar putea fi în pericol. Ce va crede mama ei? Ce va crede tatăl ei? Se va dovedi că mama ei vitregă, Becky, a avut dreptate: Ainsley este sămânță rea, un exemplu groaznic de urmat. Nu i se va permite să stea în preajma fraților ei vitregi.

Ainsley se întoarce la fiecare mașină care trece în timp ce merge, sperând că este Emma în Range Rover. Sau că e Teddy în camioneta unchiului lui. Aici sunt turiștii, nu o recunoaște nimeni.

Pe aleea casei lor, Ainsley vede un Bronco bleumarin. Clipește. Mașina mătușii Harper.

„A venit!” Ainsley simte o stare de bine și o ușurare. „Mătușa Harper a venit!” Însă bucuria ei este urmată de panică. I-a spus mătușii Harper că Tabitha a fost de acord să vină, însă a fost o mare minciună.

Tabitha încă se află în Boston cu Eleanor. Când Ainsley a vorbit la telefon cu mama ei, la prânz, Tabitha nu a spus când sau dacă va veni acasă. A spus că o trimite pe Meghan. Ainsley va trebui pur și simplu să îi spună mătușii Harper adevărul: Tabitha nu o vrea acolo. Poate că mătușii Harper nu îi va păsa. Poate că mătușa Harper va rămâne oricum.

Ainsley deschide ușa și este întâmpinată imediat de un husky siberian cu privirea glacială. Un câine – câinele mătușii Harper – se află în casă! Din nou Ainsley este și încântată, și extrem de neliniștită. Ainsley și-a dorit un câine de când se știe, însă Tabitha a spus întotdeauna nu. Eleanor a avut cândva un dog german, dar rodea pantofii și a trebuit să îl dea.

— Bună! Ainsley, tu ești?

Mătușa Harper privește peste balustrada scărilor. Casa miroase delicios – a sote de ceapă și șuncă. Ainsley nu își aduce aminte să fi mirosit casa vreodată atât de bine.

— Bună, spune ea timidă. Încă pare ireal să o vadă pe mama ei uitându-se la ea, doar că acum zâmbește prietenoasă, fericită să o vadă. Doar că nu este mama ei. Ai adus câinele? Gătești?

— El este Fish, spune Harper. Unde merg eu, merge și el. Este un băiat foarte bun. Și pentru cină gătesc faimoasele mele paste carbonara. Bunicul tău le adora. Și salată și pâine cu usturoi. Vom mânca în jur de ora 19.00. Este în regulă pentru tine? M-am gândit să îți las timp să-ți faci niște teme. Și am pregătit niște ceai rece. Se pare că tu și mama ta beți foarte multă Coca-Cola 0, însă știi că te va ucide chestia aia, da?

— Da, răspunde Ainsley.

Stomacul ei chiorăie. Când a mâncat ultima dată? Câteva ridichi și fasole verde din vitrina cu salate la prânz. Dar înainte de asta? Cina cu o seară înainte fusese o jumătate de pungă de SunChips cu cheddar. Urcă scările și o găsește pe mătușa ei umplând un pahar cu gheață, apoi cu ceai, apoi storcând o bucată de lămâie în el; băutura ar putea apărea pe coperta unei reviste. Ainsley soarbe tot și Harper râde.

— Însetată?

— Am venit pe jos de la școală, spune Ainsley. Nu am avut mașină.

Harper toarnă încă un pahar de ceai, apoi scoate un borcan cu nuci combinate și o cutie cu mozzarella marinată.

— O gustare?

Ochii lui Ainsley se umplu cu lacrimi. Cineva este aici, având grijă de ea. Cineva o iubește. Ainsley caută o nucă pecan clipind, apoi își șterge repede lacrima care cade. Harper a văzut-o cu siguranță, pentru că ține brațele deschise.

— Îmbrățișează-mă! spune ea. Mă bucur să te văd.

•

Ainsley coboară în camera ei. Nu are teme de făcut, însă examenele încep în câteva zile. Ar fi înțelept să se apuce serios de învățat, să ia niște note bune pentru a termina anul, însă nu se poate gândi decât la Candace. Dacă a fost suspendată, va mai putea să-și susțină examenele? Ainsley verifică telefonul, speriată de ce ar putea găsi, însă nu vede nimic. Este tentată să o sune pe Emma și să îi spună ce a zis Teddy. Poate că o convinge pe Emma că lucrul cel mai bun pe care îl pot face este să se predea amândouă.

Emma nu va fi niciodată de acord. Se vor certa. Se va termina urât, iar Ainsley este prea extenuată pentru altă scenă. Se întinde înapoi în pat. De nicăieri, un zâmbet îi luminează chipul. Mătușa Harper este aici.

Harper

Nu poate scăpa de starea de euforie care o cuprinde când coboară cu Broncoul ei de pe feribot în Nantucket. Nu a mai fost aici de 14 ani, dar, chiar și așa, totul este practic la fel: Young's Bicycle Shop, Juice Bar, Steamboat Pizza.

Însă de departe cel mai bun lucru în Nantucket este că aici nu o cunoaște nimeni! Nu trebuie să evite pe nimeni, nu trebuie să se teamă de nimeni.

Conduce către casă din amintire, cotind greșit o dată înainte să o ia pe aleea cu scoici albe din 776 Cliff Road. Este la fel de uimitoare ca întotdeauna. Sunt copaci vechi de sute de ani și un gazon proaspăt, hortensii pe punctul de a înflori, garduri vii tăiate frumos și ghivece cu flori la geamurile ambelor case. Ghivecele au *mandevilla trellis* în spate, care urcă în spirală. Între spirale sunt boboci de *gaura* groși, lavandă argintie de Provence și tufe de trandafiri. Fântâni cu *dichondra* și milioane de clopoței de un roz aprins se revarsă pe margini, iar îndesate în crăpături sunt frunzele închise la culoare de zorele și crenguțe de euforbie. Este o combinație extravagantă, nu diferită de cea de la reședința pe care Jude obișnuia să o numească bordelul cu flori, pentru care a încasat 750 de dolari pe container de plantat și întreținut.

Harper parchează la anexă și, găsind-o descuiată, intră.

Casa miroase a Evening în Paris, parfumul pe care Eleanor l-a folosit toată copilăria lor. Probabil că acum Tabitha îl folosește, pentru că se transformă încet, dar sigur în Eleanor. Casa de oaspeți este compartimentată invers – trei dormitoare și două băi la parter, apoi scările duc spre living. Fish este înnebunit de abundența noilor miroasuri; intră și iese din fiecare dormitor, cu coada lovindu-se de tocul ușilor.

Harper găsește dormitorul Tabitheii – pat complet alb, milioane de perne de diferite dimensiuni și o pernă cilindrică de mărimea unui copac căzut. Probabil că încă doarme peste cuverturi, pentru că, dacă intră sub ele, șifonează cearșafurile și undeva în mintea ei este mai bine să ai așternuturi curate și apretate decât să te poți bucura de somn în ele.

În fine.

Camera lui Ainsley este cea care miroase a băutură și are un pahar înalt umplut cu – Harper ia o înghițitură – votcă în dulap. OK! Harper varsă

băutura în chiuveta de la baie și își aruncă sacul de marinar în al treilea dormitor, care pare a fi o cameră cu de toate. Are un pat cu o saltea mare și o cuvertură pe care Harper și-o amintește de la... cabana de pe Prospect Street. Este albă, matlasată, acum îngălbenită.

Este un birou acoperit cu reviste periodice – *Domino*, *Casa frumoasă*, *Casa tradițională*, *Ghid de arhitectură*. Cineva își dorește să devină arhitect. Ainsley? *Tabitha*? Este un scaun Windsor la birou, dar în afară de acestea, nimic altceva. Suficient spațiu pentru patul câinelui.

Etajul este mult mai oficial – o masă superbă de cireș cu șase scaune cu brațe joase în jurul ei și un buchet înalt de nemțișor în centru; o canapea din stofă artizanală turcoaz, cu linii la modă în 1960, deasupra căreia atârna o oglindă dreptunghiulară; un televizor pe o consolă de sticlă și un manechin în colț cu o rochie Roxie de un verde lime, care o sperie pe Harper. Se gândește o clipă că este *Tabitha*.

Bucătăria este frumos decorată și bine utilată, dar e prea curată – curățenie de spațiu nefolosit.

Păcat, se gândește ea. Câte ar fi putut să facă ea în ultimii 14 ani cu o astfel de bucătărie!

Fish vine să își bage botul între picioarele ei, semn că este de acord.

— Păi, bine, spune Harper scărpinându-se la ureche. Numai să nu te obișnuiești aici. Șase zile. Cel mult șapte.

•

Harper găsește băcănia. Este un Stop&Shop, dar ea tânjește după Cronig's și după Reliable Market, un magazin de încredere – de încredere însemnând doar că este scump.

Când Harper coboară din Bronco, simte o mână pe braț.

— *Tabitha*?

Harper privește în sus și zărește un bărbat foarte chipeș, bine făcut, purtând cămașă, cravată și ochelari cu ramă de baga. Arată ca Superman înainte să fie Superman. Arată precum Clark Kent.

— Nu sunt...

— Ți-ai cumpărat o *mașină* nouă? întreabă Clark Kent. Rămâne uimit când îl vede pe Fish dormind alungit pe bancheta din spate. Ți-ai luat *câine*?

Privirea șocată a lui Clark Kent este suficientă pentru a o face pe Harper să râdă. Aproape că intră în joc. De câte ori una din ele a pretins a fi cealaltă? Îl numeau *twister*, prescurtarea de la *twin sister*⁽⁴⁾. Nimeni nu le putea deosebi.

Nimeni.

Harper aproape că spune: „Da, am schimbat-o pentru acest hârb. Poți să crezi asta?” Ce conduce Tabitha? Un Mercedes roșu decapotabil, lustruit ca pantofii unei femei? „Și mi-am luat un câine. M-am gândit că aveam nevoie de încă o responsabilitate”.

Dar nu îi poate face asta acestui om. Zâmbește ștregărește.

— Nu sunt Tabitha.

— Tabitha, spune Clark Kent. Știu că seara trecută a fost jenantă și îmi pare rău.

Evident că Harper moare de curiozitate să audă despre noaptea jenantă a Tabitheii, dar îl întrerupe pentru că i se pare o cruzime să îl lase să continue doar pentru a-și satisface curiozitatea. Este pe Nantucket, este un nou început și se va comporta frumos.

— Sunt Harper Frost, sora geamănă a Tabitheii.

— Sora ei... repetă Clark Kent în timp ce își caută cuvintele.

— Sora ei geamănă. Locuiesc pe Martha's Vineyard.

Clark Kent încuviințează din cap.

— Mi-a povestit despre tine.

— Ei bine, asta e ceva, spune Harper. Nu am comunicat mult în ultimul deceniu și jumătate, dar săptămâna trecută tatăl nostru a murit...

Clark Kent face ochii mari.

— Iar luni seară mama noastră a căzut și și-a fracturat șoldul.

Acum Clark Kent rămâne fără grai.

— Eleanor?

Harper clatină din cap.

— De unde o știi pe sora mea?

Clark Kent se îndreaptă și întinde mâna către Harper.

— Sunt complet nepolitic. Îmi pare rău. Numele meu este Ramsay Striker. Sunt sau am fost... În fine, am trăit cu sora ta... Am ieșit cu Tabitha timp de patru ani și am locuit cu ea trei. Ne-am despărțit în februarie.

— Ah, spune Harper.

Îl studiază: înalt, alură de om de succes, bine îmbrăcat. Genul Tabitheii sau ceea ce și-a imaginat Harper că ar fi genul Tabitheii, deși singurul iubit real pe care l-a întâlnit Harper vreodată este Wyatt, care nu era genul Tabitheii. Acesta e un motiv – dintre multe altele, presupune ea – pentru care relația lor nu a funcționat.

Harper ar dori să îl prindă pe Ramsay Striker de un panou, ca pe un

specimen de fluture, și să îi pună mii de întrebări.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Ramsay Striker se uită la ceas.

— Vrei să mergem să luăm ceva de băut? întreabă el.

•

Este ora prânzului și va fi aglomerat, spune el, așa că sugerează berăria, pentru că acolo Harper își poate lua câinele.

Minunat, se gândește Harper. Ramsay este atent. Și, după cum se pare, berăria – Cisco Brewers scrie pe panou – este locul perfect pentru a merge să te îmbeți într-o după-amiază frumoasă și însorită.

Harper deja iubește Nantucket!

Berăria are o cărare lată de cărămidă, înconjurată de case rustice. Una vinde bere, alta vinde vin și alta vinde băuturi spirtoase. Așezat pe un scaun, cu un golden retriever la picioare, se află un tip cu părul lung care cântă la chitară. Sunt câteva zeci de oameni așezați la mese de picnic, care beau și mănâncă guacamole și chipsuri sau stridii din rulote cu alimente.

Ramsay și Harper aleg o masă goală de picnic, iar el spune:

— Cum îți sună o bere și un rulou cu homar?

Harper adoră bărbatul care știe instinctiv de ce este nevoie într-un anumit moment.

— Sună ca în rai, răspunde ea.

•

Harper se limitează la două beri și doar o înghițitură din a treia, pentru că încă trebuie să se ducă la magazin și să se întoarcă acasă înainte ca Ainsley să vină de la școală. I-a povestit lui Ramsay cum au crescut ea și Tabitha – până la divorț și despre familia împărțită între cele două insule.

Ramsay spune:

— Așadar, de ce a avut loc ruptura asta între tine și Tabitha?

De ce a avut loc ruptura? Sunt atât de multe motive, începând cu acel joc fatal, piatră, foarfece, hârtie! Harper încearcă pentru a zecea mia oară să își imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă Tabitha ar fi ales foarfecă în loc de piatră. Ar fi fost infernal să o vadă plecând cu Billy, în timp ce ea ar fi rămas blocată cu Eleanor în mausoleul de pe Pinckney Street. Mobila din acea casă era veche de 200 de ani – grea, întunecoasă și decorată cu tapițerie de brocart și draperii de catifea; biblioteca era plină cu cărți prăfuite, iar portrete în ulei ale strămoșilor siniștri ai lui Roxie atârnav pe pereți. Ar fi urât-o pe Tabitha? Da, probabil că da. Însă nu ar fi devenit discipolul lui Eleanor. Aceasta a fost alegerea voluntară a Tabitheii.

Alte lucruri i s-au întâmplat Tabitheii care au fost peste puterea ei de control.

Julian.

Harper *nu* deschide acest subiect.

Își dă seama că informațiile au curs într-un singur sens la această masă de prânz. Ramsay nu a divulgat nimic despre relația lui cu Tabitha și nu mai au timp. Este deja ora 14.00.

— Cum poți să faci asta? întreabă Harper.

— Asta?

— Să iei prânzul două ore la berărie.

— Oh! Ramsay râde și își împinge ochelarii pe nas. Numele meu se află pe ușă. Afacerea familiei e pe Main Street. Asigurări.

— De ce te-a părăsit sora mea? întreabă ea.

— Uau! spune Ramsay. Frumoasă schimbare.

— Mulțumesc, îi zâmbește Harper. Nu știu de ce presupun că ea a fost cea care s-a despărțit de tine. Poate că ai fost tu...

— Nu, a fost Tabitha, zice Ramsay.

Dar nu pare să adauge mai mult, iar Harper înțelege aluzia.

— A fost distractiv. Îți mulțumesc pentru prânz, dar trebuie să plec. Sunt aproape sigură că Ainsley se întoarce de la școală între 15 – 15.30.

— Așa e, spune Ramsay. Presupunând că nu rămâne pentru detenție.

— Detenție? întreabă Harper. Ainsley este un copil rău?

— Este un copil extraordinar, răspunde Ramsay. Dar nu i s-au impus niciun fel de limite, așa că face aproape ce vrea.

— Nicio limită? repetă Harper.

— Niciuna, spune Ramsay. Întinde palmele într-un gest de predare. Ar fi bine să aibă o figură autoritară.

— Rămân doar șase zile, spune Harper. Cel mult șapte.

— Oferă-i toată dragostea pe care i-o poți oferi, spune Ramsay. Și o parte de la mine, de asemenea. Spune-i că îmi este dor de ea.

La ora 19.00, Harper o cheamă pe Ainsley la masă, iar fata se apropie cu ochii mari.

— Oh, spune ea. Este pentru prima dată când văd masa folosită în acest fel.

— În ce fel? întreabă Harper.

— Adică... pentru mâncare, rostește Ainsley.

Harper încearcă să-și ascundă surprinderea de pe chip.

— Serios?

— Mâncăm în oraș, spune Ainsley. Sau mâncăm mâncare thailandeză stând la bufet. Sau cereale în fața televizorului.

— Oh! se miră Harper.

— Mama este foarte ocupată, spune Ainsley.

Harper aprinde lumânările și umple pocalele Waterford cu apă rece.

— Noroc! spune ea.

Ainsley ridică paharul. Mâna ei tremură.

— Ești bine? întreabă Harper.

Ainsley încuviințează din cap, însă nu-i întâlnește privirea lui Harper. „Este drogată? A adus iar shoturi de votcă în dormitorul ei?”

— Ainsley?

— Este frumos, spune Ainsley, arătând către lumânări, fața de masă și vasele de porțelan, vesela de argint, bolurile umplute cu paste și salată, coșul cu pâine. Îți mulțumesc!

Este pe punctul de a-i da lacrimile, iar Harper simte un nod în gât. Dar Harper a simțit asta și la ceremonia de comemorare a lui Billy. Până la urmă, de aceea a fost de acord să vină. Tabitha o tratează pe Ainsley ca pe un adult, la fel cum a făcut Eleanor cu ele două. Nu li s-a permis niciodată să plângă sau să se smiorcăie; nu au fost alintate sau consolete; nu li s-a permis să fie copii. Nu au simțit iubirea de mamă. Tabitha s-a revoltat în anul în care s-a transformat în ponei, iar Harper... Ei bine, ea crede că s-a revoltat mai târziu.

Iar acum Tabitha face exact același lucru cu Ainsley. Nu-i gătește și Harper ar putea paria că nici nu o sărută de noapte bună. Nu o alintă, deși chiar și cel mai rău copil are nevoie să fie alintat.

Harper îi pune lui Ainsley o farfurie cu mâncare, apoi una pentru ea.

— Mănâncă! spune ea. Mănâncă!

•

După ce a curățat farfuria, ștergând și ultima picătură de sos cu o bucată de pâine, Ainsley se lasă pe spate în scaun.

— A fost cu adevărat delicios!

— Mă bucur că ți-a plăcut, spune Harper. Își pune cotul pe masă, sprijinindu-și bărbia în palmă. Am fost atât de ocupate să mâncăm, încât am uitat să întreb despre tine. Cum merge școala? Ai un iubit?

Din senin, lacrimile curg, iar povestea începe:

— Am avut un iubit, Teddy, un băiat nou-venit anul acesta din Oklahoma. Totul a fost bine până la petrecerea pe care am dat-o weekendul trecut. A decis că nu mă vrea, că o vrea pe Candace Beasley. Candace a fost prietena mea, apoi nu a mai fost prietena mea, apoi aproape că a fost din nou prietena mea până când l-a furat pe Teddy.

— Oh, draga mea! spune Harper.

Îi întinde o mână, iar Ainsley o ia și o strânge. „Este o poveste de când lumea. Eu te iubesc pe tine, tu iubești pe altcineva”. Pentru prima dată de când a ajuns în Nantucket, se gândește la Sadie Zimmer și la Drew, oamenii cărora le-a greșit. Apoi se gândește la Reed. Este aerul care o înconjoară. Iubirea lui Harper pentru el este atmosfera ei; mereu se gândește la el, chiar și când încearcă să nu se gândească.

— Însă asta nu e partea cea mai rea, spune Ainsley.

Îi curge nasul, așa că Harper se ridică să aducă niște șervețele. Biata ei nepoată e cuprinsă de o suferință sufletească adolescentină, încercând să înțeleagă o lume nedreaptă. Oh, cât de mult și-a dorit Harper să nu crească! Indiferent prin ce a trecut în ultima vreme, suferința i-a fost diminuată de faptul că, indiferent cât de tare se înrăutățesc lucrurile, va supraviețui.

— Care este partea cea mai rea? întreabă Harper.

Îi întinde lui Ainsley o cutie de șervețele și se așază, trăgându-și scaunul mai aproape. Fish, simțind anxietatea oamenilor, se trânteste la picioarele lui Harper.

— Cea mai bună prietenă? spune Ainsley. Numele ei este Emma...

Se aude un zgomot. O ușă care se trânteste. O voce amplificată de furie.

— Ainsley?

Ainsley face ochii mari și sare în picioare, dând peste pocalul ei Waterford, care se sparge în locul unde cupa se unește cu piciorul – o decapitare clară. Harper înjură în sinea ei – Tabitha o va învinovăți pentru asta, fără îndoială –, dar Ainsley nici nu pare să observe.

— Mamă? spune ea înspăimântată.

Tabitha urcă pe scări bombănind. Harper îi poate auzi pantofii stiletto pe pardoseala de lemn. Se întreabă dacă s-a întâmplat neimaginabilul, iar Eleanor a murit, însă își dă seama rapid după grimasa Tabithe și fumul ieșindu-i din urechi că problema nu este Eleanor. Problema este Harper.

— Ce *naiba* cauți aici? întreabă Tabitha.

Tabitha

Ce o deranjează cel mai tare este cât de confortabil arată totul. Masa Stephen Swift este decorată cu vasele de porțelan, vesela de argint și pocalele Waterford care au fost cadoul de nuntă de la Eleanor și Billy. Lumânările sunt aprinse, picurând ceara pe sfeșnicul Georg Jensen.

Harper a pregătit masa. În aer încă se simte miros de pâine, usturoi, ceapă, șuncă. Tabitheii îi chiorăie stomacul.

La spital a luat cafea și biscuiți de la tonomat, iar la hotel a consumat vin și popcorn făcut la microunde.

Două scaune sunt trase aproape unul de celălalt. Tabitha își imaginează că fiica și sora ei și-au făcut destăinuiri. Preferă să vadă masa folosită pentru Beer Pong.

— Ți-am spus clar că *ea* nu are ce căuta aici, Ainsley, spune Tabitha.

— *Ea?* întreabă Harper. Cine e ea! Fiica ploii?

— Tu, spune Tabitha.

— Ainsley m-a rugat să vin, zice Harper. M-a asigurat că a primit acordul tău.

— A mințit, spune Tabitha.

Își întoarce privirea către fiica ei. Ainsley pare mai tânără decât vârsta pe care o are. Chipul ei nu este machiat, părul ei deschis la culoare este strâns la spate într-o coadă de cal.

— Din nou, adaugă Tabitha.

— Ei, hai, spune Harper. Calmează-te!

— Să mă calmez? întreabă Tabitha. Aceasta este casa mea. Nu îndrăzni să-mi spui să mă calmez!

— Îmi pare rău că te-am mințit, spune Ainsley. Am vrut ca mătușa Harper să vină. Aveam nevoie de cineva care să aibă grijă de mine. Aveam nevoie de familie.

— *Familie?* întreabă Tabitha.

— M-ai abandonat! spune Ainsley. Am 16 ani, nu 18, nu 25. Nu mă poți lăsa pur și simplu singură atâtea zile.

— Dar iată! spune Tabitha. Ai supraviețuit.

— Mătușa Harper a gătit pentru mine. A cumpărat alimente. Mi-a fiert ceai, pentru că o cola 0 este otravă.

— Nu este otravă, zice Tabitha.

— De fapt, este, intervine Harper.

Când Tabitha se uită către Harper, observă un ghem de blană la picioarele ei. Abia se abține să nu țipe.

— Este câinele tău? Câinele tău se află în *casa mea*?

Câinele își ridică încet capul, ca și cum i-ar fi răspuns. Tabitha vede fața inteligentă și ochii albaștri precum cerul ai unui husky.

— Acesta este Fish, spune Harper. Fish, fă cunoștință cu sora mea, Pony.

Fish o studiază pe Tabitha agitat, ca și când ar fi om. Câinele se întoarce să se uite la Harper, apoi înapoi la Tabitha.

Observă asemănarea dintre ele, se gândește Tabitha. Aproape că zâmbește, dar se abține. Nu își dorește un câine în casa ei. Nici măcar un câine frumos ca acesta.

— Vreau să pleci dimineată, îi zice Tabitha lui Harper. Ți-am spus să nu te mai întorci niciodată aici.

— Credeam că am trecut peste asta, spune Harper.

— M-am purtat civilizată cu tine în Vineyard, adaugă Tabitha. Civilizată, în ciuda faptului că am fost udată și umilită. Asta, mulțumită deciziilor tale proaste. Pot fi civilizată o după-amiară cu tine, Harper, dar este cu totul altceva să îți permit să locuiești în casa mea și să ai grijă de copilul meu.

— Deci te-ai întors? întrebă Ainsley.

— Da, răspunde Tabitha, însă obrajii ei ard de la minciună.

S-a întors doar ca să își ia lucrurile și să vadă ce face fiica ei; dimineată are rezervare la feribot către continent. Eleanor are nevoie de ea; nu mai este altcineva disponibil. Tabitha a sunat-o pe sora mai mică a lui Eleanor, Flossie, în Palm Beach, dar a fost informată că Flossie este într-o croazieră în insulele grecești. Tabitha va fi cu ea cel puțin în timpul weekendului, dacă nu mai mult. A sunat-o pe Meghan să vadă dacă poate veni să stea cu Ainsley, însă Meghan, având o durere neobișnuită de coloană, a spus că ar prefera să nu facă asta. Tabitha l-a sunat din nou pe Wyatt, care nu i-a răspuns, apoi a sunat și i-a lăsat un mesaj lui Stephanie Beasley.

O parte din Tabitha se gândește să o lase pur și simplu pe Harper să stea.

— M-am întâlnit cu un prieten de-ai tăi astăzi, spune Harper. Am luat prânzul împreună. Ramsay Striker.

Tabitha a rămas cu gura căscată.

— Ai luat prânzul cu Ramsay?

— La berărie, spune Harper. El crede că este o idee bună să stau cu

Ainsley.

Ramsay crede că este o idee bună. „Ești un părinte jalnic, Tabitha”.

Împotriva voinței ei, Tabitha își amintește buchetul de flori sălbatice; își amintește atingerea apei reci din port cu vârful picioarelor. Și-o amintește pe Harper amețită în timp ce cânta *With or Without You*.

— Uită de plecarea de mâine, spune Tabitha. Vreau să pleci în seara asta. Fă-ți bagajele!

— Mamă! rostește Ainsley.

— Este în regulă, spune Harper și ridică bolul cu salată de pe masă.

— Nu te... începe Tabitha. Nu te atinge de lucrurile mele!

— Vreau ca *tu* să pleci, spune Ainsley. Mi-aș dori ca mătușa Harper să fie mama mea în locul tău!

— Ainsley! spune Harper.

Tabitha știe că se poartă îngrozitor. Își dorește să aibă capacitatea de a o ierta pe sora ei și să sărbătorească reînnoirea legăturii dintre sora și fiica ei. Însă Tabitha nu poate trece peste cei 22 de ani de istorie sumbră – Harper a scăpat atât de ușor locuind cu Billy – sau peste ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Julian.

Tabitheii îi sună telefonul. Este Stephanie Beasley.

Tabitha revine la realitate; simte un val rece de ușurare. Stephanie va avea grijă de Ainsley. Aceasta este soluția la care spera.

— Alo? spune Tabitha în timp ce se îndreaptă spre living. Deși pare de necrezut, câinele se ridică și aleargă după ea. Stephanie?

— Tabitha? spune Stephanie. Fiica ta...

— Ce e? întreabă Tabitha. Stă pe canapea și, involuntar, se apleacă să mângâie blana albă de pe gâtul lui Fish.

— Fiica ta este un monstru! spune Stephanie.

•

Tabitha continuă să mângâie blana lui Fish, chiar dacă Stephanie aruncă acuzații urâte:

— O sticlă de Bombay Sapphire și o punguță cu resturi de cocaină puse în dulapul lui Candace. Puse de Ainsley Cruise și Emma Marlowe. Fetele s-au răzbunat pentru ce s-a întâmplat între Teddy și Candace.

— Poftim? întreabă Tabitha. Am senzația că fiica ta încearcă să dea vina pe altcineva. Este posibil să fie implicată până peste cap, Stephanie! Ainsley nu poate fi țapul ispășitor. Cu siguranță îți dai seama că e absurd.

— Absurd? întreabă Stephanie. Ai fost plecată, iar fiica ta a rămas

nesupravegheată de un adult. Sunt sigură că s-a dus direct în casa mamei tale și a furat ginul. Apoi ea și prietena ei diabolică l-au pus în dulapul lui Candace.

Tabitha închide ochii. Dacă se duce în casa lui Eleanor și verifică măsura cu băuturi, va descoperi că Bombay Sapphire lipsește?

Bineînțeles că da.

Rememorează ce a spus Stephanie în urmă cu câteva secunde. Fetele s-au răzbunat pentru ce s-a întâmplat între Teddy și Candace. Teddy și Candace sunt împreună acum, atât de curând după ce Tabitha i-a găsit pe Ainsley și Teddy împreună în dormitorul ei?

Stephanie continuă:

— Vei fi contactată mâine de doctorul Bentz.

Tabitha nu răspunde. Pur și simplu închide telefonul.

•

Când intră înapoi în bucătărie, le vede pe Ainsley și Harper curățând masa. Tabitha le privește pe cele două mișcându-se în același ritm. Este ca și când s-ar privi pe ea – mama care și-a dorit întotdeauna să fie, mama care ar fi fost dacă Julian ar fi trăit – cu minunata ei fiică adolescentă.

— Stai! spune Tabitha. Vocea ei este aspră, iar Fish, care venise după ea, stă cuminte și privește în sus. Uitându-se la Harper, Tabitha spune: Trebuie să mă întorc în Boston mâine-dimineață. Eleanor are nevoie de mine.

— Ce-ar fi să merg eu să am grijă de Eleanor? întreabă Harper. Rămâi tu cu Ainsley.

Tabitha ia acest lucru în calcul. Și-o amintește pe Eleanor plângând după Harper după ceremonia de comemorare a lui Billy. Eleanor, asemenea lui Ainsley, este sătulă de Tabitha. Numai că Tabitha nu a depus atâta efort cu Eleanor și cu afacerea ani întregi doar ca să fie înlocuită de Harper la sfârșit. Va exista o recompensă: va moșteni imperiul. Și, chiar dacă imperiul este diminuat, Eleanor încă deține o avere considerabilă în imobiliare: casa de aici, casa din Pinckney Street. Tabitha nu va renunța la ele.

— Eleanor este responsabilitatea mea, spune Tabitha. Amândouă știm lucrul acesta.

— Nu fi atât de restrictivă! spune Harper. Am petrecut ultimele zece luni îngrijindu-l pe Billy.

Tabitha râde sfidător.

— Culcându-te cu doctorul lui.

— Îngrijindu-l pe Billy, spune Harper. Hrănindu-l, spălându-l,

plimbându-l, ducându-l și aducându-l de la doctor, asigurându-mă că nu fumează prea multe țigări și că nu bea Jamo pe furiș. Și acum trebuie să vând casa lui Billy, iar după ce fac asta, tu și eu împărțim banii, conform testamentului lui Will.

Aceasta este o noutate pentru Tabitha. Rotițele ei încep să se învârtă. Apare o sursă neașteptată de venit, adierea de care are atâta nevoie.

— Stai puțin, spune ea. Care-i treaba mai exact cu casa? Despre ce sumă vorbim?

— Am chemat un agent imobiliar să o evalueze. A spus că fie o renovăm, fie o vindem ca teren. Eu nu o voi renova. Costă prea mult, ia prea mult timp, iar antreprenorii din Vineyard obișnuiesc să facă pe indisponibili. Dacă o vindem ca teren, spune că o poate evalua la 600.000 și o vinde la jumătate de milion.

— Teren? întrebă Tabitha. Arată chiar atât de rău?

— Arată chiar atât de rău, spune Harper. Ai fi știut asta dacă ai fi venit vreodată în vizită.

Tabitha acceptă în tăcere această înțepătură. Își drege glasul.

— Există o ipotecă?

— O ipotecă de 269, spune Harper. Șase procente din prețul vânzării merg la agentul imobiliar și vor și alte costuri. Dacă nu renovăm nimic, poate lua fiecare cam 100.000 de dolari.

100.000 de dolari. Harper face ca suma să pară o groază de bani. Poate că pentru ea chiar așa este; probabil nu făcea mai mult de 20 de dolari pe oră la jobul ei de livrări. Însă pentru Tabitha 100.000 de dolari nu înseamnă mare lucru. După ce îi plătește lui Ramsay datoria de 40.000 de dolari, îi mai rămân 60, care se vor duce pe primul an de facultate al lui Ainsley.

Harper preferă să o vândă ca teren pentru că aceasta este cea mai rapidă metodă.

— Cât face dacă o renovăm? întrebă Tabitha.

— Irelevant, spune Harper. Nu renovăm.

— Spune-mi, te rog!

Harper oftează.

— A spus că o va lista la 1,1 dacă este ceva de calitate, însă locul trebuie golit. Îmi pare rău, dar asta nu se va întâmpla. Nu am economii. Billy are 90.000 în bancă, însă probabil rămân mai puțini pentru că mai am de plătit clubul de golf pentru blestemata de ceremonie. Polly a spus că o renovare ar costa 150. Asta înseamnă că ar trebui să merg la bancă pentru un împrumut

ori să iau bani de la mama, dar nu fac asta.

— Mama nu are, spune Tabitha.

— Chiar dacă ar avea, nu i-ar fi împrumutat pentru casa lui Billy. Nu contează, spune Harper. O vindem ca teren, Pony.

Tabitha rămâne indiferentă la folosirea poreclei odioase, pentru că este ocupată să facă calcule. Dacă investesc 150.000 în casa lui Billy și o vând pentru un milion, va lua fiecare mai mult de 300.000.

— Mătușa Harper ar trebui să stea aici și tu ar trebui să te duci la Vineyard, mamă. Nu ai spus tu întotdeauna că este visul tău să renovezi o casă?

— Casa bunicii, ripostează Tabitha. A tânjit mult timp să i se acorde permisiunea și o sumă nelimitată ca să renoveze casa lui Eleanor de pe Pinckney Street, dar niciuna din ele nu i-a fost acordată. M-am referit la casa de pe Beacon Hill, completează ea.

— Fă casa bunicului în schimb, spune Ainsley. Te-ai pricepe la asta.

Harper se întoarce spre Ainsley.

— Nu. Nu renovăm. De partea cui ești tu, de fapt?

Ainsley se încruntă.

— Vreau ca tu să rămâi.

Sugestia lui Ainsley este complet scandaloasă, și totuși sună tentant. Dacă Tabitha o poate găsi pe Flossie sau o convinge pe Eleanor să plătească o asistentă privată, ea ar putea fi liberă să lucreze la casa lui Billy, un lucru care i-ar plăcea foarte mult. Cu ochiul ei format și puțină curățenie, vor câștiga de trei ori mai mult. Cum se poate opune Harper?

În timp ce ea se ocupă de renovare, Harper poate sta aici să se ocupe de efectele negative ale comportamentului lui Ainsley și să lucreze la magazin. Magazinul va da faliment la sfârșitul verii – Tabitha a făcut tot ce i-a stat în putere să îl readucă la viață –, așa că de ce să nu o lase pe Harper să își asume vina pentru faliment?

Este prea crud să o lase pe Harper să preia vasul care se scufundă, care este de fapt viața ei?

Își amintește de usturimea șampaniei reci pe fața ei, apoi de palma peste față.

Florile sălbatice. Restaurantul Chicken Box. *With or Without You.*

Julian mort.

— După ce rezolv cu mama... Dacă rezolv cu mama, mă voi duce în Vineyard să arunc o privire, spune Tabitha. Mă ocup eu de agentul imobiliar

și de vânzare, iar tu poți rămâne aici cu Ainsley. Însă există condiții.

— Cum ar fi? întreabă Harper.

— Prima ta responsabilitate este fiica mea, spune Tabitha. O voi suna pe secretara de la școală dimineață și îi voi spune că tu ești responsabilă până la sfârșitul anului școlar. Mai sunt câteva zile, dar, dacă apar probleme, te vor suna pe tine.

Harper încuviințează din cap.

— Vor fi probleme? o întreabă Tabitha pe Ainsley.

Ainsley privește în jos.

— Nu.

— Ainsley?

— Nu, repetă Ainsley.

Tabitha închide ochii o clipă. Este atât de obosită, atât de epuizată, încât ar putea adormi în picioare. „Ești un părinte jalnic, Tabitha”. Se întreabă dacă adevărata motivație pentru a fi de acord cu acest plan este doar lipsa dorinței de a se ocupa de porcăriile lui Ainsley.

Poate că da. Și sentimentul, aparent, e reciproc. Ochii lui Ainsley sunt plini de speranță. O vrea pe mătușa ei.

„Ai grijă ce îți dorești!”, se gândește Tabitha.

— A doua responsabilitate este magazinul ERF de pe Candle Street, spune Tabitha. Meghan va naște în curând. Mâine îți va spune cum stau treburile și amândouă trebuie să munciți foarte mult. Eu pot face achizițiile de la distanță, însă voi veți fi responsabile de urmărirea comenzilor, de prezentarea lor, de contabilitate și inventar, de anunțarea reducerilor și de mersul la bancă în fiecare dimineață cu depozitele bancare. Toate acestea pe lângă vânzările din magazin, desigur. O veți avea pe Mary Jo să vă ajute.

— Este oarbă, spune Ainsley.

— Mioapă, o corectează Tabitha.

— Mă descurc, spune Harper.

— Da, zice Tabitha, iar partea din ea care și-a dorit răzbunare pe sora ei este împăcată. Sora ei nu are cum să se descurce. Sunt convinsă că poți.

Harper

Alarma sună la ora 6.30 în dimineața următoare și Harper se ridică în picioare având un scop. Fish așteaptă deja la ușa dormitorului, dând din coadă.

În depărtare, Harper aude sirena cornului de ceață al feribotului.

Tabitha se află pe acel feribot cu mașina ei. A plecat. Harper deține controlul.

— Ai grijă de fată! îi spune Harper lui Fish. Apoi fii cu ochii în patru la magazin!

•

După ce Harper îl lasă pe Fish afară, se duce sus și găsește cafeaua aburindă și un set de instrucțiuni scrise, împreună cu un plic care conține facturi în valoare de 1.500 de dolari.

Harper citește instrucțiunile, uimită că Tabitha poate avea la aproape 40 de ani același scris ca atunci când era o fetiță de 10 ani și a câștigat premiul pentru caligrafie în clasa a patra: „Harper, te rog să urmezi aceste instrucțiuni de bază”.

Harper se simte recunoscătoare pentru îndrumări. Este și în culmea fericirii, dar și îngrozită de întorsătura evenimentelor din ziua anterioară. Își va petrece următoarele câteva săptămâni – sau mai multe? – în Nantucket, având grijă de nepoata ei de 16 ani, un lucru despre care nu știe absolut nimic.

„1. Ainsley: Fără băutură. Fără droguri. Infracțiune = fără telefon timp de o săptămână. FĂRĂ SCUZE!

2. Felipa vine miercurea să facă curat. Felipa locuiește în subsolul casei lui Eleanor și va ști exact dacă te duci SĂ ÎȚI BAGI NASUL pe acolo”.

Cuvintele sunt scrise cu litere mari și subliniate, ca și când Harper are tendința să își bage nasul. Tabitha erede că Harper este o trădătoare, o mincinoasă și o hoată.

De la 3 la 6 sunt instrucțiuni pentru magazin: adresa, codul de siguranță, numărul de telefon al omului de serviciu, al proprietarului, al lui Meghan, al lui Mary Jo, al secției de poliție, al pompierilor.

„7. Îmbracă-te de pe stocul prezent. Alege șase ținute – una TREBUIE să fie Roxie – și schimbă-le. Scrie exact articolele pe care le iei. O singură

pereche de pantofi.

Acest magazin este o imagine a brandului Eleanor Roxie-Frost. Nu intra în încurcături”.

Harper își dă seama imediat de înțepături.

Știe că magazinul din Nantucket are alte branduri decât Eleanor Roxie-Frost, însă aceste branduri tot vor fi prea exagerate și feminine pentru Harper și va trebui să poarte blestemata de rochie Roxie cel puțin o dată pe săptămână.

Are o succesiune de amintiri dezgustătoare: confirmarea ei la biserică, dansul din clasa a noua, balul de absolvire. Adolescența. Adolescența ei a fost marcată de evenimente pentru care a trebuit să se costumeze. Tabitha a adorat-o. Tabitha a purtat rochii și fuste de bunăvoie.

Harper își va face griji mai târziu pentru magazin. Momentan se va concentra asupra fetei.

Bate ușor la ușa lui Ainsley. Niciun răspuns. Bate din nou puțin mai tare, fapt ce stârnește un geamăt. Harper întredeschide ușa.

— E timpul să te trezești, spune Harper.

— Mi-e rău, spune Ainsley. Am o migrenă.

Harper aproape că râde. Este foarte surprinzător cum suferințele reale sau închipuite trec din generație în generație. Pentru Eleanor, fiecare durere de cap era o *migrenă* și necesita un dormitor rece și întunecat timp de trei ore, urmat de un espresso dublu și un martini dublu cu gin.

— Ridică-te! strigă Harper.

— Serios, am o migrenă, zice Ainsley. Nu mă pot mișca. Privirea mi-e încețoșată și mi-e greață. Azi stau acasă.

— Azi mergi la școală, spune Harper.

Pocnește de două ori din degete, iar Fish sare în pat și începe să latre.

Ainsley geme din nou și pune un picior pe podea.

În timp ce Ainsley face duș, Harper prepară faimoasa ei omletă – faimoasă pentru Billy, cel puțin. Harper folosește două gălbenușuri și o mână de Cheddar sfărâmată. Gătește ouăle încet, la foc mic, până când devin aurii și moi.

Harper pregătește o farfurie pentru Ainsley, cu o felie de pâine cu secară unsă cu puțin unt, însă Ainsley dă farfuria deoparte.

— Eu nu iau micul dejun.

— Astăzi mănânci, spune Harper.

— Credeam că ești cool, ripostează Ainsley.

Vocea ei are un ton aspru și obraznic, iar Harper vrea să mârâie, așa cum face Fish de câte ori vede peria.

— Sunt cool, spune Harper. Însă, dacă ai impresia că te las să faci ce vrei tu vara asta, te înșeli amarnic.

— Mama mă lasă să fac aproape orice, spune Ainsley.

— Ei bine, fără supărare, strategia aceasta nu pare să funcționeze, Ainsley. Ieri am găsit votcă la tine în dormitor și sunt sigură că, dacă mai caut, găsesc și marijuana.

Ainsley surâde batjocoritor.

— Te scutesc eu de deranjul acesta. Este în dulapul de sus.

Harper o privește lung.

— Mănâncă ouăle.

Ezitând, Ainsley ia o înghițitură. Încuviințează din cap.

— Sunt bune. Câte calorii au, vreo 10.000 pe înghițitură?

— Aproape, spune Harper, iar adolescenta zâmbește.

•

Un început greu, se gândește Harper, însă, conform ceasului lui Billy, ea, Ainsley și Fish urcă la timp în Bronco. Harper o lasă pe Ainsley în fața ușii de la școală înainte să sune clopoțelul.

— Să ai o zi bună, spune Harper.

— Slabe șanse, zice Ainsley.

— Vrei să vin să te iau? întrebă Harper. Termin orele la 14.30?

— De obicei, mă aduce prietena mea, Emma, cu mașina. Îți scriu un mesaj dacă am nevoie să vii după mine.

Coboară din mașină, își așază părul și merge încet către ușa principală. Este atât de frumoasă și de încrezătoare! Cum poate fi posibil acest lucru la 16 ani? Poartă blugi mulați, balerini și o tunică albă de bumbac brodată cu violete. Părul ei este strâns într-o parte, într-o coadă împletită lejer, ceea ce conferă un aer relaxat unei atitudini rigide. Umerii ei sunt drepți, de parcă așteaptă un atac.

Abia când pornește mașina, Harper își amintește de conversația lor de la cină. Iubitul lui Ainsley, Teddy, i-a fost furat de o prietenă, dar nu de Emma. De altcineva. Ainsley a menționat-o pe Emma, dar nu își amintește în ce context.

Fish urcă în față, reluându-și locul lui obișnuit de copilot.

— Păi, primele zile sunt întotdeauna cele mai grele, nu-ți mai face griji, spune Harper pe un ton fals.

Întinde mâna să îl scarpine pe Fish pe spate, întrebându-se cât va mai dura până când va afla toate secretele dramelor personale ale lui Ainsley. Măcar și-a amintit că numele iubitului e Teddy. Și acum știe că Emma o aduce acasă cu mașina.

Telefonul lui Harper sună în consolă. Nu răspunde pentru că presupune că este Tabitha, care o sună ca să se asigure că a dus-o la timp pe Ainsley la școală. Însă, când se întoarce acasă și verifică telefonul, vede că are un apel pierdut de la Rooster.

Harper oftează. Pentru o clipă, a crezut că a scăpat cu succes de viața din Vineyard. Îi dă drumul lui Fish să coboare din mașină.

— Du-te, spune ea. Dar să fii cuminte!

Fish aleargă să cerceteze gazonul din curtea principală a lui Eleanor.

Ea rămâne în mașină, uitându-se la telefonul din poală. Și-l imaginează pe Rooster, poreclit așa din cauza părului roșcat aranjat într-o creastă de cocoș, prăbușit peste biroul lui, purtând ochelari Ray-Ban în interior din cauza mahmurelii.

De ce o sună Rooster? Poate că vrea să se întoarcă la muncă. Poate că nu a găsit pe altcineva să o înlocuiască. Durează foarte mult până ce înveți toate drumurile murdare din toate orașele. Nu are sens să angajeze un puști de colegiu, pentru că, până când el sau ea își dă seama cum să facă treaba eficient, se termină vara.

De asemenea, este nevoie de cineva cu un permis curat – să găsești oameni fără amenzi pentru viteză, fără accidente și fără condus sub influența alcoolului sau drogurilor este mai greu decât își poate imagina cineva.

Da, decide Harper, Rooster cu siguranță o sună ca să-i redea slujba. Probabil crede că este disperată după ea, dar se înșală. Să îl refuze va fi un mod satisfăcător de a-și începe ziua. Îl sună înapoi.

— Harper, spune el.

Accentuează ambele silabe într-un fel care le face să sune ca țepii. Lui Harper i-a plăcut întotdeauna numele ei pentru androginia lui iritabilă, însă nu este dulce sau feminin. Numele acela s-a dus la sora ei.

— Wally, spune Harper, încercând să facă lumină. Adevăratul nume al lui Rooster este Wallace. Ce s-a întâmplat?

— Zvonurile continuă, răspunde Rooster. Am auzit o mulțime ieri. Stai jos?

Încă este în Bronco, încă are centura pusă, ceea ce pare potrivit.

„Nu o pot răni, se gândește ea, toți acei locuitori din Vineyard care sunt atât de plictisiți de propriile vieți încât trebuie să își caute de lucru analizând deciziile îndoielnice ale lui Harper Frost.

— Nu vreau să știu, spune Harper, vrând să întrebe cum o va ajuta dacă află ce spun oamenii.

Când a apărut știrea despre asocierea lui Harper cu Joey Bowen, căutase fără încetare să afle cine și cui ce a spus. Notase totul pe o bucată de carton și făcuse legăturile între oameni până când a arătat totul precum o pânză de păianjen. Harper a început să controleze problema, sunându-le pe principalele persoane care duseseră vorba, pentru a le explica partea ei de poveste, fapt ce a dus la alte zvonuri care au aprins curiozitatea oamenilor și au continuat bârfa. A fost un miracol că nu a ajuns la închisoare alături de Joey Bowen.

La distanță de trei ani, își poate da seama ce ar fi trebuit să facă atunci când a apărut vestea... Nimic.

Ar fi trebuit să lase lumea să vorbească, apoi să își piardă interesul.

Fusese un singur incident. Ceea ce făcuse fusese greșit – foarte-foarte greșit din perspectiva lui Jude –, însă fusese o foarte mică roată zimțată din mașinăria vastă, bine unsă a vânzării de droguri. A fost vinovată numai pentru că a livrat un pachet. În final, s-au dovedit a fi un kilogram și jumătate de cocaină, însă, din cunoștințele lui Harper, erau un kilogram și jumătate de cartofi.

— Doar ascultă-mă! spune Rooster. Cred că vei protesta.

— Nu voi protesta, spune Harper. E viața mea, Rooster.

— Toată lumea știe că aveai o aventură cu doctorul Zimmer, spune Rooster. Aceasta a fost știrea de săptămâna trecută. Știrea de săptămâna aceasta este că te culci cu surferul problematic din Chappy.

Harper oftează.

— Cu Brendan Donegal? Îmi este prieten, Rooster. Încă am voie să am prieteni, nu?

— Eu sunt prietenul tău, spune Rooster. De aceea îți spun asta.

— Tu nu ești prietenul meu, Rooster. Ești șeful meu. Și nu ești șeful meu, ești fostul meu șef.

— Atunci ghicește ce am auzit! Am auzit că Sadie Zimmer l-a părăsit pe doctor.

Harper își mușcă limba. „Sadie a plecat?” Acesta este un lucru pe care nu l-a luat în calcul: în loc să o părăsească Reed pe Sadie, este posibil ca

Sadie să îl părăsească pe Reed.

— Dar apoi am aflat că nu a plecat ea, ci el a plecat. Doctorul Zimmer și-a luat concediu fără plată de la spital.

„Concediu fără plată de la spital?” Harper închide ochii.

— Apoi am aflat că și tu ai plecat, nimeni nu știa unde e doctorul Zimmer, așa că oamenii se gândesc că ați evadat pe undeva, ca în *Născuți asasini*, cu excepția faptului că nu ați omorât pe nimeni. Sau poate că lăsați cadavre în urma voastră. Nimic nu m-ar mai surprinde în acest moment, Harper, pentru că poveștile se adună asemenea unui accident pe autostradă. Așa că mă bucur că ai răspuns la telefon.

Ea nu spune nimic. Nu are nici cea mai mică îndoială că acest concediu fără plată al lui Reed a fost forțat de Adam Greenfield; este imposibil ca Reed să își abandoneze de bunăvoie pacienții. Dar a plecat din Vineyard? Unde este? A plecat prin America să o caute pe ea?

— Harper? spune Rooster.

— Sunt aici, zice ea.

— Aici unde? întreabă Rooster. Unde vrei să îți trimit cecul?

Urăște faptul că acum oamenii vorbesc despre ea și Brendan. Se cutremură la gândul că zvonul ajunge cumva la doamna Donegal.

— Harper? repetă Rooster.

Nu vrea să îi spună lui Rooster unde se află. Cecul este în valoare de 632 de dolari sau pe aproape, prea mult ca să fie ignorat, dar nu vrea să afle nimeni că este în Nantucket. Nu vrea să afle Sadie, sau Drew, sau mătușile lui Drew, sau oricine altcineva. Nantucket este, din atât de multe motive, locul perfect să se ascundă la vedere.

— Trimite-mi-l la căsuța mea poștală, spune Harper. Numărul 1888, Vineyard Haven.

— Înseamnă că ești aici? întreabă Rooster. Ești pe insulă?

Înainte să poată confirma sau nega, aude un bip. Este un apel în așteptare. Numărul nu este cunoscut, dar sub el scrie Nantucket, M.A. Harper îi închide lui Rooster fără explicație, fără a-și lua la revedere. Îl lasă să creadă că se află într-un loc cu semnal slab – Munții Anzi, Yukon. Este singura cale.

— Alo? spune Harper.

— Doamnă Frost? întreabă o voce de bărbat. Aici doctorul Bentz. Sunt director la Liceul Nantucket. E nevoie să veniți aici imediat.

Ainsley

Doamna Kerr nu contactează sala de clasă prin sistemul de comunicație. În schimb, ea și doctorul Bentz apar personal la ora de istorie americană a lui Ainsley.

— Ainsley, spune doamna Kerr. Vino cu noi, te rog! Clasa murmură și doctorul Bentz zâmbeste în glumă.

— Nu lăsați lucrul acesta să afecteze lecția despre prohibiție, spune el. A fost introdusă în carte cu un motiv.

Ainsley își ia rucsacul și se strecoară pe lângă doctorul Bentz pe coridor.

•

În biroul doctorului Bentz s-au adunat Emma și Dutch, tatăl ei, Candace, Stephanie și Stu Beasley și Tabitha. Nu, nu Tabitha, ci mătușa Harper. Ainsley râgâie și simte gustul ouălor pe care Harper i le-a pregătit la micul dejun.

Încearcă să-i atragă atenția Emmei. Sunt suficient de apropiate ca să cadă de acord asupra unei strategii fără să vorbească. Însă Emma privește în jos, spre masă. Dutch pare furios. Capul ras este roșu de nervi, iar brațele tatuate sunt încrucișate la piept. Candace pare rănită, părinții ei sunt serioși. Numai mătușa Harper pare optimistă. Când îi întâlnește privirea lui Ainsley, ridică din umeri – habar nu are de ce se află aici – și îi zâmbeste încurajator.

Zâmbetul o face pe Ainsley să lăcrimeze.

Doctorul Bentz se așază pe ultimul loc rămas liber la masă. Lasă impresia că este prezent și implicat, însă e foarte supărat. Îi place să rezolve conflictele, Ainsley știe lucrul acesta. În biroul lui atârnă un poster cu Jimmy Carter.

— Emma, Ainsley, spune doctorul Bentz. V-am chemat aici, împreună cu părinții sau tutorii voștri pentru a vedea ce știe fiecare dintre voi despre sticla de gin Bombay Sapphire și despre punga cu resturi de cocaină puse în dulapul lui Candace Beasley.

Ainsley spune:

— Eu nu știu nimic despre ele. Am auzit că s-au găsit alcool și droguri în dulapul lui Candace, însă asta e tot.

Doctorul Bentz o analizează pe Ainsley de parcă încearcă să îi picteze portretul din amintire.

— Ești sigură, Ainsley?

Îl analizează și ea atentă pe doctorul Bentz. Are un cap supradimensionat, o mustață pleoștită și ochelari care îi fac ochii să pară mari și gelatinoși. Doctorului Bentz i se potrivește atât de bine funcția de director, încât lui Ainsley îi vine foarte greu să și-l imagineze în altă parte. Știe că locuiește în Sconset, într-o casă a părinților soției lui, și că vara, când socrii sunt acolo, pleacă la pescuit de somon pe râul Copper, în Alaska. Ainsley îl compătimentește că nu apucă să se bucure de verile din Nantucket; probabil că îi place foarte mult ce face, altfel de ce ar accepta o afacere atât de proastă?

Înainte ca Ainsley să răspundă calm, calculat „Da, sunt foarte sigură” – Ainsley și-a petrecut ultimul an făcând minciunile să sune atât de real –, Emma se apără.

— A fost ideea lui Ainsley, spune Emma. Candace i l-a furat pe Teddy, iar Ainsley și-a dorit răzbunare. Emma ridică din umeri. Nu *există furie mai mare decât cea a unei femei care se simte disprețuită* – citez din William Shakespeare.

Doctorul Bentz își drege glasul.

— De fapt, este celălalt William. William Congreve. Și citatul, domnișoară Marlowe, sună cam așa:

*Nu este nimic mai cumplit decât iubirea transformată în ură
și nu există furie mai mare decât cea a unei femei care se simte
disprețuită...*

Emma îi zâmbește blând, deși Ainsley știe că i-ar plăcea să îi spună să se ducă naibii.

— Nicio diferență! spune ea, apoi face o pauză pentru a produce impresie. Revenind la povestea mea... Ainsley a furat ginul din casa buniciei ei, iar punguța de cocaină a luat-o de la iubitul Felipei. Felipa este menajera din Mexic. Apoi Ainsley m-a implorat să le strecur în dulapul lui Candace.

Ainsley simte o înțepătură, ca și când ar fi fost plesnită peste față de la mică distanță de un elastic.

— Poftim?

Doctorul Bentz îi face semn cu mâna lui Ainsley să tacă.

— Emma, și cum ai avut tu acces la dulapul lui Candace?

— Mi-a dat codul în urmă cu câteva săptămâni, răspunde ea. Mi-am uitat

acasă manualul de chimie, iar Candace mi l-a împrumutat pe al ei, ca să pot termina tema din ziua respectivă. Am notat codul.

Doctorul Bentz se întoarce către Candace.

— E adevărat? I-ai dat domnișoarei Marlowe combinația?

Candace aprobă, iar Ainsley este atât de indignată că Emma și Candace conspiră, încât izbucnește:

— Nu, Emma! Tu ai furat codurile din birou, de la toate dulapurile, în timpul simulării de incendiu din toamnă.

— Eu i-am dat codul meu Emmei, confirmă Candace.

Ainsley este redusă la tăcere. Simte mâna mătușii ei pe spate. Harper se apleacă.

— Nu trebuie decât să spui adevărul, șoptește Harper. Este în regulă, indiferent care este acela.

— Am furat ginul din casa bunicii mele, spune Ainsley. Însă a fost ideea Emmei să îl pună în dulapul lui Candace. Emma a furat codurile de la dulapurile tuturor elevilor din școală din acest birou în noiembrie. Ea este cea care a adus punguța cu cocaină. Menajera mea nu are iubit. Emma a luat cocaina din blugii tatălui ei.

La auzul acestor cuvinte, Dutch Marlowe se ridică și rostește răspicat:

— Ai grijă pe cine acuzi, domnișoară!

Toți cei de la masă, inclusiv doctorul Bentz și Stu Beasley, bat în retragere. În aceste tratative de pace, Dutch este trădătorul.

— Ai grijă cum vorbești tu cu Ainsley! spune mătușa Harper. Acum și ea se ridică în picioare. Atitudinea ta defensivă îmi spune că probabil ești vinovat și că acesta este comportamentul tipic al unei persoane care consumă cocaină.

— Tacă-ți gura, Tabitha, târfă arogantă! strigă Dutch. De ce nu o pui pe mami să își sune avocatul?

— Hei, domnule Marlowe! intervine doctorul Bentz. Nimeni nu sună pe nimeni.

— A fost ideea lui Ainsley, spune Emma. Am greșit că am fost de acord cu un plan atât de crud, însă eu și Ainsley suntem prietene de mult timp... Emma începe să plângă, iar Ainsley face ochii mari de uimire. În cei cinci ani în care au ieșit împreună, Emma nu s-a smiorcăit niciodată, cu atât mai puțin să verse o lacrimă – nici măcar când se certa cu mama ei, care s-a mutat în Florida când Emma era la grădiniță și nu s-a mai întors. Așa că am continuat, chiar dacă am știut că este greșit.

— A fost ideea *ta!* spune Ainsley. Tu ai scos punguța cu cocaină din buzunarul din față al blugilor ieri, înainte de școală!

— Am auzit destul, spune Dutch. O privește sfidător pe Harper. Spune-i fiicei tale să nu mai acuze oamenii de lucruri pe care nu le-au făcut!

Doctorul Bentz își atinge nodul de la cravată.

— Ceea ce am stabilit până acum este că nici alcoolul, nici punguța cu cocaină nu îi aparțin domnișoarei Beasley.

— Corect, spune Stephanie Beasley. Părul ei este prins într-un coc lejer și poartă o rochie subțire de vară, arătând frumos și natural, iar fiecare părțică din ea demonstrează că este un părinte exemplar. Stephanie o privește mâhnită pe Ainsley. Nu știu cu ce ți-a greșit Candace. Însă ți-ai irosit anii făcându-i viața nefericită și culminând cu această ispravă nesăbuită. Însă ce mă uimește este că ai crezut că poți scăpa. Pentru că nu ai fost niciodată trasă la răspundere pentru niciunul dintre lucrurile mizerabile pe care le-ai făcut sau spus oamenilor. Și asta – acum privește către Tabitha – este vina ta, Tabitha!

— Eu nu sunt... începe Harper, dar apoi, gândindu-se mai bine, tace.

— Este mătușa mea, spune Ainsley. Nu mama.

Toată lumea de la masă se uită la Ainsley de parcă ar avea două capete.

— Această scrisoare lăsată în biroul asistentei, spune doctorul Bentz, scoțând-o și arătându-i-o lui Ainsley, a fost scrisă de tine? În care spui că ai auzit că în dulapul lui Candace Beasley se află droguri și alcool?

Ainsley privește hârtia scrisă pe calculator. A scris greșit cuvântul alcool pentru a părea că a fost scrisă de cineva nu foarte deștept. Notele ei nu sunt excelente, dar măcar știe să scrie corect. Nu știe dacă trebuie să recunoască. Oare îi pot verifica amprente sau tipul de tuș de la computerul de acasă?

— Da, răspunde ea.

Dutch se uită la ceas.

— Putem pleca? întrebă el. Am un restaurant de administrat.

— Da, spune doctorul Bentz. Poate pleca toată lumea în afară de Ainsley și de tutorele ei. Mă descurc eu de aici. Vă mulțumesc că ați venit.

•

Este mai rău decât la procesele vrăjitoarelor din Salem, se gândește Ainsley. Mai rău decât Galileo sau Ioana D'Arc. Ea, Ainsley Cruise, a fost acuzată pe nedrept. Este atât de nervoasă că doctorul Bentz nu a văzut dincolo de porcăriile Emmei și de tacticile de intimidare ale lui Dutch, încât nu își poate găsi cuvintele ca să-și construiască propria apărare.

— Te suspend trei zile, îți spune doctorul Bentz lui Ainsley. Oricum, vei ispăși pedeapsa în școală și îți vei da examenele. Îți fac o favoare. Am tot dreptul să îți dau o suspendare în afara școlii și să nu te las să dai niciun examen. Înțelegeți?

Ainsley deschide gura să vorbească. „A fost ideea Emmei, nu a mea. Plicul cu cocaină a fost contribuția Emmei. Ea m-a încurajat să fur ginul. Ea a spus că este singura cale de a-i da o lecție lui Candace – nu doar pentru că l-a furat pe Teddy, ci și pentru că încearcă să fie populară, la fel ca noi. Emma a furat codurile de la dulapuri chiar din sertarele cu dosare ale doamnei Kerr, în timpul simulării de incendiu”.

Însă nu are niciun rost, pentru că a început cu o minciună. Și-a pierdut toată credibilitatea și nu mai există cale de întoarcere.

Încuviințează din cap. Mâna mătușii Harper încă este pe spatele ei, liniștind-o.

— Îmi pare rău pentru asta, spune Harper.

— Lui Ainsley ar trebui să îi pară rău, spune doctorul Bentz. În timp ce îți ispășești pedeapsa, mă aștept să scrii o scrisoare prin care să le ceri scuze lui Candace și părinților ei și alta pentru Emma, pentru că ai atras-o pe un drum greșit.

Ainsley înghite în sec.

— În regulă, spune ea.

•

Trebuie să înceapă să își ispășească pedeapsa imediat. Este dusă într-o cameră din școală despre care nici măcar nu știa că există. Este însoțită de o profesoară, doamna Brudie, al cărei sex a rămas un mister pentru majoritatea celor din clasa a zecea. *Doamnă* indica femininul, însă aspectul ei – tunsă scurt, tricouri polo bărbătești, pantaloni la dungă – lăsa altă impresie. Nu fusese clar nici care era jobul ei în școală. Acum Ainsley înțelege că doamna Brudie se ocupă de problemele de disciplină – probleme serioase de disciplină.

Doamna Brudie îi ia telefonul lui Ainsley și îi dă un teanc de foi goale.

— Scrisori de scuze, spune. Vocea ei este surprinzător de delicată și de feminină. Apoi poți să te apuci de învățat.

— Și prânzul? întreabă Ainsley. Și toaleta?

— Vei putea merge să îți iei mâncare pentru prânz și să o mănânci aici, spune doamna Brudie. Ai o pauză de cinci minute pentru a merge la toaletă.

*

Camera de suspendare nu are nicio fereastră cu excepția celei de la ușă, care e de dimensiunea unei broșuri de avion. Are un pupitru și un scaun; pereții din cărămidă sunt vopsiți cu un bej ca la ospiciu.

Este la închisoare. Imediat ce doamna Brudie închide ușa – și stă chiar la intrare Ainsley începe să plângă. Pe teancul de foi goale de pe masa din fața ei picură lacrimi murdare de rimel, asemenea unei ploii cu stropi de funingine.

•

Când i se permite să meargă la cantină – doar cât să stea la rând și să își ia de mâncare, însoțită de doamna Brudie –, Ainsley refuză. Nu poate suporta gândul ca oamenii să vorbească urât cu ea sau despre ea. Până în acest moment, vestea că soarta s-a întors împotriva ei ajunsese peste tot. Este posibil – chiar plauzibil – ca prietenii ei să o fi apărat și chiar să fi vorbit cu profesorii ori să fi protestat la conducerea școlii. Nu ajută la nimic, însă gândul acesta o face să se simtă puțin mai bine.

Toaleta, în schimb, nu poate fi evitată. Ainsley așteaptă până în ultimul moment, însă trebuie să meargă. Se ridică și bate ușor în ușă. Nu are ceas în cameră, așa că habar nu are ce oră este; tot ce știe este că e trecut de prânz.

Doamna Brudie lasă cartea jos – citește Dostoievski, lucru care pare a fi o glumă – și îi scrie lui Ainsley un bilet pentru a putea merge la toaletă.

— Ai cinci minute înainte să vin după tine, spune doamna Brudie. Folosește baia de lângă sala 107. Este cea mai apropiată.

Când se află singură pe coridor, lui Ainsley îi vine să o ia la fugă. Pe ușa școlii, în drum spre casă, să nu se mai întoarcă. Va fi o elevă de clasa a zecea care renunță la școală. Se îndreaptă spre ieșirea de pe coridoarele slab luminate, către partea din față a școlii și găsește un ceas. Este abia 12.50; mai are de stat o oră și jumătate. Ainsley se grăbește la toaletă fetelor care se află față în față cu sala 107, apoi își dă seama că sala 107 este cea unde are ora de chimie. Se uită prin ușa deschisă a clasei – toți sunt în laborator – și întâlnește privirea Emmei. Ainsley nu știe la ce să se aștepte. O scuză, un semn de regret sau de disperare. Poate că Dutch a forțat-o să spună ce a spus; poate că a amenințat-o că o trimite la mănăstire sau chiar că îi va face rău. Însă Emma face un gest neașteptat.

Îi arată lui Ainsley degetul mijlociu.

Tabitha

Eleanor este o pacientă dificilă și mofturoasă. După ce este externată din spital, ea și Tabitha se întorc la casa de pe Pinckney Street, un loc în care Tabitha i-a plăcut la nebunie să crească, însă acum pare învechit și întunecat. Casa este toată acoperită de praf; în nișa de la intrare se află un buchet mare de flori – o livrare săptămânală de la Winston, din câte își amintește Tabitha – care s-a ofilit de mult.

— Mamă, spune Tabitha, trebuie să o aducem pe Felipa aici cu noi. Eu nu voi fi și infirmiera, și menajera ta.

Eleanor pufnește.

— Sau putem angaja pe cineva nou, adaugă Tabitha.

— Dumnezeule, nu! spune Eleanor. Nu se poate ca o persoană complet străină să mă vadă astfel.

Acesta este, de asemenea, pretextul lui Eleanor pentru a nu angaja o infirmieră.

— O voi suna pe Felipa, zice Tabitha. Va fi aici mâine.

Eleanor are un clopot adevărat – un obiect antic pe care l-a moștenit de la străbunica ei, care a fost membră a societății mondene din Boston și prietenă cu Isabella Stewart Gardner –, din care sună când vrea ca Tabitha să îi așeze pernele sau să îi caute *Lege și ordine* la TV. Eleanor adoră *Lege și ordine*, ceea ce este convenabil, pentru că serialul rulează aproape 24 de ore pe zi.

Tabitha îi aduce lui Eleanor apă rece proaspătă, îi împarte calmantele și face trei drumuri pe zi la Paramount pe Charles Street – mic dejun, prânz și cină. Tabitha s-ar plânge, însă astfel are ocazia să iasă. Este iunie, luna în care orașul se bucură de cele mai frumoase zile din an. În restul anului, este luxuriant și înfrunzit. Proaspetele mămică ies cu bebelușii în cărucioare, sunt skateboarderi, bicicliști, alergători musculoși; fetele de liceu cu ochelari Ray-Ban și părul prins în coadă de cal vorbind la telefon: „Gen, gen, gen”. Relaxate. Când Tabitha iese să îi cumpere prânzul lui Eleanor, se plimbă agale prin Grădina Publică din Boston; ar putea da vina pentru întârziere pe coada permanentă de la Paramount. Grădina este plină de flori – iriși, bujori, trandafiri. Lacul e limpede și curat, iar bărcile în formă de lebădă plutesc pe el abia făcând câteva valuri mici.

Copilăria Tabitheii aici a fost în multe privințe ca o carte de povești. Eleanor le ducea pe Tabitha și pe Harper la Baletul din Boston să vadă *Spărgătorul de nuci*, la Muzeul de Arte Plastice să vadă expoziția lui Renoir, iar Billy lua abonamente la Fenway. Ca familie, aveau o masă permanentă la Marliave vinerea seara, pentru că Eleanor adora iepurele galez. Duminică, lua brunch-ul la Harvest, în Cambridge. Tabitha s-a îmbătat pentru prima dată la o petrecere în Grays Hall, iar în acea noapte a vomitat la picioarele statuii lui John Harvard.

Educația ei din Boston este impecabilă, însă, după atâția ani petrecuți în Nantucket, acum se simte ca o turistă – și, în situația de față, ca o ostatică.

Însă nu are de ales. Trebuie să aibă grijă de Eleanor.

Însă, când Harper o sună să îi spună despre suspendarea lui Ainsley, Tabitha o anunță că se întoarce acasă.

— Te rog nu face asta! spune Harper. Nu vei schimba nimic. Ainsley are parte de o atitudine ostilă din partea prietenilor de la școală și, din păcate, aceasta este specialitatea mea. Să fiu proscrisă.

Tabitha este jenată de cât de ușurată se simte pentru că e scutită de această corvoadă. Este neagră de furie din cauza lui Ainsley – nu suportă gândul că fiica ei este capabilă de ceva atât de ridicol și crud –, însă nu suportă nici gândul ca Ainsley să sufere din cauza batjocurii celorlalți copii. Îi trimite un mesaj lui Ainsley.

„Tabitha: Ești bine?

Ainsley: Ce-ți pasă?!

Tabitha: Sunt încă mama ta.

Ainsley: Așa, și?!

Tabitha: Și te iubesc.

Ainsley: Cum spui tu, Tabitha”.

Tabitha citește de mai multe ori schimbul de mesaje până când lacrimile îi încețoșează privirea. Își dorește să se întoarcă în Nantucket și să o scuture bine pe fiica ei – sau să o îmbrățișeze. Dar își spune că, dacă vrea să fie cel mai bun părinte, acum trebuie să stea deoparte. Dacă Tabitha s-ar duce acasă și ar prelua din nou controlul, Ainsley ar face ceva chiar mai rău decât a făcut deja. Tabitha este sigură de lucrul acesta.

•

Salvarea vine la scurt timp de la mătușa Tabitheii, Flossie, sora lui Eleanor din Palm Beach.

Flossie este dementială. Este cu opt ani mai tânără decât Eleanor, însă

arată și se poartă de parcă ar fi de vârsta Tabitheii. S-a autoproclamat soție-trofeu, căsătorită cu un urmaș al lui Henry Flager în vârstă de 85 de ani. Joacă tenis, face shopping, ia masa în oraș, iar iarna lucrează trei zile pe săptămână la magazinul Eleanor Roxie-Frost de pe Worth Avenue.

Când Flossie ajunge la locuința urbană de pe Pinckney Street, le cere scuze pentru că nu a ajuns mai repede.

— Eram într-o croazieră când ai sunat, apoi am ajuns acasă, dar încă nu am vrut să vin. Bostonul este deprimant, iar sora mea este o ticăloasă în cele mai bune momente ale ei. Dar apoi m-am gândit la tine. Nimeni nu ar trebui să fie înrobit astfel de Eleanor. Ai făcut destule, Pony! Îi face semn să plece. De aceea te eliberez.

Tabitha urcă în camera ei să își împacheteze lucrurile ca să plece acasă, dar apoi își amintește că ea și Harper au o înțelegere.

Gândul acesta o atrage: se va duce în Vineyard.

Harper

Meghan e cea mai năpăstuită femeie însărcinată pe care a întâlnit-o Harper vreodată. În plus, pe insulă s-au înregistrat temperaturi foarte mari, iar Meghan a depășit cu patru zile data la care trebuia să nască. Și totuși, biata de ea vine să lucreze la magazin – pentru că magazinul are aer condiționat, iar acasă nu are. Și vrea să se asigure că Harper și Ainsley învață totul despre magazin înainte să înceapă contractiile. Lui Harper îi lasă impresia că își ia rămas-bun pentru totdeauna; are euforia specifică evadării. Dar poate că doar hormonii sunt de vină.

Magazinul din Nantucket este diferit de cel din Palm Beach pentru că, în afară de produsele marca Eleanor Roxie-Frost, vinde și produse Milly, Tibi, DVF, Nanette Lepore, Parker, Alice & Olivia și Rebecca Taylor.

— A fost ideea Tabitheii și chiar a trebuit să o forțeze pe mama ta să facă asta, îi mărturisește Meghan. Cred că Tabitha se săturase de ERF peste tot.

— Povestește-mi mai multe despre asta, îi cere Harper.

Știe că este parte din înțelegere să lucreze la magazin, însă probabil este femeia cel mai puțin potrivită din America să facă lucrul acesta. În cei 20 de ani cât a trăit în Vineyard, și-a petrecut în total în jur de două sau trei minute gândindu-se cu ce să se îmbrace. Acum, căutând printre umerășele și rafturile cu rochii și fuste, pantaloni, bluze, pulovere subțiri, maiouri, pantaloni scurți, blazere, sandale, curele, eșarfe și raftul cu lenjerie din dantelă și sutiene cu autoadeziv, pe care, văzându-le, te decizi pe moment să le cumperi, își dă seama că poate a ratat ocazia. Imprimeurile, mătasea, paietele, penele, toate sunt atât de seducătoare, de sexy, de șic!

— Voi fi sinceră cu tine, spune Meghan. Părul blond spălăcit al lui Meghan este prins la spate într-un coc transpirat, iar fața ei palidă este pufoasă ca o beza. Degetele și gleznelor sunt umflate. Poartă o rochie elastică de gravidă, verde, care o face să arate ca o legumă – mazăre sau varză-de-Bruxelles. Magazinul acesta are o reputație proastă.

— Cum adică? întrebă Harper.

— Oamenii cred că suntem snobi, spune Meghan. Pentru că suntem snobi. Mama și sora ta ne instruiesc să ne dăm seama cine cumpără mult și cine nu, iar în funcție de asta tratăm clienții. Tabitheii nu-i plac cei care se uită la fiecare articol de îmbrăcăminte și evident că îi urăște pe cei care

probează.

Ainsley aprobă din cap.

— Se plânge mereu de ei. De oamenii care probează opt sau nouă ținute și nu cumpără niciuna.

— Pe câțiva i-a dat afară din magazin, spune Meghan.

Harper râde.

— Este legal să faci asta?

— Nu, spun Meghan și Ainsley la unison.

Apoi Meghan continuă:

— Nu lasă bărbații să intre în cabinele de probă pentru că o dată un cuplu a făcut sex oral acolo.

— Fata țipa. Toată lumea a auzit, comentează Ainsley.

— Dumnezeu mare! spune Harper.

— Bărbații trebuie să stea în partea aceasta a magazinului, zice Meghan. Arată către două fotolii îmbrăcate în piele de lângă oglinda triplă. Acestea sunt scaunele elegante.

— Sau pot sta în picioare, adaugă Ainsley. Dar la distanță, pentru a nu putea trage cu ochiul la cabinele de probă.

— Se ascultă doar muzică clasică, spune Meghan. Am încercat să pun Billie Holiday într-o zi...

— Mama a explodat de furie, intervine Ainsley.

— Există și o veste bună, spune Meghan. Apoi își pune mâinile sub burta imensă și geme. Conracții.

— Of, draga mea, spune Harper.

Are un presentiment ciudat despre Meghan. Este ca un dop de șampanie gata să explodeze.

— Vestea bună este că fiul lui Mary Jo și nora ei, în sfârșit, s-au implicat. O mută într-o comunitate de pensionari din Maryland, aproape de ei.

— Slavă Domnului! spune Ainsley.

— Așa că va trebui să angajați pe altcineva, e de părere Meghan.

— Sau ne putem ocupa doar noi, spune Harper.

Meghan geme din nou.

— Este imposibil să vă descurcați singure, spune ea. Veți înnebuni, vă garantez. Dați un anunț și găsiți pe cineva cu experiență în vânzări. Nu trebuie să fie în domeniul modei. Cineva responsabil, dar relaxat, ferm, dar prietenos. De asta are nevoie magazinul – să devină un loc relaxant și prietenos. Un loc în care oamenii sunt bine-veniți și unde li se vorbește

frumos, chiar dacă vin îmbrăcați în pantaloni culotte și încălțați în Skechers. Depinde de voi, fetelor, să schimbați reputația magazinului Eleanor Roxie-Frost din Nantucket. Înainte să dea faliment.

— Faliment?

— Vânzările au scăzut, spune Meghan. Se pare că tot Tabitha este vinovată. Acest magazin pierde bani de ani întregi.

Pentru prima dată de când se știe, Harper le compătimentește pe mama și pe sora ei. În multe privințe, ele sunt propriii dușmani. Se pare că depinde de Ainsley să salveze magazinul. Și le imaginează pe Tabitha și Eleanor înfiorându-se la gândul acesta.

— Voi încerca, spune ea.

*

Sfârșitul anului școlar se apropie. Ainsley mai are o zi și jumătate și deja face presiuni asupra lui Harper să o lase să lipsească.

— Nu îți place ultima zi? întreabă Harper. Nu vă semnați unul celuilalt oracolele?

Ainsley îi privește picioarele. Poartă o pereche de șlapi eleganți, decorați cu bijuterii false – roșu, turcoaz, galben. Par a fi de cauciuc. Harper a fost încântată să vadă că Tabitha are mai multe perechi de șlapi ca aceștia – sandale mistice – în magazin. Își va lua o pereche de saboți și îi va purta toată vara.

— Ainsley?

— Ce e? întreabă fata. În fiecare zi, după ore, a fost mai posomorâtă și mai retrasă decât în ziua precedentă. Nu a venit acasă cu Emma sau cu alți prieteni. De la întâlnirea din biroul directorului, abia acum, la magazin, a fost mai veselă. O zi și jumătate este inutilă. Nimeni nu vine să predea. Prefer să stau la magazin.

— Lasă-mă să mă gândesc, îi cere Harper.

La ieșirea din magazinul rece și înmiresmat în strada însorită și aglomerată, privește cu ochii pe jumătate închiși. Îi este dor de Edgartown și de Vineyard în general, îi este dor de Reed.

Reed a plecat? Harper și-a testat în fiecare zi hotărârea de când i-a spus Rooster. Dacă Reed a plecat din Vineyard, unde s-a dus? O caută pe ea? Dacă ar căuta-o, unde s-ar duce? Unde ar crede că a plecat?

Cercul acesta vicios o tulbură.

Nu s-ar gândi niciodată la Nantucket. Știe că Tabitha locuiește acolo și că ele nu își vorbesc. Mai mult decât atât, locuitorii din Vineyard nu merg în

Nantucket și invers. Este un fel de lege ciudată: îți alegi ori o insulă, ori pe cealaltă.

Lui Harper îi place să îi poarte de grijă lui Ainsley pentru că în felul acesta are mai puțin timp să se gândească la astfel de lucruri.

— Hai să luăm înghețată!

— De la Pharmacy, spune Ainsley. Nu de la Juice Bar. Copiii de la școală vor fi la Juice Bar.

— Pharmacy să fie atunci, spune Harper.

•

Un clopoțel sună la intrarea în Nantucket Pharmacy. Este genul acela de loc vintage, încântător. Are un bufet cu blat unde poți lua prânzul și scaune de vinii și crom.

Ainsley și Harper se așază. Un bărbat cu cămașă și cravată stă la capătul bufetului și mănâncă un sandwich de pâine de secară cu ton și salată.

— Hei, tu! strigă Ainsley.

— Hei, Bucluc!

Bărbatul se ridică de pe scaun, iar Harper își dă seama că este Ramsay, cel cu care a luat prânzul cu o săptămână înainte. O ridică pe Ainsley și o îmbrățișează tare. Fata își pune capul pe pieptul lui Ramsay și îl cuprinde în brațe.

Se despart greu, iar când o fac, Harper observă privirea înlăcrimată a lui Ainsley. Este sinceră și îi mărturisește:

— Am fost suspendată.

Apoi începe să plângă.

Ramsay o cuprinde iar, o liniștește, o sărută pe cap.

— Observ că te-ai maturizat, spune el. Pentru că în urmă cu șase luni nu ai fi considerat o tragedie suspendarea, ba dimpotrivă, ceva onorabil. Acum măcar înțelegi mai bine cum stau lucrurile.

— Bună, Ramsay, spune Harper.

Ramsay se desprinde de Ainsley și întinde mâna spre Harper.

— Încă e ciudat pentru mine, spune el. Sunteți identice.

Ainsley își șterge fața cu un șervețel de hârtie, se reazemă pe bufet și comandă un frappé cu ciocolată.

— Ție ce îți iau? o întreabă Ainsley pe Harper.

Harper vede făruria lui Ramsay.

— O porție de chipsuri, spune ea. Prefer sărat în loc de dulce.

— Asta te-ar fi dat de gol, spune Ramsay. Tabitha adoră dulciurile.

— Când mănâncă, adaugă Ainsley.
— Când mănâncă, aprobă Ramsay.
O pungă galbenă de Lay's apare în mâinile lui Harper.
— Nu îți abandona prânzul din cauza noastră, spune ea. Se uită la ceas. Este ora 16.30. Sau cina.
— Prânzul, spune Ramsay. Am lucrat prea mult.
— Eu și mătușa Harper vom începe să lucrăm la magazin, spune Ainsley. Mary Jo se mută în Maryland, așa că va trebui să angajăm pe altcineva.
— Uau! se miră Ramsay. Puteam să jur că Mary Jo își va găsi sfârșitul reîmpăturind puloverele împăturite.
— Cunoști pe cineva care caută de lucru? întreabă Harper.
— Da, chiar știu pe cineva, răspunde Ramsay. Își pune ochelarii. Dă-mi numărul tău de telefon!
— OK, spune Harper.
Îi dă numărul, pe care el îl salvează în telefon, apoi se întreabă dacă a făcut bine că i-a dat numărul ei de telefon fostului iubit al Tabitheii.
— De cine ar trebui să întreb?
Ramsay își drege glasul.
— O cheamă Caylee, spune el. Caylee Keohane. A lucrat ca barmaniță la Straight Wharf, dar și-a pierdut slujba săptămâna trecută. Știu că este destul de disperată să găsească de lucru în altă parte.
— Și-a pierdut slujba? De ce? întreabă Harper.
— Un nenorocit a prins-o de fund, iar ea i-a vărsat băutura pe el, spune Ramsay. Șeful a învinovățit-o pe ea.
— Stai puțin, spune Ainsley. Este vorba de tipa cu care ieși?
— Ieșeam, spune Ramsay. Ne-am despărțit. Se uită la Harper. Până la urmă, s-a dovedit a fi prea tânără.
— Spune-i să mă sune, zice Harper. Se întreabă dacă ar fi posibil să o angajeze pe fosta iubită a lui Ramsay să lucreze la magazinul Tabitheii. Cu cât stă mai mult aici, cu atât intră mai mult în încurcături. Îi face semn lui Ramsay. Nu promit nimic, dar trimite-mi datele ei și o voi chema la un interviu.
Totuși, va fi interesant să o cunoască pe femeia cu care Ramsay a ales să o înlocuiască pe Tabitha.
— Poate ieșim într-un weekend, spune Ramsay. Tu, eu și Ainsley. Putem lua ce avem nevoie pentru un picnic și să mergem pe plajă la Ram Pasture.

Cineva trebuie să îți arate insula.

— Sună tentant, spune Harper. Dar trebuie să lucrăm.

— Ce-ai zice de duminica viitoare? întrebă Ramsay. Magazinul va fi închis. Este zi de odihnă.

— Nu știu ce să zic, spune Harper.

— Te rog? intervine Ainsley. Să mergem!

— Nu vrei să ieși cu prietenii tăi? întrebă Harper.

Ainsley devine serioasă.

— Nu prea.

— Bine, îi spune Harper lui Ramsay. Sună distractiv. Mulțumesc!

Pe drum spre casă, Ainsley își savurează în liniște frappé-ul.

— Nu sunt sigură dacă trebuie să o chem la interviu pe fosta iubită a lui Ramsay, spune Harper. Cu atât mai puțin să o angajez.

— Fă-o, spune Ainsley. Mama se va enerva. A fost atât de geloasă când Ramsay a început să iasă cu ea! Este tânără. Cu vreo câțiva ani mai mare decât mine.

— Ce părere ai despre mersul pe plajă cu Ramsay duminica viitoare? întrebă Harper. Îți dorești să facem asta? L-am putea lăsa baltă și să mergem împreună cu Fish doar noi două. Fish e distractiv pe plajă.

— Vreau să vină Ramsay, spune Ainsley. Înainte, eu și mami mergeam mereu cu Ramsay duminica pe plajă. Simt nevoia de stabilitate în viața mea.

Harper râde, deși tot nu se simte în largul ei pentru că a acceptat să meargă la plajă. În copilăria lui Harper și a Tabitheii, multă lume credea că se înlocuiau între ele. Arătau exact la fel și, prin urmare, erau exact la fel. Însă cu Ramsay lucrurile nu mai sunt la fel de simple, nu-i așa? Ramsay își dă seama că Harper este complet diferită de Tabitha. Are talente diferite, gusturi diferite, pasiuni diferite și o filosofie de viață diferită. Iar dacă nu își dă seama de toate acestea acum, o va face cât de curând.

Harper este atât de absorbită de aceste gânduri când cotesc pe alee și coboară din mașină, încât nici nu observă fațada casei decât când Ainsley țipă. Iar când Ainsley țipă, Fish începe să latre.

Ușa de la intrare, veranda și pavajul au fost bombardate cu ouă crude, probabil vreo patru sau cinci duzini. În arșița de afară, au un miros toxic, de ouă stricate.

Lui Harper îi vine să vomite, dar se abține în fața lui Ainsley.

Sadie, se gândește ea. Sadie a aflat că este aici. Pe asfalt, cu cretă

albastră, este scris: TU SUGI OUA.

Ainsley vede și țipă.

— Emma, spune ea. Este mâna Emmei! Poate și a lui Candace.

Harper închide ochii. Sigur că nu a fost Sadie Zimmer. Pentru prima dată în viață, Harper înțelege ce înseamnă să fii părinte: și-ar dori să poată lua totul asupra ei; și-ar dori să o protejeze pe Ainsley de toate insultele și jignirile. Ea poate face față unor insulte. Însă Ainsley aleargă prin casă suspinând, cu șlapii strălucitori lipăind pe cojile sfărâmate și alunecând pe mizeria făcută de albușuri.

Harper închide ochii și spune o mică rugăciune pentru a o întări. Apoi simte duhoarea și vomită în tufișuri.

*

La începutul săptămânii, Harper o intervievează singură pe Caylee într-un loc numit Lemon Press, pe Centre Street, loc sugerat de Caylee. La Lemon Press servesc cafea Mocha Joe și meniu organic. Lui Harper nu-i place mâncarea foarte sănătoasă, însă trebuie să recunoască faptul că arată delicios.

Caylee a comandat un ceai rece de iasomie și pâine prăjită cu avocado în câteva combinații – una cu ridichi, una cu roșii, una cu ouă fierte tari. Din păcate, la vederea ouălor, Harper simte că o apucă greața, căldurile și amețeala. Comandă un pahar de apă caldă cu lămâie.

Caylee este tânără – mult prea tânără pentru Ramsay – și oarecum drăguță: părul lung, ochii mari, albaștri și un nas cârn, care îi știrbește din frumusețe. Are un tatuaj cu o fundiță roz în interiorul încheieturii mâinii., „Oh, un tatuaj!”, se gândește Harper, însă, când vede cum se uită la el Caylee, spune:

— Mama a murit de cancer la sân acum trei ani.

Lui Harper îi dau lacrimile.

— Tocmai mi-am pierdut tatăl, spune ea. Este greu.

Caylee întinde mâna peste masă și o prinde pe Harper de braț.

— Ești angajată, spune Harper.

Nu îi pasă dacă Tabitha are ceva de obiectat. Caylee va lucra la magazin. Este plină de viață și arată grozav indiferent ce pune pe ea. Este efervescentă și amuzantă, are nevoie de un loc de muncă și poate lucra de câte ori Harper o cheamă – cu cât mai multe ore, cu atât mai bine. Nu are experiență recentă în vânzări, însă a lucrat toată vara trecută și prima parte din vara aceasta ca barmaniță la Straight Wharf, așa că abilitatea de a lucra

cu oamenii e perfectă. De asemenea, și probabil cel mai important, are prieteni – mulți prieteni, majoritatea fete din familii bogate, cu venituri nelimitate. Altele lucrează în Nantucket, făcând sute de dolari bacșiș pe noapte și poate că au nevoie de haine noi pentru zilele libere.

Când Caylee dă o raită prin magazin și își alege cele șase ținute, una mai frumoasă decât cealaltă, spune:

— Te asigur că prietenii mei habar nu au că aveți produse de la Milly și Rebecca Taylor. Ei cred că sunt doar produse marca ERF, pe care le poartă doar mamele noastre. Trebuie să facem reclamă. Trebuie să dăm o petrecere.

•

Planifică petrecerea pentru vineri, în ciuda faptului că Meghan spune:

— Vă avertizez: Tabitha nu ar permite o petrecere aici. Ca să nu mai vorbim de Eleanor.

— Trebuie să ne calmăm, e de părere Harper. Ne trebuie o imagine nouă.

— Ne trebuie *clienți*, adaugă Ainsley.

Ea a fost vrăjită de Caylee mai mult decât Harper. Caylee este blândă și preocupată, asemenea unei surori mai mari. Harper înțelege atracția. Ainsley are nevoie de o prietenă, mai ales după povestea ouălor aruncate, însă Harper este îngrijorată că poate Caylee e puțin prea mare. Are 22 de ani, iar prietenii ei merg în baruri noaptea – Cru, Nautilus, Boarding House, Chicken Box.

Harper a făcut tot posibilul să o supravegheze pe Ainsley fără a părea tiranică. Întotdeauna lângă patul lui Ainsley este un pahar, iar Harper îl verifică de câte ori are ocazia pentru a se asigura că e umplut cu apă, nu cu votcă. Miroase și sticlele lui Ainsley de apă cu vitamine. Până acum, totul e în regulă.

Caylee postează noutăți despre petrecere pe pagina ei de Facebook – când anunță că are 1.100 de prieteni, lui Harper i se taie răsufierea – și trimite știrea din Nantucket pe site-ul social numit Mahon About Town, dar și pe un blog numit Nantucket BLACK book.

Când Harper are îndoieli – crede că ar trebui să trimită invitații corespunzătoare sau să dea un anunț în ziar –, Caylee râde.

— În ziua de azi, totul se întâmplă pe rețelele de socializare, spune ea. Trebuie doar să ai încredere în mine.

•

Fac tot ce le stă în putință pentru a schimba locul. Reduc luminile de la

candelabrul imens de cristal. Harper nu poate înțelege de ce insistă Tabitha să aibă lumină puternică dacă afară este soare; probabil este o înțelegere pentru că Eleanor nu vede foarte bine. Adună puloverele de pe masa cu picior din centrul încăperii – acolo va fi așezată mâncarea – și amenajează un bar lângă scaunele elegante.

— Se varsă, spune Meghan. Există un motiv pentru care în niciun magazin decent din America nu sunt permise mâncarea și băutura. Oamenii varsă pe jos. Nu intenționat, însă o fac. Tabitha a schimbat covorul în primăvara aceasta. Întâmplător, știu că a costat 8.000 de dolari.

Harper se uită la covor. Este un argintiu monoton, de culoarea nichelului.

Monotonia lui se asortează cu pereții de culoarea scoicilor, însă paleta de argintiu, metal și gri îi dă de gol vechimea.

— Nu-mi pasă, spune Harper.

•

Petrecerea va include reduceri de la 16.00 la 17.30. Caylee-ospătărița prepară un puncu Foxy-Roxie – votcă, șampanie, nectar de mango și coacăze. Coacăzele cu siguranță pătează, se gândește Harper.

Harper a pregătit boluri mari de popcorn, un platou cu crudități fastuoase, cu trei feluri de sosuri și felii de pâine prăjită cu avocado, precum cele de la Lemon Press, dar mai mici. Harper se întreabă dacă nu ar fi trebuit să aibă mai multă mâncare având în vedere că servesc alcool, însă Caylee o lămurește că nimeni nu vrea să mănânce mult înainte să probeze haine și că, atunci când sunt amețiți, oamenii cheltuiesc întotdeauna mai mulți bani.

Playlistul selectat de Caylee și Ainsley include Rihanna, Beyoncé, Adele, Norah Jones, Alison Krauss, Miranda Lambert, Diana Krall, Gwen Stefani, și, ca simbol masculin, Prince.

Harper intenționează să îl lase pe Fish în lesă la intrare, în speranța că va fi cel mai bun ambasador al magazinului. Nu există om care să nu iubească un husky.

La ora 15.45, Harper este atât de agitată încât amețește și trebuie să se așeze în partea răcoroasă a magazinului, cu capul între genunchi. Nu își amintește să mai fi dat o petrecere în ultimul timp, cu excepția ceremoniei de comemorare a lui Billy – ceremonie care, evident, a fost un dezastru total. Este sigură că nu va veni nimeni. Oamenii vor fi doar în trecere, în drumul lor către locuri încântătoare și mai distractive, doar pentru a arunca o privire la Harper – care poartă o Roxie doar pentru că se simte obligată să

facă asta, cu toate că a ales varianta roșu-cireașă, care este mult mai atrăgătoare decât celelalte –, Ainsley – arătând tânără și sobră într-o rochie de vară albă cu capse Nanette Lepore – și Meghan – într-o rochie tricou largă, violet, pe care nici măcar nu o vând în magazin, însă este singura care îi mai vine. Trecătorii vor simți o ușoară disperare, o tentativă eșuată de a schimba imaginea ERF, o imagine atât de greu de uitat gravată în piatră.

Însă o vor vedea și pe Caylee în blugi albi de la AG Stilts, o bluză Rebecca Taylor strălucitoare și cu umerii goi și o pereche superbă de sandale cu platformă, cu părul ei lung desfăcut și cu o șuviță mică fluturând într-o parte, și toate vor dori să arate exact ca ea: frumoase, zâmbitoare, fără griji.

Poate că le va salva Caylee.

Când Caylee îi dă un pahar de punci, Harper ia o înghițitură, însă stomacul ei ripostează; probabil este mai bine să rămână trează. Își toarnă apă minerală în pahar, la fel ca Ainsley și Meghan. Cu cinci minute înainte de ora 16.00, Harper îi prinde lui Fish o bandană bleumarin la gât și scoate baloanele afară. Caylee pornește muzica.

Meghan își prinde capul în palme oftând adânc, iar Harper știe că se gândește la ce ar spune Tabitha dacă ar fi aici.

„Dar Tabitha nu este aici”, se gândește Harper sorbind din apă.

A trecut un sfert de oră peste ora patru, iar în magazin sunt 25 de oameni, jumătate dintre ei fie probând haine, fie așteptând la cabina de probă. Și oamenii continuă să se adune. Caylee împarte punci în stânga și-n dreapta, în timp ce Ainsley se ocupă de consiliere.

— Vrei să fii sofisticată precum LBD, dar ești roșcată, așa că ar trebui să încerci verde-închis, spune Ainsley.

Îi arată o rochie de mătase, care poartă eticheta ERF, pe care Eleanor a creat-o chiar după divorț. Meghan i-a spus lui Harper că ea și Tabitha au poreclit rochia „Criza vârstei de mijloc”. Este apreciată de femeile care au rămas singure sau de cele care tocmai au descoperit infidelitatea soțului.

— Tabitha are nas fin la astfel de femei, a spus Meghan.

— Sunt convinsă, a zis Harper.

Acum Meghan se află în spatele casei de marcat, anunțând reduceri, iar cu fiecare tranzacție e mai puțin morocănoasă.

— Funcționează, spune ea. Nu-mi vine să cred!

Oamenii continuă să vină. Unii dintre ei sunt prietenii lui Caylee – țipă

când o văd, o îmbrățișează și îi spun cât de tare îi simt lipsa la Straight Wharf.

— Tipul nou este un neisprăvit. Îi trebuie mai mult tupeu!

Îi spun cât de mult le plac bluza, pantalonii, pantofii ei.

— Le avem la vânzare, le spune Caylee.

Oamenii se tot adună; toată lumea vrea să vadă ce se întâmplă. Fish acceptă să fie mângâiat pe cap și scărpinat pe spate. Coada lui, băgată între picioarele din spate, se mișcă la fiecare client nou. Îi place să fie în centrul atenției. Cineva îi dă o mână de popcorn; altcineva îi strecoară o felie de pâine prăjită cu avocado. I se va face rău mai târziu, Harper este sigură de asta, însă acum este, fără îndoială, fermecător.

Joan Osborne cântă *Midnight Train to Georgia*, iar o parte din femei cântă împreună cu ea.

— Superpetrecere, se aude o voce de bărbat.

Harper se întoarce – este Ramsay. E îmbrăcat la patru ace, ca întotdeauna: cămașă cu dungi albastre, cu mâneci frumos suflecate, cravată albastră imprimată cu mingi de plajă, pantaloni la dungă. Mocasini fără șosete. Zâmbește ștregărește.

— Nu am văzut niciodată magazinul atât de aglomerat. Niciodată. Nici măcar pe aproape. Privește peste umărul lui Harper, către Meghan.

— Spune tu, Meghan, câți cumpărători au intrat în același timp aici, exceptând ziua de astăzi: cinci?

— Patru, spune Meghan. Și chiar și aceste ocazii pot fi numărate pe degetele de la o mână.

— Totul i se datorează lui Caylee, spune Harper. Îți mulțumesc că ai recomandat-o! Această petrecere a fost ideea ei și, după cum vezi, este atracția serii.

Harper și Ramsay privesc grupul de femei frumoase care o înconjoară pe Caylee în semn de admirație. Harper simte o undă de gelozie – nu pentru ea, ci pentru Tabitha. Chiar dacă Tabitha a fost cea care l-a părăsit pe Ramsay, cu siguranță nu i-a fost ușor să îl vadă că iese cu cineva atât de tânăr și de atractiv precum Caylee.

— Caylee este o fată bună, spune Ramsay. Și vocea, și privirea îi sunt prietenoase. Am crezut că va fi o fantezie să ies cu cineva de 22 de ani. În plus, am vrut să o necăjesc pe sora ta...

— Mda, spune Harper.

— Însă a fost ca și când aș fi avut grijă de un copil. Plânge când se

îmbată.

— Nu asta face toată lumea? spune Harper.

— Și trebuia să îi explic anumite lucruri, spune Ramsay. Nu știa cine a fost Van Morrison. Nu știa cine a fost Bob Dole. Și de ce ar ști? Era un copil când el a candidat la președinție.

— Exact, spune Harper, gândindu-se la Drew – bietul Drew, care i-a declarat iubirea și și-a schimbat statusul pe Facebook: într-o relație. Ei bine, magazinul acesta are nevoie de energia ei tinerească, de ideile ei moderne.

— Mă bucur că totul merge bine, spune Ramsay. Am trecut doar să vă încurajez și să vă aduc aminte că duminică mergem pe plajă. Trec în jurul prânzului să vă iau pe tine și pe Ainsley.

— Oh! spune Harper. Încă este agitată de întâlnirea pe plajă, însă nu poate găsi o scuză ca să scape. În regulă.

Ramsay îi face bezele lui Ainsley în drum spre ieșire.

— Ne vedem duminică.

•

Ramsay nu este primul bărbat de la petrecere. Până în jurul orei 17.00, în magazin vin tot felul de bărbați. Unii sunt ospătari la restaurante, purtând deja tricouri albe și șorțuri negre înnodate în talie, dar sunt și tipi care tocmai s-au întors de la pescuit și de pe terenul de golf. Este și un puști bine făcut, îmbrăcat cu cămașă și cravată, care arată de parcă ar fi ieșit din biroul lui Ramsay. Toți acceptă timizi puncti de la Caylee, apoi caută cu stângăcie ceva ce ar putea cumpăra pentru iubitele lor. Majoritatea nu au nici cea mai vagă idee. „Ce mărime ar trebui să iau?” Țin în mână o fustă mărimea 14 și pantofi mărimea 38. Precum Caylee, Ainsley încearcă să le dea o mână de ajutor – îi știe pe unii dintre acești tipi și pe partenerile lor iar Meghan încurajează cumpărăturile de moment la casă. Încep cu un bol mare de sticlă plină cu chiloți tanga din dantelă. Meghan vinde cel puțin câte o pereche fiecărui bărbat care pleacă din magazin.

Prince cântă *Kiss*. Se aude un chiot colectiv și femeile încep să danseze. Ainsley dă fuga la iPod și face pe DJ-ul. În curând magazinul arată precum South Beach la ora 3.00. Meghan face ochii mari.

— Devine din ce în ce mai incredibil.

Ainsley pare fericită, iar Harper se simte împlinită. Tabitha și Eleanor se pot supăra din cauza petrecerii, pot susține că Harper scade valoarea brandului ERF, luându-l în derâdere și batjocorindu-l, însă niciuna nu poate contrazice expresia de pe chipul lui Ainsley.

Tocmai când Harper se felicita singură, lui Ainsley îi piere zâmbetul într-o clipită.

Harper privește către ușa de la intrare. Două fete tocmai intră la braț în magazin. Una din ele are părul negru, cealaltă – blond căpșună, iar amândouă, la fel ca Ainsley, par mai în vârstă decât sunt. Cea cu părul negru apucă lacom un pahar de puncti, însă Caylee îi ia paharul din mână și îl ridică pentru ca fata să nu-l ajungă.

— Îmi pare rău, dar trebuie să îmi arătați buletinele.

— La o petrecere cu acces liber? spune fata cu părul negru. O petrecere cu acces liber într-un magazin al unei bătrâne demodate?

Harper este cât pe ce să se ducă și să îi spună vreo două fetei arțăgoase, însă Ainsley i-o ia înainte.

— Emma, spune ea. Candace.

— Bună, Ainsley, spune Emma, prefăcându-se surprinsă.

— Am venit să cumpărăm o rochie pentru Candace. Teddy o scoate la cină diseară.

Ainsley încuviințează din cap, iar Harper îi observă încleștarea de pe chip.

„Păstrează-ți calmul! Poți s-o faci”.

— Unde vă duceți? întreabă Ainsley.

Candace ridică din umeri.

— Ventuno.

— Drăguț, spune Ainsley.

— Astăzi i-a trimis flori, zice Emma. Vrea ca ea să își prindă una în păr diseară. Nu este cel mai romantic lucru pe care l-ai auzit vreodată?

Ainsley are privirea împietrită, iar Harper simte un fior pe șira spinării. În clipa aceea, Ainsley arată exact ca Tabitha. Harper știe ce urmează: „Du-te naibii, Emma!” „Haide, spune-o!” Dar înainte ca Ainsley să apuce să vorbească, se aude un țipăt, suficient de tare încât să acopere Hollaback Girl. Sunetul se oprește instantaneu. Meghan e cea care a țipat. Stă cu picioarele arcuite, iar apa țâșnește din ea pe luxosul covor gri argintiu din magazinul ERF.

— S-a rupt apa! strigă ea. Vine bebelușul!

Tabitha

Nu îi vine să creadă cât de liberă se simte când coboară cu mașina de pe feribot, în Oak Bluffs.

Pentru prima dată de foarte mult timp, Tabitha nu trebuie să poarte de grijă nimănui – nici mamei, nici fiicei. Este liberă să facă tot ce își dorește. Poate fi *ea*. Asta chiar este o noutate!

Harper, desigur, a trăit astfel ani întregi. L-a avut pe Billy, însă el a fost complet diferit de Eleanor. Nu a avut pretenții, nu a cerut și nu făcut presupuneri; nu a avut așteptări imposibil de realizat. Lui Harper i-a fost atât de ușor!

Tabitha conduce pe Circuit Avenue în Oak Bluffs, pe lângă un loc numit Ritz, care are o reclamă – *Muzică live diseară* – și emană un miros de burgeri făcuți pe grătar de îți lasă gura apă.

Burgeri. Muzică live. Tabitha își va duce lucrurile acasă la Billy și se va întoarce să ia cina la Ritz. Numai gândul la asta o face să se simtă alt om.

•

Casa lui Billy chiar arată rău. Duhnește a țigări și a câine – pe Tabitha o trec fiorii imaginându-și-l pe Fish făcându-și nevoile și împrăștiindu-le prin toată casa ei – și totul este lăsat în paragină, vechi, demodat și urât. Billy a trăit mereu bine, însă nu a investit niciodată în casa lui. Mobila lui din casă ar fi lemn de foc pentru oamenii străzii. Fotoliul – uh! Bucătăria – dezgustătoare!

Tabitha nu poate face nimic dacă nu se organizează. Merge la primul etaj, scrie pe o listă ce trebuie să facă, dacă Harper este de acord cu ea: să scoată covorul, să lustruiască pardoseala, să golească bucătăria – în ciuda faptului că ea nu gătește, visul Tabitheii dintotdeauna a fost să renoveze o bucătărie –, să văruiască tot, să cumpere un vas de toaletă nou, o chiuvetă, corpuri de iluminat – pare că Billy a adus pe insula aceasta doar cele mai urâte corpuri de iluminat din tinerețea lui și le-a instalat în casă – și să comande mobilă nouă de la Houzz, Wayfair, One Kings Lane! Tabitha a accesat aceste site-uri ani întregi, visând la camerele pe care le va amenaja într-o zi.

Sus la etaj, evaluează dormitoarele – camera tatălui ei și camera în culorile lavandei, care a fost a lui Harper; posterul cu Hootie & The

Blowfish încă atârnă pe perete. În al treilea dormitor, fosta cameră a Tabithe, mocheta bej îngrozitoare este încă acolo, însă pereții sunt vopsiți cu un albastru-deschis. Atât de mult să fi trecut de când stătea aici? Nu își mai amintește. Fereastra de deasupra patului mare, îngrijit, dă înspre curtea interioară. În această perioadă a zilei, în cameră pătrund din plin razele de soare auriu. Billy ar fi putut să o folosească pe post de birou în locul mesei de jos. Sau, la fel ca în alte case, camera ar fi putut avea un aparat nefolosit pentru gimnastică sau mobilă veche. În schimb, este curată și goală, exceptând patul, de parcă o aștepta pe ea să se întoarcă.

Închide ochii și lacrimile încep să curgă. „Sunt aici, tati. Acum sunt aici”.

Tabitha a făcut câteva investigații: în contul lui Billy sunt 90.000 de dolari. Pentru a face ceea ce își imaginează ea, va trebui să folosească toată această sumă și să apeleze la propriile economii. Fapt care o sperie puțin, având în vedere că Ainsley va merge la colegiu peste doi ani, însă Tabitha îi va recupera după vânzare și, cum ea este cea care va face toată treaba, își va lua și un salariu. Nu trebuie decât ca Harper să fie de acord. Harper nu este de acord cu renovarea pentru că este timidă și lipsită de imaginație. Nu își dă seama de ce este capabilă Tabitha.

Înainte să plece la cină, își amintește că trebuie să le sune pe Ainsley și pe Harper și să le spună că se află acolo.

Nici Ainsley, nici Harper nu răspund la telefon. Cumva este de înțeles. Magazinul este deschis până târziu vinerea, așa că probabil lucrează amândouă. Sună la magazin, dar nu răspunde nimeni. Tabitha încearcă să își dea seama ce se întâmplă și are o presimțire rea. Apoi, o clipă mai târziu, Meghan sună de pe telefonul ei. Se află în depozit – Tabitha își dă seama de asta după ecoul vocii ei.

— Tabitha? spune Meghan.

— Pot vorbi cu fiica mea, te rog? întreabă Tabitha. Sau cu sora mea?

— Hm, spune Meghan. Sunt ocupate.

— Ocupate? spune Tabitha.

Își imaginează ce a vrut să spună: „Au plecat de la muncă mai devreme ca să bea un cocktail la Gazebo”. Începe să tremure de furie și de frustrare. Nu ar fi trebuit să o lase pe Ainsley în grija lui Harper.

— Ocupate cu clienți, spune Meghan.

— Amândouă? spune Tabitha.

— Amândouă, confirmă Meghan. Suntem ocupate acum.

— Ocupate? repetă Tabitha.

Pare o mare minciună. În toți acești ani de când administrează magazinul, nu l-ar fi descris niciodată ca ocupat. Nu este genul de locație ocupată, în ciuda eforturilor ei de a diversifica stocul de marfă. Magazinul ERF este asemenea galeriei de artă din oraș; e doar pentru cumpărătorii interesați și serioși. Iar Eleanor refuză să facă orice fel de reduceri. În franceză, *reduceri* înseamnă *murdar*, iar Eleanor exact la asta se duce cu gândul când aude cuvântul. Este murdar. Fiecare articol marca ERF poartă amprenta perioadei clasice, o calitate care nu ar trebui să fie niciodată scontată. Din când în când, un grup de femei înstărite coboară din iahtul imens al cuiva și se întrec în cumpărături, însă genul acesta de comportament s-a cam rărit odată cu criza financiară din 2008.

— Vrei să îmi spui că amândouă sunt acolo, dar atât de ocupate încât nu pot veni la telefon?

— Exact asta încerc să îți explic, spune Meghan. Iar eu ajutam pe cineva când ai sunat pe telefonul fix.

Face o pauză, iar Tabitha i se pare că aude muzică și voci; aude un câine lătrând. Un câine? Cu siguranță i se pare.

— Ar trebui să închid...

— În regulă, spune Tabitha. Încă are suspiciuni, însă stomacul ei chiorăie și se gândește numai la burgerii și la muzica live de care va avea parte în curând. Ar trebui să întrebe cum merge sarcina lui Meghan, însă nu vrea ca răspunsul să îi strice seara. Cât timp Meghan deține controlul, Tabitha nu are de ce să se îngrijoreze dacă în magazin este un câine, dacă marfa a fost redusă sau dacă alt protocol nu a fost respectat. Când Meghan va intra în travaliu, va fi altă poveste. Spune-i uneia din ele să mă sune când se eliberează. Oricare. Sau amândouă.

— În regulă, zice Meghan, nerăbdătoare să termine conversația.

Tabitha se holbează la telefon. Ar trebui să se îngrijoreze pentru magazin? Probabil că da, dar nu vrea să facă asta. Pleacă la Ritz.

•

Să iasă singură într-un oraș străin este o experiență neobișnuită, dar, în loc să se gândească la asta, Tabitha este încântată. A încercat să se îmbrace decent – pantaloni AG Stilts albi și un top roz cu portocaliu Trina Turk –, și-a strâns părul într-o coadă de cal și s-a machiat puțin, încercând să pară că nu pune mare preț pe această ieșire.

Privită din exterior, Ritz Café pare o tavernă. Îi pasă Tabitheii de lucrul acesta? Are de gând să se poarte ca o snoabă? Nu. Intră cu un zâmbet sigur, accesoriul ei cel mai de preț.

Barul este întunecat, plin de fum și de oameni. Tabitha se gândește să plece – înapoi în FJ40-ul ei confortabil, înapoi la Vineyard Haven, înapoi în casa lui Billy. Iar mâine, înapoi în Nantucket. Însă aude niște acorduri de chitară, iar când se întoarce, vede un tip în blugi și tricou Mocha Mott stând pe un scaun cu microfonul în față. Pe panoul negru din spatele lui scrie: *Unicul Franklin Phelps din Vineyard*. Unicul Franklin Phelps din Vineyard e aproape de vârsta Tabitheii și este incredibil de atrăgător. Are părul negru, ciufulit și ochi căprui mari și ține chitara neglijent pe un genunchi. Când *Unicul Franklin Phelps din Vineyard* o zărește pe Tabitha, îi face cu mâna, iar ea se gândește: Mă cunoaște!

Dar apoi își dă seama.

Franklin începe să cânte *Carolina in My Mind* de James Taylor și lumea aplaudă.

În ciuda aglomerației, la bar este un scaun liber. Tabitha se așază și îi zâmbește barmaniței, o femeie tânără cu ochii limpezi și un zâmbet prietenos.

— Bună, Harper, spune ea. Nu te-am văzut de mult! Vrei o bere sau un shot?

Tabitha deschide gura să o corecteze pe tânără: „Nu sunt Harper”. Dar în bar este gălăgie și se pare că fata o place pe Harper, așa că Tabitha nu vede nimic rău în faptul că aprobă. Bere sau shot? Desigur. Tabitha n-a băut în viața ei o bere și un shot. Poate că a ratat asta. A pierdut distracția.

I se aduc băuturile – un pahar înalt plin cu bere, din care aproape jumătate este spumă, și un shot cu un lichid maro purpuriu. Tabitha ridică paharul de shot să îl miroase ușor.

Dumnezeule! Jägermeister.

Îl dă pe gât încercând să nu plângă și apoi ia o gură mare de bere. Simte imediat o arsură în piept. Însuși Franklin Phelps din Vineyard cântă *Wild World* al lui Cât Stevens, una dintre piesele ei preferate. Tabitha strigă asemenea unei admiratoare. Este atât de rușinată că a scos un asemenea sunet, încât bea mai mult din bere.

„Deci asta înseamnă să fii ca Harper”.

•

Un bărbat stă lângă ea la bar. Este înalt și arătos. Poartă o cămașă roșie

cu alb cu mâneci suflecate și o șapcă de golf cu numele unei bănci, chiar dacă afară este întuneric.

Spune:

— Ce faci, frumoaso?

Tabitha își dă ochii peste cap.

— Arăți ca o turistă, spune omul cu șapcă. Îi face semn barmaniței și imediat un gin și un tonic îi apar în față. Bea aproape totul dintr-o înghițitură. Ești turistă? Nu-mi spune: lasă-mă să ghicesc. Ești din New Canaan, corect? Sau nu, stai: Greenwich!

Tabitha se simte jignită. Dacă cineva arată ca un turist sau cel puțin nu ca un localnic, atunci el este acela. Poartă un ceas Audemars Piguet cu o curea neagră din piele de reptilă, despre care Tabitha știe că l-a costat o sumă din cinci cifre. Are ceva care arată că a dus o viață privilegiată, cu școli particulare și mulți bani.

— Niciuna, spune Tabitha. Locuiesc în Nantucket.

Bărbatul cu șapcă își dă capul pe spate și râde.

— Ce coincidență! spune el.

Ea îl privește uimită. Coincidență? Îl cunoaște pe tipul ăsta?

— Sunt bărbatul din Nantucket, spune el.

Tabitha închide ochii și speră ca, atunci când îi va deschide din nou, acest ticălos să fi plecat deja. Dar... e tot acolo. Vede un nou shot de Jägermeister, care a apărut de nicăieri. Îl dă pe gât fără ezitare.

— Știi, am fost în Nantucket, spune omul cu șapcă. La Chicken Box. Ai fost vreodată acolo? Super bar, muzică live, dar nici urmă de pui. Nici măcar o singură bucată de pui.

Când se oprește muzica, zgomotul mulțimii se aude mai tare. Tabitha și-ar dori să scape de tipul ăsta; este beat. Dar măcar are cu cine sta de vorbă, așa că îi va mai acorda o șansă de 30 de secunde.

— Nu am fost de mult la Chicken Box, spune ea. Cercetează barul cu privirea, căutând bucătăria. Lucrează cineva aici? Știi cumva dacă mai pot comanda un burger? Sunt lihnită.

Bărbatul cu șapcă este total indiferent la spusele ei.

— Unde este soțul tău?

— Nu sunt căsătorită, spune Tabitha.

— Ești divorțată? întrebă bărbatul cu șapcă. Ai venit în Vineyard cu pensia ta mare în căutare de aventură?

Până aici, se gândește Tabitha. Nu mai suportă. Tipul acesta este atât de

ticălos, încât îl întrece pe căpitanul Peter. Unde sunt toți oamenii amabili, normali? Cei cu joburi interesante, cu un simț al umorului dezvoltat și cu inima bună, plină de compasiune? Sunt la casele lor, se gândește ea. Cu soțiile lor și cu copiii educați. Cu siguranță, nu sunt la bar, căutând să agațe femeii ca ea. Trebuie să cunoască pe cineva în timpul zilei. Ar trebui să iasă la o plimbare cu barca sau la golf.

Trebuie să scape urgent de bărbatul cu șapcă, însă barul este aglomerat și nu are unde să se ducă. Apoi Tabitha simte o mână pe umăr. Se întoarce și îl vede pe Franklin Phelps ținând chitara la gât de parcă ar fi fost o găscă sugrumată.

— Harper! spune el. Credeam că ai plecat pentru totdeauna.

Bărbatul cu șapcă dă pe gât restul băuturii și se ridică în picioare, legănându-se ca un copac în vânt.

— Hei, stăteam de vorbă cu turistul!

— Dă-te la o parte, amice! spune Franklin Phelps. Îl dă deoparte cu cotul pe bărbatul cu șapcă și se așază pe scaunul lui. Apoi îi face cu ochiul barmaniței prietenoase și îi spune: Caroline, poți să îmi aduci un Guinness și un shot de Jameson, te rog?

Bere și shot, își spune Tabitha în sinea ei. Pentru o clipă, simte că începe să pună lucrurile cap la cap.

Bărbatul cu șapcă își îndreaptă umerii.

— Aici era locul meu.

— Du-te acasă, prietene, spune Franklin. Ești beat.

— Tu ești soțul? întreabă bărbatul cu șapcă. Se uită la Tabitha cu o privire de asasin. Sau doar i-o tragi?

Imediat, Franklin Phelps se ridică. Îl împinge în bar, iar bărbatul cu șapcă se lovește amețit de stativul de microfon și de scaunul lui Franklin. Nici măcar nu încearcă să se ridice.

— Este Tripp Malcolm, spune barmanița Caroline. Are casa aia mare de la capătul Tea Lane.

— Nici că... Franklin Phelps ia o înghițitură de Guinness, îi face cu ochiul Tabitheii și dă pe gât shotul de whisky. Nici că îmi pasă. Eu nu depind de banii câștigați vara.

Tripp Malcolm se ridică și îl atacă pe Franklin ca un taur.

Franklin apucă berea și se dă abil din calea lui, așa că Tripp se izbește de bar și sparge un pahar.

— Până aici. Ieși afară, Tripp! spune Caroline. Face semn din cap către

Franklin și Tabitha. Nici eu nu depind de banii de vară.

Franklin arată înspre Tabitha.

— Trece băuturile lui Harper pe nota mea de plată, Caroline. Plecăm.

*

Tabitha se trezește la ora 3.00 într-un dormitor necunoscut... lângă Franklin Phelps.

E adevărat, se gândește Tabitha. Îi mângâie bicepsii lui Franklin, iar el se excită, întinde o mână în jurul ei și o prinde de fund.

Își pune picioarele peste ale lui. E adevărat!

El își ridică privirea spre ea și o sărută.

— Nu am dorit pe nimeni așa până acum.

I-ar plăcea să creadă că este adevărat. Pentru ea cu siguranță este. Sexul de plăcere cu Wyatt a durat fix opt săptămâni, apoi a rămas însărcinată. După despărțirea de Wyatt, a ieșit cu Monroe, fiul unei prietene de-ale lui Eleanor. Era elegant și mergea foarte înțepat; făcea sex după ce făceau amândoi duș. Iar asta spune tot.

Și sexul cu Ramsay a fost în regulă pentru o vreme, dar apoi a devenit obositor atât fizic, cât și emoțional. Ramsay își dorea cu disperare să o satisfacă. Totul era pe fugă, pentru ca apoi să o ia la întrebări. I-a plăcut mai mult deasupra sau dedesubt? Pe burtă? Cu luminile aprinse sau stinse? Ce părere a avut de uleiul pentru masaj? A avut orgasme mai intense sau mai puțin intense față de cele de joi? Pentru că lui i s-au părut mai intense cele de joi. De asemenea, lui Ramsay nu îi plăcea să facă sex după ce consumau alcool pentru că, citise el, alcoolul amorțea terminațiile nervoase ale femeii și nu își dorea ca ea să aibă o experiență sub medie – sau, ferească Dumnezeu, una de care să nu își amintească în totalitate. Serios? Ce rost avea să ieși să bei ceva dacă apoi nu te puteai bucura de o partidă de sex sălbatic? Consumul de alcool reducea inhibițiile; acela era momentul să încerci lucruri de care poate te-ai fi rușinat când erai treaz. Însă Ramsay nu vedea lucrurile la fel.

•

Tabitha mai mult îl savurează pe Franklin decât să îl sărute și curând după aceea îl devorează. Este plin de viață – dulce, fermecător, puternic. Degetele lui îi cuprind brațele, aproape învinețind-o; buzele lui îi sărută o parte a gâtului dureros de excitantă. Când degetele lui îi ating sfârcurile, geme. Niciodată nu s-a mai simțit atât de bine – dorința, efortul de a nu țipa, de a nu înjura, de a nu termina. Își încolățește picioarele în jurul lui. Pentru

prima oară în viața ei, Tabitha se lasă în voia instinctului animalic. Ea este femeie, Franklin este bărbat, fac sex, este ceva normal, e firesc. De ce nu a avut sexul un asemenea impact asupra ei înainte? S-a bucurat de el sau l-a suportat, însă nu a fost niciodată o revelație.

Până acum. Franklin.

„Chiar se întâmplă”.

Nu îl cunoaște aproape deloc, dar ce contează?! Se potrivesc. S-au prins unul de celălalt ca două piese de puzzle. Cu mâinile lui încleștate pe talia ei, Tabitha îl călărește până când țipă amândoi. Se prăbușește peste el, epuizată.

El îi spune:

— Ești cea mai irezistibilă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea râde.

— Cum rămâne cu sora mea? Arată exact ca mine.

— Ești atât de diferită de Harper! spune el. Mai elegantă, mult mai cooperantă, mai grațioasă. Este amuzant, însă abia acum îmi dau seama cât de diferite sunteți.

— Da, sigur, spune Tabitha.

Nu-i mărturisise că ea nu este Harper, ci sora ei geamănă, decât când ieșiseră pe Circuit Avenue.

— Ah, a spus Franklin, am auzit că există o soră geamănă.

— Eu sunt Tabitha Frost, a spus ea. Îmi pare foarte rău să te dezamănesc.

În acel moment, Franklin a luat-o de mână.

— Glumești? a zis el. Este cea mai bună veste din seara asta.

*

Franklin îi cuprinde bărbia în palmă.

— Nu aș fi adus-o niciodată pe Harper acasă. Să îți minte asta! Am fost prieten cu ea...

— Ai fost? spune Tabitha.

— Am fost? Sunt, presupun. Nu știu. A făcut niște alegeri discutabile.

— Se culca cu doctorul tatălui nostru, spune Tabitha.

— Reed Zimmer, șoptește Franklin.

— Știi povestea? întreabă Tabitha. Toți locuitorii din Vineyard au aflat-o?

— Aproape, răspunde Franklin.

— Eu nu sunt Harper, șoptește Tabitha.

— Știu, spune Franklin. Îmi dau seama de asta.

Începe să fredoneze *Here Comes the Sun* al celor de la Beatles. Vocea lui este atât de curată și de originală, încât aproape că îi dă curaj Tabitheii să cânte împreună cu el. Și chiar asta face, creând un moment atât de romantic, încât ea chiar crede că vocea ei sună bine. Când termină de cântat, se cuibărește la pieptul lui, iar el îi mângâie umărul.

— Știi ce? spune ea.

— Ce?

— Sunt lihnită.

— Rămâi aici, spune el.

•

Este cea mai bună mâncare pe care a mâncat-o vreodată la ora 4.00, poate chiar cea mai bună pe care a mâncat-o vreodată: un sandviș cu păstramă, cașcaval, murături și muștar cu hrean în chiflă portugheză, pe care Franklin a pus-o pe grătar până când pâinea s-a făcut maronie-aurie, iar cașcavalul s-a topit, transformând totul într-o nebunie delicioasă.

Își mănâncă sandvișurile în pat, iar când Franklin desface două cola reci, prima înghițitură pe care o bea Tabitha este atât de acidulată și de rece, încât îi dau lacrimile.

Sandvișul este ridicol de delicios.

— Chiar te pricepi la gătit, spune ea cu gura plină. Se bucură că mama ei nu o poate vedea acum din mai multe motive. Înghite repede o bucată de castravete murat căzută pe așternut. Deci, cine ești *tu*?

•

Franklin George Phelps: are o soră, Sadie, cu 18 luni mai tânără. Părinții lui, Al și Lydia Phelps, încă sunt împreună. Locuiesc într-o casă în Katama, casă pe care tatăl lui a moștenit-o de la părinți, care au folosit-o pe post de casă de vacanță. Al și Lydia au izolat casa și i-au crescut acolo pe Franklin și pe Sadie. Al a fost directorul liceului din Martha's Vineyard timp de 35 de ani și Lidia a făcut plăcinte. Acum, iarna merg în Vero Beach.

— Este ciudat că nimeni din Vineyard nu are tulburări bipolare, spune Franklin. Insula aceasta este într-un fel vara și complet diferită iarna.

— La fel se întâmplă în Nantucket, spune Tabitha.

De multe ori se întreabă dacă nu cumva aceasta este cauza problemelor lui Ainsley. Iernile sunt liniștite și plictisitoare. Este prea frig să ieși din casă, dar nu ai nimic de făcut în casă. Totul este închis. Toată lumea pleacă. Pe de altă parte, vara sunt prea multe de făcut și nu îți ajunge timpul să le faci pe toate. Tabitha lucrează mereu și are angajamente sociale aproape în

fiecare seară. Oamenii care vin în Nantucket sunt înstăriți și privilegiați, chiar și copiii. Mai ales copiii! Au acces la iahturile părinților; au acces la pastilele părinților. Fete precum Ainsley și Emma se zbat să țină pasul, iar Tabitha știe lucrul acesta.

Franklin a reușit să se descurce mai bine decât majoritatea puștilor, spune el. Juca pe post de fundaș în echipa de fotbal și cânta în garaj cu trei tipi din clasa lui.

— Cred că ai fost un adevărat armăsar, spune Tabitha.

Simte o gelozie pe fetele care cu siguranță i-au trecut prin așternut. Probabil fiecare fată atrăgătoare din Vineyard. Tabitha este atât de fermecată, încât nu își poate imagina un bărbat mai șarmant decât Franklin Phelps – nici Clooney, nici Pitt, nici Downey junior.

— Am avut o iubită, spune Franklin. Aceași iubită din clasa a șaptea până în primul an de facultate. Patti Prescott.

Oftează adânc, iar Tabitha își dă seama că este vorba despre o suferință mai veche. Ea pune farfuriile goale pe noptieră și se bagă din nou sub pătură.

— Ce s-a întâmplat cu Patti?

— Era genială, spune Franklin. A intrat la Williams. Dar a venit acasă la jumătatea primului semestru. Eu studiam un semestru la Londra. Știam că se luptă cu depresia, pentru că erau zile când nu se putea da jos din pat. O sunam de la telefonul public, însă nu puteam sta de vorbă mai mult de câteva minute. Părinții ei au dus-o la un psihiatru, psihiatru i-a prescris niște medicamente și toți au crezut că își revine.

Tabitha își trage pătura până la bărbie. „Ai pierdut vreodată pe cineva?”

— S-a sinucis în garajul părinților ei, spune Franklin. Sufocare cu monoxid de carbon.

— Oh, nu! spune Tabitha. Îmi pare atât de rău...

— A fost dificil, spune Franklin. Multă vreme m-am considerat vinovat.

— Vinovat? întreabă Tabitha. De ce?

— Ar fi trebuit să vin acasă, răspunde el. Ar fi trebuit să vin acasă și să o salvez. Însă nu am făcut-o. Eram prea ocupat să golesc halbele la Flask în Hampstead, să joc rugby și să cânt pentru bani în Regent's Park. Cred că părinții ei mă consideră vinovat. Este o insulă mică; mă cunoaște toată lumea. Cred că mai mulți oameni mă consideră vinovat.

— Nu-i adevărat, spune Tabitha. Cu siguranță nu.

— E în regulă, zice Franklin. Bârfa este ceva obișnuit pe insulă, iar

insula este casa mea. Îmi place aici. O sărută până când o ia cu amețea. Se întâmplă.

*

Se trezește în plină zi, iar Franklin a dispărut.

— Hei?! strigă Tabitha.

Ușa de la baie este deschisă. Tabitha zărește periuța de dinți a lui Franklin într-un pahar lângă chiuvetă. Nu a avut ocazia sau curiozitatea să analizeze locul noaptea trecută când au venit, însă se simte ușurată să vadă doar o singură periuță de dinți. Este burlac, așa cum a spus. A spus el asta? Sau doar a presupus ea? Se uită pe noptieră: farfuriile de sandvișuri nu mai sunt acolo.

Tabitha se dă jos din pat și își găsește hainele – pantalonii ei albi sunt azvârliți pe un scaun, topul roz Trina Turk e pe podea. Poate afirma cu certitudine că nu a mai făcut asta înainte: să se culce cu o persoană aproape necunoscută – bine, fie, complet necunoscută – și apoi să se trezească în casa necunoscutului, obligată să se îmbrace cu hainele purtate cu o seară înainte și să caute drumul spre casă.

Unde se află?

Privește pe fereastră și își vede FJ40-ul pe stradă.

Da, se gândește ea. Își amintește că Franklin s-a oferit să conducă până aici.

Se îmbracă și se furișează jos pe scări.

— E cineva?

În casă este liniște.

Merge prin living în vârful picioarelor, pe lângă canapeaua din catifea verde-închis cu perne asortate de diferite texturi și modele. Mâna unei femei? În bucătărie găsește un ibric cu cafea, plicul ei – slavă Domnului! – și un bilet: „A trebuit să plec la serviciu. Mulțumesc pentru o noapte minunată! Pupici!”

Tabitha lasă biletul din mână și caută portofelul și telefonul în geantă. Sunt amândouă la locul lor.

Citește din nou biletul. „A trebuit să plec la serviciu”. Unde lucrează Franklin? I-a spus? Mai are un alt job în afară de cântatul la chitară? A studiat un semestru în străinătate, în Londra, dar a spus ce studia? Nu a văzut ce mașină conduce. A fost vreo mașină sau vreo

camionetă pe alee când au ajuns aici? Habar nu are. Trebuie să fi fost, altfel cum a plecat la serviciu?

„Mulțumesc pentru o noapte minunată!” Ei bine, chiar a fost o noapte minunată, dar faptul că i-a mulțumit nu-i miroase a bine. Nu scrie că se vor vedea din nou și nu i-a lăsat numărul de telefon.

Este clar că s-a îndrăgostit.

A fost doar o aventură de-o noapte, își spune în sinea ei. Doar pentru că a considerat-o una dintre cele mai tari nopți din viața ei nu înseamnă că și el a simțit la fel. Bărbații nu iau în serios astfel de distracții.

Dar cum rămâne cu ce a spus? „Nu am dorit pe nimeni așa până acum”. Probabil că la fel le spune tuturor fetelor pe care le aduce acasă. De ce n-ar face-o? Este o metodă foarte eficientă. Și faptul că i-a zis că este irezistibilă? Și sandvișul? Oare face sandvișuri delicioase cu păstramă pentru toate cuceririle lui? Oare există și alte cuceriri? Este cântăreț într-un bar – normal că există și alte cuceriri.

Și cum rămâne cu povestea despre Patti Prescott, pe care i-a împărtășit-o? A lăsat-o să pătrundă în sufletul lui tandru și bun. Aceea a fost o conversație reală, matură; a fost intimă.

Tabitheii nu-i vine a crede că nu i-a lăsat numărul sau măcar să i-l ceară pe al ei. Nu-i vine a crede cât de mult îi pasă. Probabil că Franklin își imaginează că este genul de femeie care face mereu asta. Nu e mare scofală pentru el. De ce ar fi pentru ea? Trebuie să și-l scoată din cap.

Își pune o ceașcă de cafea. Mai este o carafă bej, din ceramică, iar bolul cu zahăr este plin. Îi vine să caute prin frigider și prin dulapuri. Ar vrea să analizeze cu atenție toate fotografiile de pe rafturile din living, să vadă fotografiile cu familia lui, poate chiar și cu Patti Prescott. Dar ce rost are dacă tot nu îl va revedea?

Ia o înghițitură de cafea, apoi lasă ceașca pe bufet. La vederea ceștii, el se va gândi automat la ea. Este tentată să îi lase numărul ei, dar i se pare un gest prea îndrăzneț și nu are de gând să își petreacă următoarele zile întrebându-se dacă el o va suna sau nu.

Este o insulă mică, se gândește ea. Dacă vrea să o vadă, va găsi o modalitate.

•

Când se întoarce la casa lui Billy, își dă seama că nu a mai aflat nimic nici de Ainsley, nici de Harper. E abia 8.20, iar magazinul se deschide la ora 10.00, așa că nimeni nu a ajuns încă acolo. Tabitha nu prea are încredere nici în Harper, nici în Ainsley ca să afle adevărul despre ce se întâmplă, așa că sună pe mobilul lui Meghan.

După cinci apeluri, Meghan îi răspunde foarte obosită.

— Alo?

— Meghan? spune Tabitha. Eu sunt. Ești bine? I se pare că a trezit-o pe Meghan din somn, dar este sâmbătă, 1 iulie. Magazinul este deschis, iar Meghan trebuie să fie acolo.

— Sunt în regulă, spune Meghan. Apoi face o pauză. Sunt mămică.

— Ești... ce? întreabă Tabitha. Apoi își dă seama. Oh, Dumnezeule! Ai născut?

— Aseară la ora 20.00, spune Meghan. Un băiețel. I-am pus numele David Wayne Mitzak. A avut patru kilograme și o sută de grame și 58 de centimetri.

Brusc, ochii Tabitheii se umplu de lacrimi. Este atât de fericită pentru Meghan, dar în același timp gândul o poartă către Julian.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, Meghan. Felicitări!

— Mulțumesc, răspunde Meghan. Pauză din nou. Așadar, presupun că ai aflat despre petrecere.

— Petrecere? repetă Tabitha. Are un sentiment de bucurie combinată cu amărăciune. Ce petrecere?

— Oh, îmi pare rău, am crezut că... Dacă nu ai știut că am născut, m-am gândit că mă suni pentru că ești supărată pentru petrecerea de la magazin.

Tabitha pufnește nervoasă. O doare capul și trebuie să facă un duș, deși vrea să păstreze mirosul lui Franklin. A avut vreodată astfel de sentimente pentru alt bărbat? Nu, niciodată. Dar până și strălucirea ei pare neînsemnată în comparație cu ce aude: petrecere la magazin.

— Ce petrecere la magazin? întreabă ea pe un ton calm.

— Ca să fie clar, știam că nu vei fi de acord, spune Meghan. Le-am spus că este o idee groaznică, dar nu am primit suficiente voturi.

— Suficiente voturi de la cine? spune Tabitha. Harper, Ainsley și Mary Jo?

— Mary Jo a plecat de pe insulă, spune Meghan. Nu ți-a spus Harper? Marissa și Scott au mutat-o, în sfârșit, în Maryland.

În sfârșit, se gândește Tabitha. Oricum, vestea aceasta bună nu e suficientă pentru a o liniști.

— Spune-mi despre petrecere, Meghan!

— Vestea bună este că petrecerea a adus foarte mulți oameni în magazin, zice Meghan. Adică... foarte multă lume. Am avut încasări de peste 6.000 de dolari cu reducerile, înainte să mi se rupă apa.

— Ți s-a rupt apa la petrecere? spune Tabitha. Ți s-a rupt apa în magazin?

— Pe covor, spune Meghan. Îmi pare rău, Tabitha. Harper a spus că va suna astăzi la curățătorie. Nu doar pentru că mi s-a rupt mie apa, ci pentru că s-au vărsat multe pe jos.

— S-au vărsat pe jos? repetă Tabitha.

Probabil că acesta este singurul cuvânt din limba engleză pe care îl detestă.

— Am avut punci, spune Meghan. S-a numit punciul Foxy-Roxie. A fost făcut cu suc de coacăze.

— Suc de coacăze, rostește Tabitha.

Coboară vocea, amintindu-și că Meghan este la spital cu un bebeluș abia venit pe lume. Nu vrea să o supere și să fie vinovată că rămâne fără lapte. Tabitha se împiedică și cade pe fotoliul lui Billy. În ciuda faptului că este urât ca un șobolan păros, e foarte confortabil. Și-ar dori ca fotoliul să o înghită.

— Și am avut popcorn, spune Meghan.

Are vocea mai vioaie acum, iar Tabitha bănuiește că începe să-i surâdă rolul de bârfitoare – ori asta, ori e din cauza hormonilor. Ori poate că a așteptat în toți acești șapte ani să-i dea astfel de vești dezastruoase Tabitheii, pentru a-i plăti cu aceeași monedă pentru felul în care a fost tratată de ea și de Eleanor.

— Și Harper a preparat niște pâine prăjită cu avocado, cu diferite toppinguri. Au fost delicioase. Și au pus muzică. Muzică la volum tare. Oamenii dansau. Pe melodiile lui Beyoncé și Prince.

Tabitha închide ochii și își imaginează Snapchatul lui Ainsley: Harper și Ainsley dând noroc cu paharele de punci înainte să le verse pe covorul ciudat de scump, Meghan ghiftuindu-se cu pâine prăjită cu avocado până când i se rupe apa peste tot pe covorul acela, cupluri făcând Dumnezeu știe ce în cabinele de probă. Femei dansând pe *Little Red Corvette* și sfărâmând cu tocurile stiletto popcornul de pe covorul deja distrus. Tabitha nu este foarte sigură de ce e atât de șocată că Harper a considerat oportun să dea o petrecere în cel mai sacru și elegant spațiu de vânzări din Nantucket, printre rochii care costă între 700 și 1.400 de dolari bucata. Asta arată o crasă lipsă de rațiune, chiar și din partea lui Harper.

Tabitha se ridică de pe fotoliul lui Billy. Se înfurie pe calmul ei. Se sperie de calmul ei. Este evident care va fi următorul pas: trebuie să ia

înapoi feribotul spre Nantucket. Totuși, nu-i va spune lui Meghan, pentru că ar putea să o avertizeze pe Harper, iar Tabitha vrea să o ia prin surprindere.

Adoptă atitudinea lui Doris Day – fie ce-o fi!

Spune:

— Ei bine, vestea bună este că vom angaja pe cineva care să o înlocuiască pe Mary Jo.

— Am angajat deja pe altcineva, spune Meghan ezitând.

— Am angajat? spune Tabitha. Pe cine?

— Cred că mai bine ar fi să o suni pe Harper, zice Meghan.

— Despre cine este vorba? întreabă Tabitha.

Meghan spune:

— Îmi aduc bebelușul să îl alăptez. Ți trimit fotografii, îți mulțumesc că ai sunat. La revedere! spune și închide.

Tabitha privește lung cum numele lui Meghan dispare de pe ecran.

Harper a angajat pe altcineva și, din câte se pare, ei nu îi va plăcea această persoană. Normal că nu îi va plăcea! Trebuie să meargă acasă imediat și să preia controlul.

Ce este ciudat – nu, de fapt cu adevărat bizar și nou – este că nu vrea să facă lucrul acesta. Harper n-are decât să distrugă magazinul! N-are decât să înfrunte furia inevitabilă a lui Eleanor! N-are decât să mânjească întreg brandul ERF – pe care mama lor a început să îl construiască cu zeci de ani în urmă și pentru care și-a sacrificat căsătoria cu Billy! Tabitheii nu îi pasă. Nu va sări să salveze din nou situația. Nu va lua o nouă palmă destinată lui Harper.

Va sta liniștită. La urma urmei, ea și Harper au făcut o înțelegere. Harper este cea responsabilă pentru ce se întâmplă în Nantucket, iar ea pentru ce se întâmplă în Vineyard. Harper a făcut ce a vrut fără să o consulte, iar acum... Ei bine, acum ea va face la fel. Va renova această casă și la naiba cu Harper!

Tabitha cercetează livingul plină de energie.

Va transforma cocioaba într-un palat.

Ainsley

Se simte o trădătoare și o ticăloasă, însă duminică dimineață, când mătușa Harper merge la spital să îi ducă lui Meghan cadoul pentru bebeluș – după doar două ore de travaliu l-a născut pe David Wayne Mitzak Ainsley pretinde că are o migrenă.

— Vreau să dorm, spune Ainsley.

Harper o privește sceptică.

— Te rog, spune Ainsley. E ora 8.00 și e duminică.

— O cunoști pe Meghan de mai multă vreme decât mine, spune Harper.

— E o ticăloasă, zice Ainsley. Glumesc! Spune-i că o iubesc. Dar cine își botează copilul Wayne? Zici că este un nume din westernurile mute.

Harper clatină din cap.

— Nu scapi de mersul la plajă, spune ea. Ramsay vine la prânz.

— Bine, spune Ainsley. Dar acum trebuie să dorm.

— Îl las pe Fish să te supravegheze, spune Harper.

Ainsley își trage pătura peste cap.

•

Ainsley așteaptă până când Harper iese de pe alee, apoi mai stă șapte minute, în cazul în care Harper a uitat ceva. Apoi sare din pat, își trage pantalonii pe ea și își târșâie picioarele în șlapi.

Fish stă chiar la ușa ei, însă este un câine, nu o persoană; nu o poate pârî.

Ainsley iese pe ușă. Fish latră.

Se grăbește spre casa bunicii. Felipa a plecat în Boston să stea cu bunica, așa că nu trebuie să se ferească de nimeni. Prima dată verifică măsura de bar. A luat Grey Goose și nu a fost înlocuit. Se gândește să ia Mount Gay sau Johnnie Walker Black, dar nu poate risca să o miroasă mătușa Harper.

Așa că Ainsley coboară în pivniță. Ceasul arată că a trecut un sfert de oră. Ainsley simte parfumul Evening în Paris al bunicii, același pe care îl folosește și mama ei. Este parfumul tiranelor din viața ei.

Pivnița Seamless este asemenea unui subsol de morgă, doar că în locul cadavrelor spațiul este populat de manechine de croitorie fără cap, ceea ce o îngrozește pe Ainsley încă de pe vremea când era copil. Tabitha păstrează unul în living, pentru conversație, în ciuda protestelor ei. Ainsley cu siguranță a avut vreun coșmar legat de manechinele care prind viață sau se

zvârcolesc în agonie pentru că le lipsesc capetele și membrele, pentru că altfel nu își poate explica spaima. Știe că sunt făcute din polistiren și roșar, însă pe ea o duc cu gândul la trupuri diforme.

Ainsley își ține respirația, așa cum obișnuia să facă împreună cu prietenele ei când treceau cu mașina pe lângă unul dintre multele cimitire din Nantucket și aleargă printre manechine către peretele opus din pivniță, acolo unde Eleanor are rafturile cu băutură.

O sticlă de Grey Goose. Doar una, deși se gândește să ia două. Aleargă înapoi către scări în timp ce, în urma ei, manechinele o judecă în tăcere.

•

Ainsley zărește Jeepul portocaliu al lui Caylee printre draperiile albe ale ferestrei din față a lui Eleanor. Apoi o vede pe Caylee îmbrăcată în rochia Roxie verde smarald. Roxie este o rochie pentru doamne, dar lui Caylee îi vine ca turnată. Poartă o pereche de pantofi cu toc nude din piele, care îi lungesc și mai mult picioarele. Are părul drept și lucios și poartă ochelari de soare.

— Bună, îi spune Ainsley lui Caylee când iese din casă.

Caylee flutură din mână și, cu pantofii ei cu toc, se îndreaptă cu pași repezi către Ainsley prin pietriș.

— Bună, dragă! observă sticla de Grey Goose și devine brusc serioasă. Ce faci, Ainsley?

Ainsley ridică sticla.

— Shoturi, spune ea. Glumesc! Voiam să fac un cocktail. Vrei și tu unul? Te duci la un brunch?

Ainsley știe câte sute de prieteni are Caylee, toți amuzanți, iar când nu este la serviciu, viața ei se împarte între băuturi, cine, concerte, petreceri pe plajă și brunch-uri. Ainsley abia așteaptă să crească.

— Abia m-am întors de la biserică, spune Caylee. Scoate de la spate un buchet de hortensii. Le vindea o femeie pe Main Street și m-am gândit la tine. Lasă buchetul în jos, părând înfrântă. Știu că nu ți-a picat bine să îți vezi fostele prietene dând buzna așa în magazin, dar, Ainsley, nu ar trebui să bei. Ai doar 16 ani.

Ainsley este uimită. Nu îi vine să creadă că pe Caylee o deranjează asta.

— Vorbesc serios, Ainsley, spune Caylee. Pune sticla la loc de unde ai luat-o.

— Este a mea, spune Ainsley.

— Nu este a ta, ripostează Caylee. Tocmai ai ieșit din casa bunicii tale.

Este evident că ai furat-o...

— Nu am furat nimic! spune Ainsley. Aici locuiesc, înghite în sec; simte un nod în gât. Poate că ar trebui să pleci. Pleacă! Ieși afară de pe proprietatea mea!

— Plec cu plăcere. Dar o sun pe Harper să îmi spun.

— Să îmi spui *ce?* întreabă Ainsley. Ridică sfidătoare sticla. Este atât de furioasă, de indignată, încât ar vrea să spargă sticla de pământ. Este a mea!

— Ainsley...

— Am crezut că îmi ești prietenă, spune Ainsley.

Lacrimile îi curg pe obraz, deși ultimul lucru pe care și-l dorește este să plângă în fața lui Caylee. Simte deodată cum brațele lui Caylee o cuprind.

— Hei, spune ea, sunt prietena ta. Tocmai de aceea voi insista să pui votca înapoi. Vin cu tine.

Ainsley respiră adânc. Ar vrea să-i spună lui Caylee că nu îi poate impune să facă nimic. Nu este șefa ei, nu este nici mama ei, nici mătușa ei și nici sora ei mai mare. Caylee nici măcar nu ar trebui să lucreze la magazin. Ainsley nu trebuie decât să-și sune mama, iar Caylee va fi concediată. Însă, când deschide gura, Ainsley începe să suspine. Este atât de supărată și totuși cu inima atât de frântă! Despărțirea ei de Teddy era un lucru, dar suspendarea de la școală – cum va arăta asta pe foaia ei matricolă? – și trădarea prietenelor ei era cu totul altceva. Emma și Candace i-au aruncat cu ouă în casă! Dar, chiar și așa, când cele două au intrat în magazinul ERF, Ainsley a fost suficient de naivă să mai spere. Fără îndoială, petrecerea lor de la magazin a fost cool. Ainsley nu s-a gândit că ar fi fost foarte cool să își atragă din nou prietenele de partea ei până când nu le-a văzut intrând pe ușă. Însă veniseră doar să arunce cu venin despre Teddy și Candace. Teddy a dus-o pe Candace la cină în Ventuno, locul în care i-a promis că o va duce pe ea pentru că Marcella, iubita unchiului lui Graham, era ospătărită acolo și i-ar fi lăsat să comande vin. Sau poate că Teddy doar se lăuda, dar, chiar și fără vin, tot putea avea lumânări și mâncare italienească delicioasă și pe Teddy în față, ținând-o de mână și admirându-i floarea din păr.

Și pe lângă toate astea, mama ei a plecat, bunica a plecat, iar tatăl ei nu îi răspunde la telefon. Pe cine mai are? Pe mătușa Harper și pe Ramsay, care cu siguranță o compătimesc.

O lasă pe Caylee să o ducă înapoi la casa bunicii ei, sus pe scări. Caylee așteaptă în ușă cât timp Ainsley pune înapoi sticla de Grey Goose, apoi

scoate un șervețel din poșeta ei și i-l dă lui Ainsley, iar ea îl ia și se șterge la ochi.

— Poți veni cu noi la Ram Pasture mai târziu? întreabă Ainsley.

— Merg în Nobadeer cu ceilalți prieteni ai mei astăzi, spune Caylee. În plus, nu cred că Ramsay ar vrea să merg în excursia voastră de pe plajă.

— De ce nu? întreabă Ainsley. Credeam că ați rămas prieteni.

— Am rămas prieteni, spune Caylee. Dar cred că o place pe mătușa ta.

— Pe mătușa mea? întreabă Ainsley.

— Așa îmi lasă impresia, spune Caylee.

— Oh! spune Ainsley. Nu știe ce să creadă. Îi este tare dor de Ramsay și și-ar dori să se întoarcă în viața ei, dar nu ar fi corect dacă ar începe să iasă cu Harper. Biata Tabitha! Mulțumesc pentru astea. Miroase florile. Și îți mulțumesc că ai trecut pe aici.

— Ce-ai zice să luăm micul dejun împreună săptămâna viitoare într-o zi? spune Caylee. Știu un loc mic minunat. Este un fel de loc secret.

— Bine, spune Ainsley. Este stânjenită de cât de mult o încântă invitația, dar apoi se îngrijorează că poate Caylee o face din milă pentru o adolescentă exclusă, fără prieteni. Ar putea să o refuze – ea nu ia micul dejun –, însă singurătatea vorbește în locul ei: Ce zici de miercuri?

Harper

Se hotărăsc să mergă în Ram Pasture cu Broncoul lui Harper.

— Este o plajă tipică pentru carturi, spune Ramsay. În sfârșit, voi fi unul dintre puștii cool.

— Nu aș zice chiar așa, spune Ainsley.

Când pun lucrurile în mașină, Harper se simte ca într-o familie. Ramsay e tatăl, ea este mama, Ainsley copilul, Fish e câinele. Este un sentiment straniu. Harper nu are copii, Ramsay nu are copii, iar Ainsley nu mai este chiar un copil. Fish măcar este câine. Poate că e amuzant tocmai pentru că realitatea este alta – este ca și când ar fi actori. Ramsay pune în mașină scaunele, șase prosoape, *New York Times* de duminică, un nou roman al lui Carl Hiaasen și un frisbee. Fish începe să latre imediat ce vede frisbee-ul.

Harper este responsabilă cu mâncarea și băutura. A făcut pui la grătar, o salată clasică cu paste pentru picnic, pe care pus-o lângă pui, felii de piersici cu zahăr și prăjituri dulci cu lămâie. Umple o geantă frigorifică cu multe sticle de apă rece.

— Și asta, spune Ramsay întinzându-i o sticlă ambalată într-o pungă de hârtie.

Este o sticlă de rozé Rock Angel. Harper își dă ochii peste cap.

— Și tu?

— Credeam că tuturor femeilor șic le place să bea rozé pe plajă. Surorii tale îi place la nebunie.

— Eu nu sunt sora mea, spune Harper. De obicei beau bere, însă nu știu ce s-a întâmplat cu stomacul meu în ultimul timp.

Adevărul era că aproape vomitase la micul dejun în acea dimineață. Se simte mereu amețită și fără echilibru, de parcă tocmai a coborât dintr-un carusel.

— Hai să o luăm, spune Ramsay. Te rog!

Harper desface ambalajul și pune sticla în lada frigorifică. Nu va face caz din asta. Ziua va fi plăcută. Vor fi ca o familie din cărțile de povești, una fără conflicte, fără vicii, fără trecut.

•

Merg cu Broncoul prin Madaket Road, iar Ramsay îi arată lui Harper unde să facă la stânga. Cotesc prin noroiul și nisipul din Barrett Farm Road;

drumul îi poartă într-o călătorie întortocheată, cu hârtoape, de-a lungul unei câmpii deschise care îi amintește lui Harper de fotografiile pe care le-a văzut în savana africană. Nu se compară cu Vineyard, care are dealuri și copaci – atât păduri de pini, cât și de foioase. Nantucket, prin comparație, este neted, cu vegetație joasă, care îți permite să vezi mai bine în depărtare valurile oceanului. În partea stângă se află un lac și arbuști de *rosa rugosa* cu florile lor roz încântătoare. Zărește un uliu cu coadă roșie dând târcoale deasupra capetelor lor. Oare uliul o fi fost vreodată 20 de km mai la vest, în Vineyard?

Îi este dor de Reed. Durerea este constantă – o durere în inimă, în stomac. S-a mutat și nu mai lucrează la spital. Nimeni nu are habar unde se află. Oare se gândește la ea? Oare se gândește la altceva în afară de ea? Oare Sadie știe unde este? Oare îl sună? Oare vorbesc? Oare a plecat de tot de la spital? Oare a fost concediat? Dacă a fost concediat, oare va lucra în altă parte, și dacă da, unde se va duce?

Oare mănâncă? Bea? Fumează? Citește? Merge pe bicicleta lui?

Oare i-a distrus Harper viața? Oare el o învinovățește? Asta este ceea ce își dorește cu adevărat să afle. Relația lor – aventura – a fost o decizie de comun acord, atât a lui, cât și a ei, însă este posibil ca Reed să simtă că a plătit mai scump decât ea pentru indiscreția lor.

Harper ar vrea să îi spună că și prețul plătit de ea a fost la fel de mare. Și-a pierdut locul de muncă. Și-a distrus ce rămăsese din reputația ei. Însă ce o doare cel mai tare este că l-a pierdut pe el.

Se întreabă dacă nu cumva relația s-a încheiat odată cu moartea lui Billy. Circumstanțele care au dus la apropierea lor s-au schimbat. Ce ar fi avut în comun?

— Ești foarte tăcută, spune Ramsay, trezind-o pe Harper la realitate.

Ea îi zâmbeste.

— Scuze, spune ea. Doar mă gândeam.

— La ce? întreabă el.

Harper privește în oglinda retrovizoare. Ainsley stă cu capul pe gâtul lui Fish și fredonează melodiile de la radio.

— Lucruri obișnuite, spune ea.

•

Plaja este extraordinară – o fâșie lată de nisip care se întinde în ambele direcții, cu doar câțiva oameni care se zăresc la distanță. Valurile lovesc țărmul, iar Fish aleargă la malul mării și latră de fericire. Nu a văzut

niciodată oceanul.

Ramsay scoate o umbrelă cu dungi și așază scaunele, punându-l pe al lui Harper la soare împreună cu două prosoape împăturite și o sticlă de apă rece în suportul de pahar din cotieră. Ainsley își aranjează prosopul pe nisip, apoi intră în apă, țipând de bucurie.

Harper o urmează, aruncându-se în valuri. Este prima dată când înoată în acest sezon, iar apa este senzațională. A început să îi placă apa rece în timpul acelor veri pe care ea și Tabitha le petreceau la Wyonegonic Camp, înotând în lacul Moose. Harper calcă apa în timp ce admiră orizontul. Este o zi atât de senină, încât poate vedea în depărtare Nantucket.

Chappy. Zărește coasta Chappaquiddick.

Brendan, Drew și Reed – sunt cu toții acolo.

Se întoarce cu fața spre mal. Ainsley iese din apă, stropindu-l pe Ramsay. El și-a scos ochelarii; pare mai tânăr – Harper și-l imaginează într-o uniformă de tânăr cercetaș, decorată cu cele mai dorite insigne: prim ajutor, cetățenie, salvare de vieți. Privește cu atenție și face cu mâna spre ea.

•

Pe măsură ce timpul se scurge, Harper se simte tot mai bine – mai concentrată, mai puțin dezorientată. Se așază împreună cu Ramsay pe o pătură sub umbrelă să ia prânzul. Ainsley doarme cu fața în jos pe prosopul ei, iar Harper, în rol de mamă, îi acoperă spatele și umerii cu sarongul ei, ca să nu o ardă soarele.

Picnicul este delicios, dacă până și Harper recunoaște.

Ramsay spune:

— Nu-mi vine să cred ce bucătăreasă extraordinară ești!

Harper râde.

— Este un sandviș.

— Ei bine, sora ta nu se pricepe să pregătească nici cereale reci, spune el.

— Este copia fidelă a mamei, zice Harper.

— Când mi-ai spus că te gândești la lucruri obișnuite, mi-am dat seama că nu știi aproape nimic despre tine, spune Ramsay. Ai fost căsătorită vreodată?

— Nici căsătorită, nici nu am avut copii, răspunde Harper.

— Cam ciudat, nu? spune Ramsay. Tu și Tabitha aveți aproape 40 de ani și niciuna din voi nu a fost căsătorită?

— Să zicem că e vina părinților noștri, spune Harper.

— Ai pe cineva special în Vineyard? întreabă Ramsay.

Harper ridică din umeri. Este o poveste lungă, greu de explicat.

— A fost momentul potrivit să plec. Ca să fiu sinceră, nu îmi vine să cred că Tabitha mi-a dat voie să rămân. Probabil avea nevoie de o pauză.

— Avea, spune Ramsay. Explică-mi cum se poate ca ea să fie atât de încordată și tu atât de relaxată. Întotdeauna a fost așa?

Întotdeauna fusese așa? Tabitha a căutat mereu aprobări, în timp ce Harper și-a dat seama că, dacă oamenii nu o plăceau, nu aveau decât să plece. Harper a fost, prin definiție, leneșă și distrasă. Aproape că absolvise la Tulane. Dar Bourbon Street era prea ademenitoare.

Se pare că, la maturitate, trăsăturile care le diferențiau deveniseră mai clare. Totuși, ce a știut Harper cu adevărat despre viața Tabitheii în ultimii 14 ani?

Harper nu a mai petrecut timp cu Tabitha din săptămâna morții lui Julian. În zilele acelea tensionate, nebune, s-a simțit cu adevărat apropiată de sora ei. Nu e adevărat? Ruptura apărută la divorțul lui Billy de Eleanor dispăruse și aproape că se vindecase. Până în noaptea decisivă. După acea noapte decisivă, relația lor s-a terminat.

— A pierdut un copil, spune Harper. Pierderea unui copil schimbă oamenii.

— Tabitha lasă pierderea aceasta să pună stăpânire pe tot ce este bun. Încă face asta. Nu își deschide sufletul pentru o nouă fericire, una reală.

— Una cu tine?

— Am vrut să fac un copil cu ea, spune Ramsay. Nici nu am apucat să rostesc cuvintele, că am și fost dat afară din casă.

Harper încuviințează din cap. Brusc simte că trebuie să își protejeze sora. Înțelege de ce și-a dorit Ramsay un copil, dar în același timp își dă seama că Tabitha nu ar fi fost niciodată de acord. Nici gând. Subiectul este mult prea complex și dureros pentru a fi discutat, iar Harper nu are de gând să strice această zi.

— O cunoști pe sora mea mult mai bine decât mine. Eu nu o mai cunosc de mult timp.

— Nu mi-ai povestit niciodată ce s-a întâmplat între voi două, spune Ramsay. La berărie, când te-am întrebat, ai schimbat subiectul.

— Cu un motiv întemeiat, spune Harper. Se ridică în picioare. Ce-ai zice de un pahar de rozé?

•

În soarele arzător al după-amiezii, Harper își savurează paharul de vin, iar Ramsay, așezat în scaunul lui, face rebusul din *Times*.

Harper stă întinsă pe pătură și citește *Valea păpușilor*, o carte pe care a găsit-o pe un raft la Tabitha în casă și care avea numele lui Eleanor scris cu creionul pe copertă.

Harper nu a citit-o niciodată, însă știe că a fost senzațională și scandaloasă la momentul respectiv, iar parte din entuziasmul de a o citi se datorează faptului că își imaginează șocul lui Eleanor – și probabil încântarea ei – la partea despre sex și pastile. Atât de multe pastile!

Ramsay ridică privirea din rebus.

— Myanmar, către JFK. Cinci litere.

— Burma, spune Harper fără să privească în sus.

— Măi să fie! zice Ramsay.

— Poate că nu știi, dar am studiat la școli de elită, spune Harper. Winsor, apoi Tulane.

— Tulane? spune Ramsay. Impresionant.

— Nu atât de impresionant, spune Harper. Abia am reușit să termin facultatea. Aproape că am absolvit facultatea de shoturi la Pat O'Brien's.

— Nu mi-ai spus până acum cu ce te ocupi, spune Ramsay.

— Până nu demult, am livrat pachete pentru operațiunea Mickey Mouse numită Rooster Express, spune ea. Înainte de asta, am făcut de toate: vânzător de înghețată, ospătăriță de cocktail, decorator, traficant de droguri.

Ramsay râde, iar Harper se întoarce la cartea ei.

•

După ce își pune restul de rozé în pahar, Ramsay se așază pe prosop lângă Harper.

Ea se uită imediat la Ainsley; încă sforăie pe prosopul ei. A uitat cât de mult și cât de profund pot dormi tinerii. Fish caută umbra din spatele scaunului lui Ramsay.

— Am stat destul la soare, spune Ramsay.

Se apropie mai mult de Harper. Ea se ridică.

— Mie chiar mi-ar prinde bine niște soare, cred.

— Nu trebuie să te ridici, spune Ramsay. O atinge orbecăind – nu are ochelarii la ochi – și o cuprinde de coapsă. O ia prin surprindere, iar ea îi răspunde lovindu-l ușor. Trebuia să-l facă să ia mâinile de pe ea, însă pare o joacă. Puținul vin pe care l-a băut i s-a urcat la cap, așa că în clipa următoare ea și Ramsay se îmbrâncesc pe prosop. Încearcă să se

împotrivească, dar se trezește cu mâinile ținute deasupra capului și cu Ramsay deasupra ei.

— Ramsay, spune ea. Nu!

Se ridică în picioare. Fish latră.

Ramsay își ridică mâinile.

— Uau! spune el. Semnale înșelătoare.

I-a trimis mesaje confuze? Dacă a făcut-o, cu siguranță nu a fost intenționat. Nu ar fi trebuit să fie niciodată de acord să vină la plajă cu Ramsay.

Harper se uită lung la el, negăsindu-și cuvintele. Ramsay este o persoană încântătoare și sinceră. Îi plac sobrietatea lui, hainele aranjate, ochelarii cu rame groase, manierele și dorința lui sinceră de a ajuta. Este Clark Kent și Superman sau cel puțin așa a fost până acum. Acum este doar un simplu bărbat care caută o aventură. Harper nu va lăsa pe altcineva să se apropie de ea, cu atât mai puțin pe fostul iubit al Tabitheii.

— Ai spus mai devreme că nu știi nimic despre mine. Și chiar nu știi. Știu că arăt exact ca Tabitha și probabil că ești jenat să descoperi că suntem atât de diferite, chiar opuse. Îl privește fix în ochi, deși este greu – se citește descurajarea pe chipul lui. Privește apoi pieptul lui Ainsley cum respiră briza oceanului, apoi valurile care se apropie și se retrag. Aceasta nu este insula ei. Acesta este doar un loc pe care îl vizitează. Pe care îl împrumută chiar. Trebuie să mă crezi că ultimul lucru de care am nevoie este alt iubit.

Ramsay, în apărarea lui, pune întrebarea corectă.

— De ce anume ai nevoie?

Harper îi zâmbește trist.

— De un prieten adevărat, spune ea. Fish latră. Un prieten om.

— Mă bag, spune Ramsay.

Ainsley

Ainsley se întâlnește cu Caylee la intersecția dintre Broad Water Street miercuri, la ora 8.30, pentru micul dejun. Caylee o întâmpină îmbrățișând-o entuziasmată și sărutând-o pe obraz, ca pe o soră de suflet sau un suflet-pereche.

A lucrat cu Caylee luni și, deși Caylee fusese civilizată, chiar simpatică cu ea, au păstrat distanța sau cel puțin așa i s-a părut lui Ainsley: fără pălăvrăgeală, fără confidențe. Ainsley își făcuse griji ca nu cumva Caylee să nu o mai considere demnă de prietenia sau de supravegherea ei. O dezamăgise. Cum se înșelase atât de mult în privința lui Caylee? Era o persoană bună, care arăta cool, în timp ce Emma Marlowe era o persoană rea care arăta cool.

Caylee tocmai se întorsese de la biserică și își dorise să treacă pe la ea să îi aducă flori în semn de solidaritate; purtase rochia Roxie pentru că era o ținută potrivită pentru biserică și pentru că promova brandul pentru care lucra.

Ainsley se înfioară când se gândește cât de dezamăgită trebuie să fi fost Caylee când a văzut-o cu votca în mână – pe care, într-adevăr, o furase din casa lui Eleanor.

Și apoi o alungase pe Caylee de pe proprietatea ei, lucru pe care îl spui când ești copil.

Ainsley își dă seama că trebuie să își schimbe comportamentul, altfel va pierde toate persoanele apropiate. Marți a fost ziua liberă a lui Caylee, iar ea a lucrat cu mătușa Harper, dar marți seară i-a trimis un mesaj lui Caylee: „Rămâne valabil micul dejun de mâine?”

Caylee i-a răspuns imediat: „Normal”.

Să meargă în centru – da, Ainsley știe că doar câteva clădiri din Nantucket nu prea pot fi numite centru, însă este locul în care a copilărit – era cândva distractiv. Acum este doar un loc plin cu gropi. Ainsley putea da oricând nas în nas cu oricine de la școală și tocmai de aceea traseul ei era casă, serviciu, casă. Nu a mai fost la Force Five să probeze bikini; nu și-a mai cumpărat cercei de la Jessica Hicks; nu s-a mai dus să mănânce înghețată la Juice Bar.

Însă, când o îmbrățișează Caylee, se simte protejată.

Ainsley o lasă pe Caylee să o conducă pe Broad Street și pe scările unei case victoriene.

— Ainsley?

Întoarce capul. Teddy stă pe veranda unei case, purtând o uniformă cu pantaloni kaki și un tricou polo alb, inscripționat cu numele proprietății: 21 Broad.

— Ce cauți aici?

Ainsley e dezorientată. Caylee a spus că vor merge să ia micul dejun într-un loc secret, iar acum sunt pe terasa hotelului unde lucrează Teddy. Va părea că îl urmărește. Ainsley vrea să se întoarcă, însă Caylee o oprește.

— Suntem aici să luăm micul dejun, spune Caylee. Am fost invitată de patron.

Teddy se uită când la Ainsley, când la Caylee, evident confuz și poate impresionat.

— Pe aici, spune Teddy.

În spatele hotelului se află o verandă încântătoare, iar pe mese lungi de lemn se află platouri pentru micul dejun. De obicei, Ainsley nu era încântată de mâncatul în sine, însă nu mai fusese niciodată într-un loc în care micul dejun să fie atât de ispititor. Au cafea prăjită și ceai organic, carafe pentru suc din sticlă în culorile pietrelor prețioase și un platou cu fructe proaspete – afine, smochine și felii de piersici și prune, bucăți de pepene și inele de ananas zemos. Sunt două tipuri de smoothie – varză și căpșune – și biscuiți proaspăt preparați, cu cremă și dulceață de guava. Sunt fulgi de ovăz cu stafide, nuci și cireșe uscate și un platou mare cu brânzeturi, carne și pește afumat.

Caylee alege o masă pe colț, apoi o conduce pe Ainsley la bufet și împreună încep să își umple farfuriile.

— Cred că este cel mai drăguț mic dejun pe care l-am văzut vreodată, spune Ainsley. Cum ai aflat despre acest loc?

— Proprietarul obișnuia să vină la Straight Wharf, spune Caylee. Mi-a povestit despre el și m-a invitat să-l încerc.

— Ești atât de norocoasă! spune Ainsley.

— Am avut mult de câștigat la acel loc de muncă, spune Caylee. Îmi lipsește.

Ainsley are brusc un sentiment de teamă.

— Dar îți place la magazin, nu-i așa?

— Așa e, spune Caylee.

Ainsley respiră ușurată. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla acum ar fi să renunțe Caylee la magazin și să se întoarcă la bar.

— Sunt atât de furioasă pentru modul în care mi-am pierdut locul de muncă! spune Caylee. Visez cum mă răzbun pe bărbatul care a încercat să pună mâna pe mine. În vis, îi înfig un tirbușon în ochi.

— Frumos, spune Ainsley.

— Vrei cafea? întreabă Caylee.

— Mai bine nu, răspunde Ainsley.

Își simte inima ca o piatră care face cercuri pe apă. „Teddy. Teddy. Teddy”. Ainsley se gândește întotdeauna la el, dar întâlnirea de acum a pus-o pe jar. Sperase să fie doar în imaginația ei și în realitate să nu îi pese atât de mult. Vestea proastă este că în realitate e mult mai atrăgător, iar acum îl dorește mai mult, ceea ce nu ar fi crezut vreodată să fie posibil.

— Cel de acolo era un prieten de-al tău? întreabă Caylee, mușcând jumătate de căpșună.

— Fostul meu prieten. Acum iese cu Candace, roșcata care a venit în magazin în timpul petrecerii.

— Cât timp ai ieșit cu el? întreabă Caylee.

— Tot anul trecut, spune Ainsley. Era nou-venit. M-am împrietenit cu el în prima zi de școală și până la sfârșitul săptămânii eram iubiți.

Pare că a trecut o veșnicie, însă Ainsley își amintește cât de fascinate au fost toate de noul băiat din clasa lor. Ainsley, Emma, Maggie, poate chiar și Candace – toate fuseseră încântate. Cine le putea învinovăți? Toate s-au învățat în aceleași cercuri la școlile publice din Nantucket, încă de la grădiniță. De-a lungul anilor, văzuseră copii venind și plecând, însă majoritatea au plecat. Danny Dalrymple și Charlotte Budd plecaseră la internat, iar părinții lui Saber Podwat se mutaseră în Swampscott pentru că nu și-au mai putut permite să locuiască în Nantucket.

Cum amândoi veneau cu mașina la școală și primiseră locuri de parcare alăturate, Emma fusese cea care îl văzuse prima dată pe Teddy.

Emma îi trimisese mesaj: „Pregătește-te să fii dezamăgită. Arată precum un fugar de la rodeo de doi bani #totulcuexceptiapintenilor”.

Norocul a făcut ca Teddy să fie repartizat la cursul de engleză în prima grupă, cu Ainsley, și înainte ca domnul Duncombe să le dea locurile permanente, Teddy alesese un loc lângă ea. Purta o pereche de blugi Wrangler, un pulover peste un tricou, cizme de cowboy și la gât avea o cruce pe un șnur de piele.

Totul cu excepția pintenilor. Rodeo de doi bani, s-a gândit Ainsley. Însă Teddy nu era urât – ba dimpotrivă. Avea părul castaniu, pistrui pe nas, umeri lași, picioare lungi. Ținuta era demodată, însă Ainsley știa că problema hainelor noi era ușor de rezolvat. Era suficient să-l îmbrace cu un tricou Force Five, pantaloni madras și o pereche de Reefs și devenea cool.

Avea chipul încleștat, ochii verzi îndreptați spre tabla albă, care era goală cu excepția numelui și adresei domnului Duncombe. Ainsley și-a amintit poveștile pe care le auzise – tatăl mort, mama cu tentativă de suicid și apoi internată, puștiul a străbătut trei sferturi din drum prin țară și apoi 55 km pe mare. Probabil că s-a simțit ca un cornut aruncat într-un bazin cu balene ucigașe.

Ainsley bătuse ușor în marginea băncii lui pentru a-i atrage atenția.

— Bună, spusese ea. Sunt Ainsley Cruise. Bine ai venit la Liceul Nantucket!

El îi întorsese un zâmbet de cowboy, plin de ușurare și mulțumire.

— Mulțumesc, răspunsese el.

•

În prima săptămână, Ainsley făcuse din întâmpinarea lui Teddy Elquot o misiune personală.

Îi arătase unde se afla căsuța de lemn, îl invitase să stea cu ea la cantină, îl prezentase lui BC, Maxx Cunningham, Kalik, D-Ray și celorlalți și insistase să se poarte frumos cu el.

Emma fusese mai sceptică și mai grosolană ca niciodată, făcând glume și spunând că Ainsley își făcea orele de muncă în folosul comunității purtându-se frumos cu șeriful Woody Pride. Sau spera să își piardă în sfârșit virginitatea, toată lumea știind că fermierii erau dotați?

Ainsley ignorase comentariile Emmei – dacă l-ar fi apărât, nu ar fi făcut decât să pună gaz pe foc – și și-a dat seama că îl plăcea cu adevărat pe Teddy. Primele zile de școală încă erau calde, iar Teddy folosea camioneta unchiului său, așa că Ainsley i-a arătat câte o plajă în fiecare zi. Vineri, la Smith's Point, fiind atât de aproape de coasta Tuckernuck, încât Teddy putea arunca o minge de baseball acolo, Ainsley l-a convins să își dea jos cizmele de cowboy și blugii Wrangler și să înoate. Era zgribulit de frig și de teamă – deși apa la începutul lunii septembrie este la fel de caldă ca în restul anului – și a recunoscut că a fost prima lui baie în ocean.

Apoi au stat împreună pe un prosop de plajă, Teddy bronzându-se în soarele după-amiezii. El începuse să îi povestească lui Ainsley diverse

lucruri: tatăl lui fusese un erou, primul care răspunsese la un incendiu industrial de proporții. Murise pe loc într-o explozie chimică. Mama lui fusese instabilă psihic și înainte de accident, însă după aceea a înnebunit de tot.

— Se încuia în dormitorul ei zile întregi. Nu gătea, nu făcea cumpărături, nu se spăla. Până la urmă, am sunat eu la 112. După internarea mamei, a apărut fratele mai mic al tatei. Unchiul Graham. Datorită lui nu am fost dus la orfelinat, îi spusese Teddy. Unchiul Graham era om de treabă, însă Teddy nu era sigur că îi plăcea în Nantucket. Este foarte frig aici, a spus Teddy. Yankeu. Acasă în Oklahoma, aveam soare, fotbal, spații largi – autostrăzi mari, ferme de mii de hectare, moșii de zece mii de hectare – grătar și muzică bună.

— Ce înseamnă pentru tine muzică bună? a întrebat Ainsley.

I-a cântat o melodie numită *Head Over Boots* a lui Jon Pardi, iar la finalul cântecului soarele a apus, iar el a sărutat-o.

Au devenit iubiți. Ainsley i-a cumpărat două pulovere de la J. Crew, câteva tricouri cu mânecă lungă și o pereche nouă de blugi. A schimbat cizmele cu adidașii Nike. Emma i-a dat voie să stea cu ele la masă, dar nu l-a acceptat în totalitate. L-a poreclit Woody din cauza feței lui și îi imita accentul. Ainsley știa că Emma este geloasă, dar nu își putea da seama dacă îl voia pe Teddy pentru ea sau dacă nu îi plăcea faptul că pierdea atenția și timpul lui Ainsley.

Ainsley îi povestise lui Teddy lucruri pe care nu le mai spusese nimănui – despre părinții ei, despre despărțirea lor, că tatăl ei se mutase de pe insulă și își întemeiase o nouă familie, lăsând-o pur și simplu să fie dominată de două femei tiranice. Ainsley i-a spus lui Teddy chiar și despre fratele ei, Julian, care se născuse prematur și care, într-o noapte, pur și simplu a făcut stop respirator, lăsând-o pe Tabitha cu sechele emoționale.

Ainsley și Teddy nu s-au culcat împreună până la Ziua Recunoștinței.

Ea luase cina cu mama și bunica ei acasă la Ramsay, cu familia lui. Tabitha era în una dintre rarele ei dispoziții de fericire deplină, luându-i fața în palme și alintând-o *scumpă* și *dulceață*. Abia articula cuvintele, așa că Ainsley era nerăbdătoare să iasă din casă, unde Teddy o aștepta în camioneta unchiului Graham. Teddy și unchiul Graham se duseseră la Faregrounds pentru cina de Ziua Recunoștinței – o farfurie plină de curcan și garnitură pentru numai 19,95 dolari, cu următoarele două feluri incluse –

dar Graham stătea la bar cu prietenii lui, iar Teddy luase camioneta fără să-i spună.

Au mers acasă la Ainsley și au făcut-o în patul ei. Duruse puțin, dar durerea a fost prea mică în comparație cu senzația minunată pe care a simțit-o alături de Teddy.

•

Își amintește toate aceste lucruri în timp ce privește salata de fructe. Se uită la Caylee, care amestecă cireșe uscate în cerealele cu ovăz, la fel ca un chimist care râvnește Premiul Nobel pentru pace. A remarcat faptul că lui Caylee nu-i este teamă să mănânce. Savurează mâncarea și totuși rămâne suplă. Asta e ca și când ești și cool și mergi și la biserică.

— Trebuie să merg la toaletă, spune Ainsley.

— Nu pot să cred că îți lași prăjitura nesupravegheată, spune Caylee. Zâmbește! Glumesc. Du-te!

•

Ainsley iese din lobby-ul hanului, uitându-se după Teddy. O femeie superbă cu părul negru și des, tenul măsliniu și o aluniță lucrează la recepție, iar Ainsley simte o undă de gelozie. Poate că Teddy a părăsit-o pe Candace. Poate că acum iese cu această tânără sau are o aventură cu una dintre femeile mai în vârstă, divorțate, care sunt cazate singure la hotel. Ainsley presupune că pentru cineva ca Teddy posibilitățile sunt infinite.

„Alunița” ridică privirea din computer.

— Vă pot ajuta? întrebă ea.

În același timp, Ainsley își aude numele. Teddy aleargă pe scări spre ea. Pe sub tricoul polo alb al uniformei, ea zărește șnurul de piele și crucea atârând de el. Acum știe că Teddy e penticostal. A tot vrut să caute pe google ce însemna acest cuvânt, însă nu a făcut-o niciodată. Candace probabil știe. Poate este ceva similar cu a fi catolic.

— Bună, spune Ainsley.

— Bună, spune Teddy.

Este bronzat, iar părul are o nuanță mai deschisă – un blond cu sclipiri de roșcat. A fost la plajă, probabil cu Candace, Emma, BC, Anna și toți foștii prieteni ai lui Ainsley. Bronzul îl face să arate sănătos și puternic; e o binecuvântare că soarele verii s-a revărsat asupra lui. Măcar ea a fost duminică la plajă cu Harper și Ramsay. Poate că și ea strălucește, deși se cam îndoiește. Și-a petrecut aproape toată vara doar la magazin sau în dormitorul ei, citind lecturile de vacanță. Se întoarce în toamnă la școală ca

unul dintre acei copii patetici care chiar și-au găsit timp să le termine înainte de weekendul cu Ziua Muncii.

— Căutam toaleta, spune ea.

— Cine este femeia cu care ai venit? întreabă Teddy.

— Prietena mea, spune Ainsley. Caylee.

— Nu am mai văzut-o până acum, spune Teddy. Este la colegiu?

— A terminat, răspunde Ainsley. A lucrat ca barmaniță la Straight Wharf. Unchiul tău probabil că o cunoaște.

— Probabil, spune Teddy. Deci este un fel de bonă sau de babysitter pentru tine?

— Nu, spune Ainsley zâmbind calm. Este doar o prietenă. Cum a fost vara ta?

El ridică din umeri.

— Bine, presupun.

— Candace ce face? întreabă Ainsley. Nu vorbește serios. Nu vrea să afle. Ba da, vrea să afle, dar nu vrea ca el să știe ce vrea ea să afle. Am auzit că ai scos-o la cină la Ventuno.

Teddy își încrețește fruntea ca atunci când nu înțelegea ceva la tema de matematică.

— Nu am scos-o eu pe Candace la Ventuno, spune Teddy. Emma a făcut-o.

— Poftim? spune Ainsley.

— Nu îmi permit să o duc pe Candace la Ventuno.

— Dar lucrezi.

— Îi dau cecurile lui Graham. Economisește pentru taxa de colegiu. Dutch însă îi dă Emmei câți bani vrea. A dus-o pe Candace în Ventuno și s-au îmbătat amândouă foarte tare, apoi Candace a vomat în stradă, la ieșirea de la Juice Bar. Cred că domnul Duncombe stătea la rând cu copiii lui și i-a sunat pe părinții lui Candace să vină să o ia.

— Oh! se miră Ainsley.

Radiază de fericire în sinea ei. Emma, nu Teddy a fost cea care a dus-o pe Candace. Anunțul din magazin a fost la cacealma. Detaliul despre floarea din părul lui Candace a fost inventat. Și lui Candace – fata de altar de la Saint Mary – i s-a făcut rău în față la Juice Bar, iar domnul Duncombe a văzut-o! Singura veste proastă este că lui Ainsley nu i-a spus nimeni. Este cu adevărat o paria socială dacă nu s-a gândit nimeni să îi dea această informație. Își spune că se critică prea mult. Dacă ar fi rămas pe drumul

acela, ar fi putut fi *ea* cea care voma în stradă. De data aceasta însă nu a fost ea.

— Și totuși, tu și Candace încă formați un cuplu, nu-i așa? întreabă Ainsley.

Teddy zgârie pardoseala de lemn cu vârful pantofului.

— Ca să fiu sincer, nu sunt foarte sigur. Acum iese mereu cu Emma. Merg în fiecare zi împreună la plajă. Niciuna din ele nu trebuie să muncească. Merg la petreceri cu turiștii.

— Și eu am făcut la fel anul trecut cu Emma, spune Ainsley.

— Da, e de acord Teddy. Acum Candace parcă este Ainsley. Altă Ainsley.

— Dacă este altă Ainsley, atunci eu cine sunt?

Teddy îi întoarce zâmbetul calm, de cowboy. Ainsley se pierde în căldura privirii lui – o privește la fel cum obișnuia să o facă –, iar ea aproape că cedează. Dar nu. Nu va fi o pradă ușoară.

— Toaleta? întreabă ea.

Teddy revine la realitate.

— În spatele tău, răspunde el.

— Mulțumesc, spune Ainsley. Pe curând!

•

Când Ainsley se întoarce la masă, Caylee îi spune:

— Era cât pe ce să trimit o echipă de căutare după tine.

Ainsley mușcă o bucată zemoasă de ananas. Crede că s-a descurcat destul de bine cu Teddy, având în vedere cele întâmplate. Nu a plâns și nici nu l-a implorat să o primească înapoi. Nu a fost obraznică, disprețuitoare sau sarcastică, nici măcar când el a insultat-o întrebând dacă Caylee e bona ei. A fost plăcută, calmă, chiar temperată. Dacă Candace este noua Ainsley, atunci poate că acum Ainsley este fosta Ainsley, persoana care fusese înainte să o cunoască pe Emma.

Ainsley primește un mesaj.

— Hm, mă întreb cine ar putea fi, spune Caylee, părând că știe deja răspunsul.

Ainsley se uită la ecran. Este Teddy.

„Îmi este dor de tine, scrie în mesaj. Te pot suna într-o zi?”

Tabitha

Să găsească un antreprenor cu care să lucreze la casa lui Billy va fi mai greu decât și-ar fi imaginat Tabitha. Nu este ca și cum ar căuta o spălătorie sau un local care să livreze pizza. Casa lui Billy nu are Wi-Fi – casa clar a rămas în 1993 –, așa că Tabitha va folosi vechea carte de telefoane din Martha's Vineyard, pe care o găsește pe șemineul unde se află cenușa lui Billy. Se uită la sfârșit, la lista cu companii, și caută antreprenor. Sunt zeci de nume, iar pentru o clipă se simte încurajată. Nu cunoaște pe niciunul, așa că se decide să înceapă cu AA Vineyard Builders și să continue în ordine alfabetică.

1. „... listă de așteptare de trei ani...”
2. „Ne pare rău: avem lucrări pentru viitorul apropiat”.
3. „Lucrarea este în interior? Aș putea trimite echipa mea din New Bedford în ianuarie...”
4. „Mai spuneți-mi o dată numele dumneavoastră de familie!” „Frost”, spune Tabitha. Clic.
5. Niciun răspuns.
6. Căsuța vocală. Tabitha lasă un mesaj.
7. „Ne pare rău. Momentan nu putem lua nicio lucrare nouă”.
8. „Frost, la fel ca Harper Frost, tipa aceea care l-a turnat pe Joey Bowen? Clic”.
9. „Îi spun soțului meu sau partenerului lui să vă sune, cel mai târziu până la sfârșitul lunii”.
10. „Îmi pare rău!”
11. „Îmi pare rău!”
12. „Mi-aș dori să vă pot ajuta, chiar mi-aș dori, dar eu sunt soacra. Fiica și ginerele meu sunt în Vermont și nu se întorc până la Ziua Muncii. Mulți constructori își iau vacanță vara. Dacă doriți, puteți reveni în septembrie”.
13. „Acest număr nu mai este valabil”.
14. „Sunt disponibil, dar casa este în partea de jos a insulei? Refuz să lucrez la orice casă care se află în centrul insulei. Pur și simplu nu vreau să stau în trafic în fiecare zi”.
15. „Să fiu sincer, sunt ocupat, dar știu sigur că Franklin Phelps termină o casă în Katama și caută ceva mai mic. S-ar putea să vă poată ajuta. Aveți

numărul lui?”

Tabitha încremenește.

— Franklin... Phelps ați spus?

— Aveți numărul lui?

— Nu... Eu... folosesc cartea de telefoane.

Răsfoiește paginile până la litera P. Nu găsește.

— Cartea de telefoane? Cucoană, te asigur că nu vei găsi niciodată un antreprenor folosind cartea de telefoane. Sună-l pe Franklin Phelps, spune-i că TF te-a trimis la el. Notează numărul lui!

Tabitha notează numărul, apoi închide telefonul și rămâne cu privirea la agendă. Franklin este antreprenor, nu cântăreț. În regulă. Franklin ar putea fi ceea ce are nevoie – dacă nu s-ar fi culcat cu el. Dar, pentru că s-a culcat cu el, pentru că pur și simplu nu și-a putut lua gândul de la el, nu îl poate suna.

Se hotărăște să abandoneze pentru moment căutarea și să facă ceva eficient. Se va duce la groapa de gunoi.

•

Încarcă oribilele covoare zdrențuite, vechile covorașe de baie și perdelele mucegăite de la duș. Aruncă lămpile hidoase, mormanele de reviste, farfuriile ciobite, caserolele fără capace, posterul cu *Fălci* care atârână în toaletă, cuptorul cu microunde stricat, tablourile în ulei luate de la magazinul de chilipiruri, suporturile de plastic și măsuța șubredă pentru televizor, cutiile sparte de zahăr și făină, ambele goale. Aruncă vechile baterii și cutiile de vopsea pe jumătate goale, nenumăratele cutii cu becuri arse, prelungitoare roase, o sită deteriorată și tăvile de copt care conțin resturi de la sutele de nachos arse. Toate vor ajunge la gunoi.

Este duminică și la groapa de gunoi este aglomerat. Probabil că majoritatea sunt localnici, pentru că Tabitha resimte imediat un spirit comunitar. Oamenii afișează o bună dispoziție falsă. Este vară, sunt ocupați, trebuie să facă bani și, dacă se întâmplă să nu lucreze în weekend, vor să meargă la plajă – însă nimeni nu este prea ocupat pentru a oferi o mână de ajutor. Un bătrân cu părul cărunt și barbă albă lungă, care arată precum Moș Crăciun slab, o vede pe Tabitha descărcând posterul cu *Fălci* și îi oferă zece dolari pe el.

— Oh, nu-i nevoie să plătiți, spune Tabitha. Luați-l!

Se simte bine să arunce toate porcăriile din mașină, la fel de bine ca atunci când se spală pe dinți. Când se pregătește să plece, observă o femeie tunsă scurt, băiețește, cu o pereche de cizme de-a dreptul oribile, coborând

din camioneta care are inscripționat în partea laterală *Garden Goddesses*. Decorator din părțile locului, se gândește Tabitha. Își amintește ce i-a spus TF la telefon: „Trebuie să cunoști pe cineva”.

„OK. Să-i dăm drumul!”

— Mă scuzați, spune ea. Caut un antreprenor care să facă o renovare extinsă a casei tatălui meu, aflată în centrul insulei.

Privește în sus cu ochii mișiți. Nu își poate aminti: casa lui Billy se află în centrul insulei? Ei i se pare că în centrul insulei se află Oak Bluffs și Vineyard Haven, dar nu se poate, pentru că Chilmark și Aquinnah sunt în sud, așa că poate acolo este centrul? Casa este în Tisbury, adaugă ea.

Femeia o privește pe Tabitha cu un dispreț evident, iar Tabitha își dă seama de ce. Nu urăște nimic mai mult decât să fie chestionată de turiști sau, mai rău, de cei mutați recent acolo. Tabitha a considerat întotdeauna lipsa ei de răbdare ca un defect al personalității, însă acum își dă seama că este și o caracteristică a celor din Vineyard. Lucrurile se întâmplă într-un anumit mod aici și, dacă nu știi asta, atunci nu aparții acestui loc.

— Un antreprenor? întreabă femeia. Cred că glumești. Nu vei găsi niciodată pe cineva să lucreze pentru tine pe această insulă.

— Da, știu. Am sunat 15 oameni în această dimineață și niciunul dintre ei nu o poate face. Nu mi-am imaginat că va fi atât de greu. Am crezut că poate mi-ați putea sugera pe cineva...

Însă femeia urcă în camionetă, trânteste ușa și prin geamul deschis îi arată Tabitheii degetul din mijloc.

Deci cei din Vineyard nu sunt doar nerăbdători, ci și răutăcioși! Și vulgari! Abia după ce camioneta pornește lăsând un nor de praf în urma ei, Tabitha își dă seama că femeia probabil a confundat-o cu Harper. Cu siguranță este altă persoană pe care Harper a scos-o din sărite. „Nu vei găsi niciodată pe cineva să lucreze pentru tine pe această insulă”.

„Eu nu sunt Harper!”, ar vrea să strige Tabitha.

Îi vine să plângă și se gândește că poate Harper a avut dreptate – ar trebui să dărâme casa pentru că nu vor găsi niciodată pe nimeni care să o repare. Însă e valoroasă – și-a dat seama când a golit-o. Sub covoarele zdrențuite, pardoseala este din plăci mari de lemn de pin – Tabitha a fost încântată când a descoperit –, însă toată munca de a scoate covorul și de a readuce la viață acele pardoseli este peste abilitățile ei modeste de amatoare.

Simte o mână pe umăr, iar când se întoarce îl vede pe bătrânul Moș Crăciun slab care a luat posterul cu *Fălci*.

— Am auzit discuția din întâmplare, spune el. Am apelat la o companie numită Hammer & Claw pentru casa noastră de oaspeți pe care am construit-o pentru copiii și nepoții noștri. Numele directorului este Phelps. Franklin Phelps.

Tabitha încuviințează, știind că ar trebui să fie surprinsă. Însă nu este deloc surprinsă. Compania lui Franklin se numește Hammer & Claw și este a doua oară în această dimineață când îi este recomandat.

Tabitha încă se simte rănită de încântătoarea femeie de la Garden Goddesses – și ar vrea să arate că această femeie nu are nicio legătură cu conceptul de zeiță dar îi zâmbește lui Moș Crăciun cel slab pentru amabilitatea de a se implica, chiar dacă lucrul acesta o neliniștește.

— Vă mulțumesc, spune ea.

•

Ajunsă acasă, Tabitha caută în cartea de telefoane. A ajuns cu căutările până la Haggerty Construction, iar următorul nume pe listă este Hammer & Claw. Oare este un semn? A treia oară să fie cu noroc? Sau dimpotrivă, pentru că a fost avertizată că este compania lui Franklin, ar trebui să treacă la următorul nume, Inkwell Beach Builders? Abia așteaptă să vorbească cu Franklin, de aceea este un motiv bun să nu îl sune. Dacă sună, s-ar putea să fie rănită.

Mama ei cu siguranță ar sfătui-o să nu sune. O femeie nu trebuie niciodată să caute un bărbat, în opinia ei, deși este știut că Eleanor l-a furat fără remușcări pe Billy de la verișoara ei, Rhonda.

Dar oare Billy ce ar spune? Zărește cutia cu cenușa lui. Presupune că Billy ar sfătui-o exact contrariul. „Nimic nu se întâmplă dacă nu faci ceva ca să se întâmple”.

Se află în casa lui Billy; poate că de aceea argumentul acesta i se pare mai întemeiat.

•

Franklin răspunde din prima.

— Salutare!

„Salutare?” Așa răspund prietenii lui Ainsley la telefon. Probabil de aceea se simte ca o adolescentă de 16 ani care încearcă să se dea drept adult.

— Oh, bună, spune ea, întrebându-se dacă teatrul ei va fi înghițit sau dacă va fi complet transparentă. Caut un antreprenor general pentru casa tatălui meu de pe Daggett Avenue. Tatăl meu a murit de curând și vreau să fac o renovare completă, pentru a putea scoate casa la vânzare.

— Aha, spune Franklin. Câți metri pătrați are casa? Și când vreți să începeți?

— Are în jur de 160 de metri pătrați, spune Tabitha. Și aș vrea să încep cât mai repede cu putință. Și mâine dacă se poate.

— Mâine?! întreabă Franklin. Văd că sunteți o femeie care știe ce vrea. Întâmplarea face că tocmai am terminat o lucrare în Katama și nu am nimic programat până în toamnă, așa că aș putea să o strecor, dacă – și acest dacă este mare – nu este prea vastă. Voi veni să arunc o privire înainte să vă dau un răspuns.

— Oh, spune Tabitha. În regulă. Adresa este Daggett Avenue 5549. Când doriți să veniți?

— Sunt liber acum, spune Franklin.

— În regulă, zice Tabitha.

— Îmi pare foarte rău, nu v-am reținut numele, spune Franklin.

Ea închide ochii.

— Tabitha, spune ea. Tabitha Frost.

Tăcere. Va închide telefonul, se gândește ea.

Apoi el spune:

— Tabitha?

— Da, răspunde ea.

— Sunt Franklin. Franklin Phelps, de seara trecută.

— Poftim? spune Tabitha. Glumești! Nu mi-am dat seama că... îmi pare rău, în cartea de telefoane era trecut Hammer & Claw...

— Nu te scuza, te rog! spune Franklin. Fii atentă, vin acolo chiar acum, OK? Chiar în acest moment. Nu pleca nicăieri!

— Nu plec, spune ea, voi fi chiar...

Dar Franklin a închis. Tabitha aleargă să găsească o perie și un ruj.

•

Nu știe la ce să se aștepte. Este trează, este ziuă, este o conversație de afaceri. Oare va fi ciudat? Oare va dispărea magia? Asta speră, desigur – că magia a dispărut, că Franklin Phelps este doar un bărbat ca toți ceilalți, mai puțin atrăgător și deloc interesant în situația de față.

Îl privește pe fereastră cum parchează o furgonetă neagră Dodge, apoi merge cu pași mari. Poartă pantaloni Carhartt și un tricou negru Black Dog decoltat la gât. Este cel mai frumos bărbat pe care l-a văzut vreodată.

Asta nu e bine, nu e bine deloc. Ar vrea să se ascundă sub un pat cu iepurașii prăfuiți.

Când deschide ușa, el o privește lung, apoi clatină din cap.

— Acum îmi voi pune mândria în joc... Azi-dimineață am căutat programul feriboturilor către Nantucket.

— Ce ai făcut?!

— Am vrut să merg să te caut, spune Franklin. Nu mi te-am putut scoate din minte nicio clipă de vineri noapte.

Tabitha îl apucă de tricou și îl trage în casă.

•

Fac dragoste pe blatul din bucătărie până ce aproape că îl desprind din perete.

Franklin este în spatele Tabitheii, sărutând-o pe gât.

— Da, spune el. Casa aceasta are nevoie de renovare.

•

Îi arată pardoseala de pin de sub mochetă, toaleta, cele trei dormitoare deloc impresionante de la etaj.

— Nu te voi minți, spune Franklin. Lucrarea aceasta are exact mărimea celei de care aveam nevoie acum. Pot să o termin în șase săptămâni.

— Șase săptămâni? întrebă Tabitha. Nu-i vine să creadă ce întorsătură au luat lucrurile. Dimineață nu îl avea nici pe Franklin, niciun antreprenor general și acum îi are pe amândoi!

— Dar... continuă Franklin.

Sau nu îi are pe niciunul, se gândește ea.

Își trece mâinile prin părul ei negru.

— Există circumstanțe atenuante, spune el.

— Care sunt acestea? întrebă ea.

Iubită, se gândește ea. Sau poate că nu vrea să se implice într-o relație cu ea pentru că poate nu o place atât de mult pe cât crede că o place?

— Nu vreau să intru în detalii, spune el. Lasă-mă să mă gândesc la asta, bine?

— Bine, spune ea.

— Ce faci acum? întrebă el.

— În afară de faptul că îmi caut un proiectant general?

— Pune-ți costumul de baie, spune el. Și o pereche de teniși. Mergem la plajă.

•

Franklin o duce într-un loc numit Cedar Tree Neck, o rezervație naturală pe o bucată de pământ cunoscută sub numele Vineyard Haven. Se plimbă

prin zona cu pădure deasă, care oferă umbră din plin pentru o zi toridă. Prin bolta copacilor se zăresc frânturi din cerul senin, iar Tabitha aude păsările cântând. Când s-a bucurat ultima dată de o zi în natură? Probabil când avea 15 ani, în tabăra Wyonegonic. Merg în liniște un timp, ținându-se de mână, apoi urcă un deal și Franklin se oprește. Îi cuprinde fața în palme și o sărută. Pe chipul lui se citește un aer victorios, atât de sexy, încât ea simte că îi tremură genunchii. Se sărută mai apăsător. Franklin o lipește cu spatele de un copac.

— Vrei să... șoptește ea cu buzele lipite de ale lui. Aici?

El aprobă, alunecându-și mâna pe partea de jos a costumului ei de baie.

*

Cărarea se termină pe o plajă nisipoasă, presărată cu pietre, care dă într-un mic golf. Franklin așază două prosoape, apoi își dă jos pantalonii și aleargă în apă gol-goluț.

Tabitha țipă. Se uită în stânga și-n dreapta pe plajă – nu vede pe nimeni. Ezită un moment, întrebându-se dacă să facă asta. Să înoți gol într-un loc public nu este ceva ce îi stă în caracter Tabitheii Frost. Tabitha Frost este demnă, cu un comportament ireproșabil.

„Tabitha Frost este încordată”, se gândește ea.

Își desface șnurul bikinilor și aleargă în apă.

Senzația este nouă și delicioasă. Apa îi învăluie ușor tot corpul; se simte răsfățată asemenea unui bebeluș în lichidul amniotic. Și se bucură că a avut curaj. Cât timp este în apă, este liberă.

Franklin o ridică în brațe. Când o sărută, îi simte gustul de apă sărată. Este ușoară ca un fulg în brațele lui.

•

Întorși pe prosoapele de pe plaja fierbinte, ea își înalță curajoasă chipul către soare. Umărul i se îngroapă în nisip și adoarme.

•

Când se trezește, soarele aproape a apus, reflectăm du-se pe suprafața apei. Tabitha își întoarce capul și-l vede pe Franklin pe prosop, cu capul proptit în mână, privind-o lung.

Simte fluturi în stomac.

Se întâmplă cu adevărat.

•

Pentru cină, Franklin a ales un loc numit Outermost Inn.

— Este în Aquinnah, spune el. Pe drum vei putea vedea toată partea de

sus a insulei.

Tabitha își pune o rochie portocalie de vară Alexander Wang, cu bretele subțiri care se încrucișează pe spatele acum bronzat. Este cel mai sexy articol vestimentar al ei și se feliicită că s-a decis să îl ia.

Franklin fluieră.

— Sau am putea rămâne aici și să te mănânc pe tine la cină.

În timp ce merg către South Road prin Chilmark, Franklin face pe ghidul și îi arată Beetlebung Corner.

— Numele vine de la *beetle*, îi explică el, un ciocan folosit să lovească cepurile – sau capacele – de la butoaie.

Tabitha râde.

— Mulțumesc că mi-ai spus. Sună de parcă ar fi ceva care îți infestază mansarda.

Adoră toate zidurile acelea joase din piatră și fermele de familie. Și indicatoarele drăguțe de pe stradă.

— Uită-te la indicatorul acela! arată ea către un indicator mic din lemn pe care scrie Sheep Crossing.

— Fosta Sheep Crossing, spune Franklin. Tonul vocii lui se schimbă brusc. Prima căsuță după ce cotești este locul unde se ascunde cumnatul meu.

— Cumnatul tău? întrebă Tabitha.

Încearcă să își amintească ce i-a povestit Franklin despre familia lui. Nu reține genul acesta de amănunte. Părinții... Le-a uitat numele. Tatăl a fost director de școală, iar mama... Nu își amintește. A menționat oare Franklin un cumnat? Soțul surorii lui? Numele surorii lui este... Charlotte? Nu, aceea este sora lui Ramsay.

Așteaptă ca el să spună mai multe, însă el abia clatină din cap.

— Nu contează, spune el.

•

Orice stângăcie dispare când se apropie de Outermost Inn. Este situat pe stâncile din Aquinnah; încă din parcare, panorama peste apă este spectaculoasă. Franklin este gentlemanul perfect, deschizându-i Tabitheii ușa să intre, ținând mâna ușor pe spatele ei. Gândul o poartă către Ramsay – și manierele lui sunt ireproșabile, aproape sufocante –, însă niciodată nu a reușit să îi aprindă simțurile cu o atingere, așa cum face Franklin.

Amfitrioana de la restaurantul intim are aproape vârsta Tabitheii. Are părul blond ondulat și poartă o fustă cloș de mătase până la genunchi.

— Franklin, spune ea. Păpușă!

— Annalisa, spune Franklin.

Tabitha observă că o sărută pe buze. Este geloasă. Se simte încordată, dar încearcă să se stăpânească. Îi place decorul hanului, lumina lumânărilor, mirosul de usturoi, de ierburi aromate, de friptură, de unt, de vin bun. Îl cunoaște pe Franklin doar de câteva zile. El locuiește aici de 40 de ani.

Tabitha îi zâmbește Annalisei, în speranța că nu va fi confundată cu sora ei.

— Bună, spune ea. Sunt Tabitha Frost. Locuiesc în Nantucket.

— Oh, da, știu, spune Annalisa. Tipii de la Autoritatea Navală trimit un semnal de alertă de fiecare dată când cineva de pe cealaltă insulă pune piciorul pe insula noastră.

Franklin o strânge ușor de umăr pe Tabitha, iar ea zâmbește.

•

Annalisa îi așază pe Franklin și pe Tabitha la cea mai bună masă din restaurant – afară, pe terasa mare și frumoasă din partea cea mai apropiată de apă. Franklin alege o sticlă de Sancerre și una de Malbec, și îi toarnă Tabitheii câte un pahar din fiecare.

Ciocnesc, iar Franklin clatină din cap.

— Nu îți poți imagina cât de fericit sunt că m-ai sunat! spune el. Chiar dacă a fost întâmplător.

— Dacă voiai să nu te sun întâmplător, trebuia să-mi fi lăsat numărul pe bilet, spune Tabitha. Am crezut că nu vrei să mă mai vezi niciodată.

— Eu... Franklin soarbe din vin și privește linia orizontului, unde soarele se cufundă în apă. Chipul lui este luminat de o rază splendidă de lumină portocalie. Nu eram sigur cum se procedează, cred...

— Doar nu vrei să îmi spui că nu aduci tot timpul femeii acasă, spune Tabitha.

— N-o fac, spune Franklin. O privește cu sinceritate – este posibil să spună adevărul? – și apoi schimbă subiectul. Povestește-mi despre tine! Nu îmi vine să cred că ești singură. O femeie nemaipomenită ca tine pe o insulă cu toți milionarii aceia cu iahturi.

Tabitha râde.

— Oh, sunt singură! Am avut o relație de patru ani, dar ne-am despărțit în februarie.

— Ai fost căsătorită? întreabă Franklin.

— Nu, spune Tabitha. Însă din prima mea relație serioasă am un copil. O

fiică. Ainsley. Are 16 ani.

— 16! spune Franklin. Este posibil așa ceva?

— Posibil, spune Tabitha. Am născut-o când aveam 23 de ani. Atunci a fost o surpriză, acum este doar o belea. Cu câteva săptămâni în urmă, a dat o petrecere când nu eram acasă, iar când m-am întors am găsit puști jucând Beer Pong pe masa mea din living.

Franklin își dă capul pe spate și râde.

— Ei, haide! Trebuie să recunoști că este amuzant, spune el.

Este amuzant? Tabitha zâmbeste. Cu siguranță este mai amuzant acum decât a fost la momentul respectiv.

— În momentul de față de bucurăm de o binemeritată vacanță una departe de cealaltă. Harper se află acolo să aibă grijă de ea.

— Ah, înțeleg, spune Franklin. Ați folosit vechiul truc cu inversarea rolurilor.

Tabitha se întreabă ce face Ainsley. Poate că au scos toată marfa afară să o vândă la tarabă. Poate că au făcut un spectacol cu câini sau își postează opiniile politice pe un cont de Twitter în numele lui Eleanor. Tabitha este atât de fericită încât nu îi pasă.

Încep să le aducă mâncarea de la bucătărie, toate felurile fiind demne de menționat: o supă cremoasă de homar, o salată ușoară de microplante și rondele colorate care se dovedesc a fi chipsuri, ridiche-dulce, homar prăjit în unt cu sos de grepfrut servit pe o mămăliguță moale și picantă, mușchi de vită cu garnitură de cartofi gratinați, crochete cu unt de mărimea unei nuci. Printre înghițituri, Franklin se oprește și o sărută ușor pe buze, ceea ce o excită mai tare decât un sărut profund. Nu fac fotografii; nu își dau check-in și nici nu postează nimic. Întâlnirea aceasta este ceva din altă lume. Tabitha încearcă să țină minte fiecare detaliu pentru a le putea retrăi mai târziu.

Desertul este o varietate de dulciuri servite pe un fund de lemn: panna cotta cu fructul-pasiunii, cannoli mici umpluți cu cremă de fistic, tarte cu afine și lămâie cu crustă de ghimbir și migdale, prăjiturele caramelizate cu topping de fulgi de cocos.

Tabitha ia câte o gură din fiecare, apoi geme pentru că este prea plină. Se scuză spunând că trebuie să meargă la toaletă.

În drum spre baie, se întâlnește în hol cu Annalisa, care se pare că o așteaptă.

— Sper că nu te-a deranjat gluma mea despre Nantucket, spune ea. A fost doar o distracție.

Tabitha, amețită de la vin, râde.

— Nu-ți face griji!

— Este minunat că Franklin a vrut să te aducă să luați cina aici. Era atât de încântat când a sunat să facă rezervarea! Și a subliniat foarte clar că o aduce pe Tabitha Frost, nu pe Harper Frost. Pentru că suntem cu toții de acord că, dacă ar fi venit cu sora ta la cină, ar fi fost destul de ciudat.

— Ciudat, repetă Tabitha. Ciudat pentru că...

Annalisa atinge ușor brațul Tabitheii.

— Din cauza întâmplărilor recente. Dar mă bucur că nu le lăsați să vă afecteze. Sunteți ca doi porumbei.

•

În drum spre casă, Tabitha își dă seama că nu i-a povestit lui Franklin despre Julian. L-a omis pur și simplu, ca și când nu ar fi existat – dar, dacă vrea ca Franklin să o cunoască, va trebui să rezolve această problemă. Doar că nu știe cum să deschidă acest subiect.

„Când Ainsley avea 18 luni, am rămas din nou însărcinată. Dar lucrurile nu au evoluat așa cum ar fi trebuit. Am intrat în travaliu la 28 de săptămâni...”

Tabitha își reazemă capul de tetieră și apoi închide ochii. Nu vrea să strice magia acestor clipe petrecute împreună.

— Trebuie să îți spun ceva, spune Franklin. El întinde mâna peste consolă și îi atinge coapsele. Tabitha...

Ea deschide ochii. Vorbește pe un ton atât de serios! Dar cu câteva clipe în urmă a decis să nu vorbească despre nimic apăsător, profund sau real. Se gândește la discuția cu Annalisa. „Ciudat... Din cauza întâmplărilor recente”. Probabil că Annalisa s-a referit la aventura lui Harper cu doctorul Zimmer; ar fi fost cu adevărat ciudat dacă Harper ar fi ieșit cu altcineva la o întâlnire romantică.

— Poate că ar trebui să lăsăm pentru mâine discuțiile, spune Tabitha. Am băut cam mult vin.

— Are legătură cu ziua de mâine, spune Franklin. Tocmai m-am hotărât să te ajut cu casa lui Billy.

— Serios? întreabă Tabitha.

— Serios, spune Franklin. Dimineață putem face un plan de atac.

— Ești sigur? spune Tabitha. Mai devreme mi s-a părut că ai ezitat. Ai spus că există circumstanțe atenuante.

— Au existat. Există. Dar m-am gândit și nu pot... O strânge ușor de

picioar. Vreau să spun nu pot să las pe nimeni altcineva de pe această insulă să lucreze atât de aproape de tine. Trebuie neapărat să fiu eu. Eu sunt omul potrivit.

Ea încuviințează din cap. „Sunt îndrăgostită până peste cap de acest bărbat”. Logic vorbind, știe că acest lucru nu este posibil. Nu te îndrăgostești de cineva pe care l-ai cunoscut de câteva ore. Se numește altfel – pasiune, care dispare precum rouă în lumina soarelui.

Dar se simte ca iubirea.

Harper

Lui Billy Frost îi plăcuse sintagma zile liniștite, pe care o folosea ca să descrie zilele lui în Vineyard. „Acestea sunt zile liniștite”, obișnuia să spună când scotea baleniera Boston din port. „Acestea sunt zilele liniștite de vară!”, țipa el de pe zidul din Menemsha, unde el și Harper, așteptând să fie gata scoicile prăjite la Larsen’s Fish Market, admirau soarele care dispărea în ocean. Billy obișnuia să spună asta atât de des, încât până la urmă Harper a căutat-o în dicționar. Își avea originea în mitologia greacă. Alcyone, fiica lui Aeolus, și-a pierdut soțul, pe Ceyx, într-un naufragiu. Ea s-a înecat în mare și amândoi au fost transformați în alcioni sau pescăruși albaștri. Când Alcyone și-a făcut cuib pe plajă, valurile amenințau să îl distrugă, așa că tatăl ei, Aeolus, a oprit vânturile timp de șapte zile, cunoscute ca zilele liniștite – acele zile când nu au loc furtuni.

„Zile când nu au loc furtuni”.

Acum Harper profită de propriile zile liniștite în Nantucket. La început, nu observă nimic ieșit din comun, dar apoi își dă seama: este fericită.

Afacerea de la magazin înflorește. Harper, Ainsley și Caylee și-au făcut programul astfel încât să fie întotdeauna două dintre ele acolo și au implementat strategiile care au dat rezultat la petrecere. Fish stă afară, în fața magazinului, timp de o oră dimineața și o oră după-amiaza; în restul zilei, moțâie în birou sau o așteaptă pe Harper să facă o plimbare lungă prin oraș. Această rutină zilnică se termină întotdeauna cu o gustare pentru câini în biroul lui Ramsay.

Acum la magazin se ascultă mereu muzică bună – 90% femei, 10% Prince. Și în fiecare dimineață Caylee postează pe rețelele de socializare o fotografie cu ea purtând ținuta zilei – rochie, fustă sau pantaloni, un top și sandale. Nu dă greș niciodată: până la sfârșitul zilei, au vândut ținuta respectivă în toate mărimile disponibile.

Meghan vine zilnic la magazin cu bebelușul David Wayne în cărucior. Harper nu ia niciodată copilul în brațe – îi este teamă de copii de la moartea lui Julian –, însă Ainsley și Caylee dansează cu el prin magazin în timp ce Meghan se minunează de bonurile din ziua anterioară.

— Nu-mi vine să cred cât de bine merge magazinul! spune ea. Am crescut cu 500%, față de vara trecută.

Ainsley e pe zi ce trece mai fericită. Nu și-a făcut prieteni noi, însă pare mulțumită să își petreacă timpul liber cu Harper și cu Caylee. Le cere sfaturi în privința lui Teddy.

După ce ea și Caylee au dat nas în nas cu el în acea dimineată la micul dejun, Teddy i-a trimis mesaj: „Mi-e dor de tine. Te pot suna într-o zi?”

Ainsley nu i-a răspuns, făcându-l pe Teddy să-i trimită mai multe mesaje, în toate spunându-i că îi e dor de ea.

— Este ca și cum singurul mod de a-l recâștiga este să îl ignor, spune Ainsley.

— Enigmele relațiilor umane, comentează Caylee.

În zilele în care Harper nu lucrează, descoperă insula. Îl urcă pe Fish în mașină și pleacă să facă o plimbare prin pitorescul Squam Swamp. Conduce pe terenul de vânătoare și înoată în apa verde și limpede a lacului Jewel. Ziua pregătește cele necesare pentru picnic și merge la Great Point, unde urcă până în vârful farului, lucru pe care și Ainsley, și Ramsay, născuți în Nantucket, recunosc că nu l-au făcut niciodată. Seara, Harper gătește cina pentru Ainsley, iar o dată pe săptămână îl invită pe Ramsay. Harper face o salată uriașă cu legume proaspete de la Bartlett Farm și creveți sau scoici prăjite de la 167; servește salata cu renumita ei pâine cu usturoi – renumită pentru ea și Billy. Face o supă thailandeză rece cu castraveți și nucă de cocos; face plăcinte cu piersici și afine, din care fructele și zahărul se scurg peste tot, dar sunt delicioase oricum.

La finalul fiecărei zile, Harper este mai obosită decât își amintește să fi fost vreodată în viața ei. Noaptea doarme ca un prunc.

În ciuda oboselii și a faptului că alcoolul îi provoacă greață, se lasă convinsă de Ramsay să petreacă o seară în doi la Pearl. Le spune lui Ainsley și lui Caylee și în special lui Ramsay că aceasta nu este o întâlnire. Este o cină cu un prieten.

— Într-un bar foarte sexy, spune Caylee. Ai grijă! Uneori tonul cu martini poate avea un efect ciudat asupra oamenilor.

— Am nevoie de ajutor să aleg ceva de îmbrăcat, spune Harper.

— De ce îți pasă? întreabă Ainsley. Ai spus că nu este o întâlnire.

E o întrebare bună. Harper știe ce va purta Ramsay: pantaloni, o cravată Vineyard Vines, un sacou sport bleumarin. Va avea părul aranjat cu cărare pe o parte. Va fi proaspăt bărbierit și cu lentilele de la ochelari lustruite. Harper ar putea purta o rochie Lilly Pulitzer, sau chiar cea mai puțin

nesemnificativă rochie Roxie de un roz pal creată vreodată, sau o rochie albastră Barbara Bush. Dar, de când a petrecut ultimele săptămâni îmbrăcând oameni, își dă seama că și-a irosit 40 de ani din viață purtând... ce? Vechile tricouri de golf ale tatălui ei, pantaloni tăiați, rochii tricou de la J. Crew și haine luate la reduceri de la Banana Republic și Ann Taylor Loft. Iar tot ceea ce are în garderobă sunt cu trei numere mai mari. Este o revelație că acum are în sfârșit haine frumoase, feminine, care i se potrivesc. Vrea ceva distractiv și diferit pentru această cină. Este prima dată când iese în Nantucket. Aici este o persoană diferită. Vrea să se îmbrace ca atare.

Adoră brandul Parker, însă nu poate purta paiete și pene, iar rochiile lor tricotate sunt prea casual. Probează o rochie de la Nanette Lepore și Rebecca Taylor, însă câștigătoarea, conform părerilor lui Caylee și Ainsley, este rochia albă de mătase Alice & Olivia, cu inserții negre de dantelă în formă de diamant care coboară pe fiecare parte.

Cum părul îi este închis la culoare și pielea bronzată, combinația alb-negru o scoate în evidență. Ainsley alege un plic negru din piele întoarsă, iar Caylee o pereche de pantofi negri din piele lăcuită, cu tocuri mici, care oricum sunt prea mari pentru Harper.

După ce se îmbracă, rămâne o clipă în fața oglinzii mari a Tabitheii. Arată bine, se gândește ea, și nu doar datorită rochiei sau pantofilor. Este relaxată. Zâmbește.

•

Pearl este un local sexy, elegant și stilat. Ramsay a rezervat două locuri pe colț, la barul din onix alb. Barul este luminat în partea de jos. Emană o lumină parcă nepământească.

— Două martini cu fructul-pasiunii, spune Ramsay.

Harper ar protesta, însă martini cu fructul-pasiunii sună delicios și speră ca, în sfârșit, să nu o mai doară stomacul. Ridică paharul și-l atinge de al lui Ramsay. Va fi o seară relaxantă și lungă.

•

Ramsay comandă pentru amândoi: rață confiată, ton cu martini și smântână și tobiko wasabi, friptură cu ou de prepeliță deasupra, homar prăjit cu sare și piper.

— Și încă un rând de martini! spune Ramsay.

Barmanița, o blondă obraznică cu un accent englezesc elegant, le zâmbește lui Harper și lui Ramsay.

— Mă bucur să vă văd din nou împreună aici, spune ea. Mi-a fost dor de voi.

— Ah, spune Harper, eu nu sunt...

— Mulțumesc, Jo, spune Ramsay. Și nouă ne-a fost dor de tine.

•

Cu al treilea martini – și acesta va fi ultimul, se hotărăște Harper, apoi va trece la apă – poate în sfârșit să vorbească cu Ramsay despre subiecte pe care nu le-ar fi abordat în timpul zilei.

— Ți este dor de sora mea? întreabă Harper.

— Îmi este și nu îmi este, spune Ramsay. Sunt un om căruia îi place să repare, nu să arunce. Cu Tabitha am încercat de nenumărate ori, dar nu am putut să o ajut. Nu m-a lăsat.

Harper aprobă.

— S-a născut cu 90 de secunde înaintea mea. A fost întotdeauna independentă și încrezătoare în forțele ei. În timp ce eu am avut mereu nevoie de susținere.

— Și cine te susține? întreabă Ramsay.

Cum să răspundă Harper la această întrebare?

— Viața mea personală din ultimii ani a fost destul de complicată, spune Harper, recunoscând adevărul. Am avut un iubit, un bărbat căsătorit.

— Ah, spune Ramsay.

— Numele lui este Reed Zimmer, continuă Harper. Se simte atât de bine când îi rostește numele, încât abia se abține să nu plângă. Și el este genul de om căruia îi place să repare. Este doctor. A fost doctorul tatălui meu, așa că a avut grijă de tata și, implicit, de mine. Are o fire calmă, care m-a făcut să mă simt în siguranță când am fost cu el. Ceea ce evident a fost o prostie, pentru că eu eram opusul siguranței. El era al altcuiva. Al soției lui, Sadie. Iar eu am fost prinsă în capcana în care sunt prinse toate amantele: am crezut că Sadie nu conta. Am crezut că într-un final o va părăsi pentru mine.

— Dar nu a făcut-o? spune Ramsay.

— Sadie a aflat despre noi, spune Harper. Ne-a prins împreună în noaptea în care tata a murit și apoi, câteva zile mai târziu, a făcut scandal la înmormântarea lui Billy. Reed mi-a trimis un mesaj și m-a rugat să nu îl mai contactez o perioadă. Harper privește lung fundul paharului de martini. Serul adevărului. Niciodată nu vorbește atât de mult, dar, la drept vorbind, ce confident are ea? Doar pe Ramsay, aici și acum. Am aflat din alte surse că s-a mutat. Am aflat că și-a luat concediu de la spital. Nu știu unde este

sau ce face. Nu știu nici măcar dacă se află încă în Vineyard sau dacă umblă prin lume. Mă simt vinovată pentru ce i-am făcut lui Sadie, dar mă simt și mai vinovată pentru ce i-am făcut lui Reed. Pentru că eu cred că este un om bun, loial și cumva l-am atras pe un drum greșit. I-am pătat imaginea, i-am știrbit integritatea. În noaptea în care Sadie ne-a prins, l-am rugat să se întâlnească cu mine. Nu a vrut, dar l-am implorat.

— Păi tatăl tău tocmai murise, nu? spune Ramsay.

Harper rotește paharul de martini.

— Distrug tot ce ating, spune ea. Este ca un blestem. Când părinții noștri au divorțat, iar eu am plecat cu Billy, am crezut că am câștigat cine știe ce concurs. Dar s-a dovedit iar și iar că de fapt sunt o ratată.

— Doar nu crezi asta! spune Ramsay.

— Ba cred, și Tabitha crede. Probabil și mama crede. Iar tata, chiar înainte să moară, s-a întors către mine și mi-a spus: „Îmi pare rău, puștoaico!” La început nu am fost sigură la ce s-a referit, dar apoi mi-am dat seama, îi părea rău pentru că eram așa cum eram. Îi părea rău că nu m-a putut ajuta.

— Harper, încetează! îi cere Ramsay. Ești o femeie frumoasă, inteligentă. La fel de fascinantă ca sora ta, dar, dacă îmi permiți să spun asta, ești mult mai amuzantă.

— Atât de amuzantă încât abia am absolvit la Tulane, spune Harper. Atât de amuzantă încât, când lucram ca barmanișă la Dahlia, în Edgartown, am fost de acord să livrez un pachet pentru un tip despre care toată lumea știa că era traficant de droguri. Am fost arestată, l-am turnat, am anihilat întreaga operațiune.

Din spatele ochelarilor, Ramsay o privește cu ochi mari.

— Glumești!

— Și acesta nu este cel mai rău lucru pe care ham făcut, spune Harper. Și nici faptul că m-am culcat cu doctorul Zimmer nu este cel mai rău lucru.

— Să îndrăznesc să întreb? zice Ramsay.

Harper îl analizează.

— Tabitha nu ți-a spus niciodată de ce nu vorbim noi două? Nici măcar nu a făcut vreo aluzie?

— Niciodată, spune Ramsay.

Pare sincer, însă lui Harper nu îi vine a crede că Tabitha a trăit cu cineva atât de mult și nu i-a povestit despre noaptea morții lui Julian.

— Ei bine, începe Harper. Nu știe ce anume să spună. Și-ar fi dorit ca

Tabitha să fi spus varianta ei, ca apoi ea să o aprobe ori să o nege. Savurează și ultima înghițitură de martini. De fapt, ce și-ar dori acum ar fi un shot de Jäger. Tabitha mă învinovățește pentru moartea lui Julian.

Ramsay clatină din cap de parcă ar vrea să-și scoată apa din urechi.

— Pofțim? spune el. De ce? De ce crezi lucrul acesta?

Însă Harper nu poate da un răspuns. Coboară de pe scaunul de la bar și îl privește fix în ochi, dorindu-și ca el să înțeleagă faptul că nu l-a sufocat pe Julian cu o pătură, nici nu l-a înecat în cadă, nici nu l-a scuturat pentru că nu se oprea din plâns. Harper ar trebui să explice cum s-au petrecut lucrurile în acea zi, în acea noapte, dar chiar și acum, după 14 ani, amintirile sunt prea dureroase.

— Îți mulțumesc pentru cină, spune ea și pleacă din restaurant.

Se întoarce să îl mai privească o dată pe Ramsay. El rămâne așezat, uluit, și nu face niciun pas pentru a o urma.

•

Merge pe jos până acasă, cu picioarele goale – ale naibii tocuri! „Zilele liniștite” – zile în care nu au loc furtuni – s-au dus. Nu mai poate rămâne nicio secundă. Scoate telefonul și se holbează la ecran – are o poză veche cu ea și Billy pe barcă, iar Billy ține un biban dungat –, dorindu-și să se comporte rațional. Dar nu o face. Îl sună pe Reed și intră căsuța vocală. Trebuie să îi spună ceva. Este doar o bănuială, dar nu poate să îi lase mesaj.

Închide.

Dar apoi, în clipa următoare, lui Harper îi sună telefonul. Reed? Sau poate este Ramsay, care și-a revenit din șoc? Harper așteaptă să nu mai sune și să apară notificarea că a intrat căsuța vocală, apoi verifică ecranul.

Este un număr necunoscut din Vineyard, prefix 693. Se oprește din drum pe Cliff Road. Poate că este Reed, care sună de pe un număr fix.

Durează câteva clipe până când se poate aduna ca să asculte mesajul.

„Bună, Harper! Sunt Edie Donegal, mama lui Brendan. Știu că poate încă ești plecată, dar simțeam nevoia să te sun. Brendan nu se simte bine. Știu că ții la el și, oricât de mult nu vreau să te deranjez, trebuie să te întreb dacă poți veni să îl vizitezi curând. Este singurul lucru la care mă pot gândi pentru a-l ajuta. Mulțumesc, Harper! Noapte bună!”

Harper își simte capul prea greu pentru a-l ține drept. Brendan. Bietul Brendan! Și totuși, în starea în care se află acum, Harper nu crede că este capabilă să îl ajute pe Brendan. Nu ar face decât să înrăutățească lucrurile.

Șterge mesajul.

Nu mai poate înainta niciun pas. Stomacul îi colcăie și o cuprinde un val de amețeală. Vomită pe iarba de lângă trotuar.

„Mai mult decât o bănuială”, se gândește ea.

Este însărcinată.

Nantucket

Zilele lungi își fac apariția, când vremea este atât de bună, încât oamenii nu vor să vorbească decât despre lucrul acesta. Sunt 30 de grade la prânz – fenomen ce nu a mai avut loc de la valul de căldură din 1936.

Asfaltul de cărămidă din oraș se topește la soare; pe plajă este imposibil să stai. Nu adie briza, nu sunt nori, nu poți respira nici măcar o secundă din cauza căldurii apăsătoare.

Este prea cald ca să bârfești. Nimeni nu poate sta pe loc într-atât încât să asculte.

Însă birourile de asigurări Striker&McClain sunt dotate cu aparate de aer condiționat, iar fiecare client care intră respiră adânc, cu încântare.

Percil Ott stă întins în fotoliul lui lângă biroul recepționerei, Bonnie Atkinson. Percil îi spune lui Bonnie că trebuie să se vadă cu Ramsay Striker pentru înlocuirea unui parbriz.

— Dar nu te grăbi, spune Percil către Bonnie. Aș putea rămâne aici toată ziua.

Bonnie își dă ochii peste cap. Percil este un pensionar narcisist. Nu are de gând să-i facă jocul.

— Îl anunț pe Ramsay că sunteți aici, spune Bonnie.

Ramsay stă în colțul biroului, iar Bonnie observă paravanele trase, ceea ce este un lucru neobișnuit. Bonnie lucrează de 25 de ani la Striker&McClain și nu își aduce aminte să se fi întâmplat asta până acum. Își dă seama că, dacă are paravanul, Ramsay își dorește intimitate, însă Bonnie este o fire foarte curioasă. Trage cu ochiul prin crăpătură și îl vede privind fix monitorul calculatorului. Bonnie își pune mâna la piept. Pornografie? Nu l-a perceput niciodată pe Ramsay ca fiind genul acesta; este suficient de chipeș încât să poată avea ce femeie își dorește – ultima fiind ospătărița de 23 de ani cu care a avut o relație de aproape trei luni! Dar apoi Bonnie se conformează cu realitatea: toată lumea se uită la filme pentru adulți. Toată lumea cu excepția ei și a soțului ei, Norm Atkinson. Norm se uită la reluări ale emisiunii *The Andy Griffith Show*.

— Scuză-mă, Ramsay, spune Bonnie. Percil Ott e aici.

Ramsay tresare de parcă într-adevăr ar fi fost prins în fapt cu ceva ilegal. Totuși, Bonnie zărește peste umăr o parte din ecran. Este un articol vechi

din *Inquirer and Mirror*.

Ramsay se ridică și dă la o parte unul dintre paravane.

— Mulțumesc, Bonnie. Știu că domnul Ott nu se numără printre preferații tăi. Mă ocup eu de el. Străbate holul, lăsând-o pe Bonnie în ușa biroului.

Majoritatea oamenilor ar pretinde că nu ar face niciodată ceea ce a făcut Bonnie Atkinson, însă ar minți. Bonnie se duce în fugă la calculatorul lui Ramsay și analizează ce se află pe ecran. Este un necrolog, din câte observă. Un necrolog pentru un băiat nou-născut, Julian Wyatt Cruise, născut la data de 28 mai 2003 și decedat la data de 15 august 2003. Bonnie respiră adânc. Nu avea nici măcar trei luni. La cauza decesului este trecut „stop respirator”.

De ce ar fi Ramsay interesat de așa ceva? apoi vede numele membrilor familiei. Tatăl: Wyatt Cruise. Mama: Tabitha Frost.

•

Cealaltă locație care se scaldă în aer condiționat în timpul zilelor toride este magazinul ERF. Înțelegem de ce: nimeni nu dorește să probeze haine când este transpirat, iar pe o vreme ca asta, toate locațiile care dispun de aer condiționat trebuie să facă față unui număr mai mare de oameni.

La ora 11.00 din a cincea zi toridă ca în iad, Caylee Keohane se bucură de un moment de liniște la serviciu. În magazin nu a mai intrat nimeni de ceva timp, suficient cât să se întrebe: „Valul acesta de căldură este efectul încălzirii globale? Oare actualul președinte are de gând să facă ceva în această privință?”

Caylee este plictisită. Este ziua liberă a lui Ainsley – a spus că va rămâne acasă, că va mânca cuburi de gheață și că se va uita la *Girls* –, iar Harper a venit la muncă atât de prost dispusă, încât Caylee i-a sugerat să ia o pauză mai lungă la prânz, să se plimbe în Broncoul ei pe 40th Pole și să înoate. La început, Caylee crede că starea proastă a lui Harper este din cauza căldurii, dar apoi, când se gândește mai bine, își dă seama că Harper este sensibilă încă de la ieșirea cu Ramsay. S-a întâmplat ceva? Oare Ramsay i-a făcut avansuri împotriva voinței ei sau nu i-a făcut avansuri, deși ea și-ar fi dorit? Caylee nu poate să o întrebe lucrurile acestea, pentru că nu este încă atât de apropiată de ea așa cum este de Ainsley. Harper este mereu prietenoasă, mereu plăcută, însă nu vorbește despre viața ei personală.

În timp ce Caylee se întreabă ce ar fi putut păți Harper, se deschide ușa și o fată cu părul negru pășește înăuntru ținând în mână o cafea cu gheață.

Chipul pare cunoscut, însă, înainte să își dea seama cine este, trebuie să se ocupe de ea.

— Îmi pare rău, spune Caylee, încercând să pară că nu este deranjată, deși, la drept vorbind, pe ușă este o plăcuță pe care scrie *Fără mâncare, fără băuturi. Fără excepții*. Va trebui să lăsați afară cafeaua.

Fata întoarce capul și împinge brusc cureaua de la geanta care lui Caylee îi pare a fi o geantă de umăr din piele.

— Data trecută când am fost aici, aveți mâncare și băutură. Ce s-a întâmplat?

Apoi Caylee o recunoaște: fata cu geantă de 250 de dolari este prietena lui Ainsley – sau fosta prietenă –, Emma. Spre deosebire de Harper, Ainsley i-a povestit lui Caylee viața ei personală. I-a spus cum a furat gin din casa bunicii sale și cum Emma l-a pus în dulapul lui Candace, dar apoi situația a degenerat și au dat vina pe ea, iar Emma și Candace s-au aliat împotriva ei, ea fiind cea care s-a ales cu suspendarea de trei zile. Apoi fetele au aruncat cu ouă în casa ei. Este suficient pentru a-i aminti lui Caylee de propriile zile din liceu. Copiii se poartă urât pentru că sunt geloși sau confuzi sau pur și simplu pentru că nu au parte de educație din partea părinților. Ainsley i-a spus lui Caylee că Emma locuiește cu tatăl ei, Dutch, care deține un restaurant în aeroportul Nantucket. Mama locuiește undeva în Florida; se pare că Emma nu o vede niciodată. Lui Caylee îi este milă de orice copil care și-a pierdut un părinte, fie pentru că a murit, fie pentru că l-a abandonat – mama lui Caylee a murit în urmă cu trei ani din cauza cancerului la sân, iar lui Caylee îi este dor de ea în fiecare clipă din fiecare zi –, însă bănuiește că în cazul Emmei lipsa mamei i-a înghețat sufletul până când a devenit acru ca un pahar de lapte expirat.

— Atunci a fost o ocazie specială, spune Caylee. Nu permitem accesul cu mâncare sau băutură în timpul programului obișnuit de lucru. Îmi pare rău. Te invit să îți termini cafeaua afară.

Emma pune paharul pe prima treaptă. Caylee poate paria 50 de dolari că îl va uita acolo și tot ea va trebui să îl arunce.

— Mulțumesc, spune Caylee. Acum te pot ajuta să cauți ceva?

— De fapt, spune Emma, o caut pe Ainsley. Este aici?

— Nu, nu este, răspunde Caylee, deși lucrul acesta este evident deoarece magazinul este gol. Este ziua ei liberă.

— Oh, spune Emma. Norocul ei. Ia o rochie ERF din cuier – cu mâneci lungi și o fundă mare la gât, care amintește de ceea ce a purtat Dustin

Hoffman în *Tootsie* – și o pune pe lângă corp. Este oribilă.

Caylee este de acord, însă nu va discuta cu Emma și nici nu o va lăsa pe aceasta să insulte brandul.

— Îi voi spune lui Ainsley că ai trecut pe aici, zice ea.

Emma pufnește și se îndreaptă în partea în care se află colecția pentru tineri. Atinge un top negru cu mărgele.

— Am și eu unul așa, pe alb, spune Emma.

Caylee zâmbește. Emma se duce la masa cu mărunțișuri – curele, eșarfe, ochelari de soare și cutia cu lenjerie intimă. Atinge eșarfele, analizează curelele, probează ochelarii de soare. Caylee cascadează înăbușit. Norah Jones cântă *Come Away with Me*.

Apoi brusc lui Caylee îi vine o idee.

— Trebuie să merg la toaletă, spune ea. Mă întorc într-un minut.

— Mă rog, spune Emma.

Caylee merge în biroul din spate și încuie ușa. Pornește camera de supraveghere de pe telefon în timp ce pășește cu platformele grele pe hol. Cu siguranță, Emma Marlowe este cu ochii după camerele din magazin, însă Eleanor a instalat o cameră care arată ca un cap de stropitoare. Emma bagă mâna în cutia cu lenjerie și ia două perechi de bikini. Pune produsele în valoare de 36 de dolari în geanta ei de 250 de dolari. Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Caylee s-ar fi ocupat singură de acest furt din magazin, însă fiind vorba de Emma, Caylee cheamă poliția.

„Te-am prins”, se gândește ea.

•

Nimeni nu este surprins la aflarea veștii că Emma Marlowe a fost prinsă furând. Până și ofițerul care răspunde, sergentul Royal Dileo, este relaxat. Vara aceasta a spart petrecerile cu bere ale tinerilor, iar Emma, cu atitudinea ei arțăgoasă, a fost prezentă la toate. Oamenii sunt surprinși să afle că Dutch Marlowe chiar pleacă de la restaurantul lui din aeroport pentru a veni la magazin și a-și susține fiica. Habar nu are că susținerea aceasta parentală se va întoarce împotriva lui. În clipa în care intră în magazinul ERF și vede că persoana care a prins-o pe fiica lui este Caylee, chiar îi pare rău.

Caylee îl privește furioasă pe Dutch.

— Tu ce cauți aici? întreabă ea.

— Este tatăl meu, intervine Emma.

— Tatăl... zice Caylee.

Dutch își trece mâna peste chelie și o imploră în tăcere pe femeie să nu

spună de unde îl cunoaște. Dutch Marlowe e cel care a prins-o pe Caylee de fund, provocând-o să îi arunce Jack și cola în poală. Atunci fusese concediată de Shorty, managerul de la Straight Wharf. Shorty nu a vrut să o concedieze pe Caylee. Nu se plângea niciodată de muncă și avea o personalitate plăcută – combinația perfectă în industria serviciilor, unde aproape întotdeauna ai parte ori de una, ori de alta – și a fost sută la sută sigură că Dutch a prins-o de fund pe Caylee. Dar, din păcate, Shorty nu a avut de ales. Mergea permanent să joace poker în fiecare miercuri noapte acasă la Dutch și îi era dator 450 de dolari.

Dutch, după cum știe toată lumea, este o persoană lipsită de suflet, însă s-a simțit vinovat pentru concedierea lui Caylee. Nu a vrut să o prindă de fund, nu a fost ceva premeditat, însă ieșise de după bar de multe ori în seara aceea, mișcându-se lasciv în fața taurului. Ce ar fi putut să spună Dutch? Era bărbat, excitat în permanență și pe deasupra singur.

Dar, chiar și așa, nu-i surâde ideea ca Emma să afle că tatăl ei este un ticălos libidinos.

Caylee rânjește.

— Tatăl tău? spune ea. Respiră adânc și se pregătește să-i spună Emmei adevărul despre tatăl ei, dar până la urmă doar clatină din cap. De ce nu mă miră?

Martha's Vineyard

Insula este atât de aglomerată în luna iulie încât oamenii se tem să nu se răstoarne – centrul insulei s-ar scufunda, cu tot cu Chilmark și Aquinnah.

Populația ajunge la 90.000, apoi la 91.000.

Vapoarele sunt atât de jos în apă – încărcate cu Jeepuri, Land Rovere, Hummere –, încât aduc cu imaginea unei femei însărcinate după ce coboară copilul. Până la ora 9.00, parcare de la State Beach este plină; în Port Hunter se așteaptă și două ore pentru o masă. Coada la Bite este de 111 oameni la ora 5.30 și crește la 147 până la 6.30. Au loc în medie 15 accidente pe zi; șase dintre ele cu taxiuri.

Și totuși, cine nu tânjește după zilele acestea de vară?

Amerindienii tac și virează în portul Edgartown, mingile de tenis lovesc tușele la Field Club, făcându-ne să-l imităm pe John McEnroe: „Mingea aia a intrat! A sărit cretă peste tot!” Fiicele moștenitorilor își bronzează busturile pe țărmurile din Lucy Vincent. Scriitorii vin noaptea să citească la Bunch of Grapes – Charles Bock, Jane Green, Richard Russo. Schip Gates merge cu tricicleta lui până în Katama; Keith Richards își duce nepoții la cules de afine pe peticul de la Middle Road; Noah Mayhew, ecologistul de la Covington, este atât de copleșit de apeluri de la oameni exigenți și îndreptățiți, încât renunță și se mută într-un ashram în Oregon.

Auzind veștile acestea despre strănepoata ei Noah, Indira Mayhew, care a fost comandant de vas al feribotului *Chappy* timp de aproape 40 de ani, la bordul *On Time II*, se gândește serios să îi urmeze exemplul, deși nu a practicat niciodată yoga.

După toate acestea, cum să mai aibă cineva timp să își dea seama ce se întâmplă în casa lui Billy Frost? Daggett Avenue este o parte din Tisbury pe care o observă puțină lume –, iar din curbă, casa arată la fel. Dacă cineva ar fi stat la pândă în stradă – vânzând limonadă la colț sau cercetând zona cu intenții criminale –, ar fi putut observa camioneta lui Franklin Phelps prin cartier și, la o analiză mai atentă, ar fi descoperit camioneta lui Franklin parcată în curtea lui Billy. Însă nimeni nu stă la pândă în stradă.

Franklin a avut grijă să angajeze subcontractanți care nu sunt de pe insulă; electricianul este din Falmouth, instalatorul este din Mashpee. Tipii aceștia nu știu nimic despre bârfele din Vineyard; vin doar să își facă treaba.

Singura persoană în care Franklin are încredere – și de care are nevoie pentru acest proiect – este Tad Morrissey. Tad este mâna dreaptă a lui Franklin. Se ocupă de orice – faianță, tencuială, mobilă – și face toate acestea fără să se plângă. În ciuda faptului că este irlandez, vorbește foarte puțin. O bijuterie umană. Franklin nu trebuie să îi dea detalii lui Tad, dar o face oricum:

— Sora mea nu poate afla că renovăm casa lui Billy Frost. Ai înțeles?
Ted încuviințează din cap, cu gura plină de cuie.

•

Franklin se gândește că l-a văzut cineva în prima seară la Ritz și i-a spus lui Sadie, gândindu-se că Tabitha este Harper, dar a doua zi, neauzind nimic despre asta, a considerat că este în siguranță. I-a spus clar Annalisei la Outermost Inn:

— Vin cu Tabitha Frost, sora lui Harper, și nimeni nu trebuie să afle.

Franklin o cunoaște pe Annalisa din școala primară. I-a spus că are încredere oarbă în ea, în speranța că va fi de ajuns pentru a-i cumpăra tăcerea.

La câteva zile după ce Franklin a început să iasă cu Tabitha și să lucreze zi-lumină la casa ei, este chemat la cină în Katama, acasă la părinții lui. Mama lui nu folosește un telefon mobil sau un computer, așa că îi lasă o telegramă la ușa casei lui de pe Grovedale Road din Oak Bluffs, în care scrie: „Cină luni, ora 18”. Franklin este norocos că primește această invitație scurtă; a petrecut fiecare noapte cu Tabitha acasă la Billy. Trece pe acasă doar ca să își ia haine și, în sfârșit, să își ia aparatul de ras.

Oftează. Este evident că nu poate să o ducă pe Tabitha la cină acasă la părinții lui. S-ar dezlănțui iadul.

Într-un final, iadul oricum se va dezlănțui, se gândește el. Însă poate să mai amâne puțin acest moment.

•

Până la urmă, lucrurile în familia Phelps nu au început rău. Tabitha acceptă cu seninătate vestea că Franklin va lua cina cu părinții lui. Spune că va rămâne acasă și va vărui toaleta într-o nuanță de gri-argintiu, numită Paul Revere's Ride. Franklin este de acord: Tabitha are gusturi foarte bune, care se potrivesc cu ale lui.

Familia Phelps este mai bine dispusă ca niciodată. Al Phelps este plăcut de aproape toată lumea, pentru că a fost un director atât de dedicat și binevoitor în timpul mandatului său de la liceu, iar acum, la pensie, este

curier la Shirley's și la Mocha Mott's, aparent doar pentru a ajuta. Este cunoscut pentru că obișnuia să le cumpere foștilor studenți o ceașcă de cafea. Pe de altă parte, Lydia este un membru activ al clubului de lectură Excellent Point, oferindu-se săptămânal voluntar la Island Food Pantry.

Ambii părinți își îmbrățișează fiul. Lydia îl mângâie pe Franklin pe fața proaspăt bărbierită.

— Mă bucur că te-ai bărbierit, spune ea. Christine Velman mi-a spus că te-a văzut la intersecția de la Barnes Road și că aveai barbă.

— Nu, spune Franklin.

Clatină din cap. Dacă Christine Velman i-a spus mamei despre barbă, cât va mai dura până când cineva îi va spune Lydiei că se întâlnește cu sora geamănă a femeii care a trădat-o pe Sadie și, mai rău, că lucrează la casa tatălui ei?

Al Phelps îl bate pe spate pe fiul lui.

— Pot să-ți fac cinste cu o bere?

— Te rog, spune Franklin.

•

Sadie ajunge și ea în scurt timp, ceea ce este bine, se gândește Franklin, pentru că astfel Lydia nu va avea timp să vorbească despre ea.

Oricum, doar privind-și sora, își dă seama de ce ar fi spus mama lui dacă ar fi avut ocazia. Sadie a slăbit cel puțin zece kilograme – și nu fusese o persoană grasă nici înainte.

Are obrajii trași, iar fața ei arată ca un cadavru. De obicei, se tunde foarte scurt, însă acum arată de parcă a băgat foarfecă din bucătărie în păr de supărare. Are cearcăne vineții sub ochi și tremură.

Pe Franklin îl cuprinde mila. Știe că Sadie a închis magazinul cu plăcinte „până la noi ordine”, însă a sperat că face această pauză ca să se odihnească și să se refacă. A sperat că va trece peste această situație și poate chiar să savureze din plin această libertate proaspăt descoperită. Reed a trădat-o – da, a trădat-o. A înșelat-o cu fiica unuia dintre pacienții lui, o femeie al cărei caracter fusese deja pus la îndoială de majoritatea celor de pe insulă din cauza problemei cu Joey Bowen.

Franklin s-a abținut să îi spună surorii lui ce părere are, că el nu crede că Harper este o persoană rea. A plăcut-o dintotdeauna. Iar ea era o admiratoare a muzicii lui; venea să îl asculte de fiecare dată când cânta și era prima persoană care îi cumpăra CD-ul lui fără noroc, cu cântece originale. Harper a fost întotdeauna dulce și amabilă cu el, iar el era primul

care vedea porcăriile pe care trebuia să le suporte când era chelneriță la Dahlia. Fetele acelea erau agasate, pipăite și agresate. Probabil că a văzut în șansa de a renunța la a mai servi băuturi și de a face ceva mult mai ușor – chiar dacă ilegal și periculos – pentru Joey Bowen răspunsul la toate problemele ei.

Franklin mai crede că în nicio relație nu este vina unui singur partener; este un eșec comun. Iarna trecută, s-a dus acasă la Reed și Sadie să ia de la Reed o rețetă pentru Z-Pak – avea o bronșită urâtă care îi afecta și munca în construcții, și cântatul. Era într-o duminică după-amiază. Sadie se afla la magazinul cu plăcinte, iar Reed era singur acasă, bând un Aberlour vechi de 18 ani și uităm du-se la meciurile decisive ale celor de la Patriots. L-a invitat și pe Franklin să rămână.

A ridicat paharul.

— Să știi că Aberlour are și el proprietăți vindecătoare.

După ce a băut fiecare câte două pahare – al lui Franklin combinat cu apă, al lui Reed simplu –, Reed a dat sonorul televizorului la minimum; Pats câștigau, fiind în plină revenire. Reed a spus:

— Ți-a zis sora ta vreodată dacă se simte fericită în această căsnicie?

Întrebarea a picat ca o minge de bowling aruncată în stomac.

Franklin a tras aer în piept și a deschis gura pentru a-l asigura pe cumnatul lui că sora lui era fericită. Normal că era fericită! Ce motive ar fi avut să nu fie? Toți cei de pe insulă știau că doctorul Reed Zimmer era un tip extraordinar. De încredere, pe care te puteai baza, dedicat. O comoară pentru Martha's Vineyard – chiar un erou. Doar că Franklin a auzit-o întâmplător pe Sadie stând de vorbă cu Lydia, mama lor, în timpul unei cine în familie la care Reed nu putuse lua parte pentru că fusese chemat la spital. Sadie se plângea că Reed s-a decis dintr-odată că își dorește copii.

— Dar nu voi face asta, spusese Sadie. Și îl voi pedepsi până când își va retrage cuvintele.

Din acel moment, Franklin nu a mai continuat să asculte discuția. A căutat refugiu lângă tatăl său, care era dispus să discute despre orice subiect mai controversat decât politica locală.

— Nu știi, i-a răspuns Franklin cumnatului său.

Până atunci, el și Reed nu avuseseră niciodată o discuție sinceră, de la suflet la suflet. Nu îl credea în stare pe Reed să facă asta. Însă sigur că Reed avea nevoie de un confident; toată lumea are.

— Nu m-am mai culcat cu ea de mai bine de un an, a spus Reed. A dat

whisky-ul pe gât și și-a mai turnat cât două degete. Și nu mă refer doar la sex, mă refer la faptul că dormim în dormitoare separate. Nu mă mai atinge deloc, Franklin.

Franklin rămăsese fără cuvinte auzind de această situație neplăcută. Penultimul lucru pe care și l-ar fi dorit să îl audă erau detaliile despre viața intimă a surorii sale; ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit să îl audă erau detaliile despre viața intimă a părinților lui. Dar a pus lucrurile cap la cap și a dedus că lipsa sexului a fost metoda lui Sadie de a-l pedepsi. Acum Franklin nu spune că aventura lui Reed ar fi justificată. Însă nu înțelege de ce s-a gândit Sadie că această strategie va fi în avantajul ei, în afara faptului că o va asigura că nu va avea un copil. În momentul de față nu mai are nici soț.

Se așază la masă la ora 18.00. Mama lui Franklin nu servește antreuri; este de părere că strică pofta de mâncare. De asemenea, nu vede rostul mâncărurilor de sezon. Este jumătatea lunii iulie, iar ea a făcut o friptură înăbușită cu cartofi, morcovi și ceapă, chifle și salată iceberg cu dressing de brânză.

Franklin a avertizat-o pe mama lui că într-o bună zi poliția piețelor fermierilor din Vineyard o va aresta pentru simplul fapt că face salată iceberg. Însă Lydia nu are nicio remușcare.

Franklin nu poate decât să spere că mama lui a făcut plăcintă la desert – cu piersici sau cu afine. Și-o imaginează pe Tabitha văruind pereții toaletei cu vopseaua Paul Revere's Ride și cu câțiva stropi de vopsea pe nas. Înainte să plece, i-a povestit că Wyatt, tatăl copiilor lui, a fost zugrav profesionist și cu mult timp în urmă a învățat-o cum să dea cu var într-o cameră. Franklin a simțit o gelozie atât de acută, încât a crezut că leșină.

Abia pe drum spre casa părinților lui s-a gândit: tatăl copiilor? Nu îi povestise decât despre fiica ei, Ainsley.

— Deci, spune Sadie, participând pentru prima dată la discuție. Pe unde lucrezi zilele acestea, Frankie?

Porecla din copilărie este rostită în glumă.

Poate că nu este atât de rănită precum pare. Dar, chiar și așa, Franklin nu poate să spună adevărul. Se agață de speranța că, dacă lasă mai mult timp să treacă, starea lui Sadie va fi mai bună și nu îi va mai păsa dacă îi spune că iese cu Tabitha Frost. Și asta nu descrie nici pe departe ceea ce simte. Este năucit. Este îndrăgostit până peste cap de această femeie.

— Cuttyhunk, spune el cu nonșalanță.

— Serios? spune ea.

Nu reușește să o citească după tonul vocii. A spus-o la cacealma sau este impresionată?

— Serios, spune el.

— Deci folosești barca? întreabă ea. Ar trebui să mă iei și pe mine o dată acolo.

— Putem merge cu toții, spune Lydia.

— Nu, nu, dragă, intervine Al. Franklin lucrează.

— Lucrez, repetă Franklin. Crede-mă că nu mi-ar plăcea nimic mai mult decât să mergem cu toții pentru o zi de relaxare pe Cuttyhunk, dar nu este posibil cu proiectul la care lucrez acum.

— Bineînțeles că nu, spune Al.

Sadie îl privește lung.

•

Franklin pleacă de la casa părinților lui fără a dezvălui secretul. Dar oare cât mai poate să continue așa?

Probabil nu foarte mult. În fond, cine a reușit vreodată să țină un secret pe această insulă?

*

Trei zile mai târziu, Tad Morrissey parchează în spatele depozitului de lemne de la Cottle în Edgartown și este tamponat din dreapta de Roger Door, care a oprit în parcare de la Cottle, dar a petrecut aproape o oră la Coop's Bait&Tackle discutând despre bibanii dungați și, se pare, trăgând câte o dușcă din sticla de whisky pe care o ia peste tot cu el.

Tad îl recunoaște pe Roger Door, însă nu îl știe foarte bine, iar accidentul a scos la iveală temperamentul irlandez al lui Tad, destul de rar manifestat.

— Ce naiba? urlă el. Tocmai ai intrat în mine!

Roger Door ascunde sticla sub scaunul pasagerului și iese din camionetă să verifice dauna pe care a făcut-o mașinii unui tânăr furios. Soția lui, Cecily, îl va omorî. Roger s-a pensionat din construcții și acum lucrează pe cont propriu ca muncitor necalificat, dar își alege cu grijă clienții și de aceea își petrece majoritatea timpului fie la pescuit în baleniera lui de trei metri, fie merge să joace golf cu Smitty la Farm Neck. Și să bea, desigur, dar numai pe timpul zilei. În fiecare seară, la 20.30, Roger Door se duce la culcare.

Tad iese și el să inspecteze daunele și vede urma unei lovituri mari pe partea laterală a F-250. Simte cum îl iau căldurile și cum îl mănâncă

mâinile. Ar vrea să-i dea un pumn în față bătrânului – să-i spargă nasul și buza. Tad își iubește camioneta așa cum majoritatea oamenilor își iubesc copiii.

— Îmi pare rău pentru asta, spune Roger. Se apropie de Tad și vorbește cu o voce mai joasă: Crezi că putem rezolva fără să implicăm asigurările?

— Pe naiba! spune Tad. Locuiește de 17 ani pe insulă și a văzut mulți ca Roger Door – lupi bătrâni care cred că pot spune și pot face numai ce vor doar pentru că unul dintre înaintașii lor și-a tras-o cu Martha care deținea podgoria. Sun la poliție!

Umerii lui Roger Door se prăbușesc. Cecily îi va cere capul pe tavă.

*

Puțin mai târziu, sergentul Drew Trumanreste la fața locului, completând raportul accidentului. Îl cunoaște pe Roger Door de la Rotary Club, ceea ce este o bilă albă pentru Roger, deși se pare că el este vinovatul.

— Testează-l, spune Tad. E beat.

— Poftim? spune Roger.

— Trebuie să mă întorc la muncă, zice Tad, arătând către spatele camionetei, umplută cu placaje. Am un termen-limită.

Este posibil ca Roger Door să fi băut? Este abia 11.00.

Bărbatul mai tânăr îl cheamă să-l testeze, dar Roger se comportă de parcă el i-ar spune cum să își facă treaba, iar Drew se simte ofensat. Se decide să-i dea doar o amendă și să-l declare vinovat de accident. Companiile de asigurări n-au decât să rezolve problema.

Încercând să fie amabil cu irlandezul iritat – Drew își dă seama că l-a mai întâlnit o dată la bar la Sharky, unde se uita la un meci de fotbal și țipa la televizor –, îi spune:

— Unde lucrezi?

— Dagget Avenue, spune Tad. Scoate telefonul din buzunarul de la spate și se uită să vadă cât este ceasul. Escrocul ăsta mi-a mâncat 45 de minute din timpul de care nu dispun, iar acum încerc să mă întorc în Tisbury în traficul de prânz.

Drew dă din cap aprobator. Traficul este principala problemă de care se plâng toți cei din Vineyard, urmată îndeaproape de motocicliști și șoferi de taxi, care sunt simple subcategorii în trafic.

— Dagget Avenue? întreabă Roger Door. În ciuda faptului că a băut cel puțin o jumătate de sticlă de whisky, are un moment de luciditate. Tu ești cel care lucrează la casa lui Billy Frost?

Tad se uită lung la bătrân.

— Casa lui Billy Frost? Drew simte o durere în piept numai când aude numele Frost. Se îndrăgostise de Harper Frost. Ce fraier fusese! Chiar săptămâna trecută, Drew trăsesse pe dreapta o camionetă de la Rooster Express pentru că făcuse o întoarcere nepermisă pe Meetinghouse Road. Sperase ca la volan să fie Harper, însă era chiar Rooster, care i-a spus lui Drew că o concediasse pe Harper și că ea a plecat de pe insulă. Drew îl analizează pe Tad. Lucrezi la casa lui Billy Frost?

Tad ridică din umeri.

— Contează? Sau pot pleca?

— Răspunde la întrebare, domnule, spune Drew, deși știe că întrebarea nu are legătură cu accidentul. Lucrezi la casa lui Billy Frost?

Tad i-a promis lui Franklin că va păstra secretul legat de job, însă nu are de gând să mintă un polițist, mai ales că știe că tipul acesta este un erou local și un membru al uneia dintre cele mai importante familii din Oak Bluffs. Probabil că are puterea să îi distrugă viața cum nici nu își poate imagina. În plus, trebuie să plece de acolo. Biata lui camionetă!

— Da, spune Tad.

— Și pentru cine lucrezi?

Drew a întrebat, deși cunoaște răspunsul pentru că discutaseră despre asta la Sharky. Lucrează pentru...

Tad știe că până aici i-a fost – aici se termină fantezia lui Franklin că ar putea lucra la casa lui Billy Frost și ar putea avea o aventură cu sora geamănă a lui Harper Frost, Tabitha, fără să afle nimeni. „Asta e”, se gândește Tad.

— Franklin Phelps, spune Tad.

•

De când s-a despărțit de Harper, Drew mai are un singur prieten în care poate avea încredere: ofițerul Oberg. Ofițerul a fost foarte răbdător și grijuliu cu sergentul, pentru că Drew Truman este un om conștiincios, integru și cu un caracter ireproșabil, iar cu atmosfera tensionată din jurul forțelor de ordine, ofițerul Oberg a ales să se concentreze asupra polițiștilor pe care îi consideră străluciți. Când Drew se întoarce la secția de poliție, îl găsește pe ofițerul Oberg în vestiar, mâncând salată de gulii dintr-o caserolă. Îi povestește ofițerului despre accident, apoi îi spune că Franklin Phelps lucrează la casa lui Billy Frost.

— E ciudat, nu? Pentru că Harper avea o aventură cu doctorul Zimmer,

iar doctorul Zimmer este căsătorit cu Sadie, sora lui Franklin Phelps. Sună a conflict de interese, nu?

Ofițerul Oberg înfige furculița într-o bucată de gulie. Soția lui, Joann, este la dietă, iar când Joann este la dietă, toată casa este la dietă. După ce iese din tură, se va opri la Shiretown Meats pentru un sandviș italian cu mult ardei iute.

— Vorbim de Vineyard, Drew. Aici totul este un conflict de interese.

Spune asta pentru a-l liniști pe tânărul lui coleg, iar Drew îi mulțumește respectuos și pleacă. Cea care este de acord cu Drew că este vorba despre un conflict de interese este Shirley Sparks, asistenta ofițerului Oberg, al cărei birou este chiar la ieșirea din vestiar. Shirley este în clubul de lectură Excellent Point cu Franklin și mama lui Sadie, Lydia Phelps, și i se pare interesant – surprinzător chiar – că Franklin lucrează la casa tatălui femeii care a trădat-o pe sora lui. Se întreabă dacă Lydia știe lucrul acesta. Dacă știe, cu siguranță are nevoie de o persoană cu care să stea de vorbă. Iar dacă nu știe, atunci ar trebui să afle.

Shirley o sună pe Lydia.

Ainsley

Deși a început precum cea mai rea vară din viața ei, acum lucrurile s-au îndreptat. Mai întâi a reușit să atragă din nou interesul lui Teddy. De când a dat nas în nas cu el la 21 Broad, el i-a trimis mesaje în fiecare zi, întrebând când o poate vedea, când pot ieși împreună. Atât Caylee, cât și Harper au sfătuit-o să ia lucrurile ușor și să își analizeze răspunsurile. Ainsley îl iubește pe Teddy, însă el a rănit-o – emoțional, fără doar și poate, dar și fizic în acea după-amiază la căsuță –, iar acum Ainsley nu este sigură că își mai dorește să se împace cu Teddy. Totuși, este o senzație plăcută să-l știe că umblă după ea. Mult mai plăcută decât să tânjească după el.

Caylee o prinde pe Emma furând două perechi de bikini pentru distracție din magazin și cheamă poliția. Dutch apare să o scoată pe Emma basma curată, însă prezența lui nu face decât să înrăutățească lucrurile, pentru că se dovedește că Dutch Marlow este cel din cauza căruia Caylee a fost concediată de la Straight Wharf. Pe Ainsley o cuprinde amețala la aflarea veștilor. Evident că libidosul și mizerabilul Dutch Marlowe a fost cel care a prins-o de fund pe Caylee. Dar Dutch a reușit să întoarcă situația în favoarea lui, iar Caylee să fie cea concediată. Pe de altă parte, Ainsley îi este recunoscătoare lui Dutch, pentru că, dacă nu ar fi fost concediată, Caylee nu ar fi ajuns să lucreze la magazinul ERF, iar acum ele nu ar fi prietene. Ainsley a învățat atât de multe lucruri de la Caylee – despre bunătate și despre puterea intențiilor sincere. Este un exemplu demn de urmat. După despărțirea de Ramsay, a ales să nu mai iasă cu nimeni o perioadă; vrea să petreacă timp cu ea însăși. Ainsley este încântată de această idee. Se hotărăște că ar putea să se împace cu Teddy la un moment dat, însă restul verii și începutul primului an de colegiu și le va petrece cu ea însăși. A citit mai mult decât lecturile obligatorii și savurează fiecare carte a lui Edith Wharton. A început să se trezească mai devreme ca să aibă timp să alerge pe pista de biciclete de la Cliff Road – până la far și înapoi, 4 km dus-întors – înainte de a merge la serviciu. S-a înscris la un curs la Corner Table – Introducere în arta gătitului –, pentru că unul dintre lucrurile pe care le iubește cel mai mult la mătușa Harper sunt mesele pregătite acasă. Ainsley își imaginează că, la întoarcerea acasă, mama ei își va găsi fiica erudită, în formă bună și bună bucătăreasă.

La câteva zile după ce Ainsley i-a spus lui Teddy despre furtul din magazin, primește un mesaj de la el: „Ai auzit ultima bombă despre Emma?”

Ainsley îngheață. Oare Emma a fost rănită? Oare a avut un accident? Oare a murit? Numai gândul în sine o îngrozește, ceea ce arată că Ainsley a evoluat. Cu câteva săptămâni în urmă, decesul prematur al Emmei i s-ar fi părut singurul răspuns pentru suferința ei.

„Ce?”, îi scrie ea înapoi.

„Dutch o trimite la internat. În Pennsylvania. La George School”.

Ainsley scoate un țipăt. Emma merge la internat! În Pennsylvania! Ainsley este în culmea fericirii. Ideea de a termina liceul fără a fi nevoită să aibă de-a face cu Emma – dușmanul sau chiar cu Emma – prietena este ca un răsărit de soare. Ainsley poate începe liniștită; se poate reinventa. Poate fi bună.

„Îi doresc toate cele bune”, răspunde ea.

•

Este marți, iar Ainsley lucrează cu Caylee când Candace Beasley intră în magazin. Lui Ainsley i se tare respirația. Candace s-a tuns; părul ei lung, strălucitor, de un blond-căpșună s-a transformat acum într-un bob tocit care abia îi lasă ceafa la vedere. Totuși, încă poartă bentițe. Cea de astăzi este neagră cu buline mici albe, care se asortează cu ținuta simplă formată din pantaloni scurți albi Current/Elliott și un tricou negru decupat la gât. După ce își revine din starea de șoc provocată de tunsoarea lui Candace, se îngrijorează pentru că nu știe ce caută aici. Poate că a venit să termine ce a început Emma. Poate că are un revolver ascuns în poșeta plic cu paiete.

Caylee o atinge pe umăr pe Ainsley. Cu siguranță o recunoaște pe Candace.

— Te pot ajuta? întreabă Caylee.

— Oh! spune Candace. Am venit să stau de vorbă cu Ainsley.

În magazin sunt și alte femei care se uită. Una dintre ele, pe nume Lisa Hochwarter, a cheltuit mai bine de 5.000 de dolari în magazin vara aceasta. Urmărește permanent postările lui Caylee de pe Facebook și aproape întotdeauna vine să probeze și apoi să cumpere ținuta zilei. A cumpărat și un ceas vechi bărbătesc, pentru că îi place cum poartă Harper ceasul lui Billy. Ainsley, Caylee și Harper o linguesc – nu doar pentru că este cea mai bună clientă a lor, ci și pentru că este ironică și amuzantă. Este specialist în lectură în Pawtucket, Rhode Island, și are un câine, corcitură între rottweiler

și labrador, pe nume Potter, care a devenit cel mai bun prieten al lui Fish.

Ainsley spune:

— Ajut-o tu pe Lisa! Eu mă descurc.

— Ești sigură? întrebă Caylee.

Ainsley iese de după teighea să o ajute pe Candace.

— Părul tău...

— Mama m-a obligat să donez 35 de centimetri de păr pentru Locks of Love, spune Candace.

— Te-a obligat? spune Ainsley.

— A trebuit să-mi revizuiesc comportamentul, spune Candace. Am luat-o pe căi greșite vara asta, conform părinților mei.

Ainsley ridică din umeri.

— Ieși cu Emma. Emma a inventat mersul pe căi greșite.

— Ai auzit că merge la internat?

— Am auzit, spune Ainsley. Mi-a spus Teddy. Spune asta ca să o rănească, însă Candace rămâne calmă.

— Eu și Teddy ne-am despărțit, spune Candace. Nu a fost niciodată ceva serios.

— Păi, spune Ainsley, pe mine m-a rănit serios.

— Știi, zice Candace. Se duce către un stand cu câteva rochii în culorile curcubeului și atinge cureaua celei în culoarea piersicii. Am venit să îți cer scuze. Nu ar fi trebuit să mă aliez niciodată cu Teddy sau cu Emma. Cred că... Coboară vocea, iar Ainsley îi vede ochii în lacrimi. Am suferit când tu... Când nu am mai fost prietene. Nu am putut să înțeleg. M-ai lăsat baltă pentru că nu eram suficient de cool. Și acum înțeleg că nu am fost destul de cool. M-am maturizat mai încet decât tine. Nu aș fi putut ține pasul cu tine și cu Emma.

Ainsley clipește.

— M-am purtat urât cu tine. Eu sunt cea care ar trebui să îți ceară scuze.

— Nu, spune Candace. Clatină din cap, iar șuvițele ei scurte se mișcă. Lasă-mă să termin! Am vrut să fiu prietenă cu Emma și să ies cu Teddy nu pentru că erau potriviți pentru mine, ci pentru că *tu* ieșeai cu ei.

— E în regulă, Candace.

— Eu și Emma am aruncat cu ouă în casa ta.

— Știi.

— Mi se face rău numai când mă gândesc, continuă Candace.

Ainsley zâmbește.

— Și mie.

— O parte din mine crede că, odată cu plecarea Emmei, tu și eu putem fi iar prietene.

Ainsley rămâne pe gânduri.

— Poate că putem, spune ea. Dar momentan nu vreau niciun iubit și nicio prietenă apropiată.

— Mi se pare corect, spune Candace. Își bagă mâinile în buzunarele din față ale pantalonilor și lăasă capul într-o parte. Este adevărat că mama ta a plecat o perioadă și că sora ei geamănă a venit să o înlocuiască?

— Da, spune Ainsley. Dar nu este atât de aiurea pe cât pare.

•

Sau poate că este aiurea, se gândește Ainsley mai târziu. Când termină serviciul, își verifică telefonul. A fost atât de cufundată în propria dramă, încât a uitat complet de mama ei. Ultima dată când Tabitha a sunat a fost... cu cinci zile în urmă. Cum e cu putință?

Ainsley se așază pe o bancă pe Main Street, lângă locul unde și-a legat bicicleta, și face ceva de neimaginat: își sună mama de bunăvoie.

— Scumpa mea, spune Tabitha. Pare fericită – ba chiar amețită –, iar Ainsley ezită un moment.

Poate de la xanax?

— Bună, mamă, spune ea.

— Tocmai mă gândeam la tine, zice Tabitha. Ar trebui să vezi ce facem cu casa bunicului. Locul acesta era un dezastru, dar noi refacem totul și va arăta grozav, asemenea caselor din *Domino*.

Care noi?, se întreabă Ainsley, dar spune:

— Credeam că tu și mătușa Harper v-ați decis să o dărâmați.

— Harper a vrut să o dărâme. Ea nu a văzut potențialul clădirii. Știi ce am găsit sub mochete?

Ainsley încearcă să ghicească ce ar putea să o facă fericită pe mama ei.

— Chitanțe de la economii? spune ea.

— E un fel de a spune, răspunde Tabitha. Pardoseala de sub mocheta este din lemn de pin.

— Mi-e rău, spune Ainsley, apoi își amintește că mamei ei nu îi place această replică.

— Deci, povestește-mi, spune Tabitha. Cum merg lucrurile la magazin?

— La magazin e totul în regulă, răspunde Ainsley. Nu știe exact ce anume i-a spus Harper despre schimbările făcute în magazin. Este mereu

aglomerat. Meghan spune că vânzările au crescut foarte mult.

— Hm, spune Tabitha. Am auzit că ați dat o petrecere.

Ainsley e luată pe nepregătite.

— O petrecere?

— Meghan mi-a zis, spune Tabitha. Știu totul despre puncti și popcorn...

— Eu nu am băut puncti deloc, spune Ainsley.

— Și despre tartele cu avocado, și despre muzică...

— Ideea e, mamă, că după petrecere reputația magazinului s-a schimbat total.

— Oh, sunt convinsă de lucrul acesta, spune Tabitha.

— S-a schimbat în bine. A devenit locul unde oamenii vor să facă cumpărături. Este la modă acum, este cool.

— Bunica ta nu vrea un magazin la modă sau unul cool, spune Tabitha. Bunica ta vrea un magazin demn, un magazin clasic, un magazin fără vârstă. Dintotdeauna a fost așa. Acesta a fost principiul după care s-a ghidat.

— Dar creațiile ei nu sunt fără vârstă, spune ea. De aceea s-a închis magazinul din Newbury Street, nu? Singurele persoane care vor să cumpere creații marca ERF au o sută de ani.

— Mătușa ta înjosește renumele firmei, spune Tabitha. Întotdeauna a murdărit tot ce a atins și nici acum nu face excepție.

— Mamă... spune Ainsley.

— Însă cu un vreau să mă implic vara aceasta, spune Tabitha. Și nu i-am spus nimic bunicii tale pentru că trebuie să se vindece, dar te asigur că nu va fi deloc fericită, iar toată vina o poartă doar Harper.

— De ce o urăști atât de mult pe mătușa Harper? întreabă Ainsley.

Tabitha evită să răspundă.

— Sunt totuși curioasă să aflu un lucru, continuă ea. Meghan spune că ați angajat o nouă asistentă de vânzări.

— Da... spune Ainsley.

Se întreabă când de grav ar fi dacă ar închide telefonul, iar mai târziu să spună că a rămas fără semnal.

— Cine este? Am vrut să sun la magazin să aflu, însă am fost prinsă cu renovarea.

— Păi...

— Ainsley!

Ainsley se gândește să mintă și să inventeze un nume – Carrie Bradshaw

—, dar nu va funcționa. Poate altceva. Dar va fi descoperită. Și ce a promis? Să fie o persoană bună. Să spună adevărul.

— Caylee Keohane, spune ea.

Tăcere. Ainsley se înfioară.

Apoi Tabitha răspunde:

— Caylee? Puștoaica aia cu care iese Ramsay?

— Ieșea, răspunde Ainsley printre dinți. S-au despărțit. S-au despărțit înainte ca noi să o angajăm.

Ainsley ar vrea să-i ia apărarea lui Caylee și să îi povestească despre postările de pe Facebook, despre ținuta zilei, despre succesul acestei campanii, să-i spună că, de fapt, Caylee este o persoană atât de bună, un membru al echipei și o prietenă drăguță și de încredere. Și nu este o puștoaică: are 22 de ani, un adult. Însă lui Ainsley îi este teamă că, dacă o apără pe Caylee, mama ei se va înfuria și mai tare, așa că nu spune nimic.

— Ah, spune ea și închide telefonul.

Ainsley pedalează în viteză spre casă.

•

Când ajunge la casa de oaspeți, urcă la etaj. Pentru prima dată în această vară, căldura este pornită, iar mătușa Harper este învelită cu o pătură de mohair de la Nantucket Looms, care este la fel de scumpă ca o mașină nouă; Tabitheii nu-i place ca Ainsley să o folosească. Jaluzelele au fost trase, iar sus este întuneric ca în peșteră. Se simte rău?

— Hei! strigă Ainsley. Îi dă un ghiont mătușii ei. Te simți bine, mătușă Harper?

Nu-i stă în fire să doarmă în mijlocul zilei. În celelalte zile libere, este o adevărată Vasco da Gama, plecând să exploreze părți ale insulei despre care Ainsley nici nu a știut că există.

Harper clipește.

— Da, spune ea. Doar că mă simt foarte-foarte obosită, îmi pare rău.

— Nu are de ce să îți pară rău, spune Ainsley. Dar trebuie să îți spun ceva.

Harper se ridică – cu mare grijă, se pare – ținându-se cu mâna de burtă de parcă ar dura-o stomacul, și pune picioarele jos.

— Am vorbit cu Tabitha, zice Ainsley. Cu mama.

— OK...

— A aflat despre petrecere. Spune că murdărim numele brandului ERF. Că îl facem să fie mai puțin diferit sau distins... În fine...

Harper pufnește.

— Normal că a spus asta. Probabil pentru că nu îi pasă de bani.

— Dar nu mă îngrijorează asta, spune Ainsley.

— Atunci ce te îngrijorează?

— A întrebat pe cine am angajat să lucreze la magazin, i-am spus că pe Caylee și mi-a închis.

— Îi va trece, spune Harper. Caylee este un angajat exemplar. Doar că Tabitha este acră.

— Dar dacă se întoarce ca să o concedieze pe Caylee? întrebă Ainsley. Dacă apare aici și distruge toate modificările pe care le-am făcut?

Harper se ridică în picioare și o îmbrățișează pe Ainsley.

— Nu trebuie să îți faci griji în privința asta. Este doar o răfuială veche, foarte veche între mine și mama ta, care acum iese la suprafață. Avem păreri diferite despre... Ei bine, despre aproape orice. Nu vreau să fii la mijloc.

— Nu-mi doresc decât ca lucrurile să rămână așa cum sunt acum, spune Ainsley. Dacă Tabitha... dacă mama vine acasă, totul va fi ca înainte. Dar probabil este prea ocupată cu renovarea casei lui Billy ca să se întoarcă acum.

— Dărâmam casa lui Billy, spune Harper.

— Nu, spune Ainsley. Mama o renovează, așa a zis. Zice că a găsit un lemn special sub mochetă.

— Poftim? spune Harper. Brusc, vocea ei răsună mai tare și mai răspicat, iar Ainsley face un pas în spate. Se felicita pentru că a reușit cumva să înrăutățească lucrurile. Nu înțelege că am nevoie de bani? Nu pot să aștept șase luni sau un an până la vânzare! Nu pot cheltui 150.000 de dolari pe un scaun și covoare Berber, pe cadă cu jacuzzi sau cine știe ce mai crede ea că este necesar în casă. Am nevoie de bani! Am nevoie de siguranță! Am nevoie de economii! Harper ia telefonul. Voi termina chiar acum cu toate acestea.

Nu, se gândește Ainsley.

Harper coboară în dormitor. Ainsley o aude țipând:

— Tabitha, ce ai făcut? Am fost de acord să dărâmam casa! Pune terenul la vânzare! Și vinde-l!

Ainsley se prăbușește pe canapea și își cuprinde capul în palme. A crezut că experiența aceasta cu schimbatul locuinței între mama și mătușa ei va funcționa.

— Habar nu ai cum este piața imobiliară din Vineyard! Harper țipă. Ar

putea dura un an – sau mai mult – până când vedem vreun ban. Face o pauză și Ainsley presupune că acum vorbește mama ei. Nu suntem chit! Am dat acea petrecere pentru că încercam să ajut magazinul! Încercam să cresc vânzările și să fac bani ca să plătesc chiria și am reușit. Tu renovezi casa lui Billy pentru că... pentru că este un capriciu! Ar trebui să cer un ordin de restricție! În fine, poate chiar o voi face. Vom vedea cât îți pasă când îți va face șeriful o vizită!

Ainsley oftează. Experimentul nu funcționează.

•

În dimineața următoare, când Ainsley intră în casa de oaspeți, îl aude pe Fish lătrând și își dă seama că e ceva în neregulă.

Mama ei este aici, se gândește și simte un gol în stomac. FJ40 nu era pe alee, dar asta nu înseamnă nimic. Este miezul verii, poate că nu a putut trece cu feribotul. Poate că este parcată în față la Seamless. Ainsley nu s-a gândit să arunce o privire.

Urcă treptele două câte două și o găsește pe mătușa Harper în genunchi pe pardoseala din living, cu telefonul într-o mână, cu ochii pe jumătate închiși, cu gura deschisă, dar fără să scoată un sunet.

— Mătușă Harper! spune Ainsley. Ce este? Ce s-a întâmplat?

Se gândește că este vina mamei ei. Sau a bunicii. Poate că ele sunt cele care au sunat șeriful sau au făcut plângere.

Mătușa ei se leagănă pe călcâie și scoate un țipăt ciudat.

Instinctiv, Ainsley își dă seama că s-a întâmplat ceva grav, ceva mult mai grav decât un simplu conflict despre politica magazinului sau agenția imobiliară din Vineyard.

Cineva a murit. Dar cine? Cine?

•

Îi ia câteva minute lui Ainsley să o liniștească pe Harper suficient cât să pună povestea cap la cap. Nu este vorba despre mama ei, nici despre Eleanor. Este vorba despre un prieten al mătușii Harper, un prieten apropiat, poate chiar iubit. Un bărbat pe nume Brendan. S-a sinucis cu o supradoză de medicamente.

Simte un gol în stomac. Sinuciderea este o combinație între șocul groaznic al unei morți neașteptate și ceva mult mai sinistru. Să te sinucizi înseamnă să te confrunți cu întunericul suprem. Lucrul acesta o înspăimântă pe Ainsley.

— Mama lui mi-a zis că nu se simțea bine, spune Harper printre lacrimi.

Dar nu m-am întors. Am crezut că, dacă mă întorc, nu voi face decât să înrăutățesc lucrurile. Și chiar le-am înrăutățit. A murit și e numai vina mea!

— Nu! spune Ainsley.

Nu știe nimic despre acest Brendan sau despre relația lui cu mătușa ei, însă nu este corect să își asume vina pentru sinuciderea lui. Mătușa ei este o persoană bună, extrem de iubitoare. I-a mărturisit lui Ainsley că a făcut niște alegeri total neinspirate în viață. Nu a profitat la maximum de potențialul ei; s-a încurcat cu niște oameni nepotriviți și a trădat cu bună știință oameni buni. Nu a dat prea multe detalii despre toate acestea, nici nu a explicat de ce Tabitha o urăște atât de mult. A fost prea ocupată să aibă grijă de Ainsley, de magazin, de Ramsay, de Caylee, de Meghan și de Fish. Acum însă Harper este cea care are nevoie să fie îngrijită.

— Nu este vina ta! Să nu mai spui asta!

Ainsley încearcă să se gândească de ce are nevoie urgent Harper: de apă rece, de îmbrățișări, apoi de acțiune, de un plan. Vor merge în Vineyard: Harper, Ainsley și Fish. Ainsley va rezerva bilete pentru feribot. O va ruga pe Meghan să îi facă turele la serviciu. O va ajuta pe Harper să se întoarcă acasă.

Tabitha

Când Franklin se întoarce de la părinții lui, este târziu, iar el este băut.

— Cum a fost? întreabă Tabitha grijulie.

L-a așteptat ore întregi. A dat primul strat de vopsea în baie până la 7 și jumătate, apoi s-a hotărât să plece la Menemsha și a așteptat 45 de minute un rulou cu homar la Larsen's Fish Market. Nu poate uita imaginea Menemshei asaltată de oameni care așteptau răsăritul. Era ca o imagine readusă din anii '70 – oameni fericiți cu picioarele pline de nisip, așezați lângă zidul care se ridica deasupra apei, bând vin din pahare din hârtie cerată. Un tip cu o chitară a cântat *Hotel California*, a continuat cu *I'd Like to Teach the World to Sing*, apoi a trecut la *Beth* al celor de la Kiss, timp în care oamenii cântau împreună cu el. Comunitatea din Nantucket nu avea viață de noapte ca aici. Cel mai bun loc pentru a vedea apusul în Nantucket era la restaurantul Galley Beach. Când apunea soarele, patronii băteau din palme, apoi reveneau la șampania veche Veuve Clicquot și la calcanul de 45 de dolari. Tabitha a presupus că aceasta era diferența dintre cele două insule.

Sau una dintre diferențe.

Ruloul cu homar a fost delicios, deși Tabitha era atât de înfometată când a ajuns în sfârșit în față, încât a început să se îndoape, apoi și-ar fi dorit să fi cumpărat două.

S-a așteptat ca Franklin să fie acasă când s-a întors, însă nu era. Și-a temperat furia și resentimentele care o cuprinseseră. Erau împreună de puțin timp; nu era proprietatea ei.

Acum iată-l, mirosind ca un porumbel într-un bazin plin cu Jameson.

— A fost... spune Franklin. A fost...

Tabitha așteaptă.

— M-am oprit la Wharf în drum spre casă, spune el. Wharf Pub.

— OK, spune Tabitha.

Încearcă să își păstreze tonul neutru. Ceva îl supără. Sau poate doar a simțit nevoia să se relaxeze. Poate că trebuia să se vadă cu prietenii. Poate că mersul la Wharf Pub este un obicei după cina la părinți.

— Mai devreme mi-ai spus ceva care m-a pus pe gânduri, spune el. Ai spus că Wyatt a fost tatăl copiilor tăi. Însă nu te-am auzit vorbind decât

despre Ainsley. Ai... un copil despre care nu știi?

Tabitha devine crispată. Acum este momentul. Aceasta este șansa ei. Și totuși nu îi place să se facă presiuni asupra ei. Primul ei impuls este să devieze de la subiect sau chiar să mintă. Poate să dea înapoi. Nu vrea să îl mintă pe Franklin; respiră adânc. Este întuneric și târziu, iar Franklin este beat; cumva, toate acestea o fac să spună mai ușor ce are pe suflet.

— Am avut, spune ea. Am avut un băiat pe nume Julian.

— Tabitha!

— A murit, spune Tabitha. Paradoxal, nu varsă nicio lacrimă. Vorbește de parcă ar citi din paginile unei cărți. S-a născut la 28 de săptămâni. Prematur. A stat la terapie intensivă timp de zece săptămâni în Boston, iar eu am stat alături de el. Și apoi, într-un sfârșit, m-au lăsat să îl iau acasă. Nu era încă în putere, așa că am închiriat o căsuță peste drum de spital. Tabitha își înăbușe emoția. A fost infernal. Nu am dormit. De fapt, corect ar fi să spun că nu am dormit tot timpul cât a trăit.

— Trebuie să fi fost atât de...

Însă vocea lui se stinge, neștiind ce cuvinte să aleagă, ca și cum nu ar ști cum este. Și are dreptate. Nu știe.

— Îmi ieșisem din minți, spune Tabitha. Este o expresie, însă în cazul meu a fost adevărată. Eram nebună cu acte în regulă. Nu conta nimic altceva în afară de bebelușul meu. Îl voiam înapoi în spital, însă asigurarea noastră expirase, iar Wyatt a refuzat să îmi dea voie să iau bani de la Eleanor. În plus, bebelușul era bine – poate nu în putere, poate nu gras sau robust, dar era bine.

Lacrimile încep să-i curgă în timp ce își amintește cum încerca Julian să privească și să își susțină capul. A prins-o de deget. Nu a plâns niciodată, nu așa cum plâng nou-născuții, iar lucrul acesta a îngrijorat-o pe Tabitha. Scotea un sunet slab când îi era foame sau când era ud; acesta era singurul sunet pe care plămâniilor lui – de mărimea ouălor – îl puteau scoate. Însă doctorii au spus că era în afara oricărui pericol. De câte ori fusese pronunțată această frază? În afara oricărui pericol, ca un copil dintr-o poveste, departe de urși, șerpi, vrăjitoare malefice care trăiesc în cocioabe. De asemenea, doctorii au spus cât se poate de clar că nu pot oferi garanții; fiecare copil născut prematur este expus riscurilor. Iar Julian lua foarte greu în greutate. Uneori era apatic și greu de hrănit. Chiar și când Wyatt îi spunea că mânca mai mult când îi dădeau lapte praf, Tabitha stătea cu pompița la sân zi și noapte, crezând că asta îl va ține în viață.

Tabitha a recunoscut că Wyatt își dădea silința. Și-a dorit să îi ajute și pe Julian, și pe Tabitha. De aceea, în a doua săptămână din august, când Julian părea că face progrese, iar Tabitha dădea clar semne de labilitate psihică – plângea tot timpul, arunca farfuria, își smulgea părul din cap –, Wyatt a sunat-o pe Harper în Vineyard, acceptându-i în sfârșit oferta ei de a-i ajuta.

Flori sălbatice, șampanie pe marginea docului, picioarele lor atingând apa, dansând la Chicken Box. *I Can't Live... With or Without You.*

Tabitha nu mai poate continua.

— A murit, spune ea. 15 august 2003. Avea două luni, două săptămâni și cinci zile.

Franklin se întinde lângă Tabitha, dar adoarme imediat peste cuvertură. Pentru prima dată sforăie, iar ea nu poate adormi.

•

Nu mai deschid subiectul. Tabitha se întreabă dacă Franklin își amintește conversația, însă nu își dorește să povestească din nou, mai ales la lumina zilei, încercând să renoveze casa lui Billy.

Chiar și mahmur, Franklin montează noua mobilă de bucătărie și fixează chiuveta de porțelan. Sunt doi portughezi de la Fall River – ambii cu numele Paolo – care curăță pardoselile în living și salon și o echipă de instalatori de la Mashpee sus, care reface dormitorul matrimonial și pe celelalte două. Tad se va ocupa de faianță în baia principală, dar acum scoate mocheta de sus. De îndată ce mocheta va fi scoasă, Tabitha se va apuca de vărui. Pleacă să cumpere sandvișuri pentru toată lumea de la Lucky Hank, pentru care stă în trafic 90 de minute, dar pe care cheltuiește 10 dolari. Totuși, își spune ea, totul este în regulă. Totul este în regulă.

•

În după-amiaza aceea, sună Ainsley, iar Tabitha se bine dispune. Acesta este primul apel nesolicitat de la fiica ei de când a plecat. Tabitha nu are de gând să aducă în discuție petrecerea de la magazin, însă nu se poate abține. Este ca și când încearcă să își saboteze propria fericire pentru că o forțează pe Ainsley să-i spună pe cine a angajat Harper în locul lui Mary Jo.

Caylee. Harper a angajat-o pe Caylee.

După ce a reușit să digere această veste – și, da, o parte din ea s-a înfuriat, dar o parte se gândește că, de fapt, Caylee va fi un om valoros pentru magazin, lucru cu care Eleanor ar fi de acord –, o sună Harper, țipând ca din gură de șarpe. A aflat că Tabitha renovează casa în loc să o dărâme. Este supărată că va transforma casa lui Billy într-un loc civilizată, în

care o familie ar putea duce o viață fericită.

— Cine lucrează la casă pentru tine? întrebă Harper după ce se calmează. Cine este antreprenorul general?

Tabitha nu îi va spune. Sub nicio formă nu o va lăsa pe Harper să-și bage nasul în ce se întâmplă acolo. Îi închide telefonul.

•

A doua zi va veni o echipă de peisagiști din Billerica. Vor tunde iarba și vor scoate buruienile, tufișurile urâte, brazii strâmbi, viile, buruienile și mica grădină de legume. Vor pune gazon și îngrășământ, vor planta hortensii și arbuști pereni. Iar treaba Tabitheii va fi să le ude mereu. Peisagistul a crescut în Vineyard și este prieten bun cu Franklin. Numele lui este Richie Grenan și va sta acasă la Franklin timp de două zile cât durează ce are de făcut.

— Eu și Richie jucam fotbal împreună. Îmi este ca un frate. Am toată încrederea în el, spune Franklin.

•

Tabitha speră să îl placă pe Richie și ca sentimentul să fie reciproc. În fond, amândoi îl iubesc pe Franklin. Iar dacă Richie nu crede că Tabitha îl iubește pe Franklin – relația lor fiind la început –, măcar se așteaptă să o placă pentru că îl plătește cu 15.000 de dolari ca să îi aranjeze curtea.

Richie este scund, arătos și ars de soare la gât și pe mâini, până la mâneca tricoului murdar de iarbă. Are ochi albaștri strălucitori și buze subțiri.

O salută pe Tabitha cu un semn din cap și spune:

— Care-i treaba?

Rămâne cu mâinile în șolduri. Poartă pantaloni cargo kaki cu o curea de piele și cizme de lucru.

Tabitha zâmbește.

— Ce mai faci? întrebă ea, încercând să flirteze. Îți mulțumesc că ai venit să faci asta...

Este întreruptă de Franklin, care trece pe lângă ea și îl ridică pe Richie în brațe. Richie zâmbește în sfârșit, apoi Franklin întrebă dacă vrea să vadă curtea și se duc toți trei în spate, Tabitha rămânând la urmă.

Poate că Richie nu se înțelege bine cu femeile, se gândește Tabitha. În regulă, nu se va simți jignită. Îl ascultă pe Franklin cum îi explică lui Richie clar ce vor. Nu intervine, pentru că Franklin menționează tot ce au discutat ei, într-o ordine logică. El este antreprenorul general, prin urmare e treaba

lui. Este, de asemenea, iubitul ei, dar ce legătură are cu Richie?

Richie și echipa lui încep treaba. Tabitha merge la Skinny să ia sandvișuri pentru că Franklin a spus că acela obișnuia să fie locul preferat al lui Richie. Îi place puiul Philly. Tabitha îi cumpără două porții.

După masa de prânz, Tabitha vopsește al treilea dormitor într-o culoare caldă, denumită Saint Giles Green. Tad pune în baia principală faianță de marmură de culoarea mierii. Franklin lucrează în bucătărie cu tipul cu blaturile. Blaturile sunt din calcar lăcuit, mai puțin partea de tocat. Instalatorii de la Mashpee au montat frigiderul Sub-Zero și mașina de gheață și au instalat garniturile la chiuvetă. Tipul de la gaze trebuie să vină după-amiază să monteze aragazul Wolf – șase ochiuri și un cuptor.

În spate, Richie conduce un încărcător frontal și își îndrumă cei cinci oameni din echipă. Deja a curățat jumătate de curte. Tabitheii nu-i vine să creadă cât de bine începe să arate.

Este încântată de transformarea casei, dar simte că este ceva în neregulă. Poate că este vorba despre Richie, se gândește ea. Franklin și Richie și-au mâncat sandvișurile afară, în curtea din spate, stând unul lângă celălalt pe bara camionetei lui Franklin. Tabitha s-a hotărât să îi lase singuri pentru a povesti, iar Franklin fie a remarcat lucrul acesta și nu a spus nimic, fie nici nu a observat. Atitudinea lui față de ea este mai rece ca de obicei, se gândește ea. Se îngrijorează ca nu cumva povestea despre Julian să le fi afectat relația. Franklin o privește cu alți ochi – și nu în sensul bun. Probabil că acum o vede ca pe o persoană care a eșuat la cea mai simplă responsabilitate pe care o primești ca ființă umană: să ai grijă ca un copil să nu moară.

Tabitha se închide în toaletă – care, în momentul de față, este singura baie funcțională – și își clătește fața cu apă. Trebuie să se calmeze! Cineva ca Franklin nu o va desconsidera niciodată pentru că a pierdut un copil. A trecut prin atâtea cu iubita lui, Patti; dintre toți bărbații pe care îi cunoaște, cu siguranță este cel mai în măsură să înțeleagă povestea cu Julian.

Și atunci ce s-a întâmplat?

Probabil că este doar obosit. Și ea este obosită și supărată pe Harper. Și e foarte cald. Trebuie să înceteze să își imagineze lucruri.

•

În seara aceea, Franklin îi spune că el și Richie merg să cineze la Offshore Ale și apoi, cel mai probabil, vor merge împreună la pescuit noaptea.

— Oh, spune Tabitha. În regulă.

Se simte trădată, dar încearcă să nu lase să se vadă.

Franklin o sărută pe nas de rămas-bun. Pe nas, de parcă ar avea cinci ani! Richie este deja afară, urcând în camioneta lui Franklin, așa că Tabitha îl prinde pe Franklin de nasturii de la cămașă și-i spune:

— Hei!

— Ce e?

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, spune Franklin.

— Atunci sărută-mă ca și cum ai vrut să o faci, te rog!

Franklin o privește o clipă, apoi îi cuprinde fața în mâini și îi oferă cel mai sexy sărut pe care l-a primit vreodată. Nu e prea mult; de fapt, nu este nici măcar de ajuns. Își dorește, are nevoie de un sărut mai profund, mai lung, mai apăsător. Picioarele i se înmoaie, fiind ca puful de pădăie, precum ceva ce poate fi spulberat.

— Asta e ce ți-ai dorit? întrebă el.

Ea nu poate să scoată un cuvânt.

— Bun, atunci, spune el.

Se întoarce și iese pe ușă.

•

Tabitha dă și al doilea strat de Paul Revere's Ride pe pereții din baie, apoi, dacă tot este în formă, începe să dea cu amorsă pe bază de ulei de la Kilz în camera cu lavandă. Adio lavandă! Descoperă că este relaxată când vopsește, dar gândurile îi zboară tot la schimbarea de comportament a lui Franklin. Au ajuns de la a face dragoste toată ziua la... Ei bine, au făcut sex dimineață, înainte să sosească Ted și Richie, dar Tabitha nu după sex tânjește. Își dorește tandrețe: să fie ținută de mână. Să simtă degetele lui Franklin mângâindu-i obraji și buzele lui la ceafă.

Tabitha și-i imaginează pe Franklin și pe Richie la Offshore Ale flirtând cu chelnerițele tinere în tricouri strâmte și pantaloni scurți mulați; probabil Franklin știe cum le cheamă pe fiecare în parte. Pe măsură ce pereții dormitorului de lavandă devin albi, Tabitha își imaginează un scenariu. Franklin o urmează pe una dintre chelnerițele tinere în bucătărie, găsesc un colț întunecat – poate o cămară sau încăperea unde sunt depozitate butoaiele de bere –, iar Franklin o sărută la fel cum a sărutat-o mai devreme pe ea. Chelnerița coboară mâna la blugii lui Franklin.

Tabitha se întreabă ce a vrut să spună când a amintit de pescuitul

noaptea. Chiar se vor duce la pescuit noaptea sau este doar o metaforă?

Gata! – își spune ea. Ușa de la dormitor este închisă; probabil că miroase a gaz. Nu are motive să se îndoiască de Franklin. Dar este un bărbat singur, care a ieșit în oraș cu unul dintre prietenii lui, tot singur; și beau. Și cine spune că relația lor este unică? Încă nu au definit-o; nu au stabilit limite sau reguli. Practic locuiesc împreună de două săptămâni, dar Franklin nu a numit-o iubita lui. Nu s-a ocupat să organizeze o întâlnire cu părinții lui. Nu a mai fost acasă la el din acea primă seară; nu a aflat niciodată adresa și nu prea crede că o va găsi din nou, deși este aproape sigură că se află în Oak Bluffs.

La drept vorbind, ce știe despre el? A agățat-o într-un bar. Cine spune că în seara asta nu va agăța pe altcineva? Ar trebui să iasă undeva – la cină sau la film. Azi, la Skinny, a auzit pe cineva spunând că merge să mănânce la Alchemy. Tabitha ar putea să facă un duș, să își pună o rochie și să își caute singură ocupație.

În schimb, scoate o bere din frigiderul pe care Franklin îl ține în spate, pe terasă, apoi ia un somnifer, pe care l-a furat din stocul pe care Eleanor îl avea în poșeta ei. Este atât de agitată, încât ia și al doilea somnifer și se îndreaptă către dormitorul matrimonial, pentru că este singurul loc unde se poate dormi acum. Se întinde pe burtă în patul tatălui ei și îi vine să plângă. Doar că brusc se simte prea obosită pentru a depune acest efort.

•

Aude pași pe scări, iar când deschide ochii îl vede pe Tad în salopeta lui, cu mistria în mână. Trece pe lângă ea în dormitorul matrimonial. Gura Tabitheii este încleștată. Ar vrea să se ridice, dar nu poate. Cedează.

*

Deschide ochii. Unde se află? Îi ia câteva clipe: Nantucket, se gândește. Nu... Vineyard. Casa lui Billy, camera lui Billy. Întoarce capul; gâtul îi este înțepenit.

Pe noptieră se află un radio vechi cu ceas. Cifrele albastre luminoase arată ora 1.13. Ceasul lui Billy nu funcționează bine, dar nu este nimic surprinzător. Nimic din casa aceasta nu funcționează. Tabitha întinde brațele în lateral, corpul ei fiind acum în formă de cruce. Nici urmă de Franklin. Se uită către ușa de la dormitorul principal. Este închisă, iar de partea cealaltă nu pare să se audă ceva. Dar nu a fost Tad aici adineori? Sau doar a visat?

•

Când își verifică telefonul, vede că este ora 15.15. După-amiază! Este

îngrozită de ea însăși. Somniferul a făcut-o să doarmă 15 ore și încă se simte amețită. Nu are niciun mesaj și niciun apel pierdut de la Franklin, ceea ce este bine. Probabil că este jos și lucrează. Nu știe cum îi va explica faptul că a dormit toată dimineața.

Se furișează jos și simte mirosul puternic de poliuretan. Echipa de portughezi a lui Paulo lustruiește pardoselile. Arată superb în nuanțe ca mierea și lucioase. Și au fost dintotdeauna acolo, asfixiate de mochetele acelea oribile.

— Franklin? strigă ea.

— Nu e aici, spune unul din echipa lui Paulo.

— Nu? spune Tabitha.

Încearcă să își amintească tot ce era astăzi pe ordinea de zi. Bucătăria, se gândește ea. La bucătărie se poate ajunge doar dacă străbați livingul, treci pe lângă baie și prin salon. Prin ferestrele înguste ale salonului, Tabitha îl zărește pe Richie cu o lopată, făcând găuri pentru hortensiile ale căror rădăcini sunt înfășurate în saci de pânză. El și Franklin nu și-au făcut de cap.

Tabitha îl găsește pe Tad în bucătărie, punând faianța de granit în spatele plitei.

— Hei, spune ea. Îmi pare foarte rău că am dormit atât de mult.

Tad abia dacă își ridică privirea.

— Nu ești angajata mea.

— Știu asta, spune ea. Doar că... Ei bine, îmi place să mă trezesc și să mă apuc de treabă. Se uită cum așază Tad plăcile de sticlă fumurie una câte una. Bucătăria aceasta va arăta formidabil. Nu-i vine să creadă ce diferență este. Își îndreaptă gâtul. I-ar prinde bine cu pahar de apă cu gheață, un ibuprofen, o cafea tare. Ai idee unde este Franklin?

— Nu, spune Tad.

Nu oferă mai multe detalii, iar Tabitha ascultă zgomotul enervant al mistriei pe perete.

Tabitha își ia geanta și se duce spre mașină, care s-a încălzit sub soarele amiezii, iar acum e ca un cuptor, banchetele fiind prea fierbinți pentru a se putea așeza. Coboară geamurile și așteaptă câteva secunde înainte să urce. Pornește aerul condiționat și iese cu spatele de pe alee.

Oare Franklin a venit măcar acasă? Oare, până la urmă, scenariile ei nu erau atât de absurde? Oare a dus vreo puicuță la Cedar Tree Neck să înoate goi în golf? Oare ar face asta? Instinctul îi spune că nu. Oare este naivă? Nu

crede. Se întreabă dacă Harper a aflat cumva că Franklin este cel care se ocupă de renovare. Oare încă are relații aici, pe cineva care să treacă și să verifice casa? Oare Harper l-a sunat pe Franklin? Oare l-a amenințat ea sau unul dintre prietenii ei cu droguri? De aceea s-a îndepărtat? Nu se poate decide dacă aceasta este o teorie la obiect sau este complet ridicolă.

Tabitha încearcă să meargă la Mocha Mott's, dar nu găsește loc de parcare, apoi rămâne blocată în trafic la Five Corners. Îl sună pe Franklin pe mobil. Sună de șase ori, apoi intră mesageria vocală.

— Bună, spune ea. Este în încurcătură. Unde este? Și ce drept are ea să știe? Se simte de parcă întreaga lume s-a schimbat, iar ea este ultima care află. Sunt eu.

Închide.

•

Când se întoarce, Franklin nu este acasă. A trebuit să se ducă până la Tony Market să ia cafea, apă și calmante. Iar acum a intrat în panică. Ceva nu este în regulă. Urcă treptele verandei până în bucătărie, unde îl găsește pe Tad lucrând.

— Ai aflat ceva de Franklin? spune el.

— Nu, doamnă, răspunde el.

— Ce naiba? spune ea. Acum chiar este furioasă și îngrijorată. Vrea să se răzbune pe oricine îi iese în cale, dar cu Tad nu are șanse. O ignoră. Îl cunoști mai bine decât mine, zice Tabitha. Dispare deseori în felul acesta?

— Nu, răspunde Tad. Nu o face. Lasă mistria jos pe tavă și o privește fix. L-ai sunat?

— Da, spune ea. Intră mesageria vocală.

Tad clatină din cap. Sunt sigură că va apărea.

Tabitheii nu-i place deloc această afirmație, așa că iese valvârtej în curte. Se apropie de Richie și îl înghiontește tare pe umăr. Cumva, el este motivul schimbării de comportament a lui Franklin, pur și simplu simte asta.

— Unde este Franklin? întreabă ea.

— Au! spune Richie.

Se întoarce spre ea cu o înverșunare pe care Tabitha nu o înțelege. Cu ce i-a greșit? De ce nu poate fi mai amabil? De ce nu poate să se bucure că Franklin și-a găsit pe cineva?

— Nu-mi place să fiu atins în felul acesta.

— Îmi pare rău, spune Tabitha. Dar nu îi pare. Este atât de frustrată și de confuză încât ar vrea să ia lopata lui Richie și să-i dea cu ea în cap. Ai idee

unde este Franklin?

— Nu l-am mai văzut de aseară, spune Richie. A primit un telefon și a plecat în mijlocul cinei.

— Poftim? spune Tabitha. Nu s-a așteptat să audă asta. Telefon de la cine? De la Harper? Sau de la altcineva? Este totul în regulă?

— Pui întrebarea greșită persoanei nepotrivite, spune Richie. Se uită la ceas. Terminăm acum și pornim spre continent cu vaporul de ora 17.00. Aș vrea cecul.

Tabitha îl privește fix preț de o clipă. El își vrea cecul, iar ea vrea răspunsuri. Cine l-a sunat pe Franklin? Ce s-a întâmplat? Unde este? „Pui întrebarea greșită persoanei nepotrivite.” Ar vrea să ia lopata lui Richie și să o folosească pentru a-l îngropa de viu.

Ar trebui totuși să se bucure. Richie pleacă.

— Găsești cecul pe blat, spune ea.

•

Richie pleacă, echipa lui Paulo pleacă, și într-un sfârșit, Tabitha își face bagajul să plece. Se chinuie să dea un strat de Made in the Suede pe pereții din fosta cameră de culoarea lavandei, dar apoi se simte extenuată și se așază pe treptele din spatele casei și privește noua curte amenajată, proaspăt stropită a lui Billy. Nu a primit nicio veste de la Franklin. A plecat.

Tabitha se gândește să trimită un mesaj furios ori să lase un mesaj vocal plin de furie; la urma urmei, el este antreprenorul general și pur și simplu a lipsit o zi de la lucru fără să anunțe. Dar pe Tabitha nu o interesează de el ca antreprenor general. O interesează de Franklin ca iubitul ei. Ar vrea să-l învinovătească pe Richie pentru dezastrul acesta, însă știe că este vina ei. Nu ar fi trebuit să îi spună niciodată despre Julian. Relația lor la început de drum era prea sensibilă pentru a rezista poverii unei asemenea povești.

— Plec, spune Tad. Coboară ultima treaptă, apoi se întoarce. Vei fi bine?

Tabitha râde, deși nu este nimic de râs.

— Dacă voi fi bine?

— Am văzut că nu ai mâncat astăzi, spune Tad. Merg la o pizza la Wolf's Den. Ce-ar fi să vii cu mine?

Este drăguț din partea lui să o invite, dar Tabitha nu are dispoziția necesară pentru socializare sau pentru a ieși în public. Simte noduri în stomac; nu-și poate imagina că va mai putea mânca vreodată.

— Unde este? îl întreabă pe Tad. Richie a spus că a primit un telefon aseară și pur și simplu s-a ridicat și a plecat. Și nu l-a mai văzut nimeni de

atunci.

Tad clatină din cap.

— Dacă ar fi să ghicesc... începe el, apoi oftează.

— Ce? întreabă Tabitha.

Nu-l cunoaște pe Franklin atât de bine încât să ghicească. Ce ar trebui să ghicească? Că Franklin e căsătorit, că soția lui a fost plecată și s-a întors mai devreme, probabil cu cei patru copii după ea?

— Aș zice că este vorba de o problemă de familie, spune Tad.

Tabitha oftează, ca și când i s-ar fi confirmat bănuielile.

— Este vorba despre sora mea?

— Nu, spune Tad. Mă refer la familia lui Franklin. La părinții lui, la sora lui.

— Părinții lui? întreabă Tabitha. Sora lui?

Tad ridică o mână.

— Deja am spus mai mult decât ar fi trebuit, zice el. Seară bună!

•

Tabitha rămâne pe trepte până când se întunecă, apoi intră în casă. Oare Franklin nu va veni nici în seara asta? Se pare că nu. Ia din nou un somnifer, de data asta doar unul.

•

Se trezește la ora 1.35 dimineață cu o idee. Cartea de telefoane este pe șemineu, lângă urna cu cenușa lui Billy. Probabil că Vineyard și Nantucket sunt singurele comunități din America unde cărțile de telefon sunt indispensabile – programări pentru bărci, meniuri de restaurant, adrese.

Adrese.

Caută la Phelps și găsește:

Phelps, Albert și Lydia, 35 Edgartown Bay Road, ET

Phelps, Franklin, 10 Grovedale Road, OB

Phelps, Sadie, Upper Crust, 9111 Edgartown-West Tisbury Road, VH

Tabitha își dă seama că Sadie este sora. Sadie, nu Charlotte. Dar ce este Upper Crust? Se gândește că ar trebui să știe, însă nu îi pasă. Nu îi pasă decât de Franklin. Pune pe GPS-ul telefonului Grovedale 10. Apare un punct albastru pe hartă și Tabitha urcă în mașină.

La miezul nopții nu este trafic, așa că Tabitha ajunge în fața casei lui Franklin în numai zece minute. Ferestrele nu sunt luminate, însă camioneta lui este parcată pe alee. Când o vede, Tabitha începe să clocotească de furie. Este aici. Nu este suficient doar să știe, în sfârșit, unde este?

Nu. Tabitha coboară din mașină și grăbește pasul. Sună la ușă. Îl aude mișcându-se înăuntru și îi vine să urle de nervi. Ar vrea să fugă. Ușa se deschide.

Franklin o vede. O sărută imediat și o trage înăuntru, trântind ușa în urma lor. O ridică în brațe și o duce pe canapeaua de catifea verde crud, unde dormise. O așază pe canapea, apoi îi rupe în două tricoul de 90 de dolari, îi cuprinde sânii și-i sărută cu atât nesaț, de parcă ei ar fi hrană și el ar fi înfometat.

•

Apoi Tabitha țipă. Plânge și geme – nu se mai poate abține. Își varsă toate gândurile rele, toate grijile, toată gelozia, toată nesiguranța. Franklin îi șterge lacrimile cu mâinile, apoi cu șervețelele de pe masa de cafea, de lângă mâncarea de la Sharky pe care nu a mâncat-o.

— De ce? spune ea. Te-a sunat sora mea și ți-a spus să te oprești? Te-a sunat Harper?

— Nu, spune el. Problema este sora mea. Sadie.

*

Sadie, sora lui Franklin, este soția doctorului Reed Zimmer. Sadie, sora lui Franklin, este femeia care a plesnit-o pe Tabitha și i-a aruncat șampanie în față. Acestea sunt circumstanțele atenuante.

Franklin stă pe marginea canapelei, cu mâinile împreunate.

— Nu mai pot lucra pentru tine, spune el. Și nu ne mai putem vedea.

— Poftim? spune Tabitha.

— Este sora mea, continuă Franklin. Și Harper este sora ta. Sora ta geamănă.

— Exact, spune Tabitha. Harper este sora mea. Nu sunt eu.

— Știu lucrul acesta, spune Franklin. Și mi-e dragă Harper, în ciuda a ceea ce a făcut. Dar sora mea este foarte afectată. Nu poate accepta această situație. Ea și părinții mei... Părinții mei...

— Ești adult, spune Tabitha. Doar nu iei în seamă ce spun părinții tăi?!

De îndată ce rostește acele cuvinte, Tabitha și-o închipuie pe Eleanor. Mama ei i-a controlat fiecare gând și faptă în ultimii 39 de ani, mai puțin în ultimele săptămâni.

— Îmi pare rău, Tabitha, spune Franklin. Avem ghinion. Și nu am fost cinstit. Trebuia să îți spun cine sunt în seara în care te-am cunoscut la Ritz. Doar că atunci nu am crezut că va conta.

— Ai crezut că sunt doar o aventură de-o noapte, spune Tabitha. Ceva de

unică folosință.

— Tu nu ai crezut la fel? întreabă Franklin. Fii sinceră! Abia te cunoșteam. A fost doar o distracție.

— Un flirt la beție, spune Tabitha. Nu asta ai crezut?

Ea cu siguranță nu intenționase să se implice emoțional.

— Nu bănuiam că mă voi îndrăgosti de tine, spune Franklin.

— Și ești îndrăgostit de mine?

Franklin face semn cu mâinile.

— Cred că sunt, șoptește el. Apoi își înalță capul și privește fix în ochii ei pentru a-i da lovitura finală. Dar nu contează. Sadie este familia mea.

Harper

Harper, Ainsley și Fish iau feribotul care face legătura între insule.

Caylee și Meghan se vor ocupa de magazin. Va fi o călătorie scurtă, de o noapte, pe care o vor petrece în duplexul lui Harper.

Harper îi spune lui Ainsley:

— Sunt sigură că ești nerăbdătoare să îți vezi mama, însă nu cred că voi putea să mă controlez în prezența ei.

Ainsley spune:

— Este în regulă. O voi vedea pe Tabitha – adică pe mama – când se întoarce în Nantucket, indiferent când se va întâmpla asta.

— Mulțumesc, spune Harper.

Își duce mâna protector la abdomen. A șocat-o faptul că Tabitha renovează casa. Înțelege clar ce s-a întâmplat: Tabitha a aflat de la Meghan despre petrecerea de la magazin și a crezut că asta îi dă dreptul să facă ce vrea. Tabitha nu putea să rateze șansa de a se răzbuna; întotdeauna a răspuns insultelor cu aceeași monedă. Întotdeauna!

Harper și Tabitha sunt, din multe puncte de vedere, asemenea personajelor Hayley și Mills din *Capcană pentru părinți* – una din ele îi taie celeilalte rochia în timpul dansului; cealaltă o atrage într-o capcană bine gândită cu miere și sfoară. Ce a făcut Tabitha însă este mai mult decât o farsă. Are legătură cu viața lui Harper, cu supraviețuirea ei. Harper are nevoie de banii din vânzare.

Tabitha habar nu are câtă nevoie are Harper de ei.

*

O derutează să viziteze Vineyard ca turiștii cei mai puțin înstăriți: excursie de o zi.

Feribotul acostează în Oak Bluffs, iar Harper este întâmpinată de o priveliște pe care o cunoaște ca pe ea însăși, și totuși o vede cu alți ochi: întinderea verde a Ocean Park, culorile vii ale caselor de turtă dulce din campingul metodiștilor. Harper ar putea să o ducă pe Ainsley chiar acum la caruselul cu căluții zburători; ar putea lua cina la Red Cat. Însă toate acestea nu le-ar face să se simtă acasă în Vineyard.

Harper se simte acasă în Vineyard datorită oamenilor, în primul rând, datorită lui Billy. Dar Billy este mort.

Mai departe devine și mai complicat: Drew, Reed, Brendan.

Cinci dintre căsuțele de turtă dulce din fața lor sunt deținute de familia Truman-Snyder, mama și mătușile lui Drew, care i-au făcut lui Harper tocănița cu homar. În aceste momente, Drew se află în mașina lui, poate pe Main Street în Edgartown, poate scoțând un tichet de parcare în Katama, poate stând cu radarul pornit în parcare școlii primare. Este atât de chipeș, atât de bine făcut, atât de bine intenționat! Probabil că urăște îndrăzneala lui Harper, și pe bună dreptate. L-a folosit pentru a-și lua gândul de la Reed.

Reed este... Ei bine, dacă se află în Vineyard, se ascunde foarte bine. Harper ar putea să-i întrebe pe oamenii pe care îi cunoaște – Rooster? Franklin Phelps? Greenie? – dacă l-au văzut sau dacă au auzit de el, dacă știu unde se află. „Trebuie să vorbesc cu el, este important”, le-ar spune Harper. Dar nu va face asta.

Brendan Donegal. Brendan ar trebui să stea lângă lacul din Mytoi cu pești koi ori să se plimbe pe East Beach aruncând pietre, dar acum și Brendan este mort. Harper respiră adânc, apoi, în timp ce coboară de pe feribot, își înfășoară lesa lui Fish în jurul încheieturii. Fish o trage după el. Știe că au ajuns acasă. Ainsley este chiar în spatele lor. Harper își dă seama că, în ultimele 24 de ore, Ainsley a îmbătrânit cu 15 ani. Asta se întâmplă când oamenii sunt afectați de tragedii.

Închiriază o mașină de la A-A Island Auto Rental din debarcader. Este o călătorie scurtă, dar Harper nu se poate lăsa în baza taximetriștilor care știu sau nu drumul. Iau un Jeep gri metalizat. Nimeni nu o va recunoaște.

— Ți este foame? o întreabă Harper pe Ainsley.

— Nu, răspunde Ainsley.

— Nici mie, zice ea. Nu a mai putut mânca de când a primit telefonul de la Edie. Hai să mergem atunci!

Ainsley aprobă. Privește pe fereastră.

— Este atât de frumos aici! spune ea.

— Este, șoptește Harper.

•

Este una dintre acele zile cu cer senin care par să fie făcute pentru Vineyard. Căldura și umiditatea au dispărut: acum totul este clar. Câtor zile ca aceasta le-a dat Harper importanță? Într-o zi va muri și ea. Fish va muri, Ainsley va muri, copilașul din pântecul lui Harper va muri. Este un gând sinistru, dar nu seamănă nici pe departe cu ce urmează. Harper trebuie să o întâlnească pe Edie și, în felul ei, să își ia rămas-bun de la Brendan.

În Edgartown, Harper respectă regulile de circulație și limitele de viteză; îl lasă pe șoferul de la Tisbury Taxi să treacă în fața ei la intersecție. Există prima oară pentru orice, se gândește ea. Nu-și poate permite să fie trasă pe dreapta de Drew sau de alt polițist din Edgartown. Conduce pe Main Street, în timp ce Ainsley se bucură și se minunează când trec pe lângă Old Whaling Church și casa lui Daniel Fisher, apoi Harper se așază la rând pentru *On Time III*, chiar dacă rândul este mai lung cu două mașini față de rândul pentru *On Time II*. Dar Harper evită toate persoanele pe care le cunoaște, inclusiv pe Indira Mayhew, căpitanul feribotului *On Time II*.

Coboară geamul ca să cumpere un bilet.

— Nu ne-am văzut de mult, prietenă dragă!

Harper se întoarce. Indira este aici, lucrează pe *Time III*.

— Ai fost într-un loc frumos? întreabă Indira.

— Nantucket, spune Harper.

— Biata de tine, spune Indira, apoi zâmbește. Glumesc. Tatăl meu adora să ia barca spre Tuckernuck. Și rareori mergeam pe insula mare. Îmi amintesc de cola și de sărățelele cu scoici de la Angler's Club.

— Mă bucur să te revăd, spune Harper.

Când se aprinde lumina verde, pornește spre feribot.

— Ești bine? întreabă Ainsley.

— Nu, răspunde Harper.

•

Chappaquiddick s-a schimbat. Pe vremuri, îi dădea o stare de liniște și iubire – acum simte tristețe și regret. „Brendan!”, strigă în sinea ei.

Simte că vina îi aparține.

Când intră în Mytoi, simte un junghi în inimă. Continuă pe Chappaquiddick Road până ce ajunge la reședința familiei Donegal.

Edie o așteaptă. Stă pe un leagăn vechi pe verandă, iar când Harper parchează, se ridică.

Harper coboară din mașină. Ainsley o urmează, ținându-l pe Fish în lesă.

— Edie! spune Harper. Îmi pare atât de rău! O îmbrățișează pe femeia minionă în capul scărilor, apoi se întoarce să i-o prezinte pe Ainsley.

— Nepoata mea, Ainsley, spune ea. Și acesta este Fish.

— Fish, spune Edie, și se apleacă să-l mângâie sub bot. Brendan vorbea mereu despre Fish. Recunosc că mi-a luat ceva timp să îmi dau seama că Fish este câine. Edie zâmbește trist către Ainsley. Fiul meu încurca lucrurile uneori.

— Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră, spune Ainsley.

Edie încuviințează din cap, cu buzele atât de strânse, încât par golite de sânge.

— Ai vrea să îl plimbi pe Fish pe plaja noastră? o întreabă ea. Aș vrea să rămân puțin singură cu mătușa ta.

— Desigur, spune Ainsley.

— Urmează cărarea din jurul casei, îi zice Edie.

Ainsley îl trage pe Fish pe treptele verandei și apoi pe lângă o tufă mare de hortensie roz – soiul Strawberry Sundae, remarcă Harper, pentru că încă are simț de peisagist.

— Mergem la Mytoi? întreabă Edie.

Harper aprobă, apoi o prinde pe Edie de braț în timp ce coboară treptele.

•

— Nu este vina nimănui, spune Edie. Nici a mea și cu siguranță nici a ta, așa că, dacă îți asumi vreo vină, vreau să încetezi.

— Ar fi trebuit să fiu aici, spune Harper. Ar fi trebuit să vin când ai sunat.

— Nu ar fi schimbat cu nimic situația, spune Edie. Accidentul l-a marcat pe Brendan pe viață, dar nu aceasta a fost problema. Problema a fost că încă era suficient de conștient de handicapul lui. Știa că era redus și ura lucrul acesta. Spunea că se simte de parcă mintea lui ar fi fost într-o cămașă de forță. Se uita la picioarele lui și știa ce mișcări trebuie să facă pentru a-și lega pantofii, însă mâinile lui nu puteau coopera. Am avut noroc că a rezistat atât de mult.

— De unde a făcut rost de pastile? întreabă Harper.

— De la unul dintre prietenii lui, răspunde Edie. Sau, mai bine zis, fost prieten. Toți cei care făceau suri se drogau.

Harper încuviințează din cap. Adevărat.

— Nu știam că Brendan încă vorbea cu vreunul dintre tipii aceia.

— Din când în când, venea câte unul pe la el, spune Edie. În special Spyder și Doobie. Au sunat după ce m-am întâlnit cu ei la Cronig's. S-au simțit vinovați când m-au văzut.

— L-au iubit pe Brendan, spune Harper. Toți l-am iubit pe Brendan. L-am venerat pe vremuri. Era mult mai bun decât oricine altcineva. Era un semizeu. Îmi amintesc că am fost atât de flatată că mi-a reținut numele, cu ani în urmă, când lucram la Mad Martha's! Și apoi... Harper se abține. Vrea să fie sinceră cu Edie, dar nu atât de sinceră încât să strice acest moment.

Vreau să spun că apoi, după accident, am știut că nu mai este la fel, dar... Nu știu, cred că a fost fascinant la început. El, Brendan Donegal, cel care câștigase atât de multe titluri și călătorise în atâtea țări, care făcuse surf cu Kelly Stater și John John Florence, era deodată la dispoziția mea. Harper înhite în sec. Sună atât de îngrozitor? Sună de parcă ar fi fost cumva fericită că Brendan avusese accidentul, pentru că i-a oferit șansa de a fi aproape de el? Am ajuns apoi să îl iubesc și să îl apreciez pe Brendan în care se transformase. După un timp, am uitat că Brendan surferul existase vreodată. Trecutul lui nu conta. Trecutul meu nu conta. A fost un dar să fiu cu Brendan. Te făcea să trăiești clipa.

Harper închide ochii. „Este cald; lacul este liniștit; cafeaua este tare; ochii tăi sunt triști”. Fiecare după-amiază de miercuri și fiecare dimineață de duminică erau ale lor.

„Întoarce-te! Te rog!”

•

Acum se află la intrarea în Mytoi și amândouă șovăie.

— Am donat bani în numele lui, spune Edie. Vor face o bancă sau o sculptură – încă nu m-am hotărât. Dar am vrut ca aici, în Chappy, să existe ceva în memoria lui, un loc pe care eu să îl pot vizita, tu să îl poți vizita.

— Este o idee minunată, spune Harper. Te-ai răzgândit în privința slujbei?

— Nu, spune Edie. I-am incinerat trupul. Îi voi îngropa cenușa pe locul de veci al familiei, lângă tatăl lui. Va veni preotul, dar nu va oficia nicio slujbă.

Harper încuviințează din cap. Intraseră în grădină și tăcuseră brusc. Asta înseamnă binecuvântarea în Mytoi – liniște, calm, contemplare. Trec puntea. Harper privește în jos la peștii koi înotând, apoi ea și Edie se așază una lângă alta pe o bancă roșie. Niciodată durerea lui Harper nu va fi mai profundă ca acum. Nu și-a imaginat că va veni la Mytoi fără Brendan. Locul, Brendan și relația lor au fost ca un triumfi. Știe că ar trebui să se simtă recunoscătoare. În fond, dacă nu l-ar fi cunoscut niciodată? Prietenia lor a fost cu adevărat un dar. A apărut în calea ei când toată lumea de pe insulă o părăsise; când s-a simțit păcătoasă și josnică, el a sosit pentru a o face să se simtă valoroasă și folositoare.

Lacrimile încep brusc să îi curgă. Plânge și nimic nu o poate opri; își dorește să aibă tăria generației din care fac parte Edie și Eleanor, dar... Probabil că Edie nu se abține să plângă, dar pur și simplu este prea tristă,

suferința ei este atât de profundă, încât nu se poate elibera.

Edie scoate o batistă din buzunarul pantalonilor și i-o dă lui Harper, care îi mulțumește și își suflă nasul.

— Sunt însărcinată, spune Harper.

Edie, care deja stătea dreptă ca o lumânare, pare că s-a îndreptat mai mult.

— Este copilul... lui Brendan?

— Nu, spune Harper. Nu este. Eu și Brendan niciodată nu am...

— Oh, spune Edie. Nu eram sigură.

— Mi-aș fi dorit să fie al lui, spune Harper, apoi își dă seama că acesta este adevărul absolut. Dar, desigur, bebelușul este al lui Reed, conceput în noaptea aceea fatidică la Lucy Vincent, când Reed a făcut imprudent dragoste cu ea fără a se proteja. Mi-aș fi dorit să fie mai mult decât orice.

*

Edie stă pe verandă și flutură din mână spre Harper, în timp ce dispare de pe alee.

— A fost așa de rău cum te-ai așteptat? întrebă Ainsley când sunt pe Chappy Road, îndreptându-se spre feribot.

— Nu, răspunde Harper.

•

Când se întorseseră din Mytoi, Edie îi spusese:

— Dacă ai nevoie de un loc unde să stai, înainte sau după ce se naște copilul... Nu vreau să insinuez nimic, dar, dacă ai nevoie de un loc, poți folosi casa de vară, casa lui Brendan, fără niciun ban, cât timp dorești.

— Edie, îți mulțumesc, spusese Harper. Lacrimile stăteau din nou să curgă – lacrimi de teamă și confuzie, pentru că Harper nu știa ce îi va rezerva viitorul. Va fi cu Reed sau va fi singură? Va putea să își găsească un loc de muncă? Sau va trebui să se bazeze pe ceea ce îi revine din vânzarea casei lui Billy? Încercase să se imagineze pe Chappy pe perioada toamnei și a iernii. Oare ar fi fost chiar atât de rău? Nu știu încă ce planuri am, dar oferta aceasta înseamnă mult pentru mine. Și, cine știe, s-ar putea să o accept.

— Sper să o accepți, spusese Edie și îi strânsese mâna lui Harper. Un copil, îți dai seama?

•

Harper conduce către Tisbury, la duplexul ei, în care e un aer închis și unde e foarte cald. Harper aleargă și deschide ferestrele, scuzându-se față de

Ainsley. În comparație cu casa de oaspeți, duplexul ei este dezamăgitor și fără personalitate, asemenea unui apartament din Residence Inn.

— Este în regulă, spune Ainsley. Vreau doar să mă plimb prin împrejurimi, să fac câteva cumpărături, să văd Vineyard Haven. Pot merge pe jos de aici până în oraș?

— Poți, spune Harper. Dar este departe. Te duc eu până acolo și apoi mă suni când vrei să te întorci. Ce zici?

— Super, spune Ainsley. Mulțumesc!

Harper o lasă pe Ainsley la Five Corners. Traficul este singurul lucru de care nu i-a fost dor. Este o nebunie, mai rău decât își amintește – și nici măcar nu este august! În timp ce așteaptă la coada interminabilă de mașini ca să întoarcă, Fish adoarme pe bancheta din spate, iar Harper privește drumul care o va duce pe lângă casa lui Billy. Oare să se oprească? Să vadă cum arată locul acum și să afle pe cine a găsit Tabitha să se ocupe de această treabă?

Harper este foarte sceptică în privința faptului că Tabitha a luat o astfel de decizie fără să o consulte. Harper are nevoie de bani și repede! Va naște un copil în curând!

Dar, desigur, Tabitha nu știe lucrul acesta.

Harper se abține și nu trece pe lângă casa lui Billy. În starea în care se află, vrea să evite o confruntare personală – pentru că, fără îndoială, așa va deveni. Călătoria aceasta a avut un singur scop, iar scopul acela a fost atins. Harper o va lua pe Ainsley la ora 19.30, vor merge să cineze la Red Cat, apoi se vor duce acasă la culcare. Și dimineață poate că va trece pe la Morning Glory Farm ca să ia câteva briose, doar ca Ainsley să guste una. Apoi se vor întoarce în Nantucket cu vaporul de prânz.

Harper parchează în fața duplexului. Înăuntru nu este nimic de făcut. A fost o greșală să se întoarcă în felul acesta în Vineyard: tentațiile sunt peste tot. Se gândește să îl caute pe Drew și să îi ceară scuze. Va aprecia gestul ei sau îl va considera ironic?

Și apoi mai este Reed. Reed. Reed. Reed. Reed. Harper își imaginează cum trece pe lângă spital, pe lângă casa lui, pe lângă magazinul de plăcinte al lui Sadie. Poate conduce până în Aquinnah pe drumul național și se poate întoarce pe South Road în speranța că Reed merge cu bicicleta. Oare el are o plajă preferată? Lobsterville? Great Rock Bight? Harper nu l-a întrebat niciodată. Este doctor – poate că nu merge la plajă.

S-a decis că va trece pe lângă casa lui Billy. Este drumul cel mai sigur.

•

Merge pe drumul lăturalnic, sperând și rugându-se ca Tabitha să nu fie acasă, pentru a se putea furișa și a se uita mai bine. Când se apropie, vede o camionetă verde care iese din curtea din spate. Este Tad, tâmplarul irlandez. Harper îl cunoaște din auzite. Obişnuia să iasă cu una dintre celelalte peisagiste care au lucrat pentru Jude, o fată pe nume Cory, dar Harper este aproape sigură că s-au despărțit. L-a văzut pe Tad la Ritz și Trampost, dar era mereu singur. Oare el lucrează la casa lui Billy? Cum l-a găsit Tabitha? Tad e prieten cu Franklin Phelps, dar poate că nu are legătură sau nu contează. Poate că în săptămânile cât a fost plecată, toată lumea a uitat despre ea și Reed Zimmer; poate că nu a fost niciodată mare scofală. Acum, fiind plecată, pare a fi posibil. La urma urmei, este vară în toată regula. Sunt 90.000 de oameni pe această insulă – 90.000! – și cu siguranță sunt lucruri mai captivante de discutat.

Harper așteaptă pe cealaltă parte a străzii până când camioneta lui Tad dă colțul, apoi se apropie ca să poată vedea bine curtea interioară.

Oh, Dumnezeule! Curtea interioară a fost complet transformată. Peluza este acum acoperită cu iarbă verde. Sunt straturi cu arbori pereni și hortensii. Toate tufişurile au fost scoase și grădina de legume a dispărut. Cum a reușit Tabitha să găsească pe cineva dornic să facă asta? Harper nu credea că există un peisagist pe insulă care să fie dornic să lucreze la casa unui Frost. În casă pare a fi liniște. Curiozitatea o copleșește pe Harper.

Aceasta este casa lui Billy, iar în primii zece ani din viața ei petrecuți în Vineyard, a fost și casa ei. Acum este din nou a ei, jumătate lăsată prin testament. Nu are de ce să se simtă ca un hoț sau ca un intrus. Are toate drepturile să fie înăuntru – mai mult decât toate drepturile.

Urcă treptele din spatele casei. Ușa către bucătărie este descuiată.

Uluită este puțin spus pentru a descrie cum se simte când pășește înăuntru. Nu poate să creadă ce transformare a suferit. Rămâne cu gura căscată când atinge blaturile și deschide dulapurile, care sunt în nuanțe de miere arsă. Mânerele sunt de culoarea untului. Lemnul pare masiv și adevărat. Pardoseala este tot din furnir, însă electrocasnicele sunt montate – frigiderul Sub-Zero, aragazul Wolf, mașina de spălat Bosch. Este și o mașină de gheață separată! Și un frigider pentru vinuri! Clipește și se învârte în cerc. Aceasta este bucătăria lui Billy? Aceasta este casa lui?

Harper pășește în living și în salon. Pereții au fost văruiți în culoarea muștarului, iar pardoselile sunt din lemn de pin, cu lățimi la întâmplare.

Acestea s-au ascuns sub mochete în toți anii? Pardoselile sunt impunătoare, iar senzația dată de acea încăpere este de lumină, curățenie și eleganță. Harper trage cu ochiul în baie. Posterul cu *Fălci* și toaleta urât mirositoare au dispărut. Pereții sunt de culoarea cositorului și există și un picior de sticlă albă elegantă pentru chiuvetă. Harper a crezut că astfel de băi există doar în paginile revistelor.

A reușit, se gândește Harper. În loc să dărâme casa lui Billy și să o transforme într-un morman de moloz, Tabitha a salvat-o. Harper se simte și mândră de sora ei, dar și jenată de ea însăși că nu și-a dat seama cât valorează. Încearcă să nu se gândească câți bani a cheltuit Tabitha pentru a ajunge aici. Totuși, nu e ca și cum ar fi câștigat în Vegas. Vor vinde această casă, Harper își dă seama de lucrul acesta. Vor câștiga o sumă mare de bani. Nu știe de ce este atât de surprinsă că Tabitha a avut dreptate în această privință. Tabitha mereu are dreptate.

Harper se apropie de trepte. Mocheta mizerabilă galben muștar cu motiv aztec a fost scoasă. Treptele de lemn sunt la vedere acum și au o nuanță bleumarin cu forme de diamant alb. Clasic. Harper privește în sus. Cel mai urât candelabru din lume a fost înlocuit de un glob din sticlă suflată cu un bec Edison. Splendid. Scara care abia dacă avea o utilitate, a devenit o operă de artă în adevăratul sens al cuvântului.

Când Harper urcă treptele, aude un zgomot.

— Tabitha? spune ea.

Harper privește în camera de lavandă, care înainte fusese a ei. A fost văruiată cu un alb-crem; micul dormitor este acum văruiat cu o nuanță de verde. Baia dintre cele două încăperi are o nouă chiuvetă suspendată și o cabină de duș din sticlă; urmează să i se schimbe faianța.

Zgomotul vine din camera lui Billy. Este ca un plânset, dar nu se poate să fie adevărat. Harper se teme să nu dea peste altceva.

— Tabitha? rostește ea mai tare.

Zgomotul se aude tot mai clar. Un plânset. Este sora ei, plânge.

Harper bagă capul pe ușă. Pardoseala are acum o culoare intensă de vișiniu. Spre deosebire de celelalte camere de unde mobila a fost scoasă, patul matrimonial al lui Billy a rămas, la fel lădițele suprapuse de culoarea laptelui, pe care el le-a folosit pe post de noptieră. Poate că Tabitha plânge pentru că este atât de urât, se gândește Harper, și lucrul acesta o face să zâmbească, deși este clar că se întâmplă ceva grav. Harper se pregătește psihic să primească vestea că starea lui Eleanor s-a înrăutățit.

— Tabitha? spune Harper prea tare pentru a mai putea fi ignorată acum. Sunt Harper, sunt aici. Ce s-a întâmplat?

Tabitha își ridică capul din mormanul de perne. Are fața schimonosită de durere, ochii sunt umflați, fața pătată, părul ciufulit. Poartă un tricou bărbătesc Hot Tin Roof și o pereche de pantaloni scurți din denim. Pantalonii sunt Current/Elliott, vânduți cu 150 de dolari în magazinul ERF. Harper se feliicită că i-a recunoscut și că asta îi confirmă faptul că în fața ei este chiar sora sa.

Totuși, Tabitha îmbrăcată într-un tricou Hot Tin Roof? Există un început pentru orice.

— Ce s-a întâmplat?! întreabă Tabitha. Scoate un șervețel dintr-o cutie de pe lădița albă ca laptele și își șterge fața. S-a întâmplat că mi-ai distrus viața. Din nou!

— Ce am făcut? întreabă Harper. Cum ți-am distrus viața de data aceasta? Respiră adânc și încearcă să înțeleagă cum ar fi putut să greșească. Ți-am urmat instrucțiunile. Am avut grijă de Ainsley. Nu a pus picătură de alcool în gură toată vara. Nu a fost nici măcar la o petrecere. Nu a intrat deloc în bucluc. Iar magazinul... Bine, poate că lucrurile la magazin nu merg așa cum tu și mama ați fi dorit, dar vânzările au crescut cu 500 de procente!

— Nu-mi pasă de magazin! spune Tabitha. Nu îmi pasă nici de magazin, nici de mama. Îmi pasă de mine. De fapt, pentru prima dată în viață, îmi pasă de mine.

— Poftim? spune Harper. Nu înțeleg.

— M-am îndrăgostit, spune Tabitha.

— Oh! De cine?

Oricât ar încerca, nu reușește să și-o închipuie pe Tabitha îndrăgostită de cineva din Vineyard. Poate cu excepția lui Ken Doll. Oare Tabitha s-a îndrăgostit de Ken Doll?

— Franklin Phelps, spune Tabitha.

„De Franklin Phelps?” Îi ia câteva clipe să își revină. Apoi i se taie respirația. Tabitha s-a îndrăgostit de Franklin Phelps, fratele lui Sadie.

— L-am cunoscut la Ritz, spune Tabitha. Cânta acolo. Iar în timp ce cânta, un nemernic de la bar a început să se dea la mine.

— Nemernic? repetă Harper.

Cunoaște foarte mulți oameni cărora li se potrivește această descriere.

— Franklin m-a salvat. M-a adus acasă.

— Când s-a întâmplat asta? întreabă Harper.

— În prima mea noapte aici, spune Tabitha. Și apoi Franklin a acceptat acest job. El este antreprenorul general.

— El este? spune Harper. L-am văzut pe Tad plecând, dar nu m-am gândit că... Scuză-mi întrebarea, dar știai că este fratele lui Sadie, nu?

— De unde să știu? spune Tabitha. Habar nu am avut, iar el nu mi-a spus. Dar apoi, când am aflat că este antreprenor, l-am rugat să lucreze aici, iar el a spus că nu poate. Mi-a zis că există circumstanțe atenuante, dar nu mi-a spus care erau. Apoi s-a răzgândit și a fost de acord să lucreze. Ai văzut cum arată casa? Este incredibilă!

— Incredibilă, spune Harper.

I se strânge inima. Casa este incredibilă, iar ideea că Tabitha și Franklin lucrează împreună ca să o facă așa este atât de nebunească și de minunată! Doi oameni pe care Harper nu și i-ar fi putut imagina niciodată împreună! Dar acum poate.

— Apoi a fost la cină cu părinții lui. Sadie a fost acolo și cred că nu se simte foarte bine, dar a fost în regulă. Asta, până când a aflat că Franklin lucrează aici și iese cu mine. Nu poate suporta lucrul acesta. I-a cerut să stea departe de mine.

— Iar el a ascultat-o? întreabă Harper. În primul rând, e om în toată firea, iar în al doilea rând, tu nu ești Harper.

— Nu înțelegi, spune Tabitha. Reușește să se ridice din pat, dar pare mai mică, mai scundă; durerea a slăbit-o. Sadie este sora lui. Iar tu ești sora mea.

— Și eu distrug totul, spune Harper.

— Și tu distrugi totul, spune Tabitha. De când sunt aici, trăiesc cu teama ca oamenii să nu mă scuipe. Străinii sunt destul de răi, Harper.

— Trebuia să îmi spui că te vezi cu Franklin, spune Harper. Te-aș fi avertizat.

— M-ai fi avertizat că ți-ai tras-o cu soțul surorii lui?

— Da, spune Harper.

— Ești atât de egoistă! Întotdeauna ai fost. Ai plecat cu Billy. M-ai părăsit și n-ai privit niciodată în urmă.

Harper privește lung. Tabitha suferă. Aruncă venin pentru că suferă. Dar acum, dacă Tabitha tot a deschis subiectul, lui Harper i s-a oferit ceva ce nu i s-a oferit până atunci: o șansă de a se apăra.

— Nu este adevărat. Ceea ce am făcut a fost corect. Am tras la sorti. Chiar ți-am dat cea mai bună șansă din trei, Pony, și tot ai pierdut. Și nimeni

nu a fost mai surprins decât mine. Să câștig șansa de a pleca cu Billy a fost singura dată când te-am învins la ceva. Și pentru asta m-ai făcut să mă simt îngrozitor toată viața.

— După ce a murit Julian mi-am promis că...

— Ceea ce s-a întâmplat cu Julian nu a fost vina mea, spune Harper. Și nu a fost nici vina ta. Nu a fost vina nimănui, Tabitha. Se simte ușurată să își poată susține punctul de vedere după atâția ani de tăcere. Julian era bolnav. A murit. A fost tragic, Tabitha, și nu pot pretinde că știu cum este să pierzi un copil, însă presupun că este de zeci sau de mii de ori mai mare decât cea mai mare durere pe care am simțit-o vreodată. Nu am înțeles niciodată de ce m-ai învinovățit pe mine, de ce m-ai dat afară din casă, de ce mi-ai interzis să vin la înmormântare și de ce m-ai alungat din viața ta, dar tu ai mereu dreptate, iar eu greșesc mereu, așa că nu am pus niciodată la îndoială acest fapt. Am acceptat vina. Timp de 14 ani, Tabitha, am crezut că sunt rea. Probabil de aceea m-am încurcat cu Joey Bowen. M-am desconsiderat: ce conta dacă livram un pachet pentru el? Ce conta dacă mergeam la pușcărie? Ce conta dacă mă găseau plutind moartă în portul Edgartown? Tu deja mă făcuseși să mă simt mizerabil. Și, dacă mă gândesc bine, poate că de aceea am avut atâtea probleme cu bărbații. Pentru că îl așteptam pe acela care să mă asigure că înseamnă ceva. Reed Zimmer a fost cel care, în sfârșit, a făcut lucrul acesta. M-a iubit, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine decât aș fi crezut vreodată de la moartea lui Julian. Știam că este căsătorit și știam că nu este bine ce fac. Dar îl iubeam atât de mult și îmi doream atât de mult să mă iubească, încât am fost neputincioasă. Poate că acum, când ești îndrăgostită de Franklin, poți înțelege asta.

— Îmi pare rău că nu consider iubire distrugerea unei căsnicii, spune Tabitha. Ești egoistă iresponsabilă și...

— Și greșesc întotdeauna, spune Harper.

— Ai greșit că i-ai furat bărbatul altei femei, spune Tabitha. Și ai greșit în noaptea în care Julian a murit. Recunoaște!

— Dacă te ajută să auzi asta, o voi spune. Voi striga în gura mare. Am greșit. În noaptea în care a murit Julian, am greșit. Am luat o decizie pentru amândouă. Am avut curaj. Dar, chiar dacă nu aș fi avut curaj, chiar dacă nu aș fi venit în Nantucket, el tot ar fi murit. Știi asta. În adâncul sufletului tău, cred că știi asta.

— Ieși afară! spune Tabitha.

— Tabitha.

— Ieși afară! repetă Tabitha.

•

Întoarsă la duplex, Harper își aruncă geanta ei și pe a lui Ainsley în jeepul închiriat. Încă este șocată când se duce să o ia pe Ainsley de la Five Corners.

— Schimbare de plan, spune ea cu un zâmbet fals. Luăm feribotul în seara aceasta.

— Of, spune Ainsley. De ce nu mai putem sta?

— Pentru că... nu putem!

Tabitha

O aude pe Harper ieșind în trombă de pe alee. După ce simte dulcea răzbunare, se prăbușește pe pat și plânge din nou. Își amintește de prima suferință: nu este corect că Tabitha a rămas cu Eleanor și și-a petrecut viața de adult la standardele ei imposibile, în timp ce Harper a rămas cu Billy și a făcut tot ce și-a dorit. A livrat droguri! S-a culcat cu doctorul însurat al lui Billy.

Ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit Julian a fost vina lui Harper! Cine putea fi de vină?

Și totuși, plecarea lui Harper îi lasă un gol imens în suflet. E sora ei geamănă. Nu sunt aceeași persoană, nici pe departe, însă Tabitha o cunoaște pe Harper, o cunoaște prea bine. Își iubește sora? Da, este conștientă de asta. Însă furia o macină. Tabitha trebuie să egaleze scorul. Trebuie să se răzbune pentru ca ea și Harper să fie la egalitate. În seara asta este șansa ei. Chiar acum.

Urcă în FJ40 și merge la Our Market, în Oak Bluffs, de unde cumpără o sticlă foarte rece de rozé Domaines Ott și un tirbușon clasic. Și, dacă tot se află aici, câteva doze de Jägermeister. Casiera o privește ciudat și spune:

— Harper? Am crezut că ai plecat de pe insulă.

Tabitha zâmbește voioasă.

— M-am întors, spune ea.

•

Merge în partea de sus a insulei, pe South Road. Cotește pe un drum noroios, pentru că are nevoie de un loc liniștit unde să bea și să se gândească. Drumul se termină la niște copaci, însă dincolo de copaci Tabitha zărește apă. Își duce cumpărăturile pe o plajă mică, unde este atacată imediat de țânțari și musculițe. Nu îi pasă. Acesta este locul de care are nevoie: singurătate.

A uitat să își aducă o ceașcă; va trebui să bea rozéul rece din sticlă, ca un vagabond provensal. Păi, fie. De vreme ce pretinde că este Harper, ar putea să înceapă să se comporte ca ea.

Trage câte o dușcă de vin, apoi soarbe ultimele înghițituri. Capul i se învârte. Nu a mai mâncat de... zile întregi. De când a luat prânzul în ziua în care Franklin a dispărut pentru prima dată. Vinul îi dă o stare de relaxare. În

sfârșit poate respira profund, își poate da capul pe spate, își poate întinde brațele. Câteva înghițituri în plus și apoi își vede de drum.

Ajunsă înapoi în mașină, se adună. Își strânge părul într-o coadă de cal și zâmbește în oglinda retrovizoare. În sinea ei, știe că este complet diferită de Harper, însă restul lumii le consideră identice. Până și Billy și Eleanor le încurcau uneori. Într-un an, Eleanor, fără să își dea seama, a pus greșit numele gemenelor pe fotografia trimisă cu felicitarea de Crăciun. Harper și Tabitha s-au întrebat dacă să îi spună sau nu, dar în final au hotărât că nu merita agitația. Eleanor fie ar fi aruncat setul de felicitări și le-ar fi pus din nou să stea pentru poză, fie, mai rău, ar fi spus că nimeni nu va observa diferența. Deci ce mai conta?

Tabitha își amintește că Harper a fost mai supărată decât ea pentru această greșală. Încercase să o convingă să îi spună lui Eleanor, însă ea a convins-o să păstreze tăcerea. Tabitha își amintește că s-a simțit indignată de nemulțumirea lui Harper. De ce nu s-ar simți Harper recunoscătoare că a fost confundată cu Tabitha? De ce voise atât de vehement să își certifice propria identitate?

În copilărie, Tabitha a iubit-o mai mult pe Harper decât Harper pe ea. E posibil așa ceva? În anul în care Tabitha a devenit ponei, Harper a fost singura persoană pe care o lăsa să călărească pe spatele ei, deși fusese întrebată și de copiii mai mici din cartier. Iar tot timpul copilăriei lor, Harper a fost singura persoană pe care a lăsat-o să îi pieptene părul, să o scarpine pe spate ori să o dea cu loțiune de bronzat. Harper se născuse cu obrazul mai gros. Nu-i păsa cum arăta; nu-i păsa de note sau de activitățile de la școală. Făcea destule eforturi să se ridice la standardele imposibil de înalte ale lui Eleanor, deși nu-i prea păsa de aprobările lui Eleanor sau de ale lui Billy.

Indiferența aceasta sigur o va costa peste ani.

Tabitha conduce pe South Road către Aquinnah, fiind atentă să nu rateze indicatorul simplu de lemn. Nu își amintește exact unde este, dar este sigură că îl va recunoaște când îl va vedea.

Poate că a fost distrasă și a trecut de el sau poate că era mai aproape de Chilmark decât s-ar fi gândit. Când trece podul, își dă seama că este prea departe, așa că întoarce și pornește înapoi. Îl va găsi. Trebuie să îl găsească. Speră doar să îl găsească curând, pentru că se întunecă.

Vechea Sheep Crossing... „Prima căsuță după ce cotești este locul unde

se ascunde cumnatul meu”.

A spus prima căsuță după ce cotești? Pe stânga sau pe dreapta? Pare că a trecut atâta vreme de la noaptea aceea de la Outermost Inn!

Apoi, chiar când Tabitha se întreabă dacă Franklin a mers pe South Road – poate că era drumul național? –, vede semnul. Da! Aici este! Frânează. Îndoielile dau buzna în mintea ei, asemenea locurilor năvălite de curioși în cazul dezastrelor iminente. Ce face? Ce speră să obțină? Tabitha trece foarte încet de prima alee de pe stânga, pentru a putea privi cu atenție casa. Este o casă simplă cu obloane gri și ornamente albe; arată ca una dintre sutele de case din Nantucket. Pe alee este parcat un Lexus negru, iar o bicicletă de curse e sprijinită de balustrada verandei. Lexus negru e mașină de doctor? Oare doctorul Reed merge cu o bicicletă de curse? Tabitha nu știe nimic despre acest bărbat. Nici măcar nu își amintește cum arată; abia l-a zărit după ce a fost plesnită și udată de soția lui. A reținut doar că era un bărbat lângă Sadie care încerca să o controleze.

Tabitha trece pe lângă casă. Drumul se termină, dar există un loc retras ca să poată trage pe dreapta și să se odihnească.

Se clatină de la sticla de vin. Iar lucrul acesta deschide cutia Pandorei.

•

Este jumătatea lunii august 2003, Julian încă nu a împlinit trei luni, iar Tabitha arată ca o femeie rătăcită în sălbăticie și declarată moartă. De când s-a născut Julian, nu a mâncat o masă completă și nici nu a dormit mai mult de câteva ore. Acum, ea și Julian sunt acasă cu Wyatt și Ainsley; li s-a permis să plece din spital, ceea ce este și o veste bună, și o veste proastă. Bună pentru că nimeni nu își dorește să locuiască într-un spital. Proastă pentru că în spital Julian era monitorizat toată ziua.

Acum sunt acasă, Wyatt s-a întors la muncă, iar Tabitha a plecat cu Ainsley și Julian. Obosită este puțin spus pentru a descrie starea ei, aflată la limita răbdării. La finalul primei săptămâni, o plesnește pe Ainsley. Când Ainsley plânge, Tabitha o scutură cu putere. Nu atât de tare încât să o rănească, dar suficient de tare ca să o sperie. Tabitha îl sună pe Wyatt la serviciu, suspinând. Nu mai poate face față, spune ea. Nu mai poate face față singură. Trebuie să vină să o ajute.

— Și cum ne vom descurca cu banii? întreabă el.

El refuză categoric ajutorul financiar din partea lui Eleanor. Este ca și cum ar provoca-o pe Tabitha să îi sugereze lucrul acesta pentru a o abandona.

— Las-o baltă, spune Tabitha.

•
În ziua următoare, Harper intră pe ușă.

— Sunt aici, anunță ea triumfătoare, de parcă ea este soluția tuturor problemelor Tabitheii. Mi-am luat liber patru zile de la muncă. Nu trebuie să mă întorc până duminică.

Scoate din geantă o sticlă de șampanie rozé Billecart-Salmon, care, spune ea, este delicioasă; a luat sticla de la Dahlia, restaurantul unde lucrează ca ospătăriță.

— Dar ai plătit pentru ea, nu-i așa? întrebă Tabitha.

— Da, spune Harper făcându-i cu ochiul. Cu muncă grea și atitudine exemplară.

Tabitheii nu-i pasă dacă Harper a furat o sticlă de șampanie de la locul de muncă. Ce contează?

— Oricum nu apucăm să o bem, spune Tabitha. Alăptez.

— Storce-te și depozitează, spune Harper. Sunt convinsă că ai suficient lapte în congelator pentru a hrăni toți puștii Gosselin. Sticla aceasta e pentru noi.

— Fie, Harper, spune Tabitha.

Îi vine iarăși să plângă fără motiv; poate pentru că își dorește cu disperare să bea șampanie, dar pur și simplu nu poate. Julian începe să scâncească și Harper spune:

— Acesta-i băiatul meu! Se uită spre Tabitha. Tu stai! Sau, mai bine spus, du-te și trage un pui de somn! Mă ocup eu de copii, apoi de cină. Arăți ca Flat Stanley.

Tabitha ar vrea să protesteze. Ar vrea să îi amintească lui Harper că habar nu are cum să aibă grijă de un copil mic sau de un nou-născut bolnav; nu este ceva cu care să fie obișnuită. Dar Tabitha este mult prea obosită pentru a protesta. Oferta de a trage un pui de somn, un pui de somn neîntrerupt, urmat de o cină gătită în casă este prea tentantă pentru a fi refuzată.

•
Se pare că Harper este o doică pricepută și o bucătăreasă excelentă. Face ciorbă de pește cu scoici, midii și bucăți de homar. Tabitha mănâncă trei boluri cu salată și supă cu crutoane și apoi, surprinzător, se simte din nou om.

Sosirea lui Harper în Nantucket este, de fapt, soluția tuturor problemelor.

Ainsley are doi ani și abia începe să vorbească; pune întrebări permanente, cea mai frecventă fiind „de ce?”, întrebare la care Harper alege unul din trei răspunsuri:

„Pentru că este luna de pe cer.

Pentru că am un urciur la ochi.

Pentru că băiatul mă face să oftez”.

Ainsley acceptă toate cele trei răspunsuri, aprobând solemn, de parcă i s-ar fi oferit sfaturi înțelepte valoroase.

Harper este extraordinară și cu Julian. Nu spune cât de palid este; nu îi compară scâncetul plătând cu sunetul unei jucării căreia i s-a stricat cheița. Îl tratează ca pe un copil normal. Îl alintă *armăsar* și *căluș*. Iar când este de neconsolat și nu reușește să îl potolească ori să îl îngrijească, dansează cu el prin cameră, cântându-i *If I Had \$ 1.000.000* al celor de la Barenaked Ladies, cu care îl adoarme imediat.

Wyatt este impresionat:

— Se pricepe să îl îngrijească.

Tabitha aprobă. O parte din ea se simte revoltată că s-a dovedit a fi atât de pricepută cu copiii, dar cealaltă parte se simte relaxată. De când a venit Harper, a dormit mai mult decât în cele trei luni dinainte.

În ultima ei zi plină, Harper se trezește dimineață și merge cu bicicleta Tabitheii prin oraș. Se întoarce acasă cu un buchet de flori sălbatice pe care le-a cumpărat de la una dintre mașinile fermierilor de pe Main Street.

— Ceva care să îți amintească de mine, spune ea, punând florile în apă și lăsându-le pe blatul din bucătărie. Și apropo de asta, diseară ieșim în oraș.

— Ba nu ieșim, spune Tabitha.

— Oh, ba da, ieșim, insistă Harper. Wyatt a fost de acord. Rămâne el acasă cu copiii. Crede că e o idee bună.

— El nu crede că este o idee bună, spune Tabitha.

Wyatt este îngrozit să rămână singur acasă cu copiii, acesta fiind unul dintre motivele oboselii Tabitheii.

— Ei bine, l-am convins, spune Harper. Mergem să bem șampania pe care am adus-o, să luăm cina și să dansăm la Chicken Box.

La auzul acestor cuvinte, Tabitha râde. Sigur nu vor merge să danseze la Chicken Box. Tabitha nu a mai fost la Chicken Box din prima ei vară petrecută în Nantucket.

— Nu cred că înțelegi, spune ea, pentru că tu ai o viață fără responsabilități. Dar eu am doi copii, Harper. Sunt *mamă*. Nu pot să ies pur

și simplu la un chef sălbatic.

— Cine a spus ceva de chef sălbatic? întrebă Harper. Adormim copiii, apoi ieșim. Avem rezervare la ora 20.30 la 21 Federal. Apoi mergem la Box în prima tură. Suntem acasă până la miezul nopții. Totul este aranjat. Nu ai voie să bați în retragere. Ai nevoie de asta, Tabitha! Mi-e teamă că, dacă nu te relaxezi, luna viitoare vin să te internez la Sapphire Farms.

•

Abia acum, după atâta vreme, Tabitha analizează clar de ce a lăsat-o pe Harper să o convingă să iasă. Să fi fost faptul că a menționat Sapphire Farms, clinica psihiatrică pentru doamnele rafinate din Boston care suferă de depresie? Eleanor avea câteva prietene care fuseseră la Sapphire Farms sub pretextul că aveau nevoie de liniște, departe de oraș, deși gemenele știau că această călătorie la Sapphire Farms însemna că aceste doamne fie au fost demente, fie incapabile să facă față traiului zilnic. Oare Tabitheii i-a fost teamă de Harper, fiind incapabilă să se opună? Să fi fost faptul că evadarea din rutină – chiar și pentru patru sau cinci ore – fusese prea tentantă ca să poată rezista?

Da, Harper venise cu o ofertă irezistibilă. Era șarpele care oferea mărul din pomul interzis. Și Tabitha, fiind vulnerabilă și foarte slăbită, a mușcat din plin.

•

Tabitha nu își amintește să fi fost agitată sau îngrijorată. Nu își amintește să-l fi întrebat pe Wyatt dacă era de acord ca ea să iasă; nu își amintește să se fi întors să-i mai sărute o dată pe Ainsley și apoi pe Julian. Își amintește că și-a pus rochia albă, vaporoasă de vară. Își amintește că a lăsat-o pe Harper să-i împletească părul. Își amintește că a scos o margaretă din buchetul de flori sălbatice și i-a prins-o după ureche.

S-au hotărât să ia sticla de Billecart-Salmon până la capătul debarcaderului Old South, unde Harper desface dopul în port și se așază pe marginea docului cu picioarele în apă, trecând sticla de la una la alta, trăgând câte o dușcă, înghițind și fiind încântate de nelegiuirea lor.

Sau cel puțin Tabitha este încântată. Se simte ca un om nou – sau, mai degrabă, ca un om vechi, ca omul care era înainte să devină mamă la 22 de ani.

Își pun sandalele și merg pe jos până la 21 Federal, restaurantul preferat al Tabitheii. Se gândește să sune să vadă ce face Wyatt, dar nu o face. Dacă aude copilul plângând, noaptea ei va fi distrusă.

Se așază la o masă de două persoane din prima sală a restaurantului. Împart un apetitiv din budincă de ciuperci portobello cu parmezan, apoi împart un calcan prăjit și o sticlă de Sancerre foarte rece. Împart o cremă de zahăr ars. Toată lumea din restaurant se uită la ele, văzând dublu. Gemene. Identice. Sunt bărbați la bar care se oferă să le facă cinste cu băutură după masă. Bărbații sunt mai în vârstă, îmbrăcați elegant. Par înstăriți. Par căsătoriți.

— Ignoră-i! spune Harper. Au o pasiune pentru gemene.

Dar Tabitha nu vrea să-i ignore. Nu și-a imaginat niciodată că se va simți dorită din nou, și acești oameni par atât de siguri pe ei, atât de mondeni! Acesta era genul de bărbat cu care Eleanor voia ca ea să se căsătorească, este sigură. Eleanor nu a vrut ca ea să își petreacă restul vieții cu un zugrav care nu are nici măcar o asigurare decentă de sănătate. Tabitha le face cu ochiul bărbaților, apoi le face semn.

— Nu, spune Harper, prinzând-o de braț. Nu o facem în noaptea asta, Pony.

•

Afară, Harper face semn unui taxi și merg la Chicken Box. Harper cumpără câte două beri pentru fiecare, apoi își fac loc până în față, unde pot vedea trupa.

Dansează destrăbălat, cu mâinile în aer. Trupa cântă *With or Without You* al celor de la U2, iar Harper își pune brațul pe după gâtul Tabitheii și fredonează amândouă cele mai adevărate cuvinte scrise vreodată într-un cântec. Cel puțin pentru ele.

„Nu pot trăi... cu sau fără tine”.

Ajung acasă după ora 1 dimineața. Tivul rochiei Tabitheii a fost călcat în picioare; bentița îi cade din păr. Dar este fericită. Pentru prima dată după luni întregi, este fericită.

•

În casă este liniște, și Tabitha îi face semn lui Harper, care caută prin frigider ceva de mâncare, să nu facă zgomot.

— Pot face popcorn? întreabă Harper.

— Prea mult zgomot, răspunde Tabitha.

Merge în vârful degetelor în camera bebelușului și imediat îi curge laptele. Oftează la gândul că trebuie să se mulgă, să pună lapte într-un biberon și să-l încălzească. Se apleacă să își sărute fiul. Pentru că este atât de beată, atât de amețită de la vin, muzică și libertate, îi ia câteva clipe să își

dea seama că este ceva în neregulă.

•

Tabitha nu vrea să își amintească mai mult, dar ușa amintirilor este grea și rămâne deschisă, neputând s-o trântescă pentru a o închide.

•

Tabitha îl ridică pe Julian și își apropie urechea de pieptul lui. Brusc începe să țipe încontinuu. Harper ajunge prima, ținând în mână o lingură mânjită cu unt de arahide. Tabitha îi dă bebelușul lui Harper, care scapă lingura pe jos.

— Salvează-l! țipă Tabitha de parcă Harper ar putea face asta.

Aleargă la spitalul de peste drum și dau buzna în sala de urgență. Harper plânge și ea, ceea ce o sperie pe Tabitha. Harper îl pune pe Julian în brațele unei asistente.

— Salvează-l! răcnește ea.

Doctorul de gardă îi aplică măsuri de prim ajutor și respirație gură la gură, însă Julian nu răspunde. Doctorul nu declară ora decesului, pentru că bebelușul era deja mort când l-au adus.

La un moment dat, în timpul nopții, a încetat să mai respire.

Unde era Wyatt în tot acest timp? – se întreabă Tabitha. Era la spital, trebuia să fi fost. Sau a rămas acasă cu Ainsley? Da, asta a fost – Wyatt a rămas acasă, dormind în patul dublu al lui Ainsley, cu un exemplar *Curious George Goes to the Zoo* deschisă pe piept, Ainsley dormind dusă lângă el. Tabitha ar fi trebuit să îl învinovățească pe Wyatt. Singura noapte în care a fost lăsat acasă să se ocupe de copii se termină cu o tragedie. Însă nu l-a învinovățit niciodată pe Wyatt pentru ce s-a întâmplat. La momentul respectiv, a fost la fel de distrus ca ea, poate chiar mai tare.

Nu, cea învinovățită a fost Harper. Îi adusese un buchet de flori sălbatice în casă; cel mai probabil, polenul a fost fatal pentru plămâni sensibili ai lui Julian. Harper a fost cea care a insistat ca Tabitha să iasă în oraș. Ea a fost cea care a dus-o pe căi greșite. Dacă Tabitha ar fi stat acasă, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat.

Harper este vinovată.

Harper este vinovată.

Harper este vinovată.

•

Tabitha întoarce mașina și conduce înapoi la căsuța unde se află Lexusul și bicicleta. Acolo locuiește doctorul Zimmer. Acum este sigură de lucrul

acesta. Intră pe alee și oprește motorul. Mărește pasul și bate la ușa de la intrare, apoi așteaptă. Ochii îi ard. Limba i se umflă. Ce caută aici? Ce va spune? Nu este sigură, dar nu pare să se oprească.

Ușa se deschide. Este doctorul. Îl recunoaște imediat, chiar dacă abia l-a zărit la recepție. Și doctorul Reed o recunoaște. Ochii lui sunt plini de... Ei bine, singurul cuvânt care îi vine în minte este mirare. Și iubire.

— Harper? șoptește el.

Tabitha se gândește că acesta este felul în care ar vrea ca Franklin să o privească. Își dă seama că *asa* o privește Franklin. Însă nu mai contează.

— Bună, spune Tabitha și intră în casă.

Nantucket

La clasa întâi, feribotul acceptă și scaune cu roțile – așa călătorește Eleanor înapoi în Nantucket, însoțită de sora ei, Flossie, și de menajera ei de atâția ani, Felipa Ramirez. Lui Eleanor nu îi place că toată lumea de pe feribot o tratează ca pe o persoană invalidă, dar – deși acum poate face câțiva pași singură – nu poate să urce rampa fără ajutor; prin urmare, un scaun cu roțile este un rău necesar. Șocul ei legat de handicap este eclipsat de ușurarea că va ajunge acasă în Nantucket.

Bostonul i-a fost dintotdeauna casă, dar vara, niciun loc nu se compară cu insula.

Câți își amintesc vara lui 1968, când Eleanor a pus pentru prima dată piciorul în Nantucket? Se întâmpla în luna ei de miere cu Billy Frost. Cei doi au făcut o croazieră în Nantucket pe un Hattera de 15 metri, condus de un pescar pensionat din Cape Verdean, pe nume Barker. Acesta îi dusesese în Vineyard pentru trei zile, unde Eleanor și Billy au stat la Katama Shores Motor Inn. Billy a închiriat un CJ-7 și au mers la plaja pentru nudiști. A intrat în apă fără slip, însă Eleanor a rămas cu costumul de baie pe ea, în ciuda faptului că toți ceilalți oameni de pe plajă o priveau de parcă era oaia neagră. Au dansat până târziu la Dunes a Go Go și a fost chiar distractiv, dar Eleanor s-a simțit acasă abia când au ajuns în Nantucket, unde lucrurile erau mai serioase. Au luat un apartament la Roberts House, pe străduțele pietruite; mergeau două străzi în fiecare seară pentru a cina la Opera House. Închiriau biciclete și pedaleau spre Sconset, unde mâncau la prânz stridii și supă de praz și cartofi la Chanticleer. După ce plecau de la masa de prânz, îl spionau pe Paul Newman jucând tenis peste drum la Casino.

— Mergem să ne prezentăm? întrebă Eleanor.

— Sigur că nu, dragă! spuse Billy.

Eleanor dorise să cumpere teren în Nantucket, dar Billy prefera Vineyard, unde, e adevărat, prețurile erau mult mai accesibile. S-au certat timp de 20 de ani pe acest subiect, până când au divorțat – și apoi fiecare dintre ei a obținut ce și-a dorit, a presupus Eleanor, deși, fără îndoială, a avut momente când și-ar fi dorit să fie mai flexibilă.

•

Eleanor a primit vești de la Tabitha de o mulțime de ori – și de la Harper

de două ori –, deși conversațiile cu ambele gemene au fost categoric unilaterale. Eleanor povestește ce mai face, cum se simte, despre progresele terapiei fizice și efortul de a renunța la calmante. Într-o dimineață, își dă seama că niciuna din gemene nu a povestit nimic despre ea, dar apoi Eleanor se gândește că, dacă le-ar fi întrebat ce fac, ar fi evitat adevărul. Pentru a-și da seama ce se petrece, Eleanor va trebui să ajungă acasă și să se convingă cu ochii ei.

•

Este întâmpinată la feribot de șoferul ei obișnuit de taxi, Chet Holland. Sora lui Chet este o femeie transsexuală, pe nume Desirée, iar Desirée Holland adoră să poarte marca ERF, fapt care, în secret, o încântă pe Eleanor. Îi zâmbește lui Chet și îi face cunoștință cu Flossie.

— Sora mea mai mică, Flossie.

— Ah, da?! spune Chet.

Sora este varianta mai mică și mai plină de viață a lui Eleanor, cu părul blond platinat în loc de argintiu. Și cu sâni falși, dacă Chet ar trebui să ghicească.

— Sunteți bucuroasă să fiți din nou pe insulă?

Flossie își dă ochii peste cap.

— Nu am treabă cu fasolea gătită din Boston și cu insulele cețoase. Mie îmi place Florida.

Ba bine că nu! – se gândește Chet. Și el își umple timpul liber visând cu ochii deschiși la Florida. Se uită la mâna stângă a lui Flossie, sora mai mică a lui Eleanor, gândindu-se că i-ar plăcea să o invite în oraș și să îi arate locurile frumoase din Nantucket. Însă Flossie poartă un inel cu piatră cât aisbergul din Titanic pe inelar. Nu contează.

Chet intră pe aleea lui Eleanor, pe Cliff Road.

— Stai puțin, spune Eleanor. Asta e adresa corectă!

— Cu siguranță, spune Chet.

E adevărat, nu a dus-o nicăieri pe Eleanor toată vara, însă aceasta este casa ei, e sigur de acest lucru. Frânează și o așteaptă să se orienteze. Îmbătrânește și în plus este un geniu creator – cel puțin conform fratelui/surorii lui Dave/Desirée așa că probabil mintea ei este prea ticsită de noile modele pentru a-și aminti cum arată casa. Einstein avea o problemă asemănătoare – nu își știa propriul număr de telefon.

— Nu am mai fost aici de pe vremea când era Slick Willie președinte, spune Flossie. Însă este exact așa cum mi-o amintesc, Ellie. Poate chiar mai

drăguță!

Menajera spune ceva în spaniolă care pare urgent. Arată spre casă.

— Așteaptă o clipă, spune Eleanor.

Este confuză. Este casa ei, dar lipsește ceva. Se blestemă că a luat mai mult oxicodone de dimineată. A simțit că trebuie să scape de chinul călătoriei, dar a tulburat-o complet. Pocnește din degete.

— Știu ce s-a întâmplat, spune ea. Nu recunosc acea mașină.

Arată către Broncoul bleumarin de pe aleea dinspre casa de oaspeți. A cui este? Pare genul de mașină pe care l-ar conduce un tânăr răsfățat sau un bărbat care trece prin criza vârstei a doua. Poate că este a iubitului lui Ainsley. Sau poate a iubitului Tabithe. Cineva nou? Eleanor nu înțelege de ce Tabitha s-a despărțit de Ramsay Striker. Eleanor nu i-a spus cât de mult a durut-o despărțirea. S-a comportat așa cum a făcut de fiecare dată în situațiile neplăcute: le-a ignorat.

Eleanor cercetează încă o clipă mașina. Își dă seama că a mai văzut-o, dar când? apoi își amintește: a mers cu ea pe drumul către slujba de comemorare a lui Billy. Este mașina lui Harper! Dar ce să caute mașina lui Harper aici, în Nantucket? Eleanor încearcă să dezlege misterul; nu se poate gândi la niciun motiv.

— Desigur, este casa mea, spune Eleanor. Nu știu ce se întâmplă cu mine. Îi spune lui Chet: Mergi înainte!

•

Felipa și Flossie pregătesc dormitorul de la primul etaj, în timp ce Eleanor se odihnește în fotoliu pe veranda închisă în sticlă, care are vederea către Nantucket Sound. De pe telefonul de acasă încearcă să o sune pe Tabitha, dar nu îi răspunde nimeni, iar Eleanor nu are încredere în mesajele vocale. Se simte prea obosită pentru a suna la magazin. Sincer, magazinul acela este blestemul ei. Tabitha nu a știut să se ocupe de administrarea lui în ultimii ani, transformându-l într-un eșec financiar. Eleanor s-a gândit serios să îl închidă, dar, dacă ar fi făcut asta, Tabitha unde ar mai fi lucrat? Iar vara aceasta lucrează și Ainsley la magazin, deși Eleanor nu a aflat dacă îi place sau nu. Probabil că stă și se joacă pe blestematul de telefon.

În opinia lui Eleanor, telefoanele au devenit o calamitate a societății moderne. Probabil cel mai bun lucru în Boston a fost ruperea de realitate.

•

Totuși, i-au lipsit vederea la mare, lumânările Simon Pearce de pe măsuta din fața ei, parfumul acestei case și ticăitul acestor ceasuri. Și, de

asemenea, i-au lipsit anumite delicatese culinare specifice din Nantucket – supă-cremă de homar de la Sea Grille, cheeseburgerul de la Le Languedoc, cartofii prăjiți cu trufe Asiago de la Fifty Six Union. Ar fi sadică dacă ar trimite-o pe Flossie la cumpărături, ca să aibă trei feluri pentru cina de diseară? Eleanor poate vorbi cu Chet să o ducă pe Flossie; i s-a părut că o place. Da, exact asta va face. Flossie se va întoarce în Palm Beach poimâine. Eleanor trebuie să se bucure de compania lui Flossie cât încă o are aproape. Și trebuie să o găsească pe Tabitha.

Când Flossie iese pe verandă cu două Mount Gay și două tonice gigantice – probabil că e ora 17.00, se gândește Eleanor; Flossie e foarte punctuală când vine vorba de ora distracției, iar băuturile sunt întotdeauna reci și foarte tari Eleanor îi dă instrucțiunile pentru cină.

Flossie își dă ochii peste cap.

— Nu putem lua totul de la același restaurant?

— Nu, spune Eleanor. Nu putem. Chet va fi șoferul tău. Ți va plăcea.

— Lui îi va plăcea, spune Flossie și râde în stilul ei caracteristic.

— Te-ar deranja foarte tare să treci pe la casa de oaspeți și să o iei pe Tabitha? o întreabă Eleanor.

— Cu drag, spune Flossie. Ridică un pahar în semn de noroc. Nu te voi minți. Abia aștept să ajung acasă. Dar îmi vei lipsi enorm, Ellie.

Eleanor se înroșește. Este adevărat – partea bună de când și-a fracturat șoldul a fost că a putut petrece ultimele săptămâni cu Flossie.

Surori, se gândește ea. Nu mai e nimeni ca ele.

•

Flossie se întoarce într-un suflet câteva minute mai târziu.

— Nu e nimeni în casa de oaspeți, spune ea.

— Nimeni?

— Nimeni, repetă Flossie. Am lăsat un bilet pe blat că suntem acasă.

— Bine, spune Eleanor. Sunt sigură că Tabitha și Ainsley sunt la magazin.

Dar la ora 20.00 – după ce au mâncat supă de homar, burgerul și cartofii cu trufe – tot nu au nicio veste de la Tabitha. Eleanor încearcă să o sune pe telefonul mobil, dar intră mesageria vocală. O trimite din nou pe Flossie la casa de oaspeți.

— Nu este nimeni acasă, spune Flossie.

Eleanor își încrețește buzele.

Ce se întâmplă de fapt aici?

•

Dimineată, Eleanor este trezită de sonerie. La început este dezorientată, iar somniferul pe care îl ia în fiecare seară pentru a dormi îi lasă gura uscată. Aude pași ușori și rapizi pe trepte, apoi aude voci. Apoi se aude o bătaie la ușa lui Eleanor.

— Intră, spune Eleanor cu vocea răgușită.

Ușa se deschide și intră Tabitha. Eleanor clipește.

— Unde Dumnezeu ai fost?

— Mami? Sunt Harper.

— Poftim?

E Harper? E prea dimineată. Eleanor le deosebea întotdeauna pe gemene datorită faptului că Tabitha avea ochii ca migdalele, iar ai lui Harper erau mai rotunzi, de parcă era mereu uimită – însă această diferențiere o poate face doar când gemenele stau una lângă alta. De cât timp nu s-a mai întâmplat asta?

— Sunt Harper.

— Ești Harper, spune Eleanor.

Încearcă să se bucure de această întâmplare. I-a fost dor de Harper. A plecat să locuiască cu Billy. Dar acum Billy este mort.

Billy este mort, iar Eleanor este distrusă. Este o situație dureroasă. Pe vremuri, au fost un cuplu extraordinar.

Eleanor observă ceva schimbat pe chipul lui Harper, cel pe care nu l-a mai văzut de ani întregi, dar tot își dă seama. Fiica ei este supărată. Fiica ei are nevoie de ea. Cumva, Eleanor știe exact ce are de făcut.

Își întinde brațele.

— Vino! spune ea. Vino la mami!

•

Adevărul iese la iveală: Harper și Tabitha au făcut schimb de locuri, la fel ca gemenele din filmul acela pe care îl adorau. Harper a fost aici, în Nantucket, având grijă de Ainsley și ocupându-se de magazin, iar Tabitha a fost în Vineyard, renovând casa lui Billy, ca fetele să o poată vinde și să scoată un profit din ea. Apropo de profit, Harper, cu ajutorul unui biet suflet pe nume Caylee – nu poate fi un nume real, nu?! – a făcut niște modificări nonconformiste în magazin – incluzând rețelele de socializare, se gândește Eleanor cutremurată –, dar vânzările au crescut cu 500 de procente față de anul anterior.

Eleanor acceptă vestea acestor modificări cu seninătate, fiind ea însăși

surprinsă. Probabil nu s-a trezit de tot.

Dar apoi Harper începe să plângă. Eleanor află despre aventura Tabitheii cu constructorul și că sora lui este femeia pe care Harper a trădat-o cu doctorul lui Billy. Constructorul nu mai poate ieși cu Tabitha, iar Tabitha este distrusă. O învinovățește pe Harper.

— Mă învinovățește, mami, spune Harper.

Eleanor adoră că Harper încă îi spune *mami*, în timp ce Tabitha a trecut la *mamă* de când avea 10 ani.

— Mă ura de mult timp, dar după moartea lui Billy am reluat legătura și cel puțin ne vorbeam. Dar acum s-a terminat pentru totdeauna.

— Prostii, spune Eleanor. O trimite pe Felipa să îi aducă telefonul, apoi nu doar că o sună pe Tabitha, dar îi lasă și un mesaj: Tabitha, sunt mama ta. Vreau să vii imediat în Nantucket. Fără scuze. Te aștept aici în câteva ore. Cel mai târziu! Închide telefonul și îi dă părul de pe umeri lui Harper. Te-ai bronzat, spune ea. Este gata să îi țină un discurs despre riduri și îmbătrânirea prematură, dar, pentru că această dimineață este neobișnuită din toate punctele de vedere, se abține. Îți stă bine puțin bronzată.

Martha's Vineyard

Toată lumea știe că doctorul Reed Zimmer și-a luat concediu din motive personale.

Cei mai mulți știu că doctorul Zimmer a recunoscut că a avut o aventură cu fiica unui pacient. Acesta nu era un motiv întemeiat ca doctorul Zimmer să fie concediat, dar era un motiv întemeiat ca președintele administrației spitalului, Adam Greenfield, cunoscut drept Greenie, să îi sugereze să ia o pauză până când se liniștesc apele.

— La spital avem o reputație de păstrat, a spus Greenie.

Doctorul Zimmer s-a conformat fără discuții.

Apoi s-a mutat din casa unde locuia cu soția lui, Sadie.

Sadie a pus un anunț pe ușa magazinului ei cu plăcinte pe care scria *Închis pe o perioadă nedeterminată*. A fost o mare dezamăgire pentru sutele de turiști care considerau plăcintele lui Sadie drept parte din experiența lor de vară.

Unii s-au întrebat dacă Reed și Sadie au plecat împreună de pe insulă, în încercarea de a-și reface relația. Poate că s-au dus într-un loc unde nu îi cunoaște nimeni. Casa lor, aflată chiar lângă Field Gallery, ar fi putut fi închiriată pentru o sumă frumoasă – cel puțin așa a considerat agenta imobiliară Polly Childs când a venit în LR3-ul ei. A fost suficient de curioasă să tragă în fața casei și destul de îndrăzneată să bată la ușa de la intrare. Polly era la curent cu scandalurile și zvonurile de pe insulă, o dată fiind chiar ea prinsă în tentaculele vicioase.

Sadie Zimmer a răspuns la ușă. Știa cine este Polly Childs, desigur, deși oficial nu se întâlniseră niciodată.

— Da?

— Mă întrebam, a spus Polly, dacă plănuiești să îți închiriezi casa în această vară. Am clienți care ar plăti zeci de mii de dolari pe săptămână pentru ea în august.

Sadie i-a întors lui Polly un zâmbet plictisit, aproape tolerant.

— Nu se închiriază, a spus ea și i-a închis ușa în nas lui Polly.

Ulterior, oamenii au spus că au zărit-o pe Sadie Zimmer la Alley's General Store și la Cronig's, în partea de sus a insulei. Christine Velman a văzut-o pe Sadie conducând spre casa părinților ei în Katama, iar câteva zile

mai târziu, într-o conversație în timpul întâlnirii la grupul de lectură Excellent Point, Lydia Phelps a confirmat că Sadie a rămas în Vineyard pe perioada verii, deși a luat o pauză de la afacerea cu plăcinte. Lydia i-a spus lui Christine că Reed s-a mutat, deși nu se știa dacă se află încă pe Vineyard sau dacă a plecat de pe insulă. Cei mai mulți au bănuit că a plecat de pe insulă și, după cum știm, plecat de pe insulă înseamnă o zonă *foarte* mare.

Dar apoi, în seara zilei de 4 iulie, Ken Doll aproape că a lovit un biciclist pe South Road. Din fericire, a agățat doar vesta reflectorizantă și a virat brusc în afara drumului. Dar incidentul l-a tulburat pe Ken Doll. Cine merge cu bicicleta la ora 23.00? El se afla pe drum doar pentru că a trebuit să o ia pe fiica lui adolescentă, Justine, de la o petrecere din Lucy Vincent. A coborât geamul pentru a-l atenționa pe biciclist, dar, când a văzut că era doctorul Reed Zimmer, a fost atât de surprins, încât a pornit mașina și a plecat mai departe. Auzise că doctorul Zimmer plecase pentru totdeauna de pe insulă.

•

Dar nu. Reed Zimmer încă se afla pe Vineyard, locuind aproape izolat într-o casă a mătușii unei colege de cameră de la Facultatea de Medicină, Dot, care păstra casa goală, mai puțin când o folosea un coleg de la Medicină. Doctorul Carter Mayne, colegul de la Facultatea de Medicină, a lucrat ca șef la secția de boli infecțioase a Clinicii din Cleveland, o slujbă solicitantă, care îi permitea să aibă foarte puțin timp liber, așa că, atunci când Reed a sunat spunând că are probleme în căsnicie și a întrebat dacă poate folosi casa pe perioada verii, Carter i-a spus:

— Desigur, omule, este a ta. Cheia este sub covorașul de la intrare. Îl anunț pe paznic.

Carter a refuzat să-i ia lui Reed chirie la prețul pieței, pentru că nimeni nu înțelegea problemele dintr-o căsnicie mai bine decât doctorul Carter Mayne. Era căsătorit a treia oară și pe punctul să își părăsească soția pentru o asistentă de la secția de arși.

•

Casa mătușii lui Carter nu este specială, dar Reed nici nu vrea și nici nu merită ceva special. Fiecare clipă de când Sadie l-a prins cu Harper la Lucy Vincent a fost un chin.

Iubirea lui Reed pentru Sadie a murit brusc în urmă cu un an și jumătate: a fost ca și cum cineva a schimbat butonul de pe *îndrăgostit* la *nu sunt îndrăgostit*. S-a întâmplat în zilele înnourate de ianuarie, în timpul unui

viscol. Reed și Sadie au rămas blocați în casă din cauza zăpezii căzute. Sadie a făcut focul și a pus la cuptor o plăcintă cu ceapă și costiță; a deschis o sticlă de vin roșu și au ascultat Harry Connick Jr. A tras un scaun lângă ea pe canapea și a spus:

— Vino să stai lângă mine!

Reed s-a așezat ascultător, iar ea i-a întins un pahar cu vin, pe care el l-a acceptat, în ciuda faptului că bea foarte rar, iar când o făcea – și nu era nicio șansă să fie chemat la serviciu –, prefera o bere sau un whisky. Au ciocnit paharele, iar Sadie a spus:

— Sărută-mă!

Reed își amintește că a simțit repulsie. Nu a vrut să își sărute soția. Nu fusese atras sau vrăjit de confortul de acasă pe timpul iernii. Și-a dat seama unde se va ajunge: Sadie va dori ca el să facă dragoste cu ea, iar el pur și simplu nu voia. A luat o înghițitură de vin, în speranța că alcoolul putea face minuni, că îl putea face să simtă ceva pentru femeia de lângă el. A fost salvat câteva clipe mai târziu de soneria telefonului: Reed era chemat la spital.

S-a gândit că este salvat. Cruțat.

Dar Reed nu era un laș. Era un om atent și meticolos din fire. S-a gândit că, dacă butonul a fost oprit, la fel de bine poate fi pornit din nou.

În noaptea cu viscolul fusese chemat pentru o naștere – doctorul Vandermeer, de la obstetrică, rămăsese blocat în Woods Hole, iar Reed, care nu mai fusese într-o sală de nașteri de când făcea practică prin rotație în facultate, a considerat experiența foarte plăcută. Pacienta, Alison, era mamă pentru prima dată și fusese sfătuită să nască fără epidurală, însă copilul era mare și a fost o adevărată luptă. Alison înjura și țipa; agonia de pe fața ei îl agita pe Reed, iar el o încuraja să cedeze – să ia măcar un analgezic dar în final s-a bucurat că nu a făcut-o. Alison a făcut față fiecărei contracții ca unui munte pe care trebuia să îl urce, iar Reed împreună cu două asistente de la neonatologie au pregătit drumul pentru un atlet de elită, precum Michael Phelps sau Lindsay Vonn. După patru ore de chin și aproape 50 de minute de împins, Spencer Douglas, un băiețel frumos și sănătos, a venit pe lume cântărind aproape patru kilograme.

Când Reed și Sadie s-au reîntâlnit după viscol, aproape 36 de ore mai târziu, el i-a povestit cum a decurs nașterea. I-a spus despre hotărârea lui Alison, despre concentrarea din ochii ei, despre tăria și voința ei, despre puterea feminină când se afla în cea mai profundă și fascinantă clipă: aceea

de a da naștere unui copil.

Reed fusese doctor mai bine de 20 de ani, și totuși a fost copleșit de acel moment.

A cuprins-o pe Sadie de umăr:

— Ar trebui să avem un copil!

— Poftim? a spus Sadie.

— De ce nu? a întrebat Reed.

De la nașterea lui Spencer Douglas, Reed se gândise mult la ideea de a avea un copil. Din câte înțelese el, deseori copiii salvau căsniciile.

Dar numai gândul de a avea un copil a făcut-o pe Sadie să se schimbe radical. Nu doar că nu era de acord cu această idee, ci se simțea ofensată. Credea că sunt un cuplu singur, fără gânduri de a avea copii. Schimbarea lui Reed era o trădare. În acea noapte, Sadie a dormit în camera de oaspeți. Dar apoi, câteva zile mai târziu, el a găsit-o înapoi în patul lor și a crezut că și-a revenit. A încercat să se strecoare în pat, însă ea l-a oprit.

— Nu eu sunt cea care trebuie să doarmă în salon, a spus ea. Tu ar trebui.

Prin urmare, timp de un an și jumătate, Reed a dormit singur. Nu numai că Sadie nu a mai dormit lângă el, dar nu l-a mai atins deloc. A evitat să îi atingă mâinile când el îi dădea cheile sau ziarul; stătea departe de el în spațiile mici. Uneori, Reed se întreba cât mai avea de gând să continue embargoul. Dintre ei doi, Sadie fusese cea cu atracția – era prima care iniția partidele de sex, prima care îi făcea masaj când Reed avea o zi proastă la muncă, cea care insistă să se țină de mână la filme. Într-o seară, Reed a spus:

— Știi, Sadie, nu ai cum să rămâi însărcinată cu steriletul pus. Indiferent ce îmi doresc sau nu îmi doresc eu.

— Știu, a spus Sadie.

Împotrivirea ei părea să nu aibă de-a face cu teama de a nu rămâne însărcinată. Era mai degrabă un act de ostilitate, de putere, de tortură.

Reed ajunsese să se masturbeze la duș. Făcea plimbări lungi cu bicicleta. Rămânea peste noapte la spital; asistentele povesteau despre devotamentul lui față de pacienți.

În octombrie, la zece luni de când trăia fără nicio atingere, niciun sărut, nicio mângâiere, Reed a cunoscut-o pe Harper Frost la Morning Glory Farm. A remarcat-o pe femeia care era la rând în fața lui datorită felului în care stăteau blugii pe ea. Când ea s-a întors și a văzut că este Harper Frost,

fiica pacientului lui, Billy Frost, a rămas plăcut surprins. Reed o plăcea din mai multe motive pe Harper. Era o fată cu picioarele pe pământ; era îngrijorată de tratamentul lui Billy, dar nu încordată. Ea și Billy aveau un schimb încântător de replici; lui Reed îi făcea plăcere să îi asculte stând de vorbă. Harper îl tachina pe tatăl ei în privința fumatului, băutului și puzderiei de admiratoare, iar Billy îi dădea imediat replica lui Harper spunându-i că îl cicălește de parcă ar fi soția sau mama lui. O numea „bătrânică mea”. Cei doi păreau foarte apropiați – discutau despre curățatul scoicilor, pescuit, Dustin Pedroia și viitorul celor de la Red Sox, despre dezavantajul lui Billy la Farm Neck (Billy spunea că era trei, Harper spunea că era 111) și despre restaurantul din North End, care servea ravioli cu crab și anghinare, pe care le adorau. Ascultându-i, Reed a simțit din nou dorința de a avea un copil. Se întreba cine va avea grijă de el la bătrânețe.

Sadie? Nici vorbă!

La Morning Glory Farm, i-a cumpărat lui Harper o cafea, s-au așezat și au stat de vorbă, iar pentru Reed a fost cea mai frumoasă oră petrecută în ultimul timp. Două săptămâni mai târziu, într-o decizie de moment, dar la care Reed se gândise încă de când se despărțiseră la Morning Glory Farm, Reed a invitat-o pe Harper să bea ceva împreună. Reed a știut la ce risc se supune – să meargă să bea ceva, prelungindu-se apoi cu o cină, cu fiica pacientului –, dar, până când au ieșit din Atria în acea noapte, Reed și-a spus că sunt doar prieteni. Reed avea o viață plină de oameni – pacienții, colegii de la spital, familia soției lui –, dar în afară de Sadie nu mai avusese o prietenă din facultate. Iar acum putea spune că Sadie nu mai era prietena lui.

Reed a început să o sărute pe Harper. De ce? Pentru că aerul serii era în sfârșit răcoros după o vară atât de fierbinte? Pentru că se amețise de la vin, de la mâncare, de la companie? Pentru că la cină Harper s-a atins involuntar de umărul lui, iar genunchiul ei de al lui? Asta fusese conjunctura, s-a gândit Reed mai târziu, când a încercat să analizeze acțiunile. Dar a fost lașitate. Decizia nu fusese forțată de împrejurări. Decizia fusese luată conștient. De el.

După ce a sărutat-o pe Harper, după ce au făcut dragoste pe bancheta din spate a mașinii lui, nimic nu mai putea fi ca înainte. Se gândea permanent la ea. La început, era doar o dorință sexuală. Gândurile lui erau captive în dorința copleșitoare a unui act care îi fusese negat atât de mult timp. În câteva săptămâni, au urmat conversații intime și inevitabil împărtășirea

poveștilor personale, iar Reed și-a dat seama că Harper era o ființă complexă. Aflase despre educația ei, despre părinții și sora ei geamănă, despre școala privată de elită, despre viața într-o casă de pe Beacon Hill. Dar perioada aceea s-a terminat. Părinții ei au divorțat, Harper a mers la Tulane, apoi s-a mutat pe Martha's Vineyard pentru a locui cu Billy. Reed a aflat despre joburile ei: umplerea cupelor de înghețată, vânzarea biletelor de carusel, peisagistică pentru Jude Hogan și, o dată sau de două ori pe săptămână, servirea băuturilor la Dahlia. Reed era și mândru, și rușinat să recunoască faptul că nu pusese niciodată piciorul într-un bar. Se zvonea că sunt focare de cocaină, infidelități și bani câștigați ușor. Harper căzuse pradă unui astfel de scenariu; fusese de acord, o singură dată, să livreze un pachet pentru Joey Bowen. Nu a știut că va fi periculos, dar s-a trezit încătușată și pusă cu fața la pământ pe gazonul clientului. Era o rușine publică, a spus ea. Reed i-a spus că s-ar fi putut termina mai rău; putea ajunge la închisoare. Harper i-a spus că mai bine ar fi lucrat în folosul comunității. În schimb, locuitorii de pe insulă au părut destul de hotărâți să o facă să plătească în alte moduri.

Reed și Harper s-au văzut la început o dată pe săptămână, apoi mai des. Dar, când vremea a început să se încălzească, Harper nu a mai fost atât de disponibilă. Reed a descoperit apoi că începuse să iasă cu un polițist din Edgartown, Drew Truman, tânăr, charismatic și cu multe relații. Lui Reed nu îi venea să creadă cât de tare l-a afectat această veste. Niciodată în viața lui nu fusese atât de gelos. Și-a dat seama că nu are niciun drept; nu și-au făcut niciun fel de promisiuni. Însă nu îi păsa. Nu putea suporta gândul ca Harper să fie cu altcineva. A plecat de la spital în timpul gărzii și a apărut la duplexul ei, cerându-i să se despartă de Drew.

Ea i-a râs în față.

•

Doctorul Zimmer, omul de bază al spitalului, dacă nu și al comunității, era prins în enigma oamenilor de rând. Era îndrăgostit de o persoană care nu era soția lui, dar nu era sigur dacă avea curajul să pună capăt acestei căsnicii. Plecarea lui ar însemna durere, rușine, supraveghere. Nu era sigur că putea face față; îi plăcea să fie bine văzut, ceea ce recunoștea că este un defect.

Reed a crezut că este de neînving. A crezut că, spre deosebire de ceilalți bărbați din istoria lumii care înșală, el nu va fi prins. Că va sta cu Harper până când Sadie va pleca de bunăvoie și cu siguranță lucrul acesta urma să

se întâmpla curând.

Sadie era la fel de nefericită ca el în această căsnicie. În primăvară, a început să vorbească mult despre Tad Morrissey, tâmplarul irlandez care lucra cu Franklin. Tad era minunat, a spus Sadie. Venise la magazinul cu plăcinte să monteze niște rafturi noi și reparase ușa din spate, pe care Sadie se chinuia mereu să o încuie vara.

Reed era convins că Sadie avea propria aventură – cu Tad Morrissey. Era ceva în neregulă cu asta? El și Sadie erau discreți, păstrau aparențele. Au mers împreună la grătarul de la începutul verii în Lambert's Cove, cu familia lui Sadie. Lui Reed îi plăcea familia lui Sadie: părinții ei, Al și Lydia; fratele ei, Franklin. Și, ce să vezi, Franklin l-a adus și pe Tad Morrissey la grătar, ca partenerul lui, a glumit el, dar în realitate, a bănuț Reed, Tad era partenerul lui Sadie. Probabil că Franklin știa despre Sadie, iar Tad fusese adus acolo printr-o minciună. Desigur, nimeni nu a suspectat când Sadie s-a așezat alături de Tad lângă foc sau când Sadie s-a ridicat să îi pună lui Tad mai multă salată de cartofi.

— Dacă tot te-ai ridicat, aș mai vrea și eu puțină, a spus Reed. Dar Sadie s-a prefăcut că nu îl aude.

Sadie l-a băgat în seamă în noaptea aceea doar când i-a verificat mesajele – și când a plecat de lângă foc ca să o sune înapoi pe Harper.

— Unde pleci? a întrebat Sadie. Nu ești de gardă în noaptea asta.

— Un pacient a murit pe neașteptate, a răspuns Reed.

Lydia a auzit și și-a făcut cruce. Sadie și-a dat ochii peste cap, arătând cât de mult îi păsa de el. S-a întors, l-a întrebat pe Tad dacă mai vrea o bere, iar Reed a putut vorbi liniștit cu Harper.

•

Nu ar fi trebuit să se vadă cu ea la Lucy Vincent. Privind în urmă, lucrul acesta era cât se poate de evident. Dar Billy murise, iar Reed fusese la fel de surprins ca ea. Billy făcuse un stop cardiac pe lângă alte tulburări, dar Reed crezuse că va mai rezista multe săptămâni, poate chiar toată vara. Unii oameni au un instinct animalic de supraviețuire, iar Billy Frost era unul dintre ei. Părea genul de om nemuritor, în ciuda fazei terminale în care se afla.

Când a plecat de acasă, Reed a crezut că Sadie doarme. Era în dormitorul lor, cu ușile închise și cu luminile stinse. Reed nu mai avea haine sau lucruri personale în camera aceea, așa că nu avea rost să deschidă ușa și să vadă ce face Sadie; dacă era trează, se gândea că a venit la ea doar pentru sex. Au

depășit amândoi măsura cu alcoolul la grătar și, chiar dacă uneori asta ducea la conflicte, pe drum spre casă Sadie fusese inofensivă, aproape blândă – probabil pentru că și-a petrecut seara aproape de cel pe care îl iubea, a presupus Reed.

A ieșit ușor cu Lexusul de pe alee, simțindu-se ca un adolescent care se furișează dintr-o casă cu părinți tiranici.

După ce a ajuns pe South Road, s-a simțit liber. Era viu. De câte ori a omis să își dea seama de asta? Dacă l-ar fi întrebat cineva dacă intenționează să se întoarcă la Sadie în acea noapte sau altă dată, ar fi putut ezita și ar fi spus: „Pentru ce?”

•

Sadie l-a urmărit. A auzit mașina plecând – sau poate că simțise ceva, auzise ceva din conversația cu Harper, citise minciuna pe chipul lui – și s-a dat jos din pat. Probabil că se aștepta ca el să meargă la culcare, ca ea să se furișeze și să se întâlnească cu Tad. Oricum ar fi stat lucrurile, a fost prins cu Harper în parcare de la Lucy Vincent.

Prins.

La început, a crezut că poate ieși basma curată folosindu-și tonul cumpătat și calmul. Sadie era destul de beată; nu vedea foarte bine. Era întuneric, iar ea nu purta ochelarii.

Sadie însă făcuse o adevărată investigație, despre care Reed, din păcate, nu aflase decât după scena de la Farm Neck. În zilele de după recepția de comemorare a lui Billy, toată lumea vorbea numai despre aventura dintre Harper Frost și doctorul Reed Zimmer.

Reed devenise foarte iritat, gândindu-se cât de mizerabilă pare viața lui acum, când s-a dovedit că este necredincios. Un trădător.

Sadie l-a forțat să meargă acasă la socrii, în Katama, pentru a spune adevărul. Al Phelps coborâse privirea în pământ, jenat și rușinat să audă mărturisirea lui Reed. Lydia a plâns de parcă ea fusese cea înșelată.

— Să îți fie rușine, a șoptit ea.

Lui Reed i-ar fi plăcut să îi explice cum stăteau de fapt lucrurile acasă, că Sadie nu se mai culcă cu el, că nu mai acceptă nicio ceașcă de cafea din mâinile lui, că nu îl mai sărută de rămas-bun când pleacă la muncă. Dar ce rost ar fi avut? Erau două categorii de oameni: credincioși și necredincioși. Iar el era convins că soția lui făcea parte dintre cei necredincioși. Și-a imaginat o relație între ea și Tad Morrissey care, își dă seama acum, a fost doar pentru conștiința lui îndurerată.

Greenie, Adam Greenfield, președintele comitetului de administrare a spitalului, i-a cerut să își ia concediu în perioada verii.

— Pleacă! a spus el. Până în septembrie, se va uita totul.

Inițial, Reed a vrut să plece. Ar fi putut merge în California, Oregon, Washington, Alaska. S-ar fi putut întoarce în Cincinnati, unde a crescut. Ar fi putut petrece o vară nostalgică trecând pe la casa unde fusese crescut de părinții lui cu pahare înalte de lapte rece puse deasupra farfuriilor pentru cină, locul unde a făcut prima operație pe o broască pe care o găsisese plutind în iazul cu koi al mamei lui, locul unde a învățat cum să tundă gazonul în fâșii contrastante pe diagonală și locul unde a jucat în liga a treia de vară la baseball. Liga a treia a fost casa perfectă pentru el, un stângaci. Mânca chili de la Skyline și înghețată de la Graeter. O urmărea pe Tracy Sweeten, fata cu părul blond și des, pe care o iubise în clasa a șaptea. Când Reed s-a întâlnit cu Tracy și cu alți oameni cu care copilărise, aceștia au spus că auziseră că acum era doctor în Est. Puțini își mai aminteau că locuiește pe o insulă, deși se îndoia că și-ar fi imaginat cineva cum era Vineyard. Cincinnati avea țărături joase, vestice: avea lanuri de porumb și iazuri de păstrăv, frumos amenajate, foarte departe de stâncile din Aquinnah, de valurile Atlanticului, de elita Coastei de Est.

Reed a ales să rămână pentru că, atunci când venise momentul să urce Lexusul pe vapor, a început să aibă remușcări. Nu voia să fugă. A întors mașina către Oak Bluffs și s-a cazat la hotelul Summercamp; era atât de nou, încât recepționera nu l-a recunoscut când i-a spus numele.

Și apoi, disperat, l-a sunat pe Carter Mayne.

Casa mătușii Dot era pe un drum pe care puțini oameni îl cunoșteau. Primul lucru pe care l-a făcut Reed când a ajuns la casă – după ce și-a făcut cumpărăturile de la Stop&Shop în Edgartown, care era atât de plin cu turiști, încât iarăși nu a fost recunoscut – a fost să își închidă telefonul mobil. Și apoi, pentru că se temea că închiderea telefonului nu va fi suficientă, l-a aruncat în pădurea din spatele casei. Era tentat în fiecare clipă să o sune pe Harper. Greenie aflase cumva că Harper și-a pierdut locul de muncă și că a plecat de pe insulă, deși chiar și Greenie a recunoscut că asta spunea gura lumii. Reed a trecut pe la duplexul ei și nu i-a văzut Broncoul parcat în față, dar asta nu l-a făcut să tragă concluzii pripite. Oare plecase Harper? Unde s-ar duce? Niciodată nu a spus că și-ar dori să trăiască în altă parte în afară de Martha's Vineyard. În această privință, se potriveau.

Reed a avut o vară liniștită – într-adevăr, liniștită până când Sadie a

reușit să afle unde era. Ea a fost cea care nu l-a mai vrut în casă, care a vrut să plece – nu i-a păsat unde, doar să plece – și totuși se pare că l-a sunat pe Carter și l-a hărțuit să spună adevărul: Reed stătea în casa mătușii Dot. Sau poate că nu a fost necesară hărțuirea; Carter fusese mereu slab în fața femeilor.

Sadie a trecut o singură dată pe la el, chipurile să vadă dacă era în regulă, dar apoi a început să-i reproșeze legătura cu Harper, să îl insulte și apoi, într-un final, cu ochii plini de lacrimi și sughitând, l-a întrebat:

— O iubești?

Înainte nu avusese destul curaj să îl întrebe, iar Reed fusese bucuros.

A răspuns:

— Tu ai lăsat un gol. Și sunt convins că îți amintești din cărțile lui Aristotel că natura detestă golurile.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus Sadie.

Răspunsul la întrebarea lui Sadie era da: o iubea pe Harper.

I s-a părut nemilos să îi spună asta, dar cu siguranță Sadie a citit pe chipul lui, pentru că s-a întors și a plecat înainte ca el să mai poată spune ceva.

•

Reed a dus o viață chibzuită, liniștită, asemenea lui Thoreau. Fără telefon, fără un mijloc de comunicare, era ca și cum nu mai exista decât în prezent. Se trezea la ora 4.30 – acesta era avantajul de a locui la limita estică a fusului orar, se făcea mai repede dimineată – și mergea cu bicicleta până la Great Rock Bight să înoate, întorcându-se pe North Road până la ora 6.00 sau 6.15, înainte ca restul celor de pe insulă – majoritatea fiind în vacanța de vară – să înceapă să se agite. Petrecea majoritatea timpului în casă, citind cărțile de pe rafturile mătușii Dot. A citit *Get Shorty* de Elmore Leonard și *Little Women* de Louisa May Alcott. A citit *Jaws*, *The Caine Mutiny* și *This Side of Paradise*, care l-au adormit patru zile la rând până când, într-un final, a renunțat.

Mergea din nou cu bicicleta seara, după lăsarea întinericului. Își făcea o supă simplă la ora 22.00 sau 23.00 și dormea cu întreruperi, visând la Harper.

Vecinul lui care locuia la două case depărtare, un tip pe nume Dick Davenport – Reed se întreba dacă nu cumva era un nume inventat –, care era director la Coca-Cola din Atlanta, trecea să-l întrebe dacă poate să îi ia și lui ziarul cât timp este plecat; primea zilnic *Vineyard Gazette*. Lui Reed

nu îi plăcea să fie zilnic legat de o obligație, dar, când Dick Davenport l-a rugat, Reed și-a dat seama că probabil îl confundase cu Carter, așa că a considerat să trebuie să accepte. A început apoi să citească zilnic *Vineyard Gazette* și așa a aflat că Brendan Donegal murise.

Lui Reed îi era milă de Harper. Brendan a fost prietenul ei; a fost persoana pe care o vizita regulat în Chappy, de două ori pe săptămână, fără pretexte. Necrologul din ziar povestea despre copilăria lui Brendan în Vineyard și despre succesul la surf – competițiile importante câștigate, autorizațiile. Apoi descria accidentul din South Beach, cel mai probabil din cauza drogurilor. S-a recuperat după accident alături de mama lui, la casa ei din East Beach. Iar cu câteva zile în urmă, a murit de o supradoză „întâmplătoare” de medicamente.

•

Reed este sigur că, indiferent unde s-ar ascunde Harper, a aflat de vestea morții lui Brendan și se va întoarce în Vineyard, chiar dacă în ziar scria clar că nu va avea loc o slujbă de înmormântare. În ziua următoare citirii anunțului, Reed se trezește și simte că Harper se apropie de insulă. Este pe feribot. Este cu Fish. Poartă pantalonii ei albi din denim și tricoul de golf al lui Billy; părul ei, pe care de obicei îl poartă lung, lăsat pe spate, este prins într-o coadă de cal din cauza căldurii.

Reed se gândește să meargă în Vineyard Haven, la docul unde va acosta feribotul, să o întâmpine. Dar apoi își dă seama că a înnebunit de tot. Nu o vede pe Harper sau aura ei de energie. Reed este un om de știință. Nu are un os mistic în corp. Doar și-o imaginează pe Harper în pantalonii albi din denim și tricou, pentru că aceasta a fost ultima ținută cu care a văzut-o. A fost cu o zi sau două după comemorarea lui Billy. Reed a trecut pe lângă duplexul lui Harper pentru că nu și-a putut stăpâni dorința de a o vedea și de a vorbi cu ea personal despre ce s-a întâmplat. I-a trimis un mesaj în care îi spunea să nu îl mai caute, un lucru crud și nemilos din partea lui. A vrut să repare asta. Dar, când s-a apropiat, a văzut-o ieșind din casă. S-a urcat în Bronco și a plecat în trombă. Reed s-a gândit că merge să se întâlnească cu cineva. Probabil cu Drew Truman. El s-a dus la spital.

Cât despre faptul că și-o imaginează pe Harper cu Fish, ei bine, dacă s-ar întoarce pe insulă, Fish ar fi cu ea.

Dar sentimentul persistă – insistent, convingător. Harper vine acasă.

•

Prin urmare, Reed nu este surprins când aude pe cineva bătând la ușa lui.

Este trecut de ora 22.00; soarele a apus pe lângă copacii de la Sheep Crossing. Este seară, nu noapte.

Reed încearcă să nu anticipeze. Poate fi vecinul caraghios sau vreun martor al lui Iehova, deși este cam târziu pentru ambele variante.

Deschide ușa și o vede. Nu arată așa cum și-a imaginat-o. Poartă o pereche de blugi și un tricou Hot Tin Roof, pe care nu le-a mai văzut înainte. Ceva este diferit la chipul ei, dar nu își poate da seama ce anume. Dar până la urmă, se gândește el, nici el nu mai e la fel. Probabil și ei i se pare că el este diferit.

— Harper? spune el.

Ea vine spre el.

Tabitha

O sărută lung și apăsător. Este un sărut iscusit, se gândește ea, dar nu simte nimic în afară de un dor nebun după Franklin. Chimia între doi oameni este ceva iluzoriu, înșelător.

Iubirea nu se transferă.

Totuși, îi răspunde. Toată emoția stă în amăgire. Încearcă să își imagineze cum ar proceda Harper și decide să își treacă mâinile prin părul doctorului. Da, se pare că procedează corect. Doctorul o sărută mai profund, apoi o trage către el. Tabitha simte ceva rigid pe piciorul ei și ezită. Una este să se sărute, dar oare cât de departe este dispusă să meargă? Când a bătut la ușă, și-a asumat hotărârea de a merge până la capăt. Altfel, va fi doar o răzbunare timidă.

Mâna doctorului pătrunde sub tricoul Tabitheii. Este evident că nu a recunoscut-o, deși, după cum a menționat Eleanor, Tabitha este mai grea și mai lată în șolduri decât Harper. Doctorul se pregătește să îi deschidă sutienul.

Se retrage, privind în jos.

— Harper, spune doctorul. Te iubesc, trebuie să știi asta. Te iubesc!

Tabitha încuviințează, în timp ce ochii i se umplu de lacrimi. Doctorul o iubește pe Harper și, fără îndoială, Harper îl iubește pe doctor. Dar tocmai acesta este motivul pentru care Tabitha este condamnată la singurătate.

— Și eu te iubesc, șoptește ea cu fața în pământ.

Îl lasă pe doctor să o ia de mână și să o ducă în dormitor. Cu fiecare pas făcut, se gândește să se întoarcă. A avut intenția să o trădeze pe Harper, dar cu fiecare clipă este tot mai conștientă că de fapt îl trădează pe Franklin. Dacă ar vedea-o acum cu *cumnatul lui*? Tabitha îl trădează și pe doctor, fapt care de asemenea o deranjează, deși mai puțin. Doctorul nu este deloc nevinovat în toată povestea aceasta.

Când doctorul închide ușa în urma lui, Tabitha se așază ezitând pe pat. El îi dă jos tricoul, îi scoate sutienul, apoi o întinde ușor pe spate. Începe să o sărute pe abdomen.

Acela este momentul când Tabitha își dă seama că de fapt singura persoană pe care o trădează este ea însăși.

— Oprește-te! spune ea.

Doctorul, supus, ridică privirea. Observă ceva pe chipul ei – sau nu observă nimic.

— Harper? întreabă el.

— Nu, spune ea. Nu sunt Harper.

Ainsley

Este chemată la casa bunicii după ce ajunge acasă de la serviciu. A fost o ușurare pentru ea să ajungă la magazin și să o vadă pe Caylee; s-a simțit de parcă ar fi fost plecată de o viață. Ceva se întâmplase cu Harper, deși nu era foarte sigură ce anume. Fusese în regulă după ce o vizitase pe doamna Donegal, dar apoi, când a trecut să o ia pe Ainsley de la Vineyard Haven, tremura, avea ochii în lacrimi, era ciudată.

Adulții vor rămâne un mister pentru Ainsley.

Când s-au întors în Nantucket, Harper și-a revenit, mai ales când a aflat că Eleanor era acasă, la Seamless.

— Probabil ar trebui să trec să o salut, a spus Harper când a găsit biletul de la mătușa Flossie pe blatul din bucătărie. Nu am mai văzut-o pe Flossie de secole.

— Nici eu, a spus Ainsley. Ultima dată o văzuse pe mătușa Flossie într-o vacanță de primăvară în Florida, când era în clasa a șasea. O considera pe Flossie versiunea mai tânără și mai amuzantă a bunicii ei. Dar nu putem aștepta până dimineață? Ainsley nu se simțea pregătită ca lucrurile să revină la starea de dinainte. Probabil că bunica oricum doarme la ora asta. Este 21.30.

— Ai dreptate, a spus Harper. Mai bine să așteptăm până dimineață.

•

Harper s-a îndreptat către Seamless în dimineața următoare, însă Ainsley a trebuit să meargă să lucreze la magazin. A crezut că a reușit să mai amâne o zi, dar, odată întoarsă acasă, Harper spune:

— Bunica ta dorește să te vadă.

— Oh! Vii și tu?

— Nu, răspunde Harper. Vrea să poarte cu tine o discuție între patru ochi.

•

Ainsley se teme de discuția cu bunica între patru ochi; se așteaptă la morală. Până și soneria – ea și Tabitha trebuie să sune la ușă când Eleanor este acasă, ca să nu o găsească indispusă – i se pare de rău augur.

Felipa răspunde. Ainsley nu a mai văzut-o de săptămâni întregi pe Felipa, dar nu se bucură de revedere. Felipa o salută din cap pe Ainsley, de

parcă ar fi exterminatorul.

— Domnișoară...

— Bună, Flippah! spune Ainsley. *Qué pasa?*

Felipa o conduce pe Ainsley către veranda de sticlă, unde bunica ei stă pe divan, purtând un kimono de mătase negru cu crini albi. Pe brațul divanului se află atârnat bastonul. Acum părul lui Eleanor este mai mult alb decât argintiu. Pare de 100 de ani.

— Bună, bunico, spune Ainsley.

Înțelege că bunica ei nu se va ridica să o întâmpine, așa că se apleacă să-i sărute obrazul pudrat. Simte aroma de parfum Evening în Paris. Se întreabă dacă bunica a aflat despre Bombay Sapphire-ul furat și despre suspendarea de la școală. Însă Ainsley de atunci nu este aceeași cu Ainsley de acum.

Eleanor bate ușor pe divan.

— Așază-te, scumpo! spune ea. Mi-a fost dor de tine.

Ainsley se așază. Panorama către Nantucket Sound este drăguță, iar Ainsley încearcă să se relaxeze. Bunica ei nu pare deloc supărată. Atunci de ce această întâlnire oficială?

— Unde este mătușa Flossie? întreabă Ainsley.

— A ieșit în oraș în seara asta, spune Eleanor. Are întâlnire cu Chet, șoferul meu de taxi.

— Serios? întreabă Ainsley. Credeam că este căsătorită.

— Este, spune Eleanor. Însă soțul ei are 85 de ani. Vrea să se bucure de compania unui bărbat mai tânăr în seara asta. Te asigur că este total inofensiv. În plus, voiam ca Flossie să plece. Avem o intervenție.

Brusc, lui Ainsley îi vine să vomite. „O intervenție?” Nu a mai băut toată vara, nu a mai fumat nimic, nici măcar o țigară. Oare bunica știe toate astea? Ainsley trebuie să i le explice. Când lucrurile în sfârșit au intrat pe făgașul normal pentru ea, va recidiva? Ei bine, nu. Nu va face asta!

— Bunico, nu cred că este necesară o intervenție.

— Ba este, spune Eleanor. Am lăsat această dispută între mătușa și mama ta să dureze mult prea mult. Trebuia să rezolv lucrurile acestea în urmă cu 14 ani.

— Poftim? spune Ainsley.

— Moartea lui Julian este vina mea, spune Eleanor. Eu sunt cea pe care trebuie să o învinovățească mama ta, nu pe Harper.

— Poftim? spune Ainsley.

Nu a auzit-o niciodată pe bunica ei rostind în numele lui Julian. Dar

șocul acesta este mult prea mic față de ușurarea pe care o simte, știind că intervenția nu are legătură cu ea.

Eleanor continuă:

— Scumpa mea, vreau să știi că sunt multe lucruri din viața mea pe care le regret. Am făcut greșeli oribile. Am tratat oamenii în modurile cele mai detestabile cu putință. Pe Billy, în primul rând. L-am iubit, dar mi-am bătut joc de el. La un moment dat, am decis că l-am depășit sau că el nu fusese de la început suficient de bun pentru mine. Sigur că acest lucru nu era adevărat. Bunicul tău a fost cel mai chipeș, cel mai respectuos bărbat din Boston. Dar eu l-am făcut să se simtă inferior. L-am insultat, l-am jignit, l-am alungat. M-a urât ani întregi. Și mama ta! Nici nu pot enumera câte nelegiuiri am făcut împotriva ei!

Lui Eleanor îi tremură vocea, iar Ainsley se simte inconfortabil. Pe masa cu țigări de lângă divan, bunica are ceva de băut, probabil clasicul ei Mount Gay și tonic. Duce paharul la gură, dar îi tremură mâna.

— Bunico! spune Ainsley.

Ar vrea să-i poată spune ceva să o consoleze, dar ce-i poate spune unei femei de 71 de ani, astfel încât să nu pară superioară? Bunica ei s-a purtat îngrozitor cu cei mai apropiați oameni. Este ca un balaur, femeia-dragon. Preferă ca oamenii să se teamă de ea decât să o iubească. Și totuși Ainsley este impresionată că bunica a reușit să recunoască aceste fapte. Probabil acesta este efectul fracturării șoldului. Ainsley bănuiește că este umilitor și dureros să fii neputincios și că lucrurile acestea te fac să te gândești la propria moarte.

Ainsley nu trebuie să răspundă, pentru că, o clipă mai târziu, soneria sună și după aceea își face apariția Harper. Îi zâmbește lui Ainsley cu simpatie.

— Să înțeleg că mami te-a pus în temă?

— Oarecum, spune Ainsley. Dar nu chiar. Eleanor a adus vorba despre moartea lui Julian, dar nu și-a terminat ideea.

Nu are timp să își continue ideea, pentru că soneria sună din nou, iar Ainsley se gândește: FedEx sau Flossie? Oare Eleanor o pune pe Flossie să sune la ușă cât timp stă aici? E posibil.

— Care este marea urgență? se aude o voce.

Ainsley întoarce capul. Mama ei intră pe verandă.

— Stai jos, Tabitha, spune Eleanor.

Tabitha aruncă o privire. Se uită lung la Harper, apoi ochii ei se opresc la

Ainsley și are o licărire în zâmbet.

— Bună, scumpo! spune ea. Întinde brațele, iar Ainsley nu se poate abține și aleargă înspre ea. Este mama ei.

— Mamă, spune Ainsley.

Tabitha o strânge în brațe și o sărută pe cap. Ainsley inspiră, sperând să simtă parfumul mamei ei, însă miroase de parcă a locuit într-o litieră de pisici sălbatice pe fundul unui coș de rufe.

— Vă rog să luați loc, fetelor! spune Eleanor.

Ainsley își reia locul pe divan. Harper se cocoată pe brațul scaunului îndesat și Tabitha se întinde pe un scaun identic. Ainsley se uită când la mama, când la mătușa ei. După atât de mult timp petrecut cu Harper, se gândea că îi va fi ușor să le diferențieze, dar sunt ca două picături de apă. Dacă Ainsley închide ochii, și ele se schimbă între ele sau nu, își schimbă hainele sau nu, oare le mai poate diferenția?

— Ce s-a întâmplat, mamă? spune Tabitha.

— Vrea să negocieze un tratat de pace, spune Harper. Eu o voi ajuta. Îmi pare rău, Tabitha, îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău pentru petrecerea de la magazin, îmi pare rău că am angajat-o pe Caylee și... îmi pare rău pentru Julian.

— Julian! spune Tabitha. Îi aruncă o privire lui Ainsley. Nu discutăm despre acest subiect în fața fiicei mele.

— Ba cu siguranță vom vorbi, spune Eleanor. Ainsley este suficient de matură să știe ce s-a întâmplat. Duce băutura la gură, apoi pune paharul jos încet, cu grijă. Se uită la Ainsley. Fratele tău s-a născut prematur. Este un miracol că a trăit, sincer. Dar plămâniile lui nu erau suficient de dezvoltate pentru a se recupera.

Ainsley încuviințează din cap. Știe lucrurile acestea sau crede că le știe. Poate număra pe degetele de la o mână de câte ori s-a discutat despre Julian, dar fantoma lui a fost mereu prezentă, bântuindu-i. Moartea lui a fost baza personalității mamei ei – tristețea, nerăbdarea, indiferența ei.

— Mamă, te rog, oprește-te! spune Tabitha încet.

— Mama ta o învinovățește pe mătușa ta pentru moartea lui Julian, spune Eleanor fără a-și lua ochii de la Ainsley. De aceea ele două nu au vorbit ani întregi.

— De ce o învinovățește? întrebă Ainsley. Dacă pur și simplu nu a mai respirat?

— Ea... spune Tabitha.

— Eu... spune Harper.

— Mătușa ta a venit în Nantucket să o ajute, spune Eleanor. Iar în ultima ei noapte aici a convins-o pe mama ta să iasă la cină, să meargă să danseze. Și în noaptea aceea Julian a murit.

— Nu am fost acasă, spune Tabitha. Dacă aș fi fost acasă, nu s-ar fi întâmplat!

— Prostii! pufnește Eleanor. Acestea sunt prostii, Tabitha Frost, și știi asta! Eleanor are vocea mai tare și mai ascuțită decât a auzit-o Ainsley până atunci. Eleanor își exprimă de obicei furia prin cuvinte, nu prin volumul cu care le rostește. Eu și tatăl vostru nu ne-am dat seama niciodată, spune Eleanor. Obişnuiam să dezlegăm enigma. Ce s-a întâmplat? De ce această ură? Billy se gândea la ceva, eu la altceva.

— Mi-e teamă să întreb, spune Harper.

— A fost o conversație privată între mine și Billy și cu siguranță nu o voi dezvălui acum, spune Eleanor. V-am chemat aici ca să vă cer scuze. Trebuia să vă spun că îmi pare rău.

— Pentru ce, mamă? întreabă Tabitha.

— Mă consider vinovată pentru moartea lui Julian, spune Eleanor. Mai întâi, trebuia să fi insistat să plătesc pentru a putea sta mai mult în spital...

— Wyatt nu ar fi acceptat niciodată ajutorul tău, spune Tabitha.

— Îmi dai voie să termin, te rog? spune Eleanor.

Toată lumea tace, iar Eleanor profită pentru a se bucura de pauza dramatică. Ia o înghițitură lungă din băutura ei. O privesc toate cum îi tremură mâna și cum gheața se mișcă în pahar.

— Am deschis magazinul din Candle Street pentru vară, spune Eleanor. Îți amintești?

— Da, răspunde Tabitha.

— Eram disperată să fie gata până în weekendul cu Ziua Eroilor, continuă ea. Și am avut parte de o vreme neobișnuit de caldă. Se uită la Tabitha și ochii ei se umplu de lacrimi. Te-am pus să lucrezi până la epuizare. Tu erai însărcinată în șase luni și jumătate, iar eu te puneam să cari cutii și să muți umerase cu rochii sus și jos prin soarele arzător. Abia dacă te-am lăsat să stai jos, și când te-ai așezat, îți amintești ce ți-am dat să bei? Îți amintești, Tabitha?

— Un espresso, răspunde Tabitha.

— Ți-am dat un espresso, spune Eleanor. Am crezut că îți va da energie. Clatină din cap și îi curge o lacrimă. M-am chinuit atât de tare cu voi două

încât, din punctul meu de vedere, să fii însărcinată cu un singur copil era floare la ureche. O parte din mine, sunt sigură, s-a gândit că scapi ușor. Eleanor își privește mâinile din poală. Am fost un monstru. Ai început să te plângi de dureri și, înainte să-mi dau seama, erai în travaliu la 28 de săptămâni. Mai soarbe o înghițitură din băutură. Eu sunt responsabilă pentru nașterea prematură a lui Julian. Și, prin urmare, eu sunt vinovată pentru moartea lui. De ce ai învinovățit-o pe sora ta este peste puterea mea de înțelegere.

Pentru o clipă, toată lumea tace, analizând mărturia lui Eleanor. Ainsley este uimită de felurile în care părinții pot să distrugă viețile copiilor lor. Se gândise că mai avea puțin și scăpa de sub aripa Tabitheii – în câțiva ani va avea 18 ani, va fi adult –, dar acum își dă seama că regulile unei mame marchează toată viața un copil.

— Sunt confuză în privința așa-zisului puzzle pe care tu și tati obișnuiați să îl dezlegați, spune Harper. Acele conversații private. Tu și tati nici măcar nu vă vorbeați, nu-i așa?

— Nu schimba subiectul, spune Tabitha. Se întoarce către Eleanor. Iei vina asupra ta doar ca să o aperi pe Harper.

În momentul acela, Eleanor scapă paharul. Acesta atinge marginea măsuței cu țigări, lovește pardoseala și se sparge. Sunt bucăți de sticlă peste tot. Băutura se împrășteie pe tot covorul Tabriz și pe partea de jos a chimonoului lui Eleanor. Dar ea abia clipește, ceea ce o face pe Ainsley să creadă că bunica ei l-a scăpat intenționat.

— Acceptă-mi vina! spune Eleanor. Vreau ca voi două să vă sărutați și să vă împăcați. Vreau să fiți așa cum trebuie să fie surorile – urâți-vă părinții, dar iubiți-vă una pe alta! Eu și Flossie ne-am urât mama; chiar și acum, 60 de ani mai târziu, vorbim despre cât de îngrozitoare era. Nu știu ce m-aș fi făcut dacă nu o aveam pe Flossie, cu care să pot simpatiza. Este sora mea. Dar tu, Tabitha Winford Frost, și tu, Harper Vivian Frost, sunteți mai mult decât surori!

Ainsley se apropie pentru a-și lua bunica de mână.

— Ați auzit-o pe bunica, le spune Ainsley mamei și mătușii ei. Și dacă tot vorbim despre Julian, ar trebui să vă dați seama că și pentru mine a fost o pierdere. L-am văzut în fotografiile pe care le-ați ascuns în bibliotecă. Nu am avut voie niciodată să întreb despre el sau să-l plâng. Toți prietenii mei știu că sunt unicul copil. Dar voi două vă aveți una pe cealaltă. Sunteți atât de norocoase, spune Ainsley, întorcându-și privirea către mama ei. Te rog,

mamă, iart-o pe mătușa Harper! Pentru mine!

— Nu a fost niciodată vorba doar despre Julian, spune Tabitha. Am fost furioasă de când Harper a plecat cu Billy. A câștigat și am urât-o pentru asta!

— Câștigat? spune Eleanor. Nu aș putea spune că mersul la Billy a fost un câștig. Sau mă înșel? Privește în sus către Tabitha. Mereu am crezut că ți-a venit mintea la cap și ai decis că ești mai fericită cu mine.

— Ideea este, mamă, că nu trebuia să alegem! spune Tabitha. A fost o cruzime din partea ta și din partea lui tati pentru că a fost de acord să ne separați în felul acesta. Noi eram inseparabile, știați lucrul acesta, dar v-ați gândit să ne separați ca pe niște păpuși de hârtie. Eram un întreg, eram două jumătăți, iar în clipa următoare eu pierdusem jocul, iar Harper pleca.

— Ce joc? spune Eleanor.

— Am jucat piatră, foarfecă, hârtie, spune Harper. Câștigătoarea pleca cu Billy.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spune Eleanor.

— Ce este piatră, foarfecă, hârtie? întreabă Ainsley. Pare un joc din Antichitate.

— Este un joc pe care l-au învățat de la Billy, pentru că așa își rezolvau disputele el și colegii lui de clasă la Boston Latin. Eleanor privește în jos. Câștigătoarea pleca cu Billy. Câștigătoarea? Iar cea care pierdea rămânea cu mine. Atât de rea eram?

Lacrimile curg șiroaie din ochii ei, iar Ainsley simte un nod în gât. Biata ei bunică! Și-a făcut o carieră, a făcut bani, deține două case și lucruri scumpe, dar nu a fost favorita fetelor. Ainsley își dă seama cum se simte. Este unicul copil, dar în ultimul timp a simțit cum este să nu fii favorita nimănui.

— Eram copii, mamă, spune Tabitha. Eram adolescente de 17 ani.

— Presupun că tatăl tău ar fi fost mai atrăgător, spune Eleanor. Billy Frost era al naibii de fermecător. Era iubit de femei de toate vârstele. Iar voi două... Ei bine, voi amândouă l-ați adorat. Mereu vă luptați pentru un loc pe umerii lui. Amândouă erați fetele lui tati, mereu. La fel ca mine și ca Flossie. Se întoarce către Ainsley. Ai grijă, scumpo! Provii dintr-o familie cu multe femei puternice și dezagreabile!

— Harper ți-a pus o întrebare justificată, mamă, spune Tabitha. Când ați discutat tu și tata despre noi? Nu l-ai sunat niciodată, iar când venea în Nantucket, refuzai să te întâlnești cu el.

Eleanor își șterge lacrimile și râde.

— Asta arată cât de neatentă ai fost. Billy venea în fiecare seară cât timp stătea aici, după ce adormei.

— Serios? spune Tabitha. Și ce făceați?

— Tu ce crezi? spune Eleanor. Așa cum am spus, l-am iubit pe Billy Frost din toată inima. Nu am putut niciodată să îi rezist. Și presupun că nici el nu a putut niciodată să îmi reziste. Zâmbește și se îndreaptă în scaun. Mi-ar plăcea ca voi două să vă îmbrățișați – o îmbrățișare adevărată. Și apoi aș vrea ca amândouă să curățați mizeria pe care am făcut-o.

Ainsley știe că mama și mătușa ei au aproape 40 de ani, fiind prea bătrâne ca să mai primească ordine, dar respectă dorința lui Eleanor. Harper întinde brațele și, surprinzător, Ainsley își vede mama făcând un pas către ea. Apoi se îmbrățișează. Este ireal cum două persoane identice se îmbrățișează. Ainsley și le imaginează cu 40 de ani în urmă, plutind una lângă alta în pântec. Când se gândește la ele, își dă seama că sunt un miracol.

Când se îndepărtează, Tabitha se apleacă să ridice cioburile paharului, iar Harper își împreunează palmele pentru a le aduna. Ainsley, gândindu-se că este mai bine să nu stea degeaba, aduce din bucătărie un burete și un prosop. Încearcă să se imagineze explicându-i lui Caylee ce s-a întâmplat astăzi aici: „Bunica mea și-a asumat responsabilitatea pentru nașterea prematură a fratelui meu, mama și mătușa au jucat un joc numit piatră, foarfecă, hârtie, ce le-a marcat viitorul, bunica a mărturisit că și-a tras-o în secret cu bunicul în toți acești ani, deși erau amândoi destul de bătrâni.

Și-o imaginează pe Caylee zâmbind.

Și de ce nu? În ciuda tragediei, când Ainsley se apleacă să curețe romul și tonicul lipicios, se simte bine. Probabil nu va dura mai mult de câteva clipe, însă pentru moment se va bucura că face parte dintr-o familie fericită. Sau, dacă nu fericită, atunci măcar o familie fără secrete.

Nici nu a terminat Ainsley să se gândească, când Harper își drege glasul.

— Sunt însărcinată, spune ea.

Tabitha

Vara aceasta, ea și Harper nu s-au înțeles aproape deloc, dar amândouă sunt de acord – după ce ies de la Seamless și se întorc la casa de oaspeți – că este timpul ca Harper să se întoarcă pentru totdeauna în Vineyard. Tabitha o va însoți, dar numai pentru o zi sau două. Trebuie să își împacheteze lucrurile și să plătească subcontractanții. Trebuie să facă o listă cu lucrurile de care să se ocupe Harper înainte de a pune casa lui Billy la vânzare.

— Deci mergeți amândouă în Vineyard? întrebă Ainsley. Mergeți împreună?

— Cu mașina lui Harper, spune Tabitha.

— Și aduc mașina noastră înapoi. Se simte vinovată că trebuie să își abandoneze din nou fiica, dar trebuie să lase totul în ordine.

Franklin, se gândește ea. Va încerca să dea de Franklin pentru a-și lua rămas-bun.

Îi datorează asta. Își datorează asta.

Eleanor nu este deloc bucuroasă că Tabitha și Harper pleacă, dar o are pe Flossie pentru încă o zi și o are pe Ainsley. În plus, ea este cea care a organizat întâlnirea. Chiar nu are niciun drept să se plângă.

•

Când feribotul acostează în Oak Bluffs, Harper și Tabitha stau una lângă cealaltă pe locurile din față ale Broncoului lui Harper, iar Fish doarme pe bancheta din spate.

— Ai emoții? o întrebă Tabitha pe sora ei.

I-a povestit lui Harper că s-a dus să îl vadă pe Reed. A recunoscut că planul ei a fost să îl atragă și să îl seducă, prefăcându-se că este Harper, dar nu fusese capabilă să meargă până la capăt.

De asemenea, i-a spus lui Harper cât de îndrăgostit părea Reed de cea despre care credea că este Harper. Apoi i-a dat surorii ei adresa.

— Trebuie să mergi să îl vezi, a spus ea. Mai ales acum.

— Emoții e puțin spus, spune Harper. Dar tu?

— De ce aș avea emoții? întrebă Tabitha.

Harper ridică din umeri. Câteva clipe mai târziu, spune:

— A fost ceva serios ce s-a întâmplat între tine și Franklin? S-a

întâmpilat destul de repede.

— Harper, spune Tabitha, a fost ceva serios.

•

Pe drumul către casă nu vorbesc foarte mult. Tabitha nu a lipsit mai mult de o zi, însă se simte relaxată să fie pe aceeași insulă cu Franklin. Își dorește atât de mult să creadă că îi va veni mintea la cap și își va trăi propria viață!

Ea și Harper intră pe ușa din spate a casei lui Billy în bucătărie. Tad este în genunchi în fața frigiderului. Pune ultimul rând de plăci de parchet. Când privește în sus, se uită când la una, când la cealaltă.

— Uau! spune el.

— Bună, Tad, spune Harper. Te sperie chestia asta cu gemenele?

Tabitheii nu îi pasă dacă este speriat sau nu.

— Franklin este aici? întreabă ea. L-ai văzut?

Tad se ridică în picioare și își șterge mâinile de salopetă.

— De fapt, a fost aici mai devreme.

Tabitha își simte inima bubuind în piept ca o pasăre care se lovește în fereastră.

— A fost?

— A fost. A întrebat de tine. I-am spus că ai plecat.

— I-ai spus că... Unde i-ai spus am plecat?

— Nu am știut unde ai plecat, spune Tad. Ai fugit de aici fără a scoate un cuvânt. A remarcat, desigur, că ai lăsat mașina aici.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— Apoi a plecat, spune Tad.

— Cât timp a trecut de când a plecat? întreabă Tabitha.

— Câteva ore, răspunde Tad. Și nu, nu mi-a spus unde se duce sau când se întoarce. Își îndreaptă atenția către Harper. Ce mai faci? întreabă el.

— Nu știu de unde să încep, spune Harper.

Harper

Îi fusese mai greu decât și-ar fi imaginat să plece din Nantucket. Nu îi ia prea mult timp să împacheteze, iar o oră în oraș îi este de ajuns pentru a-și lua rămas-bun.

La magazin o îmbrățișează pe Meghan și îl sărută pe David Wayne pe frunte.

Apoi întinde brațele către Caylee.

— Îți mulțumesc, a șoptit ea. Ai ajutat foarte mult magazinul.

— Nu exagera, a spus Caylee.

— Tabitha a fost nervoasă când a aflat că lucrezi la magazin, a spus Harper. Dar nici măcar ea nu poate contesta creșterea cu 500 de procente în vânzări.

— Mă va lăsa să rămân? a întrebat Caylee.

— Absolut, a răspuns Harper. Sunt convinsă că vei ajunge să o placi până la urmă.

— Crezi? a spus Caylee.

— Dar nu la fel de mult ca pe mine, desigur, a zis Harper.

•

Harper a mers pe Main Street la biroul Striker&McClain. Receptionera, Bonnie, a făcut ochii mici la Harper.

— Tabitha sau Harper? a întrebat ea.

— Harper, a răspuns ea.

— Am întrebat pentru că am auzit că s-a întors Tabitha, a spus Bonnie.

„Bârfele în Nantucket circulă chiar mai repede decât cele din Vineyard. Probabil pentru că distanța e mai mică și traficul mai puțin...”

— Așa e, a spus Harper.

În acel moment, Ramsay își face apariția și o salvează.

— Dacă tu pleci, presupun că sora ta se întoarce, a spus Ramsay.

— Așa e. Harper s-a gândit să îi spună lui Ramsay că Tabitha s-a îndrăgostit pe cealaltă insulă, dar și-a mușcat limba. Din câte știa ea, Tabitha avea de gând să se întoarcă la Ramsay – cum să distrugă Harper asta? Harper l-a îmbrățișat pe Ramsay. Știi, Vineyard e doar la 20 de km depărtare. Ești bine-venit oricând.

— Vin în toamnă, a spus Ramsay. Ce zici de asta?

— Super, a spus Harper, dar s-a gândit că este doar politicos.

Oamenii din Vineyard mereu promet să facă lucrurile în toamnă, când trece agitația verii, dar în toamnă devin mai ocupați decât ar fi putut prezice cineva și încep sărbătorile. Harper i-a invitat și pe Meghan și soțul ei în Vineyard, dar se îndoiește că vor veni vreodată. Cei 20 de km pot fi 2000; Vineyard poate foarte bine să fie Vegas sau Venus.

Dacă Ramsay vine în toamnă, va afla că este însărcinată. Se imaginează întâmpinându-l la feribot cu burta mare. „Surpriză!”

•

Cel mai greu, desigur, a fost să își ia rămas-bun de la Ainsley. Erau atât de multe lucruri pe care Harper ar fi dorit să i le spună nepoatei sale: „Să fii fată cuminte, să fii bună cu mama ta, să ai răbdare cu bunica ta, să nu bei până la 21 de ani, apoi tu și eu vom bea împreună o șampanie bună. Să nu mai fumezi niciodată! Să nu te îndrăgostești niciodată, îndrăgostește-te fără reținere, vei înțelege când vei fi mare. Viața nu este corectă, ia decizii bune, nu te da bătută când iei decizii proaste, apreciază-te așa cum te apreciez eu. Călătorește! Ascultă! Pune întrebări! Folosește loțiuni solare, folosește anticonceptionale, nu cumpăra roșii în extrasezon. Îmi va fi dor de tine. Ești un copil minunat și talentat, Ainsley, iar eu sunt doar la o barcă depărtare. Și, nu în ultimul rând, foarfecă taie hârtia, piatra zdrobește foarfeca, hârtia acoperă piatra”.

Ainsley a spus:

— Vara viitoare pot veni să locuiesc cu tine în Vineyard și să fiu bona ta?

Bună? Harper nu se gândise încă la ea ca la o persoană care ar avea nevoie de o bună. Dar, de dragul lui Ainsley, a zâmbit și a spus fără ezitare:

— Absolut.

•

O lasă pe Tabitha la casa lui Billy, pentru a face un duș și a împacheta lucrurile și pe Fish și bagajele ei la duplex. Fish se aruncă în patul Orvis și își închide ochii albaștri, iar Harper este bucuroasă. Îi era teamă că ar fi vrut să meargă cu ea, însă problema aceasta trebuie să o rezolve singură.

— Mă întorc curând, amice, spune ea.

Fish nici măcar nu își înalță capul.

•

Sheep Crossing: cunoaște drumul, deși ca agent de livrări a trecut pe aici de cel puțin șase ori. Este doar o cărare îngustă plină de noroi și nisip, cu un semn mic din lemn ascuns după un tufiș mare. Harper intră pe drum, cu

sângele pulsându-i tare în urechi și cuprinsă de o anxietate care nu poate să-i facă bine copilului.

„Mergem să-l cunoști pe tatăl tău”, se gândește ea.

Parchează pe prima alee pe partea stângă, așa cum i-a spus Tabitha să facă, și vede Lexusul și bicicleta lui Reed. O iau transpirațiile și abia respiră; este foarte agitată.

Oprește motorul și stă, apoi se gândește: „Asta e”. Merge la ușă și bate.

— E cineva?

Harper aude o voce și se întoarce. Un bărbat – nu Reed – se plimbă pe gazon cu o sticlă de whisky în mână. Bărbatul are o mustață răsucită și, în ciuda faptului că este cald, Harper tremură. Poate face față oricărei prezențe masculine – la urma urmei, timp de trei ani a lucrat la Rooster, iar înainte de asta a livrat pachete pentru Joey Bowen –, dar nu poate suporta mustața răsucită.

— Sunt Dick Davenport, vecinul, spune el. Îl căutați pe doctorul Zimmer?

Dick Davenport? Numele i se potrivește perfect: este jumătate bărbier, jumătate actor de filme pentru adulți din anii '70.

— Da, l-aș căuta, spune ea, dorindu-și să fi fost atentă la Winsor când au învățat timpurile verbelor la ora de engleză. „L-aș căuta e condițional? Condițional trecut?”

— Nu este acasă, spune Dick. L-am dus la feribot în jurul prânzului. Am trecut doar să las această sticlă de Laphroaig în semn de mulțumire. Reed mi-a luat ziarul cât timp am fost acasă, în Atlanta.

— Oh! spune Harper. Dick arată de parcă ar vrea să îi dea ei sticla de whisky. Dumneavoastră l-ați dus la feribot? Pleca undeva?

— Da, răspunde Dick. O privește circumspect. Sunteți foarte-foarte frumoasă. Nu se întâmplă să fiți singură, nu-i așa? Mi-ar plăcea să vă invit la cină. Ce spuneți de diseară? Îl cunosc din întâmplare pe proprietarul de la Covington.

Harper este luată complet prin surprindere. Vecinul casei unde se ascunde Reed – sau unde se ascundea, pentru că se pare că a plecat cu feribotul într-un loc necunoscut – o invită la o întâlnire.

— Vă mulțumesc, dar nu pot. În seara aceasta iau cina cu sora mea.

— Atunci vă invit pe amândouă, spune Dick. Este la fel de frumoasă ca dumneavoastră?

— Poate altă dată, spune Harper.

Face câțiva pași înapoi, până ce ajunge cu mâna la Bronco și îl privește pe Dick cum bagă sticla de whisky prin ușa cu sită pentru insecte. Se urcă încet pe scaunul șoferului, fără a se deranja să își prindă centura de siguranță. Nu poate pleca cu viteză de acolo.

Dick îi face cu mâna. Harper întoarce mașina.

•

Când ajunge înapoi la casa lui Billy, o găsește pe Tabitha pe unul dintre scaunele noi din bucătărie bând un pahar de șampanie. Sticla este pe blat lângă ea, iar Harper clipește, gândindu-se că poate nu vede bine. Este rozé Billecart-Salmon, aceeași șampanie pe care Harper a cumpărat-o în Nantucket acum 14 ani, șampania pe care au băut-o împreună în timp ce se jucau cu picioarele în apă. Oare Tabitha știe lucrul acesta? Oare a ales șampania intenționat? Cu siguranță, fiindcă sora ei greșește rareori. Să fie un semn oare? Tabitha a iertat-o? Este pregătită să meargă mai departe? Serios?

Harper nu pare convinsă.

— Ia un pahar din dulap, spune Tabitha. Îți torn și ție puțin.

— L-ai găsit pe Franklin? întreabă Ainsley.

— L-am sunat și mi-a intrat direct mesageria vocală. Am fost acasă la el. Camioneta lui este acolo, dar el nu este. Am tras cu ochiul pe fereastră.

— Și Reed este plecat, spune Harper. Vecinul lui a spus că l-a condus la feribot, dar nu a zis unde se duce.

— Când ți-am văzut mașina parcată, mi-am imaginat, spune Tabitha.

Harper ia cupa de șampanie din noul dulap de sticlă. Bucătăria nu mai are nimic din ce a fost odată. Harper observă că Tabitha a cumpărat articole noi de la Tiffany – paharele de șampanie au încă eticheta albastră rotundă pe picior.

— Par destul de elegante, spune Harper. Vom scoate profit după toată această muncă?

— Profit uriaș, răspunde Tabitha. Paharele sunt doar pentru prezentare. Le vom lua cu noi când vindem.

Acum, când casa arată atât de bine, Harper nu mai vrea să vândă; ar vrea să locuiască ea aici, în fosta casă nouă a lui Billy. Dar nu aceasta a fost înțelegerea și nu se poate opune profitului uriaș.

Tabitha ridică sticla și toarnă simbolic șampanie în paharul lui Harper.

— Încă a rămas un bărbat în casă, spune ea.

— Serios? spune Harper. Tad este încă aici?

— Nu, spune Tabitha. Billy. Cenușa lui e pe șemineu. Ce-ai zice să îi împrăștiem cenușa cum se cuvine?

Billy, se gândește Harper. Închide ochii și își vede tatăl pe patul de spital. Câte ore au petrecut jucând cărți cu el pe măsuța atașată de patul lui? Harper se întoarce în timp, la telefoanele pe care le primea la miezul nopții de la tatăl ei când locuiau pe Pinckney Street. Se părea că erau urgențe în Boston pe care doar Billy le putea repara: jumătate din camerele de la Park Plaza rămăseseră fără curent; frigiderul era stricat la Locke Ober; avusese loc un scurtcircuit în camera cu boiler la biblioteca publică. Billy era electricianul ales de elita Bostonului în vremurile acelea. Cariera lui nu era la fel de strălucită ca a lui Eleanor, dar s-a descurcat. Era popular printre directorii și politicienii locali; aproape peste tot pe unde mergea – în sud, în orașul chinezesc, în Fenway – Billy se întâlnea cu cineva care îi datora ceva de băut.

Când Eleanor i-a cerut divorțul, a fost mai degrabă resemnat decât furios, de parcă s-ar fi așteptat că, mai devreme sau mai târziu, va sosi acest moment. Și în multe privințe – în majoritatea chiar – el a fost mai fericit cu viața lui din Vineyard. Harper și-l amintește pe plajă la Cape Poge, scoțând cu răbdare cârligul din gura fiecărui pește pe care l-a prins, cu mișcări pricepute și sigure. Billy era genul de bărbat care știa întotdeauna ce face. Și-l amintește la locul lui obișnuit din Lookout, întorcându-se să o vadă cum intră, zâmbind și făcând semn barmanului Sopp, și spunând:

— O bere și o porție de Malpeques pentru bătrânica mea, te rog!

Harper încearcă să și-l imagineze pe Billy tânăr, când a văzut-o pentru prima dată pe Eleanor Roxie. S-au cunoscut la Country Club în Brookline, la o petrecere de Crăciun dată an de an de părinții lui Eleanor. Billy a trebuit să vină la petrecere în calitate de partener al verișoarei primare a lui Eleanor, Rhonda Fiorello, dar Eleanor nu o simpatiza pe Rhonda și nu a avut nicio remușcare când a hotărât să îi fure partenerul. Eleanor avea 21 de ani, era în ultimul an la Pine Manor, iar Billy era mai mare, avea 23 de ani, făcuse doi ani la Umass, Boston, inginerie electrică, înainte să se transfere la o școală comercială. Harper văzuse poze cu părinții ei când erau tineri și se minunase că atracția lor reciprocă din 1967 a durat 50 de ani – dacă Eleanor a spus adevărul despre Billy, care se strecura în casa ei în mijlocul nopții.

Harper a fost atât de preocupată de propriile probleme, încât nu a avut timp să-l plângă pe Billy. Nu plănuise să-i împrăștie cenușa pentru că nu

putea suporta să facă asta singură. Dar acum, când este și Tabitha aici, decizia pare bună.

— S-o facem, spune Harper.

Ea și Tabitha ciocnesc paharele de șampanie și beau.

•

Harper conduce, pentru că, teoretic vorbind, Vineyard este încă insula ei, iar Billy a fost părintele ei.

— L-ai cunoscut mai bine decât mine, spune Tabitha. Și eu nu l-am cunoscut niciodată aici. Unde ar vrea să îi fie împrăștiată cenușa?

Și Harper se întrebase același lucru. Se gândește că o parte din el ar trebui să fie pe pământ și o parte în apă. O parte din el ar trebui să rămână cu Harper, iar o parte să plece în Nantucket cu Tabitha. Este greu să știi ce să faci cu cenușa. Nu este Billy, dar este importantă.

— Vom împrăștia o parte în port în Oak Bluffs și o parte la Farm Neck, spune Harper.

— Clubul de golf? întrebă Tabitha.

Harper încuviințează din cap. Este sigură de un singur lucru – Billy și-ar dori să se folosească cenușa lui ca să fertilizeze reperul de la a treia gaură a terenului de golf.

— Nu mi-am dorit niciodată să mă întorc acolo, spune Tabitha.

— Ei bine... spune Harper.

•

Farm Neck nu mai este deschis, iar Harper își face griji că nu li se va permite accesul pe teren. Întrebă la recepție de Ken Doll, care apare în câteva clipe, arătând mai elegant ca niciodată – cravată, buzunar asortat, pantofi lucioși. Zâmbește când vede gemenele, fapt pe care Harper îl consideră un miracol, dându-și seama că Harper a adus nenorocirea la ușa clubului privat.

— Harper, spune el. Și Tabitha!

Își dă seama că este încântat să o vadă pe Tabitha și simte aceeași durere veche, pentru că oamenii o preferă întotdeauna pe sora ei.

Însă în această situație ar trebui să fie recunoscătoare.

— Vrem să îți cerem o favoare, spune Harper.

•

— Uau! spune Tabitha în timp ce stau la reperul celei de-a treia găuri de pe terenul de golf.

— Ce panoramă!

Harper aprobă. A treia gaură are, probabil, cea mai frumoasă panoramă de pe întreaga insulă – de-a lungul lacului Sengy, pe plaja de unde se zărește la distanță vârful Chappy. Dacă raiul există și Billy are un cuvânt de spus despre asta, se gândește Harper, probabil că așa arată.

Merg apoi în portul din Oak Bluffs. Harper găsește un loc de parcare chiar lângă docul feribotului – un miracol – și acum Tabitha duce urna. Sunt turiști peste tot, iar Harper nu are mari așteptări de la această aventură. Nu va fi un moment liniștit, profund; ar trebui să nu atragă atenția nimănui. Sunt familii care au ieșit la cumpărături sau la o înghețată, încercând să se bucure de vară.

Nimeni nu își dorește să fie martor la o simulare de înmormântare.

Harper o conduce pe Tabitha jos la doc, dar se oprește brusc. Chiar în fața lor se află un iaht cu motor, alb și decorat ca un tort de nuntă, iar în spatele iahtului, la patru ace, e Drew Truman în mijlocul unor femei de culoare mai în vârstă, îmbrăcate elegant. Mama, se gândește Harper, și mătușile lui.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Tabitha. Se uită în direcția privirii lui Harper. Le cunoști pe doamnele acelea? Au fost prietene cu Billy? Crezi că își doresc să ni se alăture?

— Nu. Mergi înainte! spune Harper, fără să deschidă gura.

— De ce? spune Tabitha. Uite, una dintre acele femei poartă o rochie de ale mamei!

Harper se întoarce. Una dintre mătuși – sau poate că este Yvonne, pentru că ea e cea care stă cel mai aproape de Drew – poartă o rochie Roxie de culoarea fildeșului. Rochia îi scoate în evidență talia lui Yvonne, dar păstrează silueta clasică. Harper simte o undă neașteptată de mândrie. Mama ei a creat ceva ce va dăinui generații întregi după moartea ei. Câți oameni se pot mândri cu așa ceva?

În timp ce se îndreaptă spre doc, Harper mergând cu capul plecat, se aude un fluierat. Harper privește involuntar în sus.

Drew face cu mâna către ea, iar Polly Childs, agentul imobiliar, își face deodată apariția lângă el.

Polly ridică o mână peste umărul lui Drew și îi face cu mâna lui Harper.

— Bună, Harper! spune Drew. Bună, Tabitha!

— Îl știi pe tipul acela? întreabă Tabitha.

— L-ai cunoscut la ceremonia de înmormântare a lui Billy, zice Harper. El este polițistul cu care am ieșit... oarecum.

— Se pare că se întâlnește oarecum cu altcineva acum, spune Tabitha. Îmi pare rău, surioară. O prinde de mână pe Harper și, coborând către doc, Tabitha scoate capacul urnei funerare și iau amândouă câte un pumn din cenușa tatălui lor.

— Pregătită? întreabă Tabitha. Unu, doi, trei...

Aruncă împreună cenușa în aer. Praful strălucește precum mică.

— Te iubim, tati, spune Harper.

Dacă bebelușul va fi băiat, se hotărăște Harper, îi va pune numele William.

— Dacă bebelușul este băiat, ar trebui să îi pui numele William, spune Tabitha.

Harper întoarce capul și se uită la sora ei. Aproape că se întreabă: „Îmi poți citi gândurile? E un talent pe care hai avut dintotdeauna?” Observă însă că Tabitha are lacrimi în ochi. Biata Pony!

Harper o cuprinde pe Tabitha pe după umeri. Se minunează că tot ce se întâmplă în lume este mai ușor de suportat acum, când o are pe sora ei alături.

Martha's Vineyard

Forța cea mai puțin apreciată care lucrează în univers este cea a coincidenței. Și totuși, câți dintre noi nu au fost la cheremul ei?

De când s-a mutat doctorul Reed, Sadie Zimmer a ieșit din casă doar de nevoie. A închis magazinul cu plăcinte, a refuzat invitațiile la grătare și cocktailuri cu prietenii și a refuzat în mod repetat să se înscrie în clubul de lectură Excellent Point, chiar dacă mama ei a încercat asiduu să o convingă pe Sadie să se gândească și la altceva în afară de situația ei patetică.

— Asta e minunat la cărți, a spus Lydia. Citești despre încercările și problemele altor oameni. Petrece-ți o săptămână în compania cărților lui Kafka și te vei considera norocoasă că nu te-ai trezit transformat în gândac!

Sadie nu vrea să lectureze Kafka; nu vrea nici măcar să citească Nicholas Sparks sau Maria Semple. Sadie vrea să zacă și să își plângă de milă. Se simte bine să analizeze facturile telefonice ale lui Reed și să detalieze numărul apelurilor către Harper și durata lor. Să o urmărească pe Harper pe Facebook, deși recunoaște că nu prea are ce vedea. Harper nu a mai postat nimic de când a pus o poză cu ea și tatăl ei cu un biban dungat de un metru în 2014, cu descrierea: „Mărimea contează!” Un metru! În acea fotografie, Harper privește cu ochi mici de sub o șapcă de la Golf Farm Neck. Poartă pantaloni scurți albi tăiați și un tricou bărbătesc de pescar, cu mâneci suflecate. Este drăguță? Sadie crede că da, însă este cunoscută pentru că mereu intră în bucluc – Joey Bowen și restul –, iar Reed, în calitate de medic, trebuie să se ridice la anumite standarde. Dacă s-a încurcat cu Harper Frost, probabil a făcut-o din disperare. A fost disperat, Sadie este conștientă de lucrul acesta, pentru că l-a îndepărtat ca soț și ca bărbat. La ce se aștepta – să își trăiască viața de adult fără sex? Sadie nu avusese niciun gând să îl primească înapoi în patul conjugal. Ea fusese cea care visa să îl părăsească pe Reed. Se îndrăgostise nebunește de Tad Morrissey, dar nu a avut niciodată curaj să facă primul pas, de teama de a nu fi respinsă și, bănuiește ea, pentru că se temea de ce ar crede părinții ei și ce ar spune oamenii de pe insulă la adresa ei.

Și acum vorbesc despre ea, dar măcar este în rolul victimei simpatizate.

Sadie mai analizează o dată fotografia de pe Facebook. Își mută atenția de la Harper la Billy. I-a plăcut întotdeauna de Billy Frost. Trecuse să-i

înlocuiesc niște corpuri de iluminat la magazin cu ceva timp în urmă. Însă, gândindu-se la lucrurile acestea, își amintește de Harper, care a venit la magazin să îi cumpere tatălui ei o plăcintă cu homar. Harper venise la magazin! Oare se culcase cu Reed pe vremea aceea? Desigur, o făcuse.

Conform spuselor lui, aventura lor începuse în luna octombrie, iar Harper venise la magazin în martie sau aprilie. Se culca cu soțul ei de șase luni, însă nu i s-a părut nimic greșit să vină să îi cumpere o plăcintă lui Billy. Probabil că o verifica pe Sadie. Și oare, se întreabă Sadie, la ce s-o fi gândit?

•

Dar apoi, într-o zi, Sadie se trezește și nu se mai simte mizerabil. De fapt, se simte foarte bine. Este o zi minunată. Poate să meargă peste drum la Grange Hall, unde se află piața fermierilor. Se trezește poftind la rulouri cu ou de la Khen. Și, dacă tot se află aici, va lua și niște gladiole, o sticlă cu ulei de măsline de la Nicky și niște miere cu ghimbir și lămâie de la fabrica de miere din Martha's Vineyard.

Prima persoană cu care Sadie s-a întâlnit la Ag Hall este Dorrit Prescott, mama lui Patti Prescott. Chipul lui Dorrit se luminează în timp ce buna dispoziție a lui Sadie dispare. Nu înseamnă că Sadie nu o place; Dorrit este o persoană minunată. Doar că, de la moartea lui Patti, în urmă cu mulți ani, Dorrit a devenit sensibilă; nu mai crede în bârfe mărunte. Îi place să fie serioasă, profundă și realistă, chiar dacă se află în piața fermierilor, în fața unei tarabe cu dulceață.

— Sadie! strigă Dorrit.

— Bună, Dorrit, spune Sadie.

Ia un borcan cu dulceață de ardei iute de pe masă. Brusc se simte lihnită după ce săptămâni la rând nu a avut poftă de mâncare. Delicatesele din piața fermierilor au fost la o aruncătură de băț de casa ei, dar nu au interesat-o deloc până astăzi. Acum vrea câte puțin din toate – o tartă cu unt de zmeură de la Kitchen Porch, un lassi cu mango de la Mermaid Farm, brânză Eidolon de la Grey Barn, cereale Vineyard Sunshine granola de la Little Rock Farm, rugelach de la patiseria lui Beth. Nu are timp pentru ședințe de terapie cu Dorrit Prescott.

Dorrit o prinde de mână pe Sadie.

„Gata, începe”, se gândește Sadie.

O va întreba despre aventura și plecarea lui Reed. O va întreba cum se simte.

— Ce mai face Franklin? întrebă Dorrit. Umblă vorba că se întâlnește cu cineva din Nantucket. Este adevărat?

Franklin? Sadie nu este pregătită pentru o întrebare despre Franklin, deși întrebarea lui Dorrit are logică, având în vedere că Patti a fost iubita lui Franklin, iar el nu a mai avut nicio relație serioasă de când Patti s-a sinucis. Lui Sadie nu îi vine să creadă că singura persoană pe care o iubește este sora gemă a lui Harper. Este culmea ironiei, cel mai nefast scenariu.

— Speram ca tu să îmi confirmi, spune Dorrit.

— Eu și Turk nu ne dorim decât ca Franklin să își găsească o femeie pe care să o iubească. A trecut prin atâtea! Merită să fie fericit.

Sadie o aprobă. Franklin chiar merită. Când a murit Patti, Sadie și-a făcut griji că nu își va mai reveni niciodată.

Iar apoi, ani la rând, s-a întrebat dacă el se va mai îndrăgosti vreodată.

— Nu știu sigur ce se întâmplă în viața amoroasă a lui Franklin, spune Sadie.

E o minciună sfruntată, desigur. Sadie știe foarte bine ce se întâmplă în viața amoroasă a lui Franklin: nimic. Sadie i-a cerut lui Franklin să aleagă între ea și Tabitha, iar el, devotat, a ales-o pe ea, pe sora lui, familia lui, pentru că așa este el, un om drept și loial.

„Sunt un om jalnic și ursuz. Franklin merită să aibă parte de iubire, la fel ca oricine altcineva. Mai mult decât oricine altcineva”.

— Mi-a părut bine să te întâlnesc, Dorrit, spune Sadie. Merg să cumpăr niște rucola.

— Ai nevoie, spune Dorrit. Ești prea slabă.

•

Sadie ia rugelach și suc de portocale proaspăt stors de la Good Tastes, apoi iese. Va sta afară să se bucure de sărbătoare, apoi va intra înapoi pentru rulouri și o cutie mare cu caramele cu sare de mare de la Enchanted Chocolates, pe care să le ia acasă.

De ce nu? Este prea slabă.

În momentul acela îl zărește pe Tad Morrissey stând pe iarbă singur, cu o cafea Cold Brew de la Chilmark Coffee.

El îi face semn cu mâna.

— Vino să stai aici cu mine, spune el.

•

Mai târziu, Sadie pune gladiolele în apă și face un duș – se întâlnește cu Tad la o pizza diseară – și îi scrie lui Franklin un mesaj: „Rămâi cu Tabitha.

Ai binecuvântarea mea”.

•

Reed Zimmer îl vede pe Franklin Phelps stând la rând la snack bar pe feribotul care face traseul între insule și se întreabă dacă Sadie l-a trimis pe Franklin să îl urmărească. Ce alt motiv ar avea cumnatul lui, Franklin Phelps, să meargă în Nantucket?

Reed așteaptă până când Franklin este preluat de fata de la ghișeu, apoi aleargă pe scări și găsește un loc la soare pe puntea de sus. Își așază capul pe scaunul de plastic și adoarme imediat.

Franklin nu are niciun bagaj cu el în această călătorie în Nantucket, doar chitara și portofelul.

În portofel are bani cu care poate să își cumpere bere; se hotărăște să nu bea mai mult de trei. Călătoria cu feribotul către cealaltă insulă pentru a o găsi pe femeia pe care o iubește este doar un gest romantic, dacă ești atent și ai un suflet curat.

Chitara îi aduce prieteni. Nici nu s-a așezat bine, că un grup de tinere l-au întrebat dacă știe cântecul *Here* al Alessiei Cara.

— Nu, spune el. Dar știi *Sunshine* al lui Jonathan Edwards.

— Nu am auzit niciodată de el, spune o fată cu aparat dentar roz. Știi ceva de la Meghan Trainor?

— Nu, spune Franklin. Știi *Free Bird* de la Lynyrd Skynyrd.

— Dar de la Justin Bieber? întreabă o fată cu un piercing în sprânceană.
Love Yourself!

— Nu, răspunde Franklin mândru.

Cad de acord pentru *Killing Me Softly* – Franklin știe varianta Robertei Flack, iar fetele știu versiunea celor de la Fugees, așa că este distractiv. Fetele cântă bine. Și așa încep să curgă cererile. Franklin cântă ceva de la James Taylor, ceva de la Bob Dylan, ceva de la Cat Stevens. Curând, toată lumea din partea aceasta a bărcii cântă și un tip chiar îi dă un bacșiș de zece dolari. Franklin zâmbește cu banii fluturând. E adevărat că are nevoie de ajutor, dar nu de un astfel de ajutor.

•

Reed este trezit de un ropot de aplauze care se aud din interiorul feribotului. Clipește și se ridică în picioare când Nantucket se vede în zare.

Farul, debarcaderul, casele mari din port – nu este foarte diferit față de Vineyard, se gândește el. Ar trebui să se descurce.

Când acostează, rămâne la urmă, pentru a-i lăsa pe toți ceilalți să

coboare. Dacă Franklin rămâne și el la urmă, atunci Reed va ști că se află aici doar ca să-l urmărească. Și cum îi va explica această călătorie? E stupid. A fost vizitat de sora geamănă a lui Harper, Tabitha, vizită care s-a dovedit a fi un dezastru, însă Tabitha a recunoscut în ultimul moment cine este și a fugit din casă. Reed s-a gândit că, dacă Tabitha se află în Vineyard, atunci Harper ar putea fi în Nantucket, cu mama lor.

Reed a cutreierat pădurea din spatele casei mătușii Dot în căutarea telefonului. L-a găsit, dar era distrus de umezeală. S-a dus la bibliotecă cu bicicleta pentru a putea folosi un calculator și a găsit în paginile albe un singur nume Frost în Nantucket – Eleanor Roxie-Frost. Oare acesta este numele mamei lui Harper? Da, așa bănuiește.

•

Franklin are norocul să prindă imediat un taxi. De fapt, îi este oferit de părinții unuia dintre tinerii din publicul pe care l-a avut pe feribot.

Abia în momentul în care urcă în taxi, își dă seama că habar nu are unde merge. Își verifică telefonul și găsește un apel pierdut de la Tabitha. Cu siguranță l-a sunat în timp ce cânta.

Este cât pe ce să o sune înapoi, dar apoi se gândește că ar fi mai bine dacă ar apărea pur și simplu, ca să o surprindă.

Se apleacă peste scaun. Șoferul de taxi este un tip de vârstă mijlocie, care poartă un tricou Free Brady.

— Știți cumva unde locuiește familia Frost? întrebă Franklin.

Șoferul încuviințează din cap.

— Sigur că știu.

Nantucket

Eleanor și Flossie se bucură de ultima oră fericită petrecută împreună, în compania lui Ainsley. Eleanor a trimis-o pe Felipa la 167 să ia niște pate de pește albastru, guacamole și un kilogram de cocktail de creveți. Eleanor vrea ca Flossie să plece într-un mod elegant. În seara aceasta comandă de la Lobster Trap fructe de mare și carne roșie!

Eleanor ridică paharul.

— Flossie, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine!

Flossie dă noroc cu Eleanor.

— Probabil i-ai fi dat ideii Felipei să te omoare în somn.

Sună cineva la ușă. Eleanor se uită către Ainsley.

— Poate că e mama ta, s-a întors mai repede. Mergi tu și vezi, draga mea!

Ainsley se ridică și Flossie spune:

— Nu-mi vine să cred că îți pui propriile fiice să sune la ușă. Serios, Ellie, ar trebui să fii mai relaxată.

Eleanor nu este de acord. Este pe punctul de a-i spune lui Flossie că este foarte relaxată așa cum este, când Ainsley intră pe verandă însoțită de un domn foarte chipeș cu o chitară în mână.

Face o plecăciune în fața lui Eleanor de parcă ar fi regină. Eleanor deja îl place! Dar cine este? Și ce este cu chitara?

Eleanor se teme să nu fie vreo telegramă muzicală sau un stripper, ceva regizat de Flossie în ultima ei zi, pentru a o face să se relaxeze.

— Sunt Franklin Phelps, spune bărbatul. Am venit să o caut pe Tabitha.

— Tabitha? întrebă Eleanor. Iată pretendentul, deci! Fratele femeii căsătorite cu doctorul lui Billy. Eleanor își amintește și întinde mâna. Sunt Eleanor Roxie-Frost, mama Tabitheii.

— Iar eu sunt Flossie, spune sora ei, întinzând mâna.

Vrea să fie în centrul atenției, observă Eleanor. Tipic pentru Flossie! Nu se poate abține când e vorba de un bărbat frumos.

— Sunt mătușa Tabitheii.

— Încântat să vă cunosc pe amândouă! spune Franklin.

— I-am spus că mama nu este aici, spune Ainsley. Este în Vineyard.

— Comedia erorilor, comentează Franklin. Din Vineyard vin acum.

— Se va întoarce repede, spune Eleanor. Mă rog, până dimineață. Poți rămâne aici dacă vrei. O rog pe Felipa să aranjeze camera de oaspeți.

— Nu aș vrea să abuzez, spune Franklin.

— Îmi doresc să abuzezi, rostește Eleanor.

— Și eu la fel, spune Flossie.

Eleanor se întoarce către Flossie, încercând să își ascundă nervozitatea provocată de flirtul surorii ei.

— Flossie, îi putem oferi lui Franklin ceva de băut?

— Desigur, spune Flossie. Care este băutura ta preferată, Franklin?

— Mi-ar prinde bine o bere, spune Franklin. Sau un whisky, dacă nu aveți bere.

— Whisky să fie, spune Eleanor. Îi face semn lui Flossie să meargă să pregătească băutura. Franklin, te rog, ia loc! Și apoi spune-ne cu ce te ocupi. Ești muzician profesionist?

— Cânt la chitară de plăcere, spune Franklin. Se așază în fotoliu față în față cu Eleanor și își pune cutia cu chitara la picioare. Am propria firmă de construcții. Le ajut pe Tabitha și pe Harper să renoveze casa lui Billy.

Eleanor aplaudă.

— Păi, când termini cu ea, poți renova casa mea, spune ea. Privește în jur. Ce ar trebui schimbat? Trebuie să existe ceva.

Flossie se întoarce cu băutura lui Franklin.

— Casa este perfectă așa cum este, Ellie, spune Flossie. Îi face cu ochiul lui Franklin. Este doar modul lui Eleanor de a spune că te place.

Eleanor se simte rușinată de această afirmație, deși chiar îl place pe acest domn – este adorabil! Eleanor nu și-a imaginat că va plăcea pe cineva așa cum l-a plăcut pe Ramsay Striker, însă se bucură să constate că s-a înșelat.

Soneria sună din nou.

— Gara Centrală, bolborosește Flossie.

Ainsley se ridică în picioare.

— Poate că e mama.

Însă persoana pe care Ainsley o aduce pe veranda închisă este tot un domn.

Acesta poartă ochelari și este puțin mai elegant: pantaloni la dungă, cămașă clasică – Eleanor cunoaște hainele la comandă când le vede – și mocasini din piele întoarsă Gucci. Ainsley arată de parcă și-a băgat în gură un ardei picant întreg. Este roz și are ochii bulbucați.

Simpaticul Franklin se ridică în picioare.

— Reed?

Bărbatul se întoarce către Eleanor.

— Bună ziua, doamnă. Sunt doctorul Reed Zimmer. O caut pe Harper.

— Pe Harper? spune Eleanor. Oftează. Deci tu ești tatăl?

— Tatăl? întreabă Franklin. Doctorul pălește. Tatăl? repetă el.

— Tatăl, spune Flossie pentru a clarifica lucrurile. Tatăl copilului lui Harper. Știi, este însărcinată.

Este evident din privirea înlăcrimată a doctorului că nu știe. „Pe Flossie a luat-o gura pe dinainte”, se gândește Eleanor. Clipa aceea de tăcere, în care toată lumea este șocată, îi oferă lui Eleanor șansa de a face o comparație între cei doi domni din fața ei. Franklin, cu părul lui dat cu spumă și șlapi, pare mai mult genul lui Harper. Iar acest doctor Zimmer, cu ochelari și cămașă, pare mai mult genul Tabitheii. Dar se pare că, de fapt, este exact invers.

Nu există mister mai mare, mai confuz și mai nebănuț decât inima omului, se gândește Eleanor.

— Flossie, spune ea, nu vezi că omul are nevoie să bea ceva? Eleanor privește către doctor și adaugă: Ia loc, te rog! Și încearcă pateul de pește albastru. Este minunat!

Epilog

Fish

Viața lui este un cumul de simțuri, însă de-a lungul celor 12 ani și jumătate ai lui – sau 87 și jumătate, depinde cine numără – a dezvoltat și alte abilități. Cunoaște locurile – atât pe cele noi, cât și pe cele familiare – și știe ziua, noaptea, anotimpul, însă cel mai mult a devenit expert în citirea emoțiilor umane. Dacă i s-ar da abilitatea de a vorbi, ar petrece jumătate din timp punând întrebări – de ce să porți haine? De ce să folosești ustensile? De ce litieră? – și cealaltă jumătate vorbindu-le oamenilor despre ei înșiși.

Când vremea se răcește și ziua se scurtează, dispoziția lui Harper începe să se schimbe, apoi simțurile ei încep să se schimbe. Harper împachetează lucrurile – din nou –, iar Fish se întreabă dacă se întorc pe cealaltă insulă pentru totdeauna. În schimb, iau barca spre Chappy. Harper le mută într-o căsuță în care se simte puternic mirosul surferului. Fish aleargă în jurul casei căutându-l pe surfer, însă nu găsește nimic, cu excepția unei șosete sub pat. Îi aduce șoseta lui Harper și schelălăie ușor.

Surferul este înlocuit de doctor. Doctorul este prin preajmă mai puțin la început, apoi mai des, apoi tot timpul. El este cel care îl scoate pe Fish afară dimineața și seara, înainte de culcare. Oricum, Harper îl scoate la plimbări lungi – acum pe East Beach. Fish adoră East Beach. Este plină de crabi și plante de mare, melci, carcase de ouă de rechin, resturi de la picnic.

În timp ce Harper îl plimbă, spune lucruri precum:

— Ce fac, Fish? Ce fac? Nu știi nimic despre cum e să fii mamă.

Dacă Fish ar putea vorbi, i-ar spune lui Harper că se înșală. A fost cea mai blândă, cea mai credincioasă mamă la care ar fi putut visa vreodată.

Uneori, când Harper, Fish și doctorul sunt împreună, lenevind pe canapea sau uitându-se la televizor, iar Harper adoarme, doctorul ia capul lui Fish între mâini și îl privește drept în ochi.

— Îți spun ca de la bărbat la bărbat, spune el. Voi avea grijă de ea. Voi avea grijă de tine și de acest copil.

Fish presupune că trebuie să pară surprins de vestea despre copil, însă el este o ființă cu simțuri, așa că deja și-a dat seama că un bebeluș este pe

drum. A simțit deja a doua bătaie de inimă pulsând în urechea lui când stă cu capul pe burta lui Harper. Și apoi, în urmă cu doar o zi sau două, a simțit o lovitură. În loc să se simtă jignit, s-a simțit flatat. Copilul l-a simțit. Copilul, bănuiește el, va fi prietenul lui, probabil cel mai bun prieten pe care l-a avut vreodată.

•

Urmează o zi care pare importantă. Sunt baloane, cadouri, un tort livrat de cineva pe nume Tiny Baker, care are cu el un mops pe nume Lucy Bean.

Lucy Bean latră la Fish și își arată colții când Tiny Baker îi întinde o prăjitură. Fish abia dă din cap; mopsul e greu de luat în serios.

Nu crede că este Ziua copilului. Află curând că este ziua lui Harper, a patruzecoa aniversare.

Ea, doctorul, Fish și Edie, mama surferului, vor sărbători – vor aprinde lumânări, vor cânta, vor mânca prăjitură –, dar mai întâi Harper trebuie să facă ceva. Ea și Fish pleacă singuri cu mașina în Cape Poge. Fish este derutat. Harper a uitat să își aducă undița.

— Știu că poate părea nebunesc, spune Harper. Dar îi voi ura Tabitheii la mulți ani. Stă pe plajă la Ram Pasture, în Nantucket, și îmi va ura la mulți ani.

Fish privește în depărtare. Nu vede altceva în afară de apă.

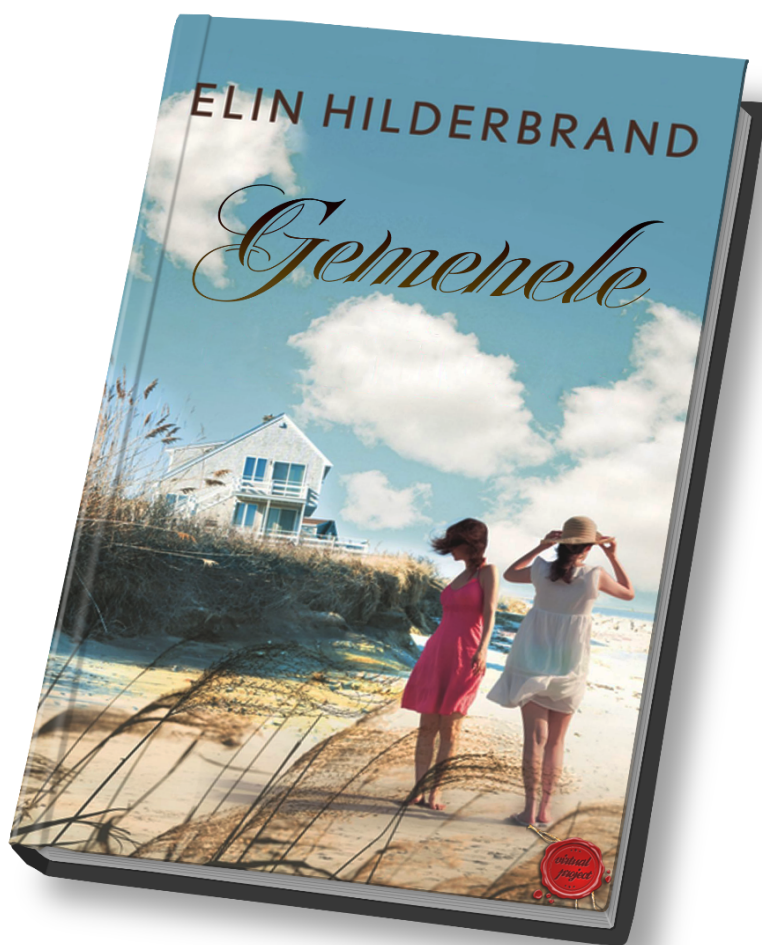
— Cu mine în Cape Poge și Tabitha în Ram Pasture, suntem cât de aproape putem fi fizic, în timp ce rămâne fiecare pe insula ei, spune Harper. Își atinge burta proeminentă. Ea și Franklin vin vineri ca să putem închide casa lui Billy, însă ziua noastră nu este aceea. Este obligatoriu să facem asta astăzi. Se uită la ceasul de la Billy de la încheietură. Eu o strig pe ea la ora 15.12, pentru că atunci s-a născut Pony. Pony mă va striga la 15.14 pentru că atunci m-am născut eu. Harper își duce mâinile căuș la gură și strigă: La mulți ani, Tabitha!

Fish privește în depărtare. Apă și numai apă.

Oamenii sunt nebuni, se gândește el. Chiar și Harper. Dar apoi, doar 90 de secunde mai târziu, Fish ridică încet capul. Este slăbit – probabil i se pare. Dar nu, este real – o voce aproape la fel ca aceea pe care o aude în fiecare zi, dar foarte puțin diferită. Este o nuanță pe care doar un câine foarte perceptiv ar observa-o.

— La mulți ani, Harper! La mulți ani fericiți, fericiți!

Fish latră.

virtual-project.eu

violin

^[1] Cunoscut și sub numele de Beirut, este un joc în care jucătorii aruncă o minge de ping-pong în paharele pline de bere. Cel care nimerește paharul cu mingea îl obligă pe adversar să bea tot din pahar deodată. Câștigă cel care nimerește toate paharele (n.red.).

^[2] În limba engleză, *oak* înseamnă stejar, iar *bluff* (*bluffs* la plural) înseamnă mal abrupt, stâncos (n.red.).

^[3] Dacă aș avea un milion de dolari.

^[4] În engleză, *twin sister* înseamnă soră geamănă (n.red.).